Kyle Perry

THRILLER

CHEMAREA OMULUI FLĂMÂND

Kyle Perry

CHEMAREA OMULUI FLĂMÂND

Traducere din limba engleză
de Irina Moisoiu

Lebăda Neagră
Iași, 2022

Kyle Perry
The Bluffs

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd. This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

www.blackswanpublishing.ro
Editura Lebăda Neagră
Iași, Str. Plopii fără Soț, nr. 45, 700273

ISBN ePub: 978-606-9623-33-6
ISBN PDF: 978-606-9623-34-3
ISBN print: 978-606-9623-29-9

Copertă: Ștefan Ioan

LIBRIS
We know
books

Kyle Perry este consilier și asistent social pentru probleme de tineret. A lucrat în licee, adăposturi și instituții pentru dezintoxicare. Mama lui Kyle a crescut la poalele Great Western Tiers, în inima Tasmaniei, unde bunicul său era chemat pentru salvări în munți. Kyle însuși s-a pierdut în munții Tasmaniei de două ori și o dată a folosit pagini rupte dintr-un jurnal pentru a-și găsi drumul înapoi. A văzut lucruri ciudate în tufișuri, care sfidează explicațiile și despre care crede că este cel mai bine să nu se vorbească. Kyle își împarte timpul între micul său oraș natal din nord-vestul Tasmaniei și Hobart. *Chemarea Omului Flămând* este romanul său de debut.

În primul rând, familiei mele

Îmi aduc omagiile custozilor tradiționali ai țării, Pallitore ai tribului nordic, care sunt custozii regiunii Meander. Îmi aduc omagiile bătrânilor din trecut, din prezent și din viitor, pentru care *Kooparoona Niara* – „Muntele Spiritelor” – are o importanță culturală.

Recunosc comunitatea aborigenă de astăzi pe întreaga Lutruwita, care sunt custozii acestei insule, și recunosc conexiunea lor continuă cu pământul, apele și cultura.

„Azi mi s-a părut că l-am văzut. Era la linia copacilor, urmărind școala. Cred că m-a văzut și apoi a plecat.
Rose a spus că nu sunt singura care l-a văzut.
Nu mai ies niciodată din casă.”

Din jurnalul Victoriei Compton, în vârstă de șaisprezece ani, una dintre cele cinci fete răpite în 1985 din Great Western Tiers.

„Sus pe dealuri, el se ascunde și ucide.
Jos în peșteri, el se ascunde și așteaptă.
Omul Flămând, căruia îi plac fetițele,
cu fețele lor drăguțe și bucle frumoase.
Nu credeți ce spun adulții,
Omul Flămând va găsi o cale.
Așa că nu voi merge singură pe lângă copacii de pe munte,
sau Omul Flămând va veni după mine.”

Rimă tipică pentru curtea școlii, scrisă pe peretele unei băi, la Școala Districtuală Limestone Creek, 1985.

PROLOG

ELIZA

Astăzi, Great Western Tiers, Tasmania

Ploaia o trezise.

Are nevoie de tine.

Eliza deschise ochii. Era cu fața în jos în pietrișul traseului de drumeții, cu mirosul de pământ umed în nas.

Trebuie să te ridici.

Trase aer printre dinți. Totul durea. Partea din spate a capului o ustura. Ochelarii îi intrau în tâmplă, lentila stângă era crăpată. Jacheta căptușită și colanții de drumeție erau uzi până la piele.

Ploaia de munte înghețată devenise puternică, bătând împreună cu vântul pe frunzele de eucalipt. O pasăre galbenă țipă din tufiș; sunetul fuse ca un dop tras dintr-o sticlă.

Ridică-te! Are nevoie *de tine*.

La marginea traseului creștea un dafin nativ, acoperit cu flori albe. Se sprijini de el, ridicându-se cu greu în picioare, frunze țepoase tăindu-i palma, florile zdrobite eliberând parfumul lor dulce și sălbatic. Cizmele ei de drumeție dispăruseră, șosetele dispăruseră, picioarele îi erau amorțite și aveau o nuanță de albastru în frigul alpin. Se răsuci, cercetând ceața. Mișcarea îi cauză zvâcniri în cap. Își duse mâna la ceafă și o retrase roșie. Își dădu seama că părul ei ca mierea era lipit cu ceva brun-lipicios de obraji. Îl îndepărtă de pe obraz, confuză.

O voce umană – depărtată, dar din ce în ce mai aproape.

Eliza încremeni. Toate jumătățile sale de gânduri formară o singură decizie. Ridică o creangă albă, groasă și netedă de eucalipt de pe traseu.

Păși în ferigile de la marginea cărării, hainele ei prinzându-se de dafin. Era vreun loc unde să se poată ascunde? Chiar voia să părăsească traseul?

Sunetul de crengi rupte în spatele ei.

— Domnișoară Ellis!

Eliza strigă, se răsuci și își flutură bățul. Silueta – o adolescentă – se retrase cu un țipăt.

— Jasmine!

Eliza ar fi putut să plângă ușurată.

— Nu… Carmen?

— Ați încercat să mă loviți!

Carmen se dădu înapoi, părul lung și întunecat lipindu-i-se de față.

— Ce naiba e în neregulă cu dumneavoastră?

Bățul căzu din degetele înghețate ale Elizei.

— Îmi pare rău!

O apucă pe Carmen de încheietură și o trase mai aproape, la adăpostul copacilor.

— Sunteți înghețată, domnișoară Ellis!

Ploaia se opri, ca un robinet ce fusese închis. Tufișul era brusc liniștit de ceață, cu excepția picăturilor blânde care continuau să cadă. Așteptă.

— Unde sunt ceilalți? șopti Eliza.

— Toată lumea este la autobuz, dar nu le pot găsi pe Jasmine, Cierra, Bree și Georgia. Domnul North spune că trebuie să anulăm drumeția din cauza furtunii. A sunat deja la autobuz.

Carmen părea să nu-și dea seama că vocea ei devenise șoptită.

— Nu răspundeați la telefon. Ne-a trimis pe mine și pe domnul Michaels să vă găsim.

— Nimeni nu le-a văzut pe fetele respective?

— Nu sunt cu dumneavoastră? Este adevărat că a fost o luptă?

Carmen privi mai îndeaproape.

— Acela e sânge pe fața dumneavoastră?

— Unde este domnul Michaels?

Carmen se uită la sânge, la vânătăile de pe fața Elizei, la ochelarii ei crăpați. Își dădu seama.

— *Carmen!* Unde este Jack – unde este domnul Michaels?

— Ne-am despărțit, s-a dus pe o altă cărare. Vă căutăm de multă vreme, spuse Carmen. Ce s-a întâmplat? *Ce s-a întâmplat?*

— Ai fost pe această cărare *singură*? strigă Eliza, și Carmen se trase repede un pas înapoi, speriată.

Lumea Elizei se clătină și se sprijini de un eucalipt. Telefonul îi vibră în buzunar – poate că vibrase tot timpul și nu observase. Mai întâi trebuia să se asigure de siguranța lui Carmen.

— Unde este telefonul tău, Carmen?

— L-am lăsat la școală, spuse Carmen cu voce tremurândă. L-am înmânat domnului North înainte de a pleca. O, Doamne. Nu vă amintiți? O, Doamne, ajutor! Ce… ce s-a întâmplat cu dumneavoastră? *Unde sunt celelalte?*

— Carmen, am nevoie să asculți cu atenție… într-o clipă, am nevoie să fugi înapoi la domnul Michaels. *Fugi!* Nu te opri pentru nimic.

Luă bățul pe care îl scăpase și i-l întinse lui Carmen.

— Dacă vezi pe cineva necunoscut…

— Domnișoară Ellis?

— Dacă nu-l găsești pe domnul Michaels, fugi înapoi la autobuz. Stai departe de *oricine* altcineva. *Mă înțelegi?*

— Ce… ce se petrece? scânci Carmen.

— Așteaptă un moment acolo!

Eliza răspunse la telefon.

— Tom? zise. S-au întors toate fetele?

— Eliza! În sfârșit! Unde naiba ești?

— *Fetele*, Tom!

— Ne lipsesc încă Georgia, Bree, Jasmine și Cierra. I-am trimis pe Carmen și Jack să te găsească. Sunt cu tine?

— O trimit pe Carmen să-l găsească pe Jack și apoi înapoi la tine. Dacă nu este acolo în următoarele cincisprezece minute, închide-le pe celelalte fete în autobuz și vino să mă cauți. Nu știu unde suntem acum.

— Suntem a… aproape de traseul Lacul Fără Nume, se bâlbâi Carmen. La… la vest de el.

Deodată ploaia începu din nou, de data aceasta cu grindină. Pielea Elizei o ințepa în lapoviță.

— Carmen vine de pe cărarea de vest a traseului Lacul Fără Nume. Sună la poliție. *Acum!*

— Ce naiba se întâmplă? Unde sunt celelalte? spuse Tom.

— Le voi găsi, spuse Eliza. Cheamă poliția, Tom!

— Eliza, nu ar trebui…

— Tom! Cheamă poliția!

Încheie apelul și se uită la Carmen.

— *Du-te!*

Carmen ezită, apoi căzu printre crengi și plecă rapid pe cărare. Eliza o privi dispărând după un colț, apoi ieși înapoi pe cărare.

Fulgerul lumină deasupra capului și trei secunde mai târziu fu urmat de un bubuit lung ce răsună, apăsând pe timpanele ei, speriind păsările galbene.

Lapovița deveni mai grea, făcând pădurea să se simtă amenințătoare în întunericul umed. Acesta nu era un loc potrivit în care să te afli când începe o furtună, dar se spune că orice este posibil în Great Western Tiers. *Kooparoona Niara* în limba nativă, sau „Muntele Spiritelor”, sunt creste ascuțite ce se învecinează cu Platoul Central. Sunt dense, închise și periculoase. Ai putea să te plimbi în cerc zile întregi și să nu vezi niciodată o cale de ieșire, ai putea îngheța până la moarte în furtunile de

zăpadă care veneau de nicăieri, ai putea cădea de pe o stâncă ascunsă de ceață sau într-una dintre nenumăratele râpe și să nu fii găsit niciodată.

Căldura și simțurile reintrau încet în picioarele ei goale, ce se înțepau în pietrișul ascuțit și apa înghețată. Mergea doar de un minut când auzi sunetul unei păsări diferite – un mâncător de miere cu gâtul galben – din zare, un apel dur și aspru care ține alte păsări departe de teritoriul său. Sau avertizează despre prezența oamenilor.

Eliza se opri și tremură.

Asta e vina ta. Meriți asta.

Încercă să excludă amintirile vechii rime, cea pe care le-o interziseseră elevilor să o spună, cea pe care chiar ea și sora ei o șopteau noaptea, chicotind cu fiorul fricii. Orașul Limestone Creek, amplasat la baza Tiers, a cunoscut un singur monstru; trupurile acelor fete nu fuseseră găsite niciodată.

Ieși din nou de pe potecă, intrând într-un tufiș de ac de munte, care îi zgâria pielea, și merse pe lângă potecă, târându-se pe pământ. Picioarele o usturau. Geaca ei se agăță și se rupse. Pierduse un cercel – acum un cerc auriu atârna doar de urechea stângă.

Și apoi, un minut mai târziu, auzi pași grei în tufărie, potrivindu-se cu fiecare pas al ei. Nu se opri. Continuă să se târâie.

— Doar imaginația ta, șopti.

Zgomotul de pași, zgârieturile de ferigi și ramuri.

Nu se uită.

Dacă nu se va uita, va fi în regulă.

Legenda spunea că, dacă nu îi vezi fața, nu te va lua.

CAPITOLUL 1

MURPHY

Cu o dimineață înainte

Murphy oftă.

— Nu purtăm această conversație din nou.

Era fără cămașă, stătea la masa lor șubredă, vorbind cu voce tare peste melodia lui Jon Bellion, care se auzea din difuzorul bluetooth din colț.

— Drumeția este *bună* pentru tine.

— Pot ajuta acasă, îl linguși fiica sa de 16 ani, Jasmine.

Se sprijini de masă, iar pisica lor dolofană, cu pete alb-negru, i se zvârcolea în brațe.

— Pot tunde gazonul. Pot curăța geamurile…

— Școală. *Du-te!*

Murphy ridică o grămadă de marijuana dulce și lipicioasă care acoperea masa și o așeză pe cântarul electric.

Bucătăria se prăbușea, ușile dulapului erau slăbite și accesoriile crăpate, atât tapetul, cât și pardoseala de linoleum maro fiind exfoliate. Plante de apartament sigure pentru feline acopereau majoritatea suprafețelor – iedera diavolului se întindea deasupra dulapurilor, unde

pisicile nu puteau ajunge. Aceasta era cea mai nouă idee cu care Jasmine încerca să purifice aerul de mirosul de țigară și iarbă.

— Pot să…

— *Du-te!* spuse Murphy din nou.

Jasmine era scundă și suplă ca mama ei decedată, ochii ei albaștri limpezi, mâzgăliți cu fard și dermatograf închis la culoare. Părul îi era prins la spate într-o coadă de cal – cândva roșcat ca al mamei ei, acum era vopsit în negru.

În comparație cu ea, Murphy era înalt, bărbos și construit ca un tăietor de lemne. Tatuajele celtice acopereau un piept solid, brațe mari, picioare groase. Era îmbrăcat doar în boxerii Calvin Klein, mototoliți, în care dormise.

Pisica se smiorcăi și sări din brațele lui Jasmine. Numită Myrtle după personajul din Harry Potter, pisica merse la câțiva metri distanță, căzu pe o parte și păru că a adormit imediat.

— Uite, tată, nu cred că înțelegi ce ofer aici…

— Știu exact ce oferi, dragă!

— Dar e *drumeție*, tată!

— Și nu te va ucide.

— Nu știi asta…

— *Ar putea* să stea și să-și curețe camera, flăcăule, sugeră unchiului ei, Butch.

Era în bucătărie cu ei; gătea micul dejun, dansând cu un joint într-o mână și o tigaie în care prăjea bacon în cealaltă. Ca întotdeauna, purta un maiou bleumarin și pantaloni scurți murdari.

— Nu! avertiză Murphy, concentrându-se asupra sarcinii sale.

Adăugă mai multă iarbă pe cântar, până când arătă exact o uncie.

Asemănarea de familie dintre Butch și fratele său mai mic Murphy era evidentă, dar Butch era mult mai rotund în obraji și în corp. De asemenea, avea pumnale și un craniu mexican de zahăr tatuat pe gât. Butch și-a

câștigat porecla în liceu pentru mărimea sa, dar amândoi erau identici la aproape 1,90 m. Nimeni nu îi striga pe numele lor decât dacă doreau o luptă.

— Unchiule Butch, pot să rămân acasă?

Jasmine sări înspre el, ușoară ca o pană.

— Te rog! Pot?

— Sigur, Jaz! spuse Butch, trăgând un fum din joint. Petrecere la familia Murphy!

— Profesoara ta m-a sunat *special* pentru a verifica dacă vei fi acolo, spuse Murphy.

Puse uncia într-o pungă cu fermoar și o sigilă cu un instrument de vidat, mișcările sale fiind atente și deliberate.

— Ai lipsit deja prea multe zile anul acesta. Deci, *vei merge* la școală și *vei merge* în tabără *și îți va plăcea*.

— Da, Jaz, dacă *domnișoara Ellis* spune asta… spuse Butch.

— Acesta este singurul motiv pentru care mă face să merg, spuse Jasmine dezgustată. Vrea doar să intre în pantalonii ei.

Murphy se întoarse la munca sa, luând punga sigilată cu fermoar și punând un autocolant pe ea – unul dintre autocolantele „CĂPITANUL” pe care le cumpăraseră la vrac, online, de la The Mad Hueys – care îl identifica acum ca fiind cel mai bun mugur de marijuana din nordul Tasmaniei. Chiar dacă identificarea produsului lor fusese riscantă, a avut avantajul suplimentar de a-l etala în fața sergentului Doble, rivalul lor și pacostea constantă, care a confiscat cât de mult a putut din produsul lor de pe stradă.

— Ce te face să crezi că nu sunt deja în pantalonii ei? spuse Murphy.

— Tată, grețos!

— Așa e, Murphy, aveam întâietate, spuse Butch, făcându-i cu ochiul lui Jasmine.

— Și să nu crezi că, dacă vei pierde autobuzul, te voi lăsa să scapi, continuă Murphy cu voce tare. Te voi duce cu mașina.

Aruncă un zâmbet alb cu dinții strâmbi.

— Doar în lenjeria mea. Chiar voi ieși să te pup de la revedere în fața tuturor micuțelor tale prietene.

— Ești așa un ciudat! Te rog, tată, nu va conta dacă le spui că sunt bolnavă sau ceva de genul acesta…

Murphy se uită la ea, făcând o pauză. Fața ei era palidă, gura, puțin prea strânsă, ridicându-se pe vârfuri, de parcă ar fi fost pe cale să zboare pe fereastră.

— Jasmine, spuse el în cele din urmă. Este doar o noapte. Nu mi se va întâmpla nimic. Voi fi aici când te vei întoarce.

— Tată, nu sunt…

— Dragă, nu mă duc nicăieri. Îți promit!

Tristețea lui Jasmine se transformă în altceva, rece și resemnată.

— Bine.

Ridică una dintre pungile din cutie, prinsă între două degete.

— Atunci iau una dintre astea.

O luă din mâna ei.

— Bună încercare!

— Ipocritule! Unchiul Butch a spus că te-ai dus cu iarbă în toate taberele *tale* școlare.

— Șșșșș! spuse Butch cu o șoaptă tare.

— Dacă te întorci chiar și cu un iz de marijuana, ești pedepsită până împlinești treizeci și opt de ani, spuse Murphy, uitându-se fix la Butch. Unchiul tău ar trebui să-și țină gura închisă.

— Poate am exagerat, Jaz, spuse Butch. După cum îmi amintesc, nu fuma mereu; uneori buzele îi erau lipite de una dintre fetele Lindsay și nu întotdeauna de…

— *Ei!* țipă Jasmine. Merg!

Își trase rucsacul peste umeri. O ridică pe Myrtle de pe podea și își frecă fața de cea a pisicii, cântând câteva rânduri din *Goodbye My Lover* de James Blunt. Myrtle miaună și Jasmine o strânse încă o dată înainte de a o lăsa jos.

— Ca să știi, tată, nu cred că domnișoara Ellis este genul tău. *Te iubesc!*

Jasmine trânti ușa în spatele ei: nu din furie, ci pentru că trântitul era singura modalitate de a închide complet ușa nerezistentă.

— Moștenește asta de la tine, cretinule! spuse Murphy după o clipă.

Cântări următoarea uncie.

— Vrei să spui degetele ei lipicioase? spuse Butch. Abia am văzut-o ridicând punga aia și ascunzând-o în mânecă.

— Nu, mă refeream la… *Ce?*

— Nimic, spuse Butch, zâmbetul lui crescând.

— Fir-ar!

Murphy fugi la ușă, dărâmându-și scaunul, sărind peste Myrtle care sâsâia, împiedicându-se pe stradă. Vântul permanent al văii Limestone Creek adusese mirosul orășelului de motorină, fum și eucalipt.

În capătul străzii, Jasmine urca deja în autobuz. Erau cincizeci de metri buni – trebuie să fi alergat tot drumul pentru a ajunge atât de departe înaintea lui. Se repezi înăuntru.

Murphy alergă spre autobuz, evitând pavelele sparte, un Jack Russell alergând către un gard din apropiere și scheunând la el.

Autobuzul plecă. O coțofană strigă dintr-un eucalipt de deasupra, în timp ce încetinea, picioarele goale durându-l de la pavajul dur.

Peste drum erau două tinere femei îmbrăcate în echipament de jogging Adidas asortat. Chicotiră. Peggie și Darcy, colegele de casă din josul străzii. Le știa, desigur; îi cunoștea pe aproape toți cei care locuiau aici. Aveau telefoanele scoase, camerele îndreptate spre el.

Își dădu seama că era încă în lenjeria de corp. Se grăbi înapoi acasă. Ușa era închisă. O împinse.

Încuiată.

— Butch, nu fi un idiot!

Bătu în ușă cu pumnul, privind înapoi spre Peggie și Darcy, care îi făceau semn cu mâna. Fereastra de lângă ușă se deschise și fața lui Butch apăru.

— Bună, tuturor! strigă. Murph este afară în lenjerie de corp!

— Am să te lovesc la ouă!

— *Există un bărbat nebun afară! Cineva să îi sune pe polițiști!* Hei, ce faceți, doamnelor? Lui Murphy pare că îi e cam rece, nu?

Peggie și Darcy râseră, un kookaburra preluă cântecul, iar Jack Russellul continuă să latre.

— Ești mort, Butch! spuse Murphy.

Se furișă în jurul casei și sări peste gardul alb decojit. Curtea lor din spate era o încurcătură de buruieni, iarbă lungă și tufișuri subțiri. În colțul îndepărtat era un coteț de pui, un șopron în celălalt, iar un elevator ruginit Hills stătea în mijloc. Nu exista niciun gard în spate, curtea dând într-o linie de tufe de mure și eucalipt alb. Proprietatea lor de aici, de la periferia Limestone Creek, se învecina cu Parcul Național Western Tiers. La un kilometru și jumătate distanță, ascunsă în toate acele tufișuri, se găsea cultura de marijuana a lui Murphy și a lui Butch, traseul care ducea acolo fiind amenajat cu capcane făcute de ei.

Dincolo de asta se ridicau Great Western Tiers, înclinații abrupte albastre-cenușii dungate de coloane de stâncă. Departe spre vest se afla Devils Gullet: un defileu preistoric accidentat, cu o priveliște pe stânci care oferea vedere la munții cețoși din Tasmania. Acea priveliște trebuia să fie una dintre obiectivele din drumeția organizată de școala lui Jasmine, chiar dacă mai fusese acolo de nenumărate ori. Murphy chiar o dusese să campeze în același loc de pe Western Bluff, unde urmau să doarmă în

seara asta: era doar o călătorie de douăzeci de minute dacă aveai o motocicletă de teren și cunoșteai drumurile forestiere. Asta se întâmpla când mama lui Jasmine, Sara, era în viață.

Murphy pătrunse pe ușa din spate în bucătărie. Butch fluieră la vederea lui, cu brațele încrucișate pe maiou, cu degetele unite.

— De ce *naiba* ești singur?

— Cretinule! Am să mă răzbun pentru asta.

Murphy își aruncă mâna pentru a încerca să-l lovească pe Butch în zona inghinală, însă acesta se feri exact la timp.

— Cheile de la Hilux.

Murphy lovi peretele unde atârnau de obicei.

— Unde le-ai pus?

— Este în regulă, Murph, este un copil deștept, nu va fi prinsă.

— Unde sunt nenorocitele de chei?

Butch râse.

— Prietene! *Calmează-te!* Crezi că o vei ține pe Jasmine departe de marijuana pentru totdeauna, când este treaba bătrânului ei *să-l crească*? Are șaisprezece ani, e tabăra școlară, a avut un an greu: las-o să se relaxeze un pic.

— Unde sunt *nenorocitele de chei*, Butch?

Butch oftă în timp ce se întoarse să gătească ouăle și baconul.

— Nu-ți face griji, flăcăule! Doar glumeam.

— Poftim?

— Nu a luat nimic… Ar fi trebuit să-ți vezi fața însă.

Chicoti.

— Ar fi trebuit să te filmez acolo.

— Ești o nenorocită de gâscă, prietene!

Îl lovi pe Butch puternic în umăr. Cealaltă pisică a lor, Gus the Muss, fugi, dărâmând o ferigă-sabie mare cu tot cu ghiveci și împrăștiind pământul.

Butch tresări, aproape scăpându-și farfuria, dar rânjetul se strecură înapoi pe fața lui.

— Skinner vine pe aici în seara asta și avem un nenorocit de *camion* de muguri de pus în pungi.

Își băgă jointul în gură și apoi împinse cealaltă farfurie în mâinile lui Murphy.

— Adună-ți puterile, flăcăule!

CAPITOLUL 2

JASMINE

Jasmine se repezi pe culoarul autobuzului, cu inima bătându-i puternic. Destul de sigur, tata venise după ea – Butch, trădătorul, trebuie să o fi văzut luând a doua pungă, dar era sigură că niciunul dintre ei nu o văzuse ascunzând-o pe prima.

Atât timp cât tata nu venea cu mașina până la școală…

Icni. Probabil că exact asta va face.

O emoție bruscă de ușurare; poate ar fi suspendată și dată afară din tabără. Ceilalți nu ar desconsidera-o…

Nu.

Trebuia să o facă. Depindea de ea să facă acest lucru să se întâmple. Trebuia doar să treacă prin zi fără să se retragă.

Cu puțin noroc, tata *nu* a venit la școală…

Se simțea expusă, în mod ciudat, în jacheta Billabong, în timp ce mergea pe culoar, în fața celorlalți elevi în uniformele lor școlare gri cu verde. Doar fetelor din clasa a X-a li s-a permis să aibă haine obișnuite, deoarece plecau în tabără după dirigenție.

Pe bancheta din spate erau Georgia și gemenele, Cierra și Madison – cele mai bune prietene ale Jasminei, echipa ei, celelalte trei membre a celor Patru Fabuloase.

— Tatăl tău este atât de atrăgător? oftă Cierra, privindu-l pe tatăl lui Jasmine prin fereastra din spate.

Cierra avea obiceiul de a vorbi ca și cum totul ar fi o întrebare, chiar dacă Jasmine încercase în mod repetat să o facă să renunțe la el. Purta o perucă albastru-cobalt, tunsă bob până deasupra urechilor, chiar dacă era superbă cu acea înfățișare de model de plajă, bronzat natural, cu pistrui și cu machiajul „ochi de pisică". Jasmine nu știa de ce Cierra simțea că are nevoie de perucă – Cierra probabil că nu știa nici ea însăși.

— Chiar nu este, spuse Jasmine.

Își strecură rucsacul pe culoar, manevrând pungile cu iarbă, câte una din fiecare mânecă, în geantă și împingându-le la fundul acesteia. Stătea între Cierra și Madison, geamăna ei identică.

— Hei, fato! spuse Madison, strecurându-și un braț prin al lui Jasmine.

În cealaltă mână – atașat permanent – se afla ultimul model de iPhone cu numeroasele sale camere. Madison își filma întreaga viață pentru miile sale de urmăritori, purtând cele mai scumpe mărci, cumpărate și plătite fie prin venituri din publicitate, fie prin „colaborările sale de influență". Părul ei roșu natural era stilat în bucle lungi, care îi cădeau în jurul feței, avea același machiaj „ochi de pisică", precum cel al Cierrei, și o jachetă de lux Tommy Hilfiger, căptușită, peste pantalonii scurți din denim.

Carcasa telefonului ei era căptușită cu lumini LED pentru a-i lumina subiectul. Puse camera pe fața lui Jasmine.

— Deci, ce ai *tu* de spus despre această pedeapsă crudă și neobișnuită? O tabără școlară?

Jasmine văzu răutatea din ochii ei, zâmbetul de pe buzele roșii ca vulcanul.

— O excursie și *campare*, sus, în Pădurile Sinucigașilor. Parcă e serialul *Traseul morții*.

— Dacă nu se încălzește suficient pentru ca domnul Michaels să-și scoată cămașa, totul va fi o pierdere de timp, spuse Jasmine la cameră.

— Probabil va ninge, spuse Georgia din cealaltă parte realist.

— Poate că va avea nevoie de cineva care să-l ia în brațe atunci, spuse Jasmine.

Madison râse.

— Cu siguranță asta ajunge în online, Jaz.

Întoarse camera spre ea.

— Bună ziua, domnule Michaels! – făcu cu ochiul.

Canalul de YouTube al lui Madison, MMMMadisonMason, avea peste 700 000 de abonați. Jasmine știa cu certitudine că asistentul profesoarei lor, Jack Michaels, era unul dintre ei.

— *Nu* le spune Pădurile Sinucigașilor!

Georgia Lenah avea ochelari groși pe fața rotundă, cu ruj coral strălucitor între obrajii cu gropițe – poate că nu era la fel de uimitoare ca Madison sau Cierra, dar mai mulți băieți o invitaseră la întâlniri, mai des decât pe oricare dintre celelalte membre a celor Patru Fabuloase. Moștenirea ei aborigenă îi oferea o perspectivă despre care Jasmine simțea că e foarte sănătoasă pentru gemene. Jasmine și Georgia încercau, amândouă, să acționeze ca un contrabalans la viziunea privilegiată a fetelor Mason asupra lumii.

— De ce nu? Vom merge chiar pe lângă Copacul Spânzuraților, spuse Madison, întorcându-și camera spre Georgia. Am putea să le numim în schimb Pădurile Flămândului.

— Nu, Madison! strigă Cierra cu un fior. Nu azi!

— Ți-e frică de Omul Flămând? spuse Madison, camera fiind acum pe sora ei. *Sus pe dealuri, el se ascunde și ucide, jos în peșteri, el se ascunde și așteaptă…*

— Încetează! țipă Cierra, iar Madison chicoti.

Jasmine își putea imagina deja videoclipul lui Madison pentru ziua respectivă. Ar începe cu ele patru pe bancheta din spate, apoi filmări din drumeție și apoi câteva frânturi de la focul de tabără. Jasmine era recunoscătoare că își cumpărase o jachetă nouă pentru această excursie de campare, pentru că va arăta bine pe cameră; Madison o ajutase să o aleagă. Era comod să ai un prieten celebru pe internet, cineva care se pricepea la unghiuri, machiaj și haine.

Autobuzul făcu o altă oprire și una dintre fetele din clasa a XII-a – Yani Hugh, fiica pastorului – urcă în autobuz.

Madison scoase un zgomot, strângându-și buzele roșii.

Zâmbetul lui Jasmine deveni fix. *Of, începe…*

Yani merse pe culoar, cu fusta fluturând, cu părul scurt țeapăn de la fixativ și se așeză lângă prietenii ei din clasa a XII-a, pe la mijlocul autobuzului. Fetele acelea au crezut odată că aveau dreptul la bancheta din spate – asta a fost înainte să apară cele Patru Fabuloase.

— Hei, mai simte cineva miros de morcovi? întrebă Madison peste pălăvrăgeală.

Autobuzul tăcu. Gâtul lui Yani deveni roz.

Șoferul autobuzului era pe jumătate surd: nu auzea niciodată aceste schimburi. Jasmine își dorea să le fi auzit.

— Las-o în pace, Madison! spuse Jasmine încet.

— Relaxează-te, fato, mă întorc imediat, spuse Madison cu un zâmbet, mergând pe culoar, mișcându-se cu legănarea autobuzului, cu telefonul în mână.

A fost vina lui Yani, încercă Jasmine să se liniștească. Dar asta fusese cu luni în urmă. Madison era *necruțătoare*.

Madison se așeză pe culoarul lui Yani și al prietenilor ei, agitându-și telefonul.

Yani se lăsă mai mult în scaun în timp ce Madison o insultă – aspectul ei, viața ei sexuală – atrăgând chicoteli de la unii dintre ceilalți elevi.

— Mmm… da, simt miros de morcovi, spuse Madison strâmbându-se.

Yani nu răspunse: dacă Madison avea camera ațintită spre tine, orice ai spus ar putea fi folosit împotriva ta online. În plus, Madison avea și alte muniții.

Madison se întoarse spre bancheta din spate. Fața îi era roșie, un zâmbet larg pentru fete.

— Ești atât de rea, Madison! spuse Georgia.

— Yani este *literalmente* o curvă. O urâm, Georgia, spuse Madison.

Se înghesui și ea lângă Jasmine.

— Pentru toți noii noștri spectatori, spune-ne, din nou, despre ceea ce oamenii tăi numesc Great Western Tiers!

Georgia se așeză mai dreaptă, dându-și buclele pe spate în timp ce își lua vocea de activistă.

— Denumirea tradițională pentru Tiers este *Kooparoona Niara*. Însemnând „Muntele Spiritelor". Era un loc semnificativ de întâlnire pentru trei grupuri separate. Veneau pentru ceremonii, să afle noutăți și să facă schimb de ocru sacru – stai așa, de ce-mi arunci privirea aia? Nu! Vei face asta doar despre acele portaluri nenorocite despre care crezi că sunt acolo sus!

— Haide, Georgia! spuse Madison.

— *În niciun caz. Nu* fac parte din povestea aborigenilor. Nu te voi ajuta să îmi adaptezi cultura la…

— Să adaptez cultura *ta*? spuse Madison. Cum rămâne cu *Răzbunătorii*? Îl iubești pe Thor, care este *literalmente* un zeu pentru unii oameni.

— Este complet diferit și știi asta!

Vocea Georgiei devenea tot mai aprinsă.

— Nu există portaluri spirituale magice în munți! Nu există vreun vortex mistic, aborigen al lumii de dincolo care trage oamenii înăuntru!

— Sună suspicios de asemănător cu ceva ce ar spune cineva care ar încerca să ascundă faptul că *există* portaluri în munți…

Jasmine, care mai auzise toate astea, se întoarse, uitându-se la Cierra – care era atentă la telefonul ei – și pe fereastră. Se prefăcu că nu a văzut umerii lui Yani tremurând în suspine liniștite, în timp ce prietenii ei încercau să o consoleze. Întregul lucru părea să fie în mod special greșit, mai ales pentru că antiintimidarea era una dintre marile teme ale MMMMadisonMason. În același timp însă, o mulțime de lucruri pe care Madison le făcuse în viața reală fuseseră împotriva a ceea ce MMMMadisonMason spusese online.

Nu-ți face griji… pentru binele suprem…

Casele din Limestone Creek treceau pe lângă ele. Majoritatea erau dărâmate: articulații fibroase și case murdare din cărămidă, o comunitate care a crescut și a căzut odată cu industria minieră locală, și apoi din nou cu industria lemnului. În zilele noastre, Limestone Creek era un oraș corcitură, în parte turistic, în parte cu o populație îmbătrânită. Mașini ruginite în curți acoperite de plante, capre pe benzi verzi, de natură, case care erau și magazine de antichități, cu steaguri colorate, care fluturau în față pentru a atrage turiștii pe drumul lor de-a lungul Traseului Scenic Valea Meanderului, care duce în pustiul curat și cețos din zonele înalte ale Tasmaniei.

Jasmine știa cum este cu adevărat Limestone Creek. Auzeai multe lucruri despre orașul tău când tatăl tău vindea iarbă. Mai ales într-un oraș care avea o populație mai mică de 6.000 de locuitori.

Casa pe lângă care tocmai trecuseră: mama lucra într-un magazin de haine și tatăl ca mecanic, iar Jasmine știa că se certau violent. Avuseseră o fetiță, care fusese prinsă la mijloc odată, în urmă cu peste un an; tatăl, beat, a lovit-o atât de tare peste față cu o sticlă, încât a suferit o leziune cerebrală. Le-au spus tuturor că a alunecat și s-a lovit la cap la locul de joacă și chiar au încercat să dea în judecată școala. Când mama i-a

povestit unui prieten cum s-a întâmplat cu adevărat, s-a auzit prin oraș și tata a aflat. El le-a spus polițiștilor, dar, în ceea ce îi privea, nu exista nicio dovadă și nu au cercetat mai atent.

Puțin mai departe, se afla o casă ce aparținea unui avocat. Fiul său conducea un atelier de prelucrare a lemnului, cu pancarte pe care scria „DESCHIS” și „REDUCERE ACUM” în față. Avocatul era căsătorit, dar chiar și așa își adusese o *au pair* din Vietnam, care era, de fapt, amanta sa. O fată din clasa a XI-a la școala lui Jasmine – Julie Jacobson – era din punct de vedere tehnic prietena fiului său, dar primea și ea „îndrumare privată” de la avocat.

Câte alte povești de genul acesta știa? Învăluind în mister orașul ca niște cavități într-un dinte. Abuz, corupție, sex, droguri. Jasmine urma să iasă de acolo *cât de repede putea*.

Acesta era unul dintre puținele secrete pe care nu le spusese încă fetelor. Ele nu înțelegeau; le plăcea să fie în Limestone Creek, unde totul era ușor și simplu, iar Madison era o celebritate și toată lumea stătea în umbra ei. Dacă nu știai despre dedesubturi, puteai presupune că este un loc destul de frumos. Și Madison era convinsă că vor trăi aici împreună pentru totdeauna, probabil într-un conac pe care și-l va construi cu venitul ei din internet și că vor începe un fel de serial de realitate, obraznic, pe Instagram.

Celelalte fete nu înțelegeau cât de mult avea nevoie Jasmine să plece; trebuia să-l scoată și pe tatăl ei de aici. Căci ea era singura care îl putea scoate pe tatăl ei de aici.

Și atunci ar putea fi, de asemenea, cât mai departe posibil de Madison. Pentru că acesta era un alt secret pe care îl avea Jasmine: o *ura* pe Madison Mason. Îi ura tupeul, sufletul, o ura până la celulele care îi alcătuiau măduva, părul ei roșu stupid, vocea ei stupidă, zâmbetul ei roșu stupid.

Jasmine o simți pe Madison strângându-i brațul cu afecțiune, apoi se întoarse cu un zâmbet, o bătu pe picior pe Madison, strângându-se mai aproape. *Te urăsc atât de mult, curvo!* se gândi ea.

Conduceau acum prin mijlocul orașului, peste podul larg de piatră peste râul omonim al Limestone Creek. Construit de condamnați, se spune că podul era bântuit. Unul dintre foștii iubiți ai lui Jasmine a jurat că mai văzuse fantoma: un bărbat purtând o pălărie de paie.

Au fost raportate multe bântuiri în Limestone Creek, majoritatea în clădirile din vremea condamnaților din centrul orașului. Vara avea loc un tur fantomă, care se desfășura în fiecare sfârșit de săptămână, dar chiar și acum era la fiecare două săptămâni, pentru turiștii care se adunaseră la Limestone. Ei se încadrau în modelul „al treilea cel mai bântuit oraș din Australia".

Totul era o prostie, în ceea ce-o privea pe Jasmine. Domnul Carswell, profesorul de științe al lui Jasmine, un sceptic ferm, arătase clasei o discuție TED despre modul în care anumite frecvențe ale sunetului le dădeau oamenilor „furnicături" și îi determinau să vadă figuri neclare în colțul ochilor. Domnul Carswell explicase apoi cum vântul care suflă printre stâncile din Tiers face uneori un zgomot puternic, greu, care ar putea contribui la istoria dubioasă a „bântuirii".

Ar fi trebuit să proiecteze un experiment pentru a testa acest lucru, dar nimeni nu a depus eforturi în acest sens; domnul Carswell era ușor de manipulat. Și, așa cum sublinia Madison ori de câte ori aducea vorba, nu explica luminile Min Min care se vedeau pe Tiers. Domnul Carswell cerea dovezi fotografice ale luminilor și apoi începea o digresiune despre gazul din mlaștină și metanul de calcar, pe care Jasmine îl căutase pe Google și trebuia să recunoască faptul că probabil nu era un lucru real.

Dar Madison credea în tot felul de lucruri: unul dintre motivele pentru care canalul ei de YouTube devenise atât de mare, pe lângă faptul că era superbă, era că și-a încărcat propriile tururi fantomă prin oraș, precum și

sesiuni și pânde de peste noapte. În timp ce Jasmine nu credea în acele lucruri, nu se putea nega că poveștile cu fantome ale lui Madison aveau vizionări.

Și ceea ce i-a adus cele mai multe vizionări au fost videoclipurile despre răpirile Omului Flămând – misterul celor cinci fete dispărute în 1985 și care nu au fost găsite niciodată. În Limestone Creek, aceste dispariții nu erau niciodată departe de mintea cuiva.

Madison era un geniu atunci când venea vorba de a crea conținut consumabil. Când îi combinai aspectul cu conținutul ei variat – sfaturi de machiaj și modă, probleme sociale, bântuiri, tururi cu fantome și Turismul Întunecat – nu era de mirare că devenise atât de popular canalul ei. Dar poveștile și teoriile Omului Flămând au fost cele care au dus-o la un alt nivel; toată Tasmania, toată Australia, era încă agățată de povestea aceea.

Dar Dumnezeu să-l ajute pe oricine îl menționa pe Omul Flămând sau disparițiile din 1985 la școală. Copiii au fost suspendați doar pentru că au cântat rima pe coridor. Întregul oraș se ferea de subiect. Bătrânele de la cafenea se uitau urât la tine dacă glumeai despre asta cu barmanul.

Autobuzul școlar își începu ascensiunea către terenurile extinse ale școlii, care erau amplasate la jumătatea ascensiunii. Jasmine merse restul drumului în tăcere, uitându-se la pădurea care înghesuia drumul, densă și groasă, cu eucalipt, cornuș, ferigi și tufișuri, o stâncă pe o parte și o prăpastie abruptă pe cealaltă.

Tatăl ei făcuse odată o glumă despre acest drum, cum că tufișul din acea văgăună era atât de gros, încât puteai să arunci un corp de pe marginea drumului și nimeni nu l-ar găsi vreodată; ar putea sta la câțiva metri de asfalt și nu ar mai fi văzut niciodată, mai ales că diavolii tasmanieni, care scotocesc cu fălcile lor puternice și hapsâne, ar munci repede la corp. Mama îl lovise pe tata în braț după acel comentariu, făcând o remarcă dură despre cum fetele din 1985 încă nu fuseseră găsite

și amintindu-i că propria sa fiică era în mașină, ascultându-i fiecare cuvânt.

Desigur, ani mai târziu, când mama era moartă și tata era mult mai predispus să se îmbete, dăduse peste un tip cu care obișnuia să se antureze, care fusese disperat după bani și așa luase o lovitură de la una dintre bande. Erau doar 3.000 de dolari, dar a făcut-o oricum. A adus ținta – un câine dintr-un caz de droguri – aici, de la Hobart, l-a ucis și i-a rostogolit corpul în tufiș, undeva, pe acest drum. Asta a fost cu ani în urmă și, din câte știa, nimeni nu găsise vreodată trupul.

Dădură colțul și terenurile ierboase ale școlii apărură. Autobuzul merse pe aleea școlii, soarele dispărând în spatele crengilor înverzite ale castanilor care erau aliniați pe marginea drumului. Jasmine observă că Yani fusese una dintre primele care părăsise autobuzul, fugind prin parcare înainte ca Madison să poată ajunge la ea.

Plimbarea către dirigenție părea că nu durase mult deloc. Cele patru rămaseră împreună, Madison intervievându-le despre călătoria viitoare, răsucindu-și părul cu un deget.

Trecură de zona anului 7, iar câțiva băieți, care o venerau pe Madison, o strigară; trecură de blocul Economia Casei, care mirosea a praf de beton și mucegai, închis pentru renovări care se întâmplau de ani de zile; trecură pe lângă copiii ciudați care ascultă rock alternativ și care stăteau în față, ascunzând țigările pe care, în mod evident, le fumau.

Când trecură pe lângă bibliotecă și camera de personal de lângă ea, Jasmine încetini. Atrase atenția domnului Michaels, unul dintre asistenții profesoarei. Avea doar douăzeci și unu de ani, cu un pic de barbă pe maxilarul dur și ochi căprui amețitori.

Ochii aceia o priveau când trecea, așa cum știa că o vor face. Îi întoarse zâmbetul. Își dezveli dinții strâmbi, cu o bucurie contagioasă, admirându-i autenticitatea. Problema nu era că era mai adormit decât o oaie, ci că ea aflase recent că a greșit față de tatăl ei. Nu conta că el este

atrăgător și autentic și o trata bine – era mai întâi loială tatălui ei. Trebuia să se despartă de el. Gândul o întrista, dar îi plăcea excitarea răzbunării.

Când cele Patru Fabuloase se așezară la dirigenție, exista emoție în aer. Tabăra montană făcea parte din programa obligatorie de educație în aer liber din materia de educație fizică a anului 10, deși în aceste zile împărțeau băieții și fetele, deoarece era prea dificil să-i țină departe de corturile celorlalți. Băieții fuseseră săptămâna trecută, așa că acum stăteau pe băncile fetelor și le povesteau despre zgomotele ciudate pe care le auziseră în întuneric acolo, sus.

— Ca un demon. Scăzut, iritant. Mi-a șoptit lucruri…

Tyler Cabot își dădu părul pe spate.

— O, chiar așa? spuse Cierra, sprâncenele dispărându-i în bretonul ei albastru. Și ce ți-a spus?

— A spus: „Cierra crede că ești fierbinte și ea se gândește la tine chiar acum… în patul ei… cu lumina stinsă…"

— Ah! am înțeles, visai, spuse Cierra. Te-ai trezit cu ceva lipicios în lenjeria ta cu Spider-Man?

Băieții țipau ca maimuțele. Tyler rânji.

— De ce nu verifici?

Scoase partea din față a pantalonilor scurți.

— Eiii! țipă Cierra.

Georgiei îi veni să vomite, ascunzându-și fața în umărul lui Madison.

— Nu, îți voi spune ce am auzit eu, spuse Jye Calloway, având cămașa școlii desfăcută pentru a i se vedea maioul. Venind din cortul domnului Michaels… era vocea domnișoarei Ellis.

Bătu cu palma pe banca lui Jasmine și începu să geamă:

— *O, Jack! O… JACK!*

Băieții începură să râdă din nou.

Lui Jasmine nu i se păru că *asta* era amuzant.

Fusese un noroc faptul că niciunul dintre profesori nu auzise. Domnul North, profesorul de educație fizică, stătea cu băieții din echipa de fotbal, vorbind, iar domnișoara Ellis trecea prezența pe computerul ei în fața clasei. Pe lângă dirigenție, ea preda și lingvistică și istorie, deși o școală districtuală trebuia să se descurce cu ce avea, iar ea preda și alte lucruri când era nevoie. Își purta părul într-o coadă de cal elegantă, cu o panglică roșie și cercei mari rotunzi – care nu erau deloc practici pentru o drumeție, dar aproape mereu îi purta. Odată le-a dat celor Patru Fabuloase o mică lecție despre „Energia cercurilor mari”, iar după aceea Cierra a purtat doar cercei rotunzi luni de zile.

Domnișoara Ellis era plină de aceste mici sfaturi și trucuri. Era deschisă cu toți elevii despre propria sa sănătate mintală, tulburată de durerea provocată de pierderea nepoatei sale, Denni King, dar și de copilăria ei tumultoasă, tatăl ei murind din cauza conducerii sub influența băuturilor alcoolice, iar mama, de supradoză. Astfel, domnișoara Ellis și cele două surori ale ei au devenit orfane.

Domnișoara Ellis avea o față strălucitoare, cu pistrui pe nas, care o făceau să arate atât sărutată de soare, cât și, aproape, ca un model britanic. Era în formă – întotdeauna mergea în drumeții, făcea jogging sau box. Majoritatea cadrelor didactice îi tratau diferit pe copiii drăguți sau frumoși, cu acel tip de atitudine pe jumătate disperată, „te rog, lasă-mă să fiu și eu la modă”, pe care păreau să o aibă chiar și adulții și pe care Jasmine o găsea ca fiind cam deprimantă. Dar nu și domnișoara Ellis. Ea îi trata pe toți la fel. Chiar dacă îți vorbea de parcă ți-ar fi văzut toate Snapchaturile secrete. Toate fetele din districtul Limestone erau extrem de protectoare față de ea – mai ales de la tragedie. La urma urmei, Denni King fusese una de-a lor.

Jasmine îi prinsese pe mai mult de câțiva dintre băieți uitându-se la fundul domnișoarei Ellis când ea se întoarse pentru a șterge ceva de pe tablă, inclusiv pe domnul North, care, din păcate, urma să vină cu ei în

tabără. Jasmine știa din surse sigure că lua steroizi, ceea ce nu numai că îl făcea mare cât o casă de cărămidă, dar îl făcea să și vrea să facă sex precum un iepure. *Toate* fetele știau acest lucru, iar unele dintre ele iubeau asta și se foloseau de el, în timp ce altele erau, pe bună dreptate, oripilate de asta, inclusiv Jasmine.

Alături de domnișoara Ellis și domnul North în tabără, urma să fie domnul Michaels – Jack – dulcele, secretul, aiuritul, care va deveni în curând fostul iubit. Supraveghind treizeci de adolescente devastate de hormoni. Erau eroi, într-adevăr.

— Bine, doamnelor! strigă domnul North peste zgomot. Luați-vă lucrurile și ne îndreptăm spre careu. Predați-vă telefoanele și nu vă plângeți! Ați fost de acord toate. Aceasta este o *experiență în sălbăticie* nu o *experiență de petrecere a întregii zi pe telefon*, și *da*, vi le voi da înapoi, astfel încât să puteți face fotografii când vom ajunge la punctul de observare, *mâine*.

Madison, desigur, predă doar un telefon fals: un iPhone vechi pe care nu-l mai folosise de anul trecut. Adevăratul ei telefon era ascuns în sutien, deși, așa cum subliniase Georgia, domnul North ar căuta cu bucurie acolo.

Jasmine merse împreună cu grupul în timp ce se îndreptau spre careu, de unde se putea merge direct spre locul de campare.

Cerul de octombrie de deasupra era albastru și fără nori. Cărarea era aspră: subțire, acoperită de pietriș, rădăcini și roci, mărginită de tufiș de ac de munte și dafin nativ, care se agăța de șosete și pantaloni scurți, și le zgâria picioarele goale. Aerul mirosea îmbătător a eucalipt. Zgomotele păsărilor umpleau aerul, cel mai tare de la stolul de cacadu negri cu coadă galbenă, ce zburau deasupra, croncăniturile lor stridente răsunând printre copaci.

— Vine o furtună, comentă o fată în spatele lui Jasmine. Când zboară toate undeva așa, caută adăpost împotriva unei furtuni.

— Prostii! spuse prietena ei. Prognoza spune că suntem în regulă.

— Îți spun, păsările știu mai bine.

— În regulă, persoană ce vorbești cu păsările.

Jasmine se concentră pe locul unde își punea piciorul, ascensiunea devenind deja abruptă, rucsacul fiind greu pe spatele ei. Era una dintre cele mai mici din clasă, dar va persevera. Va căra acest rucsac nenorocit până la capăt.

Câtuși de puțin spera că nu va veni o furtună. Se bucuraseră de vremea caldă pe care o avuseseră în ultimele zile. *Vara indiană*, răsună vocea tatălui ei în mintea sa. *Vreme caldă, care va dura o săptămână și apoi vom mai avea parte de o lună de furtuni…*

Tremură. Ceva *chiar* se simțea un pic ciudat în aer.

Copacii și tufișurile de lângă ei lăsară curând locul unui pârâu susurător de nămol galben-maroniu, mirosind a argilă. O fată se opri să-și umple sticla goală, deși abia aveau cinci minute de când mergeau, iar alta încerca să o convingă că în apă erau excremente de wallaby. Cinci minute mai târziu, pârâul se îndepărtă de potecă și ajunseră la prima etapă reală a călătoriei: Copacul Spânzuraților. Jasmine își dădu seama când se apropiau, pentru că toate râsetele se opriră.

Era un pin King Billy strâmb, cu ramuri întinse și rădăcini late. O ciudățenie a naturii, ce avea trei trunchiuri în loc de unul; cele două trunchiuri mai mici, pipernicite, se răsuceau depărtându-se de cel central ca niște brațe torturate. Era singur într-o poiană stâncoasă.

Așezate în rădăcinile și pătura de ace de pin erau panglici și buchete de flori – unele proaspete, altele vechi și din plastic –, precum și fotografii înrămate. Pe un semn mare ruginit pe un stâlp se putea citi: „LINIE DE AJUTOR – AVEȚI NEVOIE DE SPRIJIN? – NOI VOM ASCULTA – 13 11 14”.

Scobit în trunchi era un A de tipar mare și dezordonat, de un roșu șters, peste care cineva, cu mult timp în urmă, a dat cu spray pe sculptură,

împiedicând scoarța să crească la loc.

Era numit Copacul Spânzuraților de către localnici. Cinci oameni se spânzuraseră de acest copac, toți în momente separate; niciunul nu avea legături cu ceilalți. Au mai existat alte două tentative de sinucidere. Primul a fost găsit încercând să urce în copac cu o frânghie și al doilea a fost interceptat urcând pe escarpă.

Primul spânzurat de copac despre care s-a știut fusese aborigenul Theodore Barclay. Toată lumea îi știa numele. El fusese suspectul numărul unu în disparițiile Omului Flămând din 1985. S-a sinucis înainte să poată avea loc un proces, după ce i-a fost arsă casa și a fost bătut până aproape de moarte de justițiari. Apoi, de-a lungul anilor, alte trei spânzurători, chiar până anul trecut: Denni King. Fusese la cina de adio a școlii, apoi venise aici în aceeași noapte să se sinucidă. Zguduise comunitatea până la miez și schimbă viața lui Jasmine.

Rămase în picioare privind copacul, conștientă brusc că își ține respirația. Răsuflă.

Scarlett Watkinson, căpitanul la nivel de an, cu spate drept și sâni mari, așeză un buchet la baza copacului. Erau trandafiri frumoși, din hârtie roz. Arătau de parcă ar fi trebuit să fie în buchetul unei mirese. Gândul o făcu pe Jasmine să se simtă rău. Domnișoara Ellis plângea. Inima lui Jasmine se îndreptă spre ea. Nu merita nimic din toate astea.

Domnul North clipi foarte mult și el, luptând împotriva lacrimilor. Era căsătorit cu sora domnișoarei Ellis, Monica, așa că fusese unchiul lui Denni. Totuși, inima lui Jasmine nu se îndreptă spre el. Idiot mâncător de steroizi, cu o bărbie care arăta ca un fund.

Madison plângea și ea acum, întinzându-și machiajul. Jasmine, Cierra și Georgia se strânseră în jurul ei, consolându-se una pe cealaltă. Madison fusese cea care găsise cadavrul lui Denni. Filma la vremea respectivă, difuzând în direct o vânătoare de fantome. Planul fusese ca ea și Denni să-l filmeze împreună, așa că Denni îi spusese lui Madison să se întâlnească

la Copacul Spânzuraților imediat după cina de adio. În acest fel, amândouă ar fi arătat uimitor pe cameră, sus, în tufișul înfiorător, în rochiile lor frumoase.

În mod clar, Denni își dorise ca Madison să fie cea care îi găsește corpul și ca întreaga descoperire să fie transmisă în direct. O rochie albă, cu tatuajele vizibile pe brațele goale, coada ei maro împletită strâns deasupra capului cu o plasă aurie… atârnând de gât.

Incidentul făcuse ca numărul de abonați al lui Madison să crească, dar, desigur, fusese oribil. Jasmine încă avea coșmaruri despre corpul lui Denni – se uitase în direct. În afară de moartea mamei sale, fusese cel mai rău lucru pe care îl trăise vreodată. Videoclipul ajunsese peste tot după aceea, înainte ca toate imaginile să fie șterse. Georgia îi spusese lui Jasmine că dacă ai fi căutat pe Google, ai putea găsi încă unele dintre acele fotografii ale corpului lui Denni, pe bloguri străine.

Jasmine îi frecă spatele lui Madison prin geacă. Un grup separat de fete se tot uita spre ele, șoptindu-și una alteia. Unii oameni credeau că Madison a participat la acest lucru, știa ce planificase Denni și a fost de acord pentru vizualizări. Jasmine se încruntă la fete și acestea priviră în altă parte.

Vântul deveni mai puternic, iar ramurile Copacului Spânzuraților gemeau și scârțâiau. Jasmine simți o răceală stranie pe spate și știu că nu a fost singura care a simțit-o. O fată din apropiere tresări, de parcă însuși copacul ar fi vorbit. Părea o indicație bună pentru a continua: fetele începură să se pregătească, punându-și ghiozdanele.

Dar nu și Bree Wilkins. Stătea singură, pe o piatră plană care era ridicată ca o scenă. Încruntarea ei se putea simți la o milă distanță. Bree Supărata.

Se uită către Jasmine. Jasmine susținu ochii aceia palizi, furioși, pentru o clipă, până când buzele lui Bree se răsuciră într-un zâmbet disprețuitor și Jasmine se întoarse în ceea ce spera că este un mod demn.

Continuară cu toții, domnișoara Ellis scoțându-și ochelarii pentru a-și șterge ochii. Domnul North o consola, cu mâna lui masivă pe spatele ei.

Și așa, merseră mai departe, mai adânc în tufiș, spre creste, vântul urlând pe escarpă.

Nu mă voi retrage, nu mă voi retrage, nu mă voi retrage.

O oră mai târziu, ajunseră la o mică poiană înconjurată de arbori de dafin american, cu iarbă moale, cu o bancă săpată într-un buștean. Un semn afișa cele trei trasee de drumeție care începeau de aici: o scurtă drumeție până la observatorul Devils Gullet, una care în cinci ore și jumătate înconjoară vârful Tiers și plimbarea de trei ore pe care o vor face până la observatorul Western Bluff. Pe lângă priveliștea incredibilă, acolo era un camping, lângă cabana istorică a lui Trapper din anii 1900. Jasmine o mai văzuse. Era construită din scoarță și bușteni. Aveai voie să campezi în ea, dar era al naibii de înfricoșător.

Întregul grup se opri să bea, să mănânce și să se plângă, iar cineva țipă când găsi un șarpe tigru ghemuit în apropiere.

— Știu că este un debutant timpuriu pentru sezon, dar liniștiți-vă, fetelor, este mai speriat de voi decât sunteți voi de el. Doar fiți atente. Aceasta este casa lor, nu a voastră, spuse domnul North.

Se împărțiră în două grupuri înainte de a-și continua drumul: domnișoara Ellis merse în față cu grupul mai mic și mai rapid, iar domnul North și Jack rămaseră cu grupul mai lent, din care făceau parte și Cele Patru Fabuloase.

După o oră de mers pe jos pe cărare, rucsacul lui Jasmine i se lipise de omoplați, transpirația înțepându-i spatele. Polenul îi ardea nasul, iar picioarele îi erau fierbinți și dureroase. Nu se plânse; era foarte conștientă de cât de aproape mergea Jack în spatele ei. Nu voia ca el să creadă că nu poate face asta.

Se uită înapoi la el. O privea atent.

— Ești bine? Nu e prea greu ghiozdanul?

— Nu.

Se întoarse din nou cu fața. El *încă* își făcea griji pentru ea.

Se simțea vinovată.

Tufișul era mai puțin dens în această zonă la baza norilor; o pădure deschisă de eucalipt alpin și mentă de zăpadă emana un miros asemănător Crăciunului. La câțiva metri de potecă se afla marginea stâncii, cu o cădere foarte lungă. O adiere constantă trecea peste ea.

O lovitură în copaci o făcu să tresară și văzu spatele unui cangur forestier mare care se îndepărta. Încercă să-și mascheze tresărirea drept o tuse. *De ce* era atât de neliniștită?

La un ciripit, se uită în sus și văzu o rândunică brună de pădure, cocoțată pe o ramură ieșită în față, lângă marginea stâncii, ce revenise de pe continent pentru primăvară.

Era ciudat. De obicei zburau în altă parte când se apropiau oameni. Dar aceasta o privea, așa că o privi și ea. Respirația ei se îngreună până când era singurul sunet din urechi. Mirosul de pin era dens în plămâni, o sufoca…

— Jasmine! strigă Jack, apucându-i ghiozdanul și trăgând-o înapoi. Ce *faci*?

Clătină din cap, amețită. Rândunica de pădure dispăruse și își dădu seama că se afla la câțiva pași de cărare.

— Poftim?

— Nu m-ai auzit strigându-te? Erai pe cale să cazi de pe stâncă!

Prietenii ei se adunaseră în spate, împreună cu alte fete curioase, în timp ce restul profitau de ocazie pentru a merge înainte.

Jasmine se simțea neliniștită.

— Sunt bine, spuse ea, îndepărtându-se de Jack.

— Liniștește-te, domnule Michaels! spuse Madison ironic.

— Cred că îi este foame, spuse Georgia, îngrijorată în spatele ochelarilor, împingând un baton de musli în mâna lui Jasmine.

— Chiar nu ne-ai auzit, Jaz? spuse Cierra încet.

— Totul este bine acolo? strigă domnul North din față.

— Da, Northo, suntem bine, spuse Jasmine.

Începu să meargă și ceilalți o urmară, Jack mormăind printre dinți.

Jasmine făcu tot posibilul să-și ascundă mâinile tremurânde în timp ce desfăcea batonul de musli. Grăbi ritmul.

Sunt doar stresată, se gândi ea. *Sunt doar foarte stresată. Ce naiba facem?* Se gândi la tatăl ei. Își îndreptă spatele. *Nu mă voi retrage.*

Domnul North stătea în picioare, în față, la marginea cărării, cu brațele încrucișate pe piept, gura mișcându-i-se în timp ce număra fetele care treceau.

— Cât mai avem? scânci Cierra.

— Am trecut de jumătate, fetelor, spuse domnul North.

În timp ce continuau, auziră pe cineva țipând după domnul North, de sus, de pe cărare. O clipă mai târziu, Carmen, cea mai în formă fată din clasă, veni alergând înapoi pe cărare.

— Domnule North, spuse ea, abia răsuflând. Credem că Missy și-a rupt glezna.

Domnul North înjură și împreună alergară în sus pe cărare.

Câteva minute mai târziu, Jasmine și restul grupului îi ajunseră din urmă. Missy Carswell era pe pământ, așezată pe un copac căzut, plângând în timp ce domnul North îi testa mișcarea gleznei.

— Nu este ruptă, ci doar răsucită, îi șopti Carmen lui Jasmine și celorlalți. Pur și simplu nu mai vrea să meargă. În plus, a aterizat chiar într-un cuib de furnici săltărețe.

— Au! tresări Jasmine.

— Da, ca în *Jocurile Foamei*! spuse Madison, dând ochii peste cap.

Domnul North preluă conducerea, dar nici măcar nu încercă să dea dovadă de simpatie.

— Domnule Michaels, domnișoară Ellis, duceți fetele la locul de campare.

Frustrarea îi era clară în voce.

— O voi ajuta pe micuța domnișoară Carswell înapoi până la drum. O să chemăm pe cineva să o ia.

Ceilalți se îndreptară spre locul de campare într-un grup mare. Nu au mai existat incidente decât când cineva văzu un scorpion de pădure și se sperie – „Nici nu știam că avem scorpioni aici! Sunt veninoși? Vor fi și la locul de campare?” –, și câteva fete se arseră de la soare, inclusiv Jasmine.

Odată ajunse, Jasmine, Cierra și Madison se grăbiră să găsească un loc retras de campare. Voiau să doarmă cât mai departe de înfiorătoarea Cabană a lui Trapper din centrul poienii: o colibă cu o cameră făcută din cherestea întunecată, putrezită, care scârțâia în bătaia vântului, cu geamurile acoperite cu scânduri și ușa crăpată ce se balansa larg.

Găsiră o pată de iarbă moale între doi bolovani de dolerit și un eucalipt căzut, chiar la marginea zonei de campare defrișate, aproape la marginea stâncii în sine. Domnișoara Ellis hotărâse aranjamentele de dormit. Madison și Cierra urmau să împartă un cort, iar Jasmine urma să împartă cu Bree un alt cort pe care l-ar fi așezat chiar lângă al lor, lipit de un bolovan. Georgia dormea cu Carmen, care își instalase deja cortul lângă Cabana lui Trapper.

Jasmine era la jumătatea ridicării cortului ei, transpirând în aerul înnăbușitor de primăvară, îndepărtând muștele tahinide și o viespe mâncătoare de păianjeni încăpățânată.

— Nu te-ai gândit să mă întrebi dacă vreau cortul aici? veni vocea aspră a lui Bree în spatele ei.

Jasmine se întoarse să-i vadă fața roșie pătată, plină de furie.

— Scuze! Am crezut că este un loc bun.

— M-am gândit doar că s-ar putea să mă întrebi unde vreau *eu* să dorm în seara asta. Știi, *luând în considerare*.

— Scuze! Dar uite, este deja pe jumătate ridicat.

Bree strânse pumnii și spuse:

— *Curvo!*

Plecă brusc. Madison râse.

— Ai observat că nu s-a oferit să ajute?

— Toate bune aici, fetelor? spuse Jack, apărând lângă Jasmine. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, domnule Michaels. Jasmine are nevoie doar de un pic de ajutor pentru a-și instala cortul, spuse Madison. Nu vă este cald în cămașa aia?

— Lasă-mă să te ajut cu asta, spuse Jack, luând țărușii cortului din mâinile lui Jasmine.

Ea se îndepărtă și îl lăsă să termine, îndepărtându-i viespea de pe spate când ateriză acolo – o viespe mare, neagră, cu aripi și antene portocalii. Se îndepărtă cu o mișcare bruscă.

— Măcar nu vor fi vânători pe lângă corturilor noastre diseară, zise ea.

Cierra se cutremură. Jasmine știa că urăște păianjenii; în special vânătorii groși, de dimensiunea palmei, care se învârteau în jurul munților.

— Cred că această viespe păianjen are un cuib în acest copac căzut, spuse Jasmine.

Cierra țipă.

— Ce *dracu* este o *viespe păianjen*?

— Relaxează-te, nu este o viespe încrucișată cu un păianjen. *Mănâncă* păianjeni, în special vânători. Îi trage de-a lungul solului, uneori le mușcă picioarele pentru a-i face mai ușor de manevrat.

— Asta este *o nebunie*.

Cierra se înfioră. Madison pufni.

— De unde știi asta, fată-gândac?

— Mi-a spus tata. Am văzut-o odată la noi acasă, cu un vânător. Tata mi-a spus că l-a paralizat și că își va planta ouăle înăuntru, că larvele îl vor mânca din interior spre exterior, lăsându-i în cele din urmă organele vitale pentru a trăi cât mai mult posibil – râse. M-a speriat. Am plâns ore întregi. Mama l-a certat foarte tare. I-a spus că a fost un lucru stupid să-mi spună asta.

— Avea dreptate, spuse Jack.

Terminase de amenajat cortul.

— Lucru stupid de spus unei fetițe.

Jasmine îl lovi jucăuș, dar puțin mai tare decât era necesar.

— Din fericire nu m-a speriat prea tare.

Bree se întoarse, încă furioasă. Văzu cortul ridicat și trecu pentru a intra înăuntru, apoi închise cu fermoarul clapeta în spatele ei.

Jasmine își dădu ochii peste cap.

— Vor fi șase luni lungi, le șopti ea fetelor.

Dădură din cap și oftară, iar Madison doar zâmbi. Împreună se îndreptară spre mijlocul campingului, deplasându-se cu grijă peste peticele ocazionale de stânci cu mușchi. Focul de tabără era aprins deja și niște fete adunaseră o grămadă de lemne uscate.

Domnișoara Ellis era în apropiere și supraveghea construcția unui cort foișor comun, care le fusese lăsat de băieți, cu un weekend înainte. Jack se repezi să ajute.

— Poți să mai găsești niște lemne de foc dacă vrei, le spuse lui Jasmine și prietenelor ei, scoțându-și ochelarii pentru a șterge condensul care se adunase pe lentile.

Cele patru fete se întoarseră, mormăind, și se îndreptară spre marginea poienii.

— Nu uitați, strigă domnișoara Ellis după ele în timp ce își punea ochelarii la loc, *rămâneți pe poteci*!

— De parcă vom găsi lemne de foc pe potecă, mormăi Madison.

De îndată ce dispărură din vizorul taberei, își scoase telefonul din buzunar.

— E bănuitoare, spuse Georgia. Pot să îmi dau seama.

— Nu îți poți da seama, spuse Madison.

— Se uită altfel la noi.

— Nu îți face griji, spuse Madison cu înțelepciune. Mă voi ocupa eu de asta.

Se uită în jur.

— Ne despărțim, vom găsi mai mult lemn așa.

Ea și sora ei se despărțiră de Jasmine și Georgia, îndepărtându-se de pe potecă, printr-un petic de tufiș, în timp ce Madison butona telefonul.

— Recepția este, *literalmente*, de rahat.

Jasmine și Georgia merseră puțin singure, părăsind poteca și strângând bețe, verificând dacă nu există insecte înainte de a le ridica. Jasmine nu se putea opri din a se gândi la gemene. Nu era bine pentru ele să păstreze secrete, nu acum. După câteva clipe, ea își lăsă mănunchiul de bețe pe pământ.

— Madison pune ceva la cale.

Georgia oftă.

— Da, *duh*. Toate punem.

— Nu la asta mă refer. Am să mă duc să ascult…

— Jasmine! spuse Georgia, dar ea deja pleca prin tufiș.

Mergea încet pe pământ, evitând ramurile și arbuștii: făcuse antrenament să se strecoare prin tufiș, urmărindu-și tatăl și unchiul când au vizitat recolta lor secretă de marijuana. Curând, auzi vocile lui Madison și Cierrei, și se opri ghemuindu-se.

— …trei jucători noi, spunea Madison.

— De unde sunt? spuse Cierra.

— Unul din Surfers Paradise, unul din Geelong și unul din Hobart, spuse Madison.

— Ei, Hobart! Ceva băieți de data asta?

— Doi, chicoti Madison. Uită-te la ăsta! Fierbinte ca un Hemsworth. Bingo!

— Să sperăm că toți își trimit nudurile până la noapte…

Vocea Cierrei era sumbră. O clipă mai târziu, ea începu să plângă ușor.

— Nu plânge – hei, am vorbit despre asta! spuse Madison ușor.

Jasmine se dădu înapoi, îngrijorată că vor începe să se miște din nou și să se împiedice de ea în tufișuri. Se întoarse la potecă, dar Georgia plecase deja. Își luă propriul morman de lemne și porni spre locul de campare.

Odată ce le adăugă la grămada de lemne de foc ce tot creștea, o zări pe Bree stând lângă foc. Jasmine trase aer în piept. Probabil că era acum sau niciodată. Era timpul să vadă dacă are un aliat. Se apropie și se așeză lângă ea.

— Ce vrei? se răsti Bree.

— Am auzit-o pe Madison menționând din nou jocul și nuduri, spuse Jasmine încet. Cred că ai dreptate: e ceva de genul Honcho Dori.

Bree oftă sarcastic.

— Asta ți-am *spus*!

Se uită în altă parte, din nou supărată.

— Poți să renunți la teatru, curvo! Știu că spionezi pentru ea.

— Nu, nu fac asta, curvo!

— Scutește-mă! spuse Bree. Păstrează-ți partea ta de înțelegere și eu o voi păstra pe a mea.

Jasmine o privi îndepărtându-se. Era frustrată, dar era în regulă, avea timp să discute cu Bree în cortul lor în seara asta. Jasmine putea fi convingătoare atunci când trebuia să fie.

Georgia se întoarse la camping, cu părul plin de crenguțe și își lăsă brațul de lemne în grămadă. Se opri lângă foișor, unde era o cutie de fructe zdrobite din pachetul cuiva, apoi se așeză lângă Jasmine, dându-i o banană.

— Nu ne putem permite să ne certăm acum, Jaz, spuse ea. Trebuie să rămânem împreună.

Își decoji propria banană, privindu-l pe Jack, care le ajuta pe niște fete ce încă se chinuiau să-și monteze cortul.

Madison și Cierra se întoarseră, încă braț la braț.

— Știu, spuse Jasmine. Doar că nu cred că ar trebui să existe secrete.

Azvârli coaja de la banană în foc. Georgia râse.

— Necunoașterea secretelor celorlalte este singurul motiv pentru care putem fi prietene.

După o cină cu cârnați de porc afumați, gătiți la focul de tabără, și salată, toate lumea se așeză după cum a vrut. Cele Patru Fabulaose și Carmen se așezară într-un semicerc, pe o rogojină de paie care fusese lăsată în urmă în Cabana lui Trapper. De cealaltă parte a focului, Scarlett, căpitanul de la nivel de an, instalase un difuzor portabil, iar lista ei de redare Triple J era în contratimp cu sunetul trosnetului focului și al conversației. Era singura studentă căreia i se permisese să-și aducă telefonul, deși avea să împartă cortul cu domnișoara Ellis în seara asta, chiar lângă Cabana lui Trapper, așa că privilegiul se cam anula.

Fără telefoane, restul fetelor au discutat despre lucruri normale – fetele de la școală, băieții de la școală, băieții din oraș, fetele din oraș. Jasmine ignoră câteva remarci nu atât de subtile despre ea și Jack, despre care toți observaseră că se uita mereu la ea. Carmen părea deosebit de supărată din cauza asta. Jasmine știa că era îndrăgostită de el, dar nici măcar nu avea energia să se simtă încântată de asta. Tot ce simțea acum era agitație. La prima șansă pe care o avea, urma să se strecoare și să fumeze puțin din iarba tatălui ei. În seara asta, dintre toate nopțile, o câștigase.

Pe măsură ce seara se apropia, majoritatea fetelor se mulțumiră să rămână treze și să vorbească. Domnișoara Ellis se culcă la scurt timp după ce primul grup de fete o făcuse, spunându-le celorlalte: „Țineți minte,

mâine avem o plimbare lungă”, dar cu genul de voce resemnată a unui profesor care știa că fetele vor face tot ce vor.

Domnul North ajunsese în sfârșit în tabără, puțin înainte de cină, după ce o văzuse pe Missy Carswell în siguranță acasă. Vorbi cu Jack și cu un grup mai mic dintre fetele care jucau fotbal. Și el se ridică în cele din urmă, le avertiză pe fete să se odihnească înainte de drumeția lungă de mâine și se îndreptă spre cortul lui.

Jasmine îl urmări tot drumul, doar pentru a se asigura că nu încearcă să se strecoare în cortul altcuiva. În al Cierrei și a lui Madison, spre exemplu.

Jack rămase acolo unde era, la celălalt capăt al zonei comune, privind focul. Părea că se străduia din răsputeri să nu se uite la Jasmine. Dacă era o persoană bună, s-ar despărți de el în seara asta. Dar știa că nu o va face.

— Se pare că mama și tata s-au dus la culcare, spuse Madison.

Se înghesui mai aproape de fete și își scoase telefonul din buzunar.

— Madison, șuieră Carmen. *Cum* ai introdus asta clandestin? Vei fi suspendată.

Madison îi dădu telefonul Cierrei.

— Cine vrea o poveste?

— Domnul Michaels este încă acolo spuse Georgia. Te va prinde.

— Nu și dacă Jasmine își arată sânii.

Cierra începu să filmeze.

— Suntem aici, la campingul Western Bluff, spuse Madison camerei. Acesta este singurul loc unde s-au găsit urme ale fetelor dispărute în 1985. Ambii pantofi ai lui Rose Cahil, cu șireturile legate frumos, așezați unul lângă altul la marginea stâncii, chiar în spatele nostru… și un fragment rupt din blugii ei în interiorul Cabanei lui Trapper. Se spune că fantoma ei încă bântuie cabana.

Cierra învârti camera spre ea.

— Toată lumea știe că nu trebuie *să intre niciodată înăuntru noaptea*.

Carmen se cutremură.

— Aș vrea să pot dormi în noaptea asta, Maddy. Cortul meu este chiar lângă ea.

— Răpirile Omului Flămând. Cinci fete, toate dispărând la două luni una după cealaltă, continuă Madison. Mallory Andrew, paisprezece ani, văzută ultima dată mergând pe lângă poteca școlii. Yolanda Swift, șaisprezece ani, luată în timp ce mergea prin Devils Gullet; părinții ei erau la doar câțiva metri distanță, dar nu au văzut nimic. Victoria Compton, șaisprezece ani, în timp ce…

— Stop! țipă Carmen, cu mâinile peste urechi.

Madison continuă să enumere detaliile fiecărei dispariții:

— Și, o supraviețuitoare… micuța Dorrie Dossett, în vârstă de paisprezece ani. Care ne-a povestit totul despre el, omul tufișurilor, care le-a luat.

Făcu o pauză.

— Omul Flămând.

— Ce se întâmplă aici, fetelor? întrebă Jack, apropiindu-se din cealaltă parte a focului.

— Spunem doar povești cu fantome, domnule Michaels, spuse Jasmine.

Cierra ascunse repede telefonul în partea din față a jachetei, dar camera era încă vizibilă și încă înregistra.

— Omul Flămând este înalt, ciudat de înalt, spuse Madison, ignorându-l pe Jack.

— Hei, Madison, știi că nu ar trebui să vorbești despre chestiile astea, spuse el.

— Poartă o pălărie de om al tufișurilor, iar fața lui este lungă și de un alb fantomatic. Se ascunde în tufiș lângă tine și, dacă asculți cu atenție, îi poți auzi potrivindu-și pașii cu ritmul tău. Dacă strigi, el nu va răspunde, dar îi vei auzi respirația. Dacă ai contact vizual cu el…

— Bine, e suficient, Madison!

— Ce s-a întâmplat, domnule Michaels? întrebă Cierra, punând pe ascuns camera asupra lui. Vă sperie o poveste cu fantome?

— Chiar și înainte de 1985 existau zvonuri de ani de zile că un om al tufișurilor pustnic locuia în aceste păduri, continuă Madison, strângându-și serios buzele, părul creând un cadru dramatic pentru chipul ei. Uneori puteai vedea fumul focului lui de tabără. Uneori auzeai împușcături în timp ce vâna. Și, odată… au găsit resturile unei femei, pe care el o mâncase până la oase, și pantofii ei, cu șireturile legate frumos.

— Asta nu s-a întâmplat niciodată.

— Atunci cine le-a luat pe acele fete, domnule Michaels? spuse Madison. Ce s-a întâmplat cu ele? Micuța Dorrie Dossett l-a văzut pe Omul Flămând. A răpit-o din curtea ei.

— Dorrie Dossett avea sindromul Down.

— Nu înseamnă că e o mincinoasă, contracară Madison.

— Theodore Barclay a fost…

— Ted Barclay avea *literalmente* IQ-ul unui copil de zece ani. Nu avea cum să ia toate acele fete fără să lase o urmă. Și apoi s-a *sinucis*? spuse Madison.

— El a fost acuzat doar pentru că era aborigen, adăugă Georgia.

— Bine, toată lumea la culcare!

Domnul Michaels bătu din palme.

— Acum! Sau îl chem pe domnul North.

Încet fetele se ridicară, cu niște mormăituri întunecate. Aruncă unii dintre cărbuni înapoi în centrul focului, apoi continuă să alunge fetele. Madison își luă telefonul de la Cierra, strecurându-l ușor în buzunar.

Când Jasmine își deschise fermoarul cortului, o văzu pe Bree întinsă deasupra sacului de dormit, încă trează, uitându-se la tavanul cortului. Se rostogoli pe o parte, cu fața în altă parte. Jasmine își luă periuța de dinți,

sticla de apă și punga de toaletă din pânză, care ținea acum una dintre pungațele cu iarbă, o brichetă și o pipă.

Intră între copaci și se așeză pe o stâncă, scoțând iarba și pipa. O clipă mai târziu, Cierra i se alătură. Jasmine umplu pipa, o aprinse și apoi i-o întinse Cierrei.

— Ce mai faci? spuse Cierra, înainte de a lua un fum.

— Chiar facem asta, nu-i așa? spuse Jasmine.

— După ziua de mâine, totul se va schimba, spuse Cierra.

Îi dădu pipa înapoi. Jasmine trase un fum adânc și tuși.

— Facem ceea ce trebuie?

Cierra trase un fum.

— Da. Madison știe ce face.

Stătură acolo fumând, fără să vorbească. Jasmine privea copacii. În cele din urmă spuse:

— Ce este jocul?

Cierra încremeni.

— Jocul, spuse Jasmine. V-am auzit pe tine și pe Madison vorbind. Jucători, nuduri.

— Nu știu despre…

— Spune-mi sau jur că o să-i spun domnișoarei Ellis totul. *Totul.*

— Nu fi o cățea! se răsti Cierra.

— Nu intru în asta dacă tu și Madison păstrați secrete.

Cierra părea că era pe cale să răspundă, apoi ezită. Mai trase un fum din pipă.

— Bine, o să îți spun… mâine. Mâine la ora asta. În regulă?

Jasmine o privi pe Cierra.

— Nu trebuie să-ți fie frică de Madison, știi, spuse ea. Te-am proteja.

Cierra râse.

— Nu îmi e frică de ea. Nu știi despre ce vorbești.

— Bine, Cierra. Dacă zici tu. Dar ține minte, eu și Georgia suntem aici pentru tine.

Se întoarseră spre copaci și atunci Jasmine îl văzu. Un fior i se scurse pe spate, firele de păr i se ridicară pe brațe.

— Cierra, șuieră ea. Stai foarte nemișcată și privește la acel grup de copaci, puțin la stânga.

— Ce este? șopti Cierra înapoi.

— Se pare că stă cineva acolo. Privindu-ne.

Cierra clătină din cap.

— E doar un copac, Jaz.

Jasmine continuă să se uite. După un timp, respirația îi încetini.

— Doar un copac, spuse ea.

Chicoti și scoase iarba rămasă.

— Trebuie să fii atent cu chestia asta, te face paranoic.

Cierra râse și ea, și amândouă se ridicară. Îi dădu lui Jasmine un sărut rapid pe obraz.

— Ești prietena mea cea mai bună, Jaz. Îți mulțumesc că faci asta!

Se întoarseră la corturi, umăr la umăr. O creangă trosni în spatele lor.

— Doar un wallaby? spuse Cierra, chiar mai ascuțit decât în mod normal.

Cele două merseră mai repede, din ce în ce mai repede, până când fugeau.

CAPITOLUL 3

MURPHY

Era bine după căderea nopții, când se auzi o bătaie în ușă. Butch, frecându-și gâtul înțepenit, se duse să răspundă. Murphy se îndepărtă de masă și îl împinse ușor pe Gus the Muss din poală pentru a putea sta în picioare, căci avea o durere de cap la baza craniului. Își îndreptă spatele. Ziua fusese lungă.

— Bună ziua, băieți! tărăgănă Skinner.

Purta ochelari de soare servo, avea părul lung și subțire și tatuaje tribale pe ambele brațe. Îl îmbrățișă pe Butch mai întâi, apoi pe Murphy. Murphy se întoarse automat într-o parte pentru a evita respirația urât mirositoare a lui Skinner – drogurile îi stricaseră digestia.

— Am adus un mic cadou în seara asta, ca să vă mulțumesc pentru toată munca depusă.

Ochii lui Butch se luminară.

— Ce ai?

Skinner scoase din buzunar o sticlă de spray albă.

— Praf de înger, îngerii mei. Și cel mai bun rahat de acest gen pe care *l-am încercat vreodată*. Cine vrea cartofi prăjiți cu asta?

— S-ar putea să stau pe tușă de data asta, amice, spuse Murphy, privind sticla.

Un cartof prăjit era termenul de stradă pentru un joint stropit cu praf de înger. Murphy încercase o singură dată un cartof prăjit și fusese o experiență foarte proastă. În plus, evita drogurile dure precum praful de înger ori de câte ori era posibil. La urma urmei, era tată.

— Nu fi laș, încerci! spuse Skinner.

— Murphy se bagă sau voi suna la școală și le spun că Jasmine a luat ceva *în plus* în tabără, spuse Butch.

— Nu a luat nimic, spuse Murphy repede.

— Murphy se bagă, spuse Butch.

— Bun băiat, spuse Skinner.

Trase de barba lui Murphy în timp ce se îndrepta spre ușa din spate. Magazia lor era împodobită cu canapele de pluș, un sistem de sunet puternic, un frigider de bere complet aprovizionat și o sobă ruginită cu lemne.

Murphy stătea fumând cartoful prăjit pe care îl aprinsese fără tragere de inimă, privind flăcările din sobă. Gus the Muss era din nou la el în poală, torcând. Skinner și Butch dezbăteau ceva despre politică – Skinner vorbea mereu despre politică atunci când se droga.

Chipul Sarei îi apăru în minte. Păr roșcat, ochi căprui, zâmbet larg, dinți perfecți. Ceva îi tresări în piept. Sara câștiga întotdeauna dezbaterile politice cu băieții. Ajuta faptul că ea era mereu trează – nici măcar nu fumase iarbă vreodată. Cu toate acestea, nu o deranjase să fie prietenă cu Skinner. Era o ființă bună. Nu îi judecase pe niciunul dintre ei pentru treburile lor. Fusese avocat; văzuse toate genurile. Era extrem de inteligentă. Îi era atât de dor de ea. Ar face orice ca să o aibă înapoi din nou. Să fi fost acolo pentru a o ține în siguranță, cumva, de boala care i-a luat viața.

O frică înverșunată îl cuprinse și se ridică brusc. *Jasmine…*

Lumea se zguduia, canapeaua părea că-l înghite. PCP-ul se instala, valuri care străbăteau corpul – cu excepția faptului că nu mai era corpul

lui, avea impresia că plutește departe de el. Frica părea atât infantilă, cât și febril de importantă. Aruncă o privire pe fereastra crăpată, în noaptea întunecată precum cerneala. În timp ce cioara zbură, fetele nu erau chiar atât de departe de locul în care stătea Murphy chiar acum. *Jasmine. Nu te pot pierde și pe tine…*

Asta era ciudat. Fața lui era fierbinte. Se simțea bine. Se simțea speriat.

Canapeaua râse, stomacul mârâind în timp ce îl înghiți mai adânc. Îl ridică pe Gus the Muss, pisica privindu-l plină de inteligență extraterestră. Îi transmitea gânduri în cap. Lumini albe străbătură vederea. Un bâzâit plăcut îi răsuna în urechi, în burtă, în vintre… inima îi bătea cu putere în timp ce privea lacrimile curgând pe propriii obraji păroși.

Avea două gânduri: *Scoate-ți cartoful prăjit din gură înainte de a leșina sau îți vei arde barba* și *Sara… Nu te pot pierde din nou.*

— Murph! La naiba, omule, trezește-te!

Murphy se agită. Luminile stroboscopice îi pulsau sub pleoape și, când le deschise, văzu că era dimineață. Stătea întins sub un eucalipt la marginea curții, ferit de ploaie. Avea jacheta lui mare de vânătoare, dar încă era înghețat de frig, îl durea tot corpul și era acoperit de zgârieturi și julituri. Chiar și sub acoperișul copacului mare, simțea că fiecare cusătură a hainelor lui era udă.

Se rostogoli pe o parte și încercă să vomite. Nu ieși nimic; abia putea scuipa.

Butch îl bătu pe spate.

— Curăță-te! e aici o polițistă nenorocită. E înăuntru. Vrea să-ți vorbească.

— Ce?

Își simțea gura la fel de uscată ca vata. Nuielele i se lipiseră de haine, iar spini erau prinși în mâini. Se rostogolise în tufiș? Cât de drogat *fusese*?

Își duse mâna la cap – își simțea tot brațul ușor ca o pană. Uită de asta: era *încă* drogat.

— Polițai? se auzi vocea lui Skinner.

Scoase capul din șopron. Părea a fi gol.

— Nimic de-a face cu tine, Skin, spuse Butch. S-a întâmplat ceva în excursia școlară a lui Jasmine…

— *Poftim?* spuse Murphy.

— Am spus, s-a întâmplat ceva…

Dar Murphy se împiedica deja prin ploaie, în casă. Se clătina dintr-o parte în alta, un picior simțindu-se mai mare decât celălalt. Luminile erau încă lipite de vederea lui.

O polițistă blondă stătea în sala de mese.

— Murphy. Îți amintești de mine? Agent Cavanagh.

Bineînțeles că își amintea de ea, îi cunoștea pe toți polițiștii locali.

— Unde e Jaz? Ce s-a întâmplat?

Își sprijini o mână de masă în timp ce lumea se îndepărtă de el.

Când vorbi, cuvintele păreau să vină de departe, parcă stinse de vântul puternic. Clătină din cap, încercând să disloce tot ce avea în urechi. Auzise greșit.

— Cred că mai bine vii cu mine, spuse Cavanagh încet.

— …dar nu ar fi *părăsit* poteca, repeta Murphy peste sunetul sirenei și al ștergătoarelor.

Stătea cocoșat pe locul din față al mașinii de poliție, o Kia Stinger, strângând mânerul. Se trezea, dar prea încet. Adrenalina și șocul îl făceau să tremure. Mașina mirosea a nenorocita de *lavandă* și îl înnebunea de cap.

— Te cred, domnule Murphy, spuse Cavanagh.

Murphy înțelese că, probabil, îi spusese deja toate astea, dar nu-și amintea de câte ori îi spusese. Lumea se tot învârtea ca și cum ar fi într-un

carusel. Și gura îi era *atât de uscată*. Ploaia de pe exteriorul parbrizului, zvâcnită în lateral, era suficientă pentru a-l face să gâfâie.

— Le vom găsi. Dar gândește-te, *există* și alte locuri în care ar fi putut merge?

— Vă spun, ar fi venit mai întâi acasă. Și nu e proastă: în niciun caz nu ar pleca pe vremea asta! strigă el.

Cavanagh tresări.

— Poți încerca să nu țipi? Îmi rănești urechile.

Un minut mai târziu, dădură un colț și se opriră în parcarea cu pietriș a traseului de drumeție. Murphy era afară și se împiedică înainte ca mașina să se oprească. Deasupra lor se profila Tiers – cețos, impenetrabil. Oamenii roiau peste tot în poiana de dafin a parcării. Murphy era din nou îmbibat de ploaie. Încercă să o cuprindă în palme pentru a bea.

Cea mai mare adunare de oameni era înghesuită în jurul autobuzului școlar, unde putea distinge un grup de adolescente îmbrăcate în echipament de drumeție. Niciuna dintre ele nu era Jasmine. Printre ei se numărau doi bărbați pe care îi recunoscu, Thomas North și Jack Michaels.

Murphy simți un val de furie la vederea lui Jack, dar îl lăsă deoparte.

Peste tot erau jurnaliști – cei aspri, îmbrăcați în jachete, femei delicate, machiate și cu tocuri înalte, care aveau asistenți ce țineau umbrele deasupra capetelor, chiar și un cuplu cu telecomenzi mari în mână, controlând drone cu cameră pe deasupra capetelor lor.

De la trei ambulanțe și cinci mașini de poliție veneau lumini intermitente. Una dintre mașinile de pompieri rurale din Limestone Creek era, de asemenea, parcată în lateral, echipamentele fiind descărcate. Încă vreo câteva motociclete de teren erau descărcate din camionete; chiar și câțiva cai îmbrăcați în haine fluorescente erau răspândiți în mulțime.

— Oprește-te, amice!

Un bărbat blond, corpolent, îmbrăcat în costum, stătu în calea lui Murphy. Avea chip de boxer: nas strâmb, cicatrice pe sprâncene, arătând

ușor amețit, cu o mustață blondă stupidă.

— Unde te duci?

Murphy se smulse din strânsoarea bărbatului.

— Cară-te!

— E cu mine, detectiv Coops, spuse Cavanagh, alergând ușor până la ei. Fiica lui este una dintre cele dispărute.

— Este un cort montat pentru familii acolo, este supă și cafea.

— Pe naiba! spuse Murphy.

— Sau dacă vrei să ajuți la căutare, mergi la cortul portocaliu SES, spuse detectivul Coops. Alătură-te unui grup de căutare, nu fugi doar ca un maniac prin genul de tufiș care te va ucide înainte de a parcurge cincizeci de metri.

— Vrei să-l încătușez, Coops? spuse o voce din spate.

Murphy se întoarse, cu mâinile strânse în pumni.

Nu-l pocni, te vor închide, trebuie să o găsești pe Jasmine. Vocea rațiunii era mai puternică, dar era nevoie de un efort fizic pentru a nu se înfrunta cu bărbatul care se apropia.

Cu fața cărnoasă, cu fălci care se clatină, ca un câine basset hound. Uniforma de poliție stătea întinsă strâns peste o burtă de bere. Sergentul Doble.

— Am auzit că fiica ta este una dintre dispărute, amice. Ești bine?

Vocea lui Doble arăta îngrijorare, dar Murphy știa mai bine.

— Mă duc acolo sus, Doble, spuse el printre dinții strânși.

— Trebuie să urmezi regulile, Murphy!

— Sergent Doble, zise Cavanagh.

— Mulțumesc, agent! Lasă-l cu mine, spuse Doble, apoi se întoarse către detectiv. Îl cunosc pe acesta, Coops, spuse el într-o șoaptă puternică. Ai făcut bine că l-ai oprit. Cine știe ce pagube ar fi putut provoca acolo sus.

Detectivul îl privi pe Murphy de sus până jos pentru ultima oară, apoi își continuă drumul.

Pielea lui Murphy se simțea ca focul: furia creștea.

— Apropo de: unde ai fost azi dimineață, Murphy? Nu vom găsi nicio fetiță drăguță în subsolul tău, nu-i așa? spuse Doble.

Murphy începu să se îndrepte, gata să îl lovească pe acest idiot gras.

— Toate bune aici? se auzi o voce profundă, cu un accent australian larg, cu o slabă sâsâială huruită.

— Suntem bine, Badenhorst, spuse Doble. Acesta este Jordan Murphy. Cel despre care îți spuneam – pun pariu că ai câteva întrebări pentru el.

— Ah! Mă bucur să te cunosc, amice!

Nou-venitul întinse mâna să i-o strângă; huruitul provenea din felul în care vorbea cu gura pe o parte.

— Eu sunt Con Badenhorst.

— *Sergentul superior detectiv* Con Badenhorst, mormăi Doble pentru urechile lui Murphy. Cel care conduce operațiunea.

Badenhorst era un bărbat arătos, cu părul ușor deschis de la soare, măturat de ploaie în lateral și o falcă asprită de o ușoară umbră de barbă. Era flexibil și atletic, dar Murphy credea că l-ar putea învinge într-o luptă. Arăta ca un surfer de pe Coasta de Aur – clar nelalocul lui în Limestone Creek.

Badenhorst avea încă mâna întinsă, având parcă tot timpul din lume. Ochii săi albaștri îl studiau pe Murphy, neafectat de refuzul lui dur de a-i strânge mâna. Își aruncă privirea peste mulțime, luând în considerare totul, înainte de a se întoarce spre Murphy. Brațul încă întins. Calm și sigur.

A fost o forfotă de mișcare la un cort din apropiere, apoi un grup a alergat spre capul potecii, ghidați de bărbați și femei în salopete portocalii SES. Ignorându-l pe Badenhorst, Murphy alergă după ei, clătinând din cap pentru a înlătura ultimele amețeli.

Un ofițer SES îl opri la intrarea pe potecă.

— Cine ești tu? se răsti ea.

— Fiica mea este acolo sus.

El încercă să treacă pe lângă ea, dar ea se mișcă în fața lui.

— Atunci mergi la cort! Te poți înscrie în următorul grup.

— Nu am nevoie de *permisiunea ta nenorocită* ca să o caut pe fiica *mea*! strigă Murphy.

— Totul în regulă aici? spuse un bărbat cu barbă mare, unul dintre ceilalți ofițeri SES.

— Vrea să se alăture căutării, dar nu vrea să se alăture unei echipe.

— Atunci spune-i să se care!

Murphy se repezi spre potecă, trecând pe lângă amândoi, dar uriașul îl apucă din spate. Acesta urlă, răsucind degetul mic al bărbatului, până când pocni, iar ofițerul zbieră.

Murphy reuși să alerge încă trei metri înainte ca doi lucrători SES să-l pună la pământ, strigând, îngropându-i fața în pietriș. Era clar că o luase razna.

Câteva minute mai târziu, era împins în spatele unei dube de poliție, o vânătaie formându-i-se deja pe obraz; în spatele lui se afla acum o coadă mică de căutători, învinețiți și cu nasurile sparte. Urla insulte la adresa ofițerilor în timp ce se încorda în cătușe; barba îi era pătată de salivă, sângele îi picura din nas. Blițul de la camere era neîntrerupt, chiar dacă fulgerele străbăteau norii și tunetele bubuiau.

CAPITOLUL 4

CON

Detectivul Con Badenhorst privi duba poliției ieșind din parcare, cu Jordan Murphy încă nervos înăuntru. Ochii îi zăboviră pe drum chiar și după ce duba dispăruse după colț.

O unitate cam liberă, hotărî el în cele din urmă.

— Voi merge la sediul poliției și voi vorbi acum cu Murphy, Badenhorst, spuse sergentul Doble, apărând lângă el.

— Mulțumesc, amice, dar am nevoie de tine aici.

— Nu, îți spun, dacă are de-a face cineva din acest oraș cu asta, acela e Murphy. L-ai văzut. Vorbea pe jumătate pentru sine. Cineva trebuie să afle de ce era atât de dornic să intre pe acea potecă și dacă acest lucru va lua amploare mai mult decât a făcut-o deja.

— E-n regulă, amice! Mulțumesc pentru ofertă! spuse Con din nou, cu ochii cutreierând prin parcare.

— Uite, Badenhorst… începu Doble.

— Detective, câteva cuvinte? se auzi o voce din apropiere.

Era o știristă care se apropia repede. Abordarea ei l-a identificat pentru grupul de jurnaliști înghesuit sub umbrele. Veniră roind ca pescărușii la un chips.

— Desigur, spuse el, forțând un zâmbet.

Odată ce se auzi despre patru adolescente date dispărute, mass-media din toată Australia se adună în acest oraș de nicăieri, cu o viteză inumană. Con se transferase în Tasmania din Sydney, orașul său natal, cu peste un an în urmă, dar chiar și acolo rareori văzuse atât de multă media adunându-se atât de repede.

Comandantul Normandy ar fi trebuit să aibă de-a face cu ei. Ceea ce, desigur, însemna că și Con ar avea de-a face cu ei. *Totul face parte din muncă*, își reaminti el. Dar la naiba, voia ca acest caz să fie rezolvat cât mai repede posibil.

— Vă așteptați să găsiți fetele în siguranță și nevătămate? întrebă un jurnalist.

— Sperăm la ce e mai bun, desigur, dar ne pregătim pentru orice eventualitate.

— Dar Tiers este periculos, mai ales în această zonă, sugeră altul. Ce măsuri de siguranță iau cei din SES?

— Sunt pregătiți pentru situații exact ca asta.

Roiul de jurnaliști se amestecă, zbătându-se pentru poziție.

— Ar fi putut fetele să fugă?

— Având în vedere condițiile, nu este probabil, a spus Con.

— Există o legătură presupusă cu disparițiile din 1985 din zona Văii Meandrului? Adolescente luate din tufișuri?

Jurnalistul făcu o pauză pentru efect.

— Este Omul Flămând activ din nou?

Roiul se împinse mai aproape.

— Avem patru adolescente dispărute pe o potecă de drumeții în timpul unei furtuni, spuse Con. Așa că ar fi util să nu facem toată povestea mai mare decât este. Nu este ceva cu care nu ne-am confruntat înainte, știm unde sunt fetele, sunt acolo sus, *undeva* – flutură mâna în direcția crestelor care se profilau –, iar SES va ajunge la ele.

— Deci de ce este CIB aici?

— Procedura standard, spuse Con cu un rânjet cu dinți.

— Deci nu există nicio presupunere că acele crime din 1985 sunt legate…?

— Nu. Ucigașul din 1985 a fost găsit, spuse Con.

Acum întrebările veniră dur și repede.

— Ar putea fi un ucigaș imitator? strigă o știristă.

— Familia lui Theodore Barclay încă îi revendică nevinovăția, strigă altul. Iar trupurile nu au fost găsite niciodată.

— Ar trebui ca adolescentele din Limestone Creek să ia măsuri suplimentare de securitate?

— Un bărbat tocmai a fost luat, spuse altul. Jordan Murphy. Este tatăl uneia dintre dispărute. Este adevărat că a agresat un voluntar al căutării? Este considerat o persoană de interes?

— Ei bine, da, dar nu putem discuta încă despre suspecții noștri, spuse Doble cu voce tare.

— Sergent, lasă asta în seama mea, spuse Con ferm.

— Desigur, dacă are cineva informații, vă rog să le prezentați, continuă Doble, strigând peste Con. Puteți suna la Crime Stoppers la 1800 333 000 sau puteți veni la secția Limestone Creek. Vă promitem: siguranța dumneavoastră este preocuparea noastră. Nu acceptăm intimidarea de niciun fel și nu trebuie să vă fie frică de bărbați ca Jordan Murphy.

— *Destul*, amice! spuse Con.

Doble părea mulțumit de el însuși: paguba era făcută. Mormăi printre dinți:

— Prost din afara orașului…

Exact ce avea nevoie Con: poliție locală cu atitudine.

Peste capetele presei, își putu vedea partenera, sergentul detectiv Gabriella Pakinga. Îl conducea pe unul dintre ofițerii în uniformă la

grupul de media. Îl împinse în fața camerelor și strigă, cu un accent răgușit australian:

— Acesta este agentul Darren Cahill. Este un localnic și cunoaște acești munți, așa că va coordona căutarea. Aveți întrebări?

În timp ce camerele și reporterii descinseră asupra agentului Darren, cu ochii ascuțiți, Gabriella îl trase pe Con, ținând umbrela deasupra amândurora.

Doble era încă lângă el, iar Con îl apucă de braț.

— M-am răzgândit. Îndreaptă-te spre secție! Poți să-mi scrii un raport despre tot ce s-a întâmplat până acum. Îl pot trimite comandantului.

Doble se uită în jos spre locul în care Con îl ținea de braț.

— Vrei să-mi dai drumul? Nu sunt secretara ta.

— Amintește-ți, cuvinte mari, frumoase, în raport. Crezi că te descurci cu asta?

Con îi dădu drumul și Doble se îndreptă spre mașina lui de patrulare. Gabriella veni lângă Con cu umbrela.

— Nu ne place de el?

— Doar nebunul obișnuit. Cred că sunt un străin arogant.

— *Ești* un străin arogant.

Întregul corp al Gabriellei se cutremură când râse. Oftă și îi conduse spre cortul centrului de comandă.

— Ce ai pentru mine, Gabby?

— Nu-mi spune Gabby, spuse ea. Vor trebui să meargă mai încet cu căutarea. Este lapoviță în ploaie, poate chiar să înceapă să ningă în curând. Ceața devine din ce în ce mai groasă. Ultimul lucru de care avem nevoie este să pierdem câțiva căutători voluntari peste o stâncă și, în aceste condiții, este la fel de probabil să șteargă urmele fetelor decât să le găsească.

— Cu siguranță nu este suficient de frig să ningă, spuse Con, distras. Câinii pot adulmeca vreun indiciu?

— Nu fac decât să stea jos. Parcă nu vor să caute.

— Nu e bine, spuse Con. Anulează-le plata.

Ea pufni.

— Nici eu nu înțeleg.

Apoi tremură.

— Mai întâi legendele, apoi câinii. Tot locul ăsta îmi dă fiori. Cum dispar patru fete? Poveștile acelea din 1985…

— Patru fete *nu* dispar pur și simplu, spuse el cu severitate. Nu începe să fii ciudată cu mine!

Arătă în sus spre munții ascunși de vreme.

— Știm că sunt acolo undeva. Le vom găsi și apoi putem merge acasă. Și după aceea poți să-ți arzi salvia și să-ți cureți chakrele.

— Nu glumi despre asta, spuse ea, lovindu-l peste ceafă. Dar Eliza Ellis și rănile ei la cap?

Con tăcu, pașii scârțâind în pietrișul ud.

— Poate s-a împiedicat?

— Ah, desigur, biata femeie neputincioasă, doar s-a împiedicat în tufișul mare înfricoșător, spuse Gabriella sarcastică. Deci, ce urmează?

— Așteptăm ca asistenții de pe ambulanță să termine cu Eliza și, când spun că e gata să vorbească, o întrebăm și apoi ne îndreptăm spre locul în care fetele au fost văzute ultima dată. Tot ce aflăm între timp este un bonus.

Brusc se făcu frig. Frig ca gheața. Pete albe umpleau aerul într-o rafală.

Con întinse mâna, prinzând un fulg.

— Poftim?

— Am auzit că unii copii îi spun „zăpadă”, spuse Gabriella cu falsă sinceritate. Cei din SES spun că vremea din Tiers este ca o versiune și mai de rahat decât cea din Melbourne: patru anotimpuri într-o singură zi. De asemenea, asta înseamnă că s-ar putea înrăutăți.

Zăpada se învârti în jurul lor și, la fel de repede, fuse înlocuită din nou de ploaia rece. Gabriella tremură.

— Înfiorător!

În acel moment, unul dintre agenții locali intră, plin de forță, în cortul de comandă.

— Au găsit ceva! spuse ea, cu vocea tremurândă.

— O, bine! spuse Gabriella.

— Ah, la dracu! spuse Con.

CAPITOLUL 5

MURPHY

Era acolo de cel puțin trei ore – până acum trebuia să fie mijlocul după-amiezii. Murphy bătu cu pumnii pe masa din camera de interviu, cătușele de metal alimentându-i furia. Niciun strigăt nu aduse pe nimeni în cameră. Îi era frig, era ud, însetat și sângele din nas îi înghețase în barbă.

Jasmine… Te rog, Doamne, fă să fie bine!

Bum.

Fă să fie bine! Jur că o să mă descurc mai bine. Voi înceta să mă ocup de iarbă.

Bum bum bum.

Voi înceta să mai fiu un tată idiot…

Ușa se deschise și sergentul Doble intră cu un dosar cu documente și un reportofon digital.

Murphy se ridică, având lanțul din jurul cătușelor prins de masă și ținându-și corpul mare cocoșat.

— Au găsit-o?

— Ai făcut-o acum! spuse Doble.

Puse reportofonul pe masă și îl porni.

— Unde ați fost azi dimineață, domnule Murphy?

— Răspundeți-mi la întrebare! Nu aveți niciun alibi?

Se așeză înapoi. Murphy nu era un idiot. Știa unde bătea Doble.

— Cu Butch. Am jucat jocuri video.

— Da, desigur. Acesta este întotdeauna răspunsul tău, nu-i așa, Murphy? Jucând *GTA* și împușcând polițiști.

— Întreabă-l pe Butch.

— E serios de data asta, Murphy.

Aruncă dosarul pe care îl adusese.

— Alibiul tău este întotdeauna același lucru.

— Îmi vreau avocatul, spuse Murphy.

Asta îl înnebunea, dar nu puteai să arăți slăbiciune în preajma polițiștilor. Doble îl privi o clipă, un zâmbet slab întorcându-i buzele. Opri reportofonul.

— Ești peste cap de data asta, nu-i așa?

Murphy refuză să privească în altă parte. Își arătă dinții, știind că erau mânjiți cu sânge.

— Știi… Te-aș putea ajuta să scapi de asta, spuse Doble.

Se auzi o bătaie în ușă.

— Sunt ocupat aici! strigă Doble.

Porni în grabă reportofonul din nou. Ușa se deschise și detectivul Con Badenhorst intră, cu cei doi nasturi de sus ai cămășii ude desfăcuți.

— Încheiați întrebările, vă rog! Pakinga și cu mine avem nevoie să discutăm cu domnul Murphy.

Fața lui nu reda nimic din ceea ce Murphy putea citi. O femeie maori intră în spatele lui. Ea îl măsură imediat pe Murphy, și el făcu la fel cu ea. Era uriașă și arăta dură. Pentru o clipă, Murphy crezu că Doble se va certa, dar el zâmbi dezgustător și îi făcu semn lui Badenhorst să ia scaunul gol de lângă el.

— Nu sunt sigur cât de bine va face. Domnul Murphy a cerut reprezentare legală.

— Ați găsit-o pe Jasmine? spuse Murphy.

— Nu avem mai multe informații decât ți-a spus sergentul Doble, spuse Con.

— Nu au găsit absolut nimic?

— Sergentul Doble *nu* ți-a spus? spuse Con.

— Nu am avut ocazia, spuse Doble. Era necooperant.

— Ați găsit ceva?

Murphy ura disperarea din vocea lui.

— Pe potecă. O pungă de marijuana, cu un autocolant pe care scrie CĂPITANUL și ceva mai sus o sticlă de apă cu sânge pe ea.

Vocea lui Con se schimbă, deveni puțin mai blândă.

— Sticla are pe ea numele lui Jasmine. Avem nevoie de permisiunea ta să luăm niște ADN de pe periuța ei de dinți pentru a confirma că este sângele lui Jasmine.

Sângele lui Jasmine…

Ceva urlă în urechile lui Murphy. Se smuci în cătușele de pe masă, strigând blasfemii. Abia era conștient de cuvintele care îi ieșeau din gură în timp ce dădu cu piciorul scaunul în spatele lui, lovind picioarele metalice ale mesei.

— Eliberați-mă chiar în clipa asta sau o să vă smulg gâturile!

Îi trebuiră câteva clipe înainte să își revină. Stătea gâfâind și transpirat, cu încheieturile sângerând, tâmplele bătând cu putere, gâtul uscat.

Femeia îndreptă scaunul pentru el, privind pe toată lumea de parcă i-ar fi plăcut spectacolul. Se așeză greu.

— Nu mai ești un om așa de mare acum, nu-i așa? murmură Doble.

— Sergent, dă-ne camera! spuse Con.

Ochii lui erau ațintiți asupra lui Murphy.

— Cred că voi rămâne aici, spuse Doble. Este un om periculos.

— Domnul Murphy este legat de masă, spuse Con, cu vocea uscată.

— Asta este secția mea. Stau chiar aici, spuse Doble.

Ușa se trânti deschizându-se.

— E în regulă, Murphy, amice! Sunt aici acum.

Murphy simți o ușurare în piept. Dave Llewellyn, vechiul avocat al tatălui său, din vremea când acesta conducea afacerea. La jumătatea anilor cincizeci și întotdeauna oarecum asemănător cu o broască, astăzi arăta deosebit de palid și rău.

— Scoate-mă de aici, Dave, mormăi Murphy.

— Îmi pare rău că am întârziat. Butch m-a sunat azi dimineață, dar a trebuit să vin de la Hobart. O mulțime de curbe nenorocite pe drum.

Dave își șterse mâneca pe față și se așeză lângă Murphy. Își ridică privirea către detectivul Badenhorst, văzându-i cămașa udă, părul ciufulit.

Badenhorst se prezentă pe sine și pe partenera sa – sergentul detectiv Gabriella Pakinga – înainte de a-și începe interogatoriul.

— Știu că este o perioadă dificilă, domnule Murphy. Vă rugăm să rețineți că acestea sunt doar întrebări standard, bine?

Murphy doar se încruntă.

— Fiica ta are vreun dușman, din câte știi?

Murphy aruncă o privire către Dave, care dădu din cap.

— Cred că ar fi bine să le răspunzi la întrebări. Dă-i drumul!

— Nu, spuse Murphy. Niciun dușman.

— Ai *tu* vreun dușman?

Murphy se uită drept la Doble.

— Niciunul.

— Avem permisiunea să luăm ADN-ul lui Jasmine de pe periuța ei de dinți? Și să răspândim o fotografie cu ea în mass-media?

— Da, spuse Murphy.

— Și te poți gândi la *vreun* motiv pentru care cineva ar dori să-ți răpească fiica? Poate din cauza unui fel de… produs pe care îl furnizezi? spuse Con.

— Nu răspunde la asta, spuse Dave.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Murphy.

— Uite, clientul meu sângerează, spuse Dave. Sunt cătușele *cu adevărat* necesare, detective?

Con oftă.

— Sergent Doble, scoate cătușele!

— Nu poți vorbi serios, spuse Doble. A agresat doi polițiști la percheziție. Tocmai a luat-o razna în camera asta. Nu.

— La naiba, Murph! mormăi Dave. Din nou?

— Sergent Doble, cătușele, *vă rog*! spuse Con.

— Nu, nu o voi face, se răsti Doble.

— Foarte bine, spuse Dave, umflându-se ca o broască taur. Atunci îmi iau clientul de aici. Nu a fost acuzat de nimic și trebuie să meargă la spital pentru a-i fi tratate rănile.

— În regulă. Destul de corect, spuse Con, părând obosit.

— Poftim? spuse Doble.

Se uită când la Dave, când la Con.

— Pe naiba pleacă!

— Dacă m-ai fi ascultat înainte, nu am fi în mizeria asta.

Con se ridică.

— În calitate de ofițer superior din această cameră pentru acest caz, ți-am cerut să scoți cătușele. Ai refuzat. Conform legilor privind brutalitatea poliției, domnul Murphy este acum liber să plece.

Gura lui Doble se lărgi și se închise.

— Prostii! spuse el în cele din urmă.

— Sergent Doble, dacă nu scoateți acele cătușe chiar acum, va trebui să prezint situația comandantului, spuse Con.

Gușa lui Doble se înroși, ridicându-se în obraji până când aceștia deveniră roșii. Îi scoase cătușele lui Murphy. Acesta se ridică, pipăindu-și

încheieturile sângerânde pentru a judeca daunele. Con întinse mâna peste birou, o ofrandă de pace.

— Să încercăm asta din nou. Sunt detectivul Con Badenhorst.

După o clipă, surprinzându-se chiar și pe sine, Murphy luă mâna lui Con și o strânse, sângele curgându-i pe palmă. Avea întrebări, dar știa să le țină pentru el în camera de audiere a poliției.

— Iată cartea noastră de vizită, are ambele numere pe el, spuse Gabriella, înmânând cărți de vizită atât lui Dave, cât și lui Murphy. Dacă te gândești la ceva care ar putea fi util, sună-l pe unul dintre noi. Haide, Con! Și *nu* mă atinge, spuse ea, tremurând, în timp ce Con ținea deschisă mâna unsă cu sângele lui Murphy.

Cei doi detectivi părăsiră camera, lăsând ușa larg deschisă în urma lor.

— Ăștia doi sunt adevărați? mormăi Dave. Cum au reușit *ei* să ajungă detectivi?

Murphy se întoarse către Double.

— Îți vei petrece restul vieții mâncând printr-un…

— Destul, Murphy! se răsti Dave.

Doble doar se uită la ei.

— Să *mergem*!

Ieșiră pe coridoarele cu gresie și văruite ale secției. Era o cale pe care Murphy o cunoștea bine.

— Ei bine, a fost o aruncare norocoasă. Ăștia trebuie să fie cei mai proști detectivi pe care i-am întâlnit vreodată. Încercam doar să joc la cacealma ca să ieșim de acolo – arătai de parcă ai fi pe cale să explodezi, dar nu aveam habar despre acea lege a brutalității poliției. Sau poate că știam, subconștient? Știi, am făcut odată un test de IQ și nu spun că sunt un geniu, dar…

Murphy nu asculta. *Nu te gândi la sticla de băutură a lui Jasmine. Trebuie să rămâi puternic pentru ea. Dar de ce ar fi sânge pe sticla ei? Și o pungă cu iarba noastră. O, Doamne, te rog să nu i se întâmple nimic!*

Dădură colțul în hol și acolo erau detectivii, stând lângă un aparat de cafea.

— Nu sunt *atât* de prost, domnule Llewellyn, spuse Badenhorst, curățându-și mâinile cu unul dintre dezinfectanții de mâini de pe perete. Legea nu funcționează așa, dar Doble nu are de unde să știe.

Dave se opri scurt, privind între Badenhorst și Pakinga.

— Poftim?

— Domnule Murphy, știu că nu aveți nimic de-a face cu dispariția fetelor, spuse Badenhorst. Fratele tău s-a oprit mai devreme, coroborându-ți alibiul. Așa că uite, Gabby și cu mine suntem în drum spre spital. Vrei să vii cu noi? Vom pune sirenele.

— Nu am nevoie de spital.

— Ei bine, iată câteva motive pentru care ai putea dori să vii. Numărul unu: Eliza Ellis este trează și gata să discute cu noi. Sunt sigur că ești la fel de dornic să știi ce s-a întâmplat acolo sus ca și noi. Doi: sincer, judecând după sângele care încă iese din încheieturile tale, probabil că *trebuie* să mergi la spital. Trei: dacă o găsim pe Jasmine, va fi dusă direct la urgență. Ar fi bine dacă ai fi acolo.

Con ridică din umeri, cu mâinile în buzunare acum.

— Patru… înseamnă că nu mai încerci să urci muntele din nou singur, iar Doble nu-ți mai face necazuri. Mă scutește *pe mine* de o durere de cap.

Zâmbi, încercând să facă din ultima afirmație o glumă. Pakinga îi întinse lui Badenhorst o ceașcă de luat la pachet. Când o gustă pe a ei, se strâmbă și aruncă totul la coș.

Badenhorst se întoarse spre ușă, sorbindu-și cafeaua.

— Alegerea ta, dar plecăm acum.

Continuă să meargă, Gabriella mergând în spate. Murphy ezită. Adevărat, voia să fie acolo sus, în munți, căutând, dar ar afla mai multe vorbind cu Eliza? Munții sau spitalul. Rămase acolo până când Con și Gabriella dispărură din vedere. În cele din urmă, rațiunea câștigă.

— Dave, trebuie să fiu acolo când îi pun întrebări lui Eliza. Dar stai puțin în oraș. Nu cred că Doble a terminat cu mine. Butch se va asigura că ești plătit.

Alergă ușor după detectivi. Nu avea încredere în ei nici cât negrul sub unghie, dar Jasmine era pe primul loc.

CAPITOLUL 6

CON

Con conduse mașina poliției cu încălzirea pornită. Spitalul Launceston se afla la aproape o oră de mers cu mașina de Limestone Creek, dar ajungeau mult mai repede într-o mașină de poliție. Luminile roșii și albastre ale Kiei Stinger scăpărau pe stâlpii de ghidare, în timp ce treceau în viteză prin ploaie și întunericul care se aduna din peisajul rural tasmanian. O privire în oglinda laterală îi arătă ascunsele Great Western Tiers dispărând în depărtare.

Voi folosi fiecare truc din carte pentru a rezolva acest lucru cât mai repede posibil, gândi el, bătând cu degetele pe volan.

Murphy se sprijini de geamul banchetei din spate, cu încheieturile dezordonat bandajate de Gabriella, care a folosit trusa de prim ajutor a mașinii, ținând sticla de apă pe care i-o oferiseră. Deși Con dăduse aerul cald la putere maximă și Murphy era într-o jachetă groasă, omul mare tremura: putea fi de la hainele lui ude, putea fi de la șoc, putea fi de la simpla oboseală.

Con simți un ghiont de neliniște când se gândi la izbucnirile bărbatului, sus în zona de căutare și apoi din nou la secție. Murphy fusese ca un animal, mai mult fiară decât om. Con lucrase în cazuri de tineri aproape toată cariera sa din poliție, așa că știa destul de multe despre

trauma copilăriei – cum arăta, cum funcționa, ce o declanșa. Pe baza unei analize polițienești a dosarului lui Murphy, făcută mai devreme, și din care reieșea violență, comportament riscant și presupus trafic de droguri, Con credea că există șanse decente să existe o traumă în trecutul acelui bărbat, ceea ce ar ajuta la explicarea furiei explozive. Ar trebui să înainteze ușor pentru a-l determina să coopereze.

Pe scaunul pasagerului de lângă el, Gabriella era pe laptop, studiind de asemenea dosarul lui Murphy. Niciunul dintre ei nu a crezut nicio secundă alibiul lui Murphy, dar Con încă îl voia cu ei la spital.

Con știa că trebuia să-l aducă pe Murphy într-un loc mai confortabil înainte de a vorbi și, mai important, departe de Doble. Nu strica nici că avocatul nu venise, deși bărbatul nu părea să fi fost un obstacol.

Mai presus de toate, Con dorea ca Murphy să discute cu Eliza. Când au ajuns prima dată la fața locului, profesoara se afla într-o ambulanță și nu putea spune nimic care să aibă sens. Trebuiau să trimită pe altcineva înainte de a vorbi cu ea. O față cunoscută – un părinte îngrijorat – ar fi perfectă pentru a o aduce la realitate pe Eliza Ellis, pentru că, dacă ar fi avut o comoție *atât de* mare, atunci detectivii, oricât de drăguți ar fi, ar face-o să fie anxioasă și uitucă. Nu-i plăcea ideea de a pune un potențial suspect în cameră cu ea, dar având în vedere că fetele dispăruseră deja de ore în șir, era un pariu acceptabil.

— Cum o duci acolo, amice? spuse Con. Vrei să sunăm pe cineva?

Murphy clătină din cap, privind fereastra.

— E destul de cald acolo?

Murphy nu răspunse.

— În sfârșit, spuse Con încet, ce spune instinctul tău?

Murphy ridică privirea spre el prin oglinda retrovizoare.

— Poftim?

— Fiica ta. Ce spune instinctul tău că s-a întâmplat?

Ochii lui Murphy se îngustară, căutând o capcană. Apoi spuse:

— E prea deșteaptă ca să plece de pe potecă. Dacă s-ar pierde, ar rămâne acolo unde era. Este cu adevărat protectoare, așa că dacă una dintre prietenele ei ar fi rănită, probabil că ar sări de pe o stâncă pentru a o salva. Altfel, singurul mod în care ar părăsi poteca respectivă este dacă ar fi fost luată sau păcălită.

Clătină o dată din cap, ca și cum ar fi alungat o muscă.

— Cât de departe suntem?

— Așa de rău e? spuse Gabriella. S-ar putea să avem niște analgezice.

— Sunt al naibii de bine, spuse, dar nimeni nu mi-a spus nimic despre ce s-a întâmplat acolo sus. Eliza era singură acolo?

— O cunoști, nu? spuse Gabriella.

Con aprobă faptul că ea evită întrebarea lui. Se puseseră de acord să-l țină pe Murphy în întuneric cât mai mult posibil, în cazul în care ar oferi detalii despre caz, pe care nu ar trebui să le cunoască.

— Cunosc majoritatea oamenilor din acest oraș. În plus, este profesoara lui Jasmine.

— Dar nu este doar acea conexiune cu școala, nu? spuse Con.

Era important dacă o cunoștea bine pe Eliza – asta făcea din el o alegere și mai bună pentru a o aduce la realitate.

— Am văzut-o de multe ori la cârciumă. Chiar am băut câteva pahare împreună, pe vremuri. Dar nu de când a devenit profesoara lui Jasmine. De ce? spuse el, ursuz, în timp ce acei ochi albaștri, pătrunzători, se îngustau din nou.

— Mă întrebam cum e, spuse Con. Încă nu am cunoscut-o cum trebuie. Ambulanța a luat-o aproape imediat ce am ajuns acolo. Nu am avut ocazia să punem prea multe întrebări. Era un pic… ai spune „delirantă”, Gab?

— „Delirantă” este un termen bun, spuse Gabriella.

Închisese dosarul cu Murphy și citea e-mailurile care le-au fost trimise – detectivul Stuart Coops, de asemenea desemnat în acest caz, intervieva

în prezent profesorii, asistentul social al școlii, părinții, analizând rapoartele școlare și dosarele poliției.

— Da, ei bine… spuse Murphy, părând defensiv. Eliza se descurcă bine cu copiii. Cel mai bun profesor de alfabetizare pe care Jasmine l-a avut vreodată. Toate fetele o iubesc. A trecut prin iad anul trecut, când nepoata ei s-a sinucis, așa că asta o va da peste cap cu adevărat.

— Nepoata ei?

Asta îi atrase atenția Gabriellei și începu să tasteze în computer pentru a căuta detalii.

Intrară la periferia lui Deloraine, cel mai apropiat oraș mare – nu că vreun oraș din Tasmania ar fi fost deosebit de mare; întreaga insulă avea o populație mai mică decât districtul Geelong. Con navigă pe străzi, tot traficul dându-se deoparte pentru luminile și sirena lui, până când au ieșit pe autostrada Bass. Acum putea să apese cu adevărat accelerația Stingerului, așa că se îndreptară cu viteză spre Launceston.

— Te superi dacă mai pun o întrebare? spuse Con. Știi de ce sergentul Doble are o problemă cu tine?

— Da, m-am culcat cu soția lui, spuse Murphy sarcastic.

Gabriella chicoti fără să ridice privirea din laptop.

— Delicios. Îmi place un mic scandal nesofisticat rural.

— Râzi din nou de mine și vezi tu ce se întâmplă!

— Amenință-mi iar partenera și te voi îngropa în pământ! spuse Con, cu vocea lui brusc de gheață.

— Terminați, băieți, sunteți drăguți amândoi, spuse Gabriella, lovindu-l pe Con pe picior.

Bărbații au avut un scurt concurs de priviri, până când Con a trebuit să se uite în altă parte pentru a se concentra asupra drumului.

— Mă rog, amice, mormăi Murphy, rezemat de fereastră.

Gabriella porni radioul, astfel încât ea și Con să poată vorbi fără să fie auziți. Își aruncă privirea înapoi la Murphy și îi văzu ochii închiși.

— Ce e cu tine, Badenhorst? spuse Gabriella. Devii un pic țâfnos? Bietele fete dispărute sunt un inconvenient pentru tine?

— Vorbește mai încet, e încă treaz, șopti Con.

Gabriella aruncă o privire în spatele ei.

— Nu, nu e.

— Se preface, spuse Con, privindu-l în oglinda retrovizoare.

— Nu cred că a avut vreo legătură cu dispariția fetelor, spuse Gabriella.

— Ești doar atrasă de un tăietor de lemne, spuse Con. Ascultă, am o idee!

Se aplecă, urmărind drumul chiar dacă vorbea jos la urechea Gabriellei. În șoaptă, el i-a explicat că voia să-l trimită pe Murphy pentru a căpăta informații de la Eliza, dar trebuia să găsească o modalitate de a-și introduce reportofonul în cameră pentru a înregistra conversația lor.

Gabriella clătină din cap.

— Sună inutil de complicat.

— Nu vreau să risc, dar timpul este important aici. Știți cum sunt acești oameni de la țară: probabil mai degrabă se vor deschide față de unul de-al lor.

— Con, chiar și după un an aici jos, cred că singurul lucru pe care îl știi despre oamenii de la țară este ceea ce ai citit în cărți.

Au condus în tăcere o vreme, Gabriella bătând la computer.

— Nepoata Elizei se numea Denni King. Sinuciderea ei a fost o chestiune urâtă… și a implicat-o pe Madison Mason, sora Cierrei. E un fel de celebritate YouTube. Acest lucru este interesant.

— Jasmine…

Murphy mormăi, trăgând de centura de siguranță când se trezi. Se uită în jur, cu ochii injectați de sânge și deschiși. Când își dădu seama că ofițerul Con îl urmărea, își întoarse privirea încruntat. Își acoperi fața cu antebrațul, sprijinindu-se de ușa mașinii. Deși încercă să își ascundă

reacția, umerii i-au tremurat în suspine tăcute, lacrimile curgând în spatele brațului lui.

Con se mișcă pe scaunul lui. *Încă e suspect*, se gândi el.

Spitalul General Launceston era un complex gri și întins, traficul de pe bulevardele și parcările sale se mișcau încet în ploaie. Ajunseră într-o zonă de încărcare din apropierea departamentului de urgență. Murphy sări din mașină înainte ca aceasta să se oprească din mișcare. Cei trei se îndreptară direct spre urgență. Con își arătă insigna asistentei de la birou, întrebând de Eliza.

— Este transferată în secția medicală, îi spuse asistenta fără să ridice privirea de pe ecranul computerului.

Con îl împinse pe Murphy înainte.

— Ei bine, aici te lăsăm. Ar fi bine să-ți tratezi și încheieturile mâinilor.

— Pe naiba! spuse Murphy. Vin cu voi.

Porni în căutarea secției medicale, iar Con și Gabriella făcură jogging să-l ajungă din urmă. Când îl găsiră, asistenta de la birou îi arătă drumul către camera Elizei.

— Ah, la naiba! spuse Con, făcând o pauză. Mai întâi trebuie să-l sunăm pe comandant.

— Poftim? spuse Murphy.

— E în regulă… tu mergi înainte, spuse Gabriella. Vom fi chiar în spatele tău.

— Gabby, nu știu dacă ar trebui să-l lăsăm să intre fără noi…

— E în regulă, merită să o vadă, spuse ea. Du-te, domnule Murphy! Vă vom urma după ce facem toate apelurile potrivite.

Murphy aruncă o privire între ei, apoi intră în sală.

— Bună treabă, spuse Con încet.

— Mai spune-mi o dată Gabby și te voi orbi, mormăi ea, dându-și părul pe spate.

Con își flutură din nou insigna și rugă pe cineva din personal să le aducă dosarul medical actual al Elizei. Apoi, el și Gabriella pășiră într-o cameră goală, care mirosea a antiseptic și a urină, și se așezară pe un pat cu lenjerie moale. Con își scoase telefonul și AirPod-urile, dându-i una Gabriellei. Deschise aplicația care era sincronizată cu reportofonul său live.

— I l-am strecurat în buzunar când l-am înghiontit la biroul de admisie.

— Vulpe vicleană! Ignorând faptul că acest lucru este ilegal, desigur.

Ea tăcu când intră un asistent medical corpolent, care ținea în mână dosarul solicitat cu toate detaliile Elizei, inclusiv fotografii cu rănile ei. Gabriella îi făcu cu ochiul asistentului, care îi întoarse gestul.

— În plus, având în vedere că el este tatăl lui Jasmine, dacă ea profită de șansa să-i ceară scuze și să ușureze o parte din vinovăția pe care o poartă, *noi* ar trebui să putem ajunge la subiect mult mai repede când intrăm.

— Compasiunea ta este copleșitoare, spuse Gabriella, cu degetul la ureche.

CAPITOLUL 7

MURPHY

Murphy intră în camera Elizei.

Eliza era ridicată în pat, sprijinită de perne. Capul îi era înfășurat în bandaje, iar părul ca mierea îi cădea în jurul feței. Purta un halat de baie alb, gros, cu păturile trase până la talie și vorbea cu o asistentă plinuță, cu părul cărunt, care stătea lângă ea.

— Cine ești? întrebă asistenta ridicându-se. Dacă ești un alt jurnalist, jur pe Domnul că voi…

— Murphy! spuse Eliza, aplecându-se înainte. Le-au găsit?

Vocea ei era răgușită.

— Spune-mi că le-au găsit!

Murphy clătină din cap. Eliza se legănă, ducându-și o mână la cap.

— Nu, Murphy. Este… este doar vina mea.

— Îl cunoști pe acest om? spuse asistenta. Face parte din familie?

— Este tatăl uneia dintre fete.

Chipul asistentei se îmblânzi.

— Oh, săracul de tine! îi spuse ea, schimbându-și instantaneu atitudinea. Dacă e ceva ce pot…

Văzu sângele pe încheieturile lui bandajate.

— E în regulă, spuse Murphy.

Nedescurajată, asistenta își puse repede niște mănuși, îi ridică mâinile și începu să desfășoare bandajele.

— Cine a înfășurat asta, un copil? E jalnic…

Ea suflă peste rănile făcute de cătușe imediat ce fuseră expuse, cu sângele care încă îi curgea.

— Ești bine, Murphy? spuse Eliza. Cred că vrei să mă omori…

— Ce s-a întâmplat acolo sus? Nu îmi spun nimic.

El o ignoră pe asistenta care scotocea într-un cărucior, întorcându-se să-i pulverizeze rănile cu un antiseptic cu miros ascuțit.

— E… e totul în ceață, Murphy. Cred că am primit o lovitură la cap. Dar… Eram cu patru dintre ele. Cierra, Georgia, Bree, Jasmine. Eram în urmă, în spatele grupului principal.

— De ce nu erați cu toată lumea?

— Le-am reținut. *Eu* am făcut asta. În dimineața asta… a fost o luptă. M-am gândit că ar fi mai bine să le țin separat.

— O luptă?

— Între Madison și Jasmine.

Stomacul lui Murphy se zgudui, chiar dacă recunoștea că era un lucru irațional de care să-ți faci griji, având în vedere că ea dispăruse.

— Jaz era în regulă?

— Madison a ajuns să aibă un ochi negru, iar Jasmine a avut buza tăiată. Tom și Jack plecaseră deja cu toate celelalte fete. Le mai aveam pe Madison și Jasmine, precum și pe Georgia, Cierra, și Bree Wilkins. Îți aduci aminte de Bree?

— Era prietenă cu Denni a ta.

— Da, spuse Eliza. Prietenă cu Denni a mea. Și acum am mai pierdut patru fete…

Vocea ei tremura.

— Nu spune asta. Nu a fost vina ta, spuse Murphy. Nici cu Denni, nici cu fetele astea. Dar de ce se luptau?

— Nu știu, Murphy! Cred că era vorba despre un băiat. Cele cinci erau în urma tuturor celorlalți din camping. Am crezut că erau doar leneșe și că e mai bine să rămân eu cu ele decât să-i las pe Tom sau Jack să încerce să le grăbească. Știi cum sunt fetele alea… Dar înainte să realizez, ele se împingeau, se înghionteau și țipau. Madison a lovit-o pe Jasmine, iar ea la rândul său a lovit-o înapoi, apoi a fost doar haos. Le-am despărțit, cu ajutorul celorlaltor fete. Madison era încă plină de furie și eram sigură că vor începe din nou, așa că am trimis-o înainte să-i ajungă din urmă pe Tom și Jack.

Eliza vorbea repede.

— Știu că a fost o greșeală, dar nu erau atât de în față… M-am gândit că e cel mai bine…

— Dar Jasmine era bine? spuse Murphy.

Asistenta terminase de tratat încheieturile mâinilor și îl conduse spre scaunul de lângă patul Elizei.

— Părea în regulă. Știi că e puternică, Murphy. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat, dar nu vorbea niciuna dintre fete. Le-am pus pe restul să meargă cu mine… încet, ca să nu o ajungem din urmă pe Madison. Cierra plângea și Georgia părea că va vomita. Bree dădea vina pe Jasmine, dar Jasmine era bine, doar continua să-și scuture sticla de băutură.

Făcu o pauză. Buza îi tremură pentru o clipă, dar o readuse sub control, părând iritată de slăbiciunea ei.

— Dacă nu le-aș fi făcut să meargă atât de încet!

— Atunci ce?

Murphy se ura pentru că o grăbea, dar era disperat.

— Am mers împreună, nu știu, poate treizeci de minute? Eram în față și Georgia vorbea cu mine, dar celelalte trei continuau să-și târască picioarele – în special Bree – și toată lumea se răspândea și…

Eliza făcu un efort conștient să încetinească.

— Mi-a luat prea mult timp să realizez că ne-am separat de Jasmine, Cierra și Bree. I-am spus Georgiei că trebuie să ne întoarcem să le găsim, dar ea se așeză pe pământ și spuse că era prea obosită, că avea de gând să mă aștepte. Și… și… M-am întors și…

Trase din nou aer în piept.

— Aici memoria mea devine neclară. E aproape ca un vis. Are sens, Murphy?

Murphy puse o mână pe încheietura mâinii ei. Eliza tremura ca o frunză, iar pielea îi era fierbinte la atingere.

— Murphy, spuse ea, lucrurile au devenit *ciudate*.

— Ce vrei să spui?

Murphy se apropie, așezându-se acum pe pat lângă ea. Ignoră asistenta, care încă era acolo, ascultând cu atenție.

— Este o nebunie să spun asta acum, dar a fost ca și cum ai păși într-o bulă… Tot zgomotul s-a oprit. Păsările, vântul. Nu auzeam nimic în afară de propriii pași și se auzeau atât de *tare*…

Respiră tremurând.

— M-am speriat. Nu am fost atât de speriată în viața mea. Nici măcar nu era normal, alergam – parcă alergam pentru viața mea.

Ea mormăi, lacrimile curgându-i acum pe obraji.

— Sună atât de *stupid*!

— Eliza, ce s-a *întâmplat*?

— Nu știu! Nu știu! Am tot mers, strigând, până când – cred că cineva m-a lovit cu ceva în cap. Îmi amintesc că m-am trezit în picioarele goale – una dintre celelalte fete, Carmen, ea a fost cea care m-a găsit. I-am spus să fugă înapoi în siguranță, dar s-a întors cu Jack. M-au găsit sub o tufă de flori, mai jos, eram ghemuită și vomitam. Nu-mi amintesc cum am ajuns acolo, dar îmi amintesc că m-au găsit. Medicii spun că am vărsat pentru că aveam o contuzie. M-au adus înapoi în autobuz și atunci au sunat… pe

toată lumea. Se simte ca… Nu pot să explic, dar lucrurile au mers atât de ciudat acolo sus…

Murphy simți o durere în mâini. Se uită în jos și văzu că degetele îi erau albe din cauza încleștării atât de strânse.

— Cine te-a lovit? Ai căzut? întrebă el.

— Nu, spuse Eliza cu vocea ei plină de durere. Nu am văzut nimic.

CAPITOLUL 8

CON

În camera de alături, scărpinându-și barba nerasă și ascultând fiecare cuvânt, Con se uită la Gabriella.

— Sunetele de pe munte au încetat…? spuse el.

Gabriella părea încântată.

— Intră tu, spuse ea. Vreau să caut ceva foarte repede pe Google.

— Ce să cauți pe Google?

— Doar intră, Con!

Se ridică, lăsându-și telefonul și căștile cu ea. Când intră în camera Elizei, toate privirile se întoarseră spre el.

— Bună, tuturor! spuse el în mod plăcut.

Își arătă insigna, apoi dădu din cap către Eliza.

— Vă cer scuze că am întârziat! A trebuit să rezolv niște treburi. Numele meu este detectivul Con Badenhorst, dar poți să-mi spui Con. Murphy, poți să ne lași singuri, te rog?

Zâmbi înspre asistentă.

— Sunt sigur că spitalul îți poate găsi ceva de mâncare.

Pipăi jacheta lui Murphy, băgând o mână în buzunar, în timp ce strânse gulerul cu cealaltă.

— Asta este încă udă. Vrei să găsesc un calorifer și să o usuc?

— Lasă-mă în pace!

Murphy îi împinse mâinile și Con băgă în buzunar reportofonul. Asistenta îl luă pe Murphy, conducându-l afară din cameră.

— Hei, *nu* am terminat! protestă Murphy, chiar în timp ce ușa se închidea în urma lor.

Con se așeză pe scaunul de lângă patul Elizei.

— Le-au găsit? a implorat ea, ochii ei injectați de sânge căutându-i pe ai lui. Orice?

— Vremea a îngreunat căutările. Dar au găsit sticla lui Jasmine, cu sânge pe ea.

— Avea buza tăiată, spuse Eliza. Din luptă.

Își lăsă capul să cadă înapoi pe pernă. Con rămase tăcut. Își scoase caietul și așteptă. Ea se uită la el, plimbându-și privirea de la caietul lui, până sus la fața lui. Păstră o expresie de cel mai profund interes, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Vrei să știi ce s-a întâmplat acolo, spuse ea.

Con zâmbi și deschise pixul. Ea așteptă o clipă, apoi începu să îi povestească aceeași poveste pe care el o auzise spunându-i-o lui Murphy. Lupta și trimiterea lui Madison înainte. Cum Eliza și-a dat seama că fetele celelalte lipseau și s-a întors să le găsească. Lucrurile care au devenit ciudate. Tăcerea, dezorientarea, furtuna.

Con rămase tăcut de-a lungul întregii povești, notând din când în când, dar ținându-și ochii pe ea. I se spusese că ochii lui albaștri, adânci, ar putea fi deranjanți – avea acest truc în care nu clipea, nu clătina, doar se uita, scria fără să se uite la pagină.

Când ea termină, tăcu și îl privi.

— Sună nebunește toate astea? spuse ea în cele din urmă.

Con nu răspunse. Lăsă tăcerea să se construiască mai departe. Oamenii furnizau adesea mai multe informații decât erau necesare pentru a umple liniștea.

— Ești bine, detective?

Ea îl privea curioasă.

— Altceva? spuse el, iritat.

Nici trucul lui cu privirea și nici tăcerea nu funcționau.

— Ei bine! Cred… începu ea. Sună atât de stupid și sincer cred că Georgia a inventat totul.

— Ce anume? spuse el, aplecându-se înainte.

— Pe potecă, înainte ca fetele să dispară… Georgia mi-a spus că a crezut că a văzut o siluetă care ne privea.

— A văzut pe cineva? De ce nu ai spus nimănui?

— Am crezut că vede lucruri, spuse ea. Nici măcar *ea* nu mi-a spus imediat pentru că nici *ea* nu credea. Dar când am trecut printr-unul dintre peticele de mlaștină, unde copacii sunt mai puțini, ea a spus că a văzut pe cineva în vârful uneia dintre creste, cea care arată ca o înotătoare de pește.

— A spus cum arăta? spuse Con.

— Georgia a spus că… ei bine, ca un… mare…

Vocea i se stinse în frustrare.

— Ce?

— Un om-urs.

Oftă.

— Vezi? De aia nu am spus nimănui. Georgia a crezut că a văzut un urs în tufiș.

— Un… urs.

Con avu un impuls nebun de a râde, pe care îl înăbuși repede.

— Dar tu nu l-ai văzut?

— După cum am spus, ea nu a spus nimic la momentul respectiv. A spus că nu vrea să le sperie pe niciuna dintre celelalte fete sau să le lase să-și bată joc de ea.

— Georgia a mai spus *altceva*?

— Doar că, orice ar fi fost, odată ce a văzut-o, s-a lăsat în spatele unui copac. Nu voia să fie văzut. Georgia a spus că părea că ar duce ceva în spate.

Ușa se deschise și intră un medic în vârstă. Părea nervos.

— Scuze, detective, nu sunt sigur cine ți-a spus că poți fi aici. Domnișoara Ellis trebuie să se odihnească. Nu este în stare să răspundă la întrebări.

Gabriella veni lângă doctor. Ea ridică din umeri către Con, sorbind o cafea pe care trebuie să o fi obținut de la personalul spitalului.

— I-am spus că ai nevoie de mai mult timp, dar a insistat.

Con simți o nouă iritare, dar o ascunse.

— Scuze, amice, dar asta e important, îi spuse el doctorului. S-ar putea să fie vieți în joc.

— Nu-mi spune „prietene”, e grosolan, spuse doctorul, dar se înmuie. Cât mai durează?

— Eliza, această altă persoană… oricât de ciudată, ar putea fi singura noastră pistă. Mai e altceva? Ne-ai putea duce înapoi la locația respectivă?

— Poate. Momentan, în această stare, nu sunt sigură.

Ea arătă furioasă spre propriul ei cap, indignată de slăbiciunea ei.

— Dar ți-am spus tot ce îmi amintesc. Fetele erau acolo și apoi nu au mai fost.

Își acoperi fața cu mâinile.

— Acesta trebuie să fie un coșmar. Trebuie să ajut să fie găsite.

Doctorul tuși cu înțeles pentru Con și îi făcu semn spre ușă.

— Mulțumesc că ai vorbit cu mine, Eliza! A fost de mare ajutor, spuse Con. Concentrează-te mai întâi să te simți mai bine, dar spune-ne dacă îți amintești *altceva*. Așa poți ajuta la găsirea fetelor.

Dădu din cap către doctor și ieși pe coridor, unde îl aștepta Gabriella.

— Am vorbit cu acel doctor, dar nu se clintește, spuse ea. Mi-a spus că avem de-a face, evident, cu o comoție cerebrală și asta nu îți încurcă doar

memoria, ci îți poate afecta și personalitatea: confuzie, schimbări de dispoziție, paranoia. Nu doar că nu-și amintește, s-ar putea să nu fie în întregime ea însăși și cine știe cât va dura asta. Trebuie să ascultăm cu precauție tot ce spune ea.

— Da, am înțeles asta. Cât de tare s-a lovit la cap?

Gabriella îi arătă una dintre fotografiile din dosarul Elizei: era fruntea Elizei, arătând o tăietură mare înconjurată de o vânătaie violet.

— Și-a lovit fruntea de pământ, dar rana de pe ceafă…

Ea îi arătă o altă fotografie: ceafa Elizei, părul ei blond dat la o parte pentru a dezvălui un cucui însângerat. Forță contondentă. Au găsit bucăți de scoarță acolo. Gabriella îi arătă o a treia fotografie. Tălpile picioarelor ei.

— Uite cât de zgâriate sunt: probabil s-a plimbat desculță ore în șir.

Fața ei era îmbujorată.

— Nu e *ciudat*?

— Ai ratat partea cea mai bună.

Încărcă înregistrarea pe telefon și o redă. Când se termină, Gabriella răsuflă.

— Georgia a văzut pe cineva?

— Georgia a crezut că a văzut un urs, lămuri Con.

— Sau un *yowie*. Ar fi putut fi una dintre fete în spatele său?

— Fetele erau încă împreună cu Eliza în acel stadiu.

— Poate era cineva în costum? Sau doar într-o jachetă groasă?

Părea încântată.

— *Sau un yowie.*

— Sau delirul cuiva care tocmai a fost lovită peste cap cu o ramură de copac și apoi traumatizată de șocul de a pierde fetele în grija ei, zise Con. Ce vrea să spună cu „totul a tăcut”? Nici partea aceea nu are sens.

— Ba da, are, Con. Se numește efectul Oz, spuse Gabriella, sărind pe călcâie și vorbind repede. Este un fenomen real, sunt o grămadă de

mărturii. De obicei, începe cu un sentiment de frică. Timpul pare să-și piardă sensul. Simți izolare. Și *totul tace*.

— Și când simt oamenii asta, mai exact?

— Ei bine, de obicei este asociat cu întâlnirile cu OZN-uri.

Con tăcu cinci secunde întregi. Închise ochii.

— Te rog, spune-mi că glumești!

— Asta nu e tot, spuse ea, prinzând viteză. Uneori este experimentat în timpul observărilor lui Bigfoot.

— Haide, Gabby!

— Și în Australia, aceștia se numesc *yowie*.

— Am crezut că, în sfârșit, te-am scos din toate prostiile astea de conspirație.

— Doar pentru că te sperie, nu înseamnă că trebuie să-l ignorăm, spuse Gabriella, accentul ei kiwi devenind mai puternic pe măsură ce se supăra.

— *Nu* avem această conversație, spuse Con.

— Doar scoate-ți pălăria cinică pentru o secundă din viață!

— Stai! spuse Con, oprindu-se brusc. Unde e Murphy?

— Fratele lui a venit să-l ia acasă. Avocatul l-a informat. Fratele a fost supărat să-l găsească singur cu noi. Probabil la fel de bine; bietul tip era o mizerie. Murphy și-a pierdut încrederea după ce a vorbit cu Eliza – nu sunt sigură că a fost bine pentru el.

Vocea Gabriellei era rece, dar era mai bine decât să trebuiască să-i auzi teoriile conspirației.

— Ar fi trebuit să-l împiedic să plece acasă?

— Probabil, dar vei învăța. Vom face până la urmă un detectiv din tine.

Ea îl lovi cu pumnul în coaste.

Con și Gabriella fuseră de acord că acest caz nu va fi rezolvat înainte de căderea nopții, așa că, înainte de a părăsi Launceston, se opriră pe la

casele lor pentru a-și lua suficiente echipamente ca să rămână câteva zile în Limestone Creek. Pe lângă împachetarea mai multor valize, Con luă geanta de mână din mașina lui personală, care includea un briceag, șperacle, coliere, coardă de parașută și alte câteva lucruri care ar putea fi folositoare.

Toate trucurile din carte.

După aceea, fără sirene, fuse un drum lung înapoi până la Limestone Creek. Gabriella continuă să cerceteze pe laptopul ei, făcând un comentariu ocazional, sperând să-l atragă pe Con să vorbească.

— O, așa e, câinii nu au vrut să caute, nu-i așa? Mă întreb de ce le era frică?

— Hmmm, o istorie a luminilor Min Min în Tiers. Asta e interesant… știai că încă nu pot explica fenomenul care cauzează acele lumini…

— Al treilea cel mai bântuit oraș din Australia. *Ce interesant!*

Soarele apusese cu adevărat când au ajuns la sediul poliției din Limestone Creek. Schimbară mașina de poliție cu o mașină de poliție nemarcată, un BMW sedan argintiu, apoi ajunseră în cele din urmă la Western Tiers Country Inn.

Ploaia era torențială. Duse sedanul sub un arc de iederă înșirat cu lumini albe și a oprit ștergătoarele. Luminile de grădină au luminat aleea, chiar până la clădirea istorică, masivă, din cărămidă gri, luminată de reflectoare umede. În momentul în care coborî din mașină, ploaia l-a udat. Scoase cele trei valize mari din portbagaj, stivuindu-le și ducându-le spre intrarea principală cu ușurință exersată. Gabriella merse lângă el cu propria ei valiză, mult mai mică, având umerii cocoșați împotriva ploii.

Un domn în vârstă, care lua cina în restaurantul hanului și care vedea ușa, sări în picioare să o deschidă pentru Con, ajutându-l să ridice valizele peste prag.

— Vreme îngrozitoare, nu-i așa? spuse bărbatul odată ce ajunseră înăuntru.

Se uită trist spre munți.

— Așa e, prietene! spuse Con.

Mirosul de mâncare din restaurantul hanului îi făcea stomacul să bubuie, dar zgomotul care venea din sala de mese era foarte domol.

— Se simte ca o înmormântare aici, îi comentă Gabriella lui Con.

Acele patru fete de acolo, sus, pe vremea asta, noaptea, trebuie să fi fost în mintea celor mai mulți oameni în acea noapte, nu doar aici, în Limestone Creek, ci în toată Australia.

Femeia din spatele recepției își puse revista jos și privi de sus în jos bagajele lui Con.

— Alt jurnalist? Aveți rezervare?

— Nu sunt jurnalist, sunt detectiv. Și da, pe numele Badenhorst.

Ea scrise pe calculator.

— Ați întârziat.

Se uită în jos la toate bagajele lui.

— Și rezervarea este pentru o persoană.

— Asta e o ușurare, pentru că am rezervat doar pentru o persoană.

Ea ridică o sprânceană.

— O mulțime de valize pentru o persoană. Aveți un act de identitate?

Gabriella apăru lângă el, punându-și brațul în al lui.

— Nu-i așa că e un drăguț, să mă ajute cu bagajele?

Con îi arătă recepționerei actul său de poliție și primi cheia camerei sale.

— Scuze că sunt acidă, spuse recepționera, căreia nu părea că îi pare rău deloc. Doar că am avut o mulțime de curioși astăzi. Unii dintre ei s-au prefăcut chiar că sunt polițiști.

Ea aruncă o privire spre fereastră și spre ploaia care cădea pe ea.

— Bietele fete! Le veți găsi, nu-i așa?

— Probabil, spuse Con.

Gabriella îl lovi.

— Da, doamnă, cu siguranță le vom găsi.

Con așteptă cât Gabriella se cază, apoi își duseră amândoi bagajele pe hol, spre camerele lor.

— Ne întâlnim acolo pentru cină? spuse Gabriella.

— Cred că voi comanda room-service și mă voi duce la somn devreme, spuse Con.

— Nicio problemă! spuse ea.

Îl lăsă la ușa lui.

Odată ce închise ușa în urma lui, răsuflă lung. Camera era robustă, deschisă, cu elemente de gospodărie de la țară: furnir de cărămidă pe un perete, un foc cu gaz într-un șemineu cosmetic, o serie de cutii de răchită care erau în plus. Avea și facilități moderne, cum ar fi un aparat de cafea, un frigider de bar și o fereastră pliabilă în baia alăturată, permițând cuiva care făcea baie să se uite la televizorul cu ecran plat vizavi de pat. Patul era *king size*, covorul, de pluș, lămpile, aurii moi.

Era parte din planul de îngrijire de sine al lui Con să stea mereu în cele mai bune camere de hotel.

Terapeutul lui a fost cel care i-a sugerat asta. Con nu fusese niciodată tipul de om căruia să îi pese de grija de sine, până în cazul „Jaguar". Camere ieftine și haine de surf și elemente esențiale de bază. Lucrurile erau altfel acum – avuseseră loc multe schimbări.

Își ridică fiecare dintre cele trei valize pe pat și le deschise fermoarul. Pentru prima dată în toată ziua, tensiunea din umerii lui se ușură.

Mai întâi, își conectă vechiul său radio fidel, așezându-l pe capul patului. Auzi sunetul blând al unei știri:

— …au început o petiție pentru a institui o interdicție pentru toate tinerele din zona Limestone Creek și Meander Valley. Petiția a primit deja peste 5.000 de semnături, majoritatea din afara orașului, ceea ce a condus la răspunsuri mixte din partea comunității. Deputatul local Alejandro

Tully a descris petiția ca fiind atât alarmistă, cât și sexistă, dar un mic comitet de mame preocupate…

Își alinie sticlele de medicamente lângă radio. Sertraline, 200 mg. Temazepam, 15 mg. Mag phos, la nevoie. Nexium, 10 mg.

Se duse la ferestre și ridică tija perdelei de pe cârlige. Glisând perdelele grele cenușii de pe tijă și împăturindu-le cu grijă, își scoase propriile perdele bleumarin dintr-o valiză și le puse în loc. Punând tija la loc, se dădu înapoi.

— …între timp, căutările s-au încheiat oficial pentru această noapte din cauza vremii nefavorabile. Dar indivizi dedicați din comunitate – inclusiv membri ai familiei extinse și prieteni ai fetelor dispărute – au refuzat să fie oprită misiunea. Ei vor continua pe tot parcursul nopții cu reflectoare și echipamente pentru vreme umedă, împotriva sfaturilor intense ale serviciilor de urgență…

Fotografiile înrămate de pe pereți – pădurile australiene și fotografiile aeriene ale Great Western Tiers – Con le depozită în dulap. În locul lor, puse o fotografie înrămată a părinților săi, o fotografie a grupului său de la academie și o fotografie de grup cu el și colegii săi din Sydney. Stivui pe măsuța de toaletă câteva cărți pe care le citea, deși știa că nu va ajunge la ele.

Își așeză laptopul pe mijlocul biroului de stejar, lângă aparatul de cafea, iar propria lui lampă de birou LED, strălucitoare, înlocui acele lămpi aurii la modă. Când porni televizorul, arăta o reluare a emisiunii „Regulile casei”. Con o lăsă, cu volumul scăzut, contribuind la zgomotul de fundal al radioului.

Își puse pistolul pe noptieră și strecură o bâtă de crichet sub cealaltă parte a patului. În cele din urmă, își luă valizele mult mai ușoare de pe pat și înlocui cuvertura de pat și cearșafurile cu ale sale – bleumarin, de aceeași culoare ca perdelele.

Când termină, spre imensa lui rușine, îl mânca gâtul și ochii începuseră să-i curgă. Îi frecă. Se întâmpla uneori la sfârșitul unei zile lungi. Comandă room-service – un parmi de pui – care ajunse în timp record. Mestecă gândindu-se la caz, apoi clăti farfuria în chiuveta de la baie înainte de a o lăsa cu grijă în afara ușii.

Verifică termostatul și se dezbrăcă. Își lăsă hainele umede lângă pat și apoi intră în dușul deschis. În timp ce apa îi cădea pe ceafă, aburii curgând în jurul lui, desfăcu săpunul gratuit și începu să se gândească.

Eleve pierdute în tufiș… eleve luate *din tufiș? Un șir de dispariții cu decenii în urmă… o renaștere… un impostor?*

Mintea i s-a întors la sângele de pe sticla de băutură și la mărturia Elizei.

Rănile la cap ale Elizei… papucii Elizei… efectul Oz…

Nu dorise acest caz. Comandantul îi spusese în acea dimineață că probabil că erau doar fete pierdute în pădure, că mai mult decât sigur va dormi în propriul lui pat din Launceston în acea noapte.

Bineînțeles că fusese repartizat în acest caz. Întotdeauna a primit cazurile care implică adolescenți sau copii. Pentru că era bun la ele. Când s-a transferat de la Sydney, tocmai rezolvase unul dintre cele mai mari cazuri care implicau… Ei bine, fusese prea târziu să salveze pe cineva, dar totuși, rezolvase…

Teoriile vor veni. Întotdeauna a fost așa.

Un transfer în Tasmania. Nici măcar în zona aglomerată a Tasmaniei – dacă termenul „ocupat” ar putea fi vreodată aplicat în Tasmania. Avea nevoie de pauză, dar nu avea de gând să renunțe la serviciu. Era bun la asta. Chiar și comandantul a crezut așa. Ea a fost cea care a pledat ca el să vină aici. Nu un concediu. Nu ar renunța. Când făcea ceva, se simțea bine.

Bine. Concentrează-te, Cornelius! Care sunt punctele interesante despre acest caz? Jasmine este fiica unui posibil traficant de droguri. Jasmine s-a luptat cu Madison și avea o buză tăiată. Cierra și Madison

sunt gemene: este important? Madison are un canal YouTube și se despărțise de restul grupului înainte ca acestea să dispară. Mâine, va trebui să-mi fac timp să vorbesc cu ea. Și Georgia a văzut un om-urs…?

Începu să ia în considerare suspecții.

În siguranța propriei minți, folosi sistemul de aliniere de la Dungeons & Dragons, un sistem din copilăria lui și unul pe care îl folosise întotdeauna de când s-a alăturat poliției, dar pe care nu l-ar fi recunoscut niciodată, niciodată. Era o matrice folosită pentru a clasifica perspectivele etice și morale: bine versus rău, legal versus haotic și neutru chiar la mijloc.

Binele și răul se explicau de la sine. Dar legal și haotic… aceasta era categoria care îl fascinase întotdeauna pe Con. Legal, implica faptul că cineva a aderat la un sistem, un cod sau un set de reguli. Neutru însemna că nu aveau nicio reținere în a răni oamenii, dar nu s-au dat peste cap să facă asta fără niciun motiv. Și haotic: absența unei logici menite să guverneze comportamentul lor, cu excepția propriilor dorințe.

Încet, folosind sistemul, trecu prin posibilități. Ieși din duș, se șterse cu un prosop și își scrise lista actuală de suspecți pe laptop.

1. Eliza Ellis (& complicele?) – Răul neutru?
2. Jordan Murphy – Răul legal
3. Agent de droguri necunoscut – Răul legal
4. Prădător sexual necunoscut – Răul haotic
5. Psihopat bolnav mintal (?) – Răul haotic
6. Omul-urs – Cine naiba știe?

Con ezită înainte de a adăuga un ultim suspect:

7. Omul Flămând din 1985 – Răul?

Pufni încet și șterse ultimul rând. Salvă dosarul, închise laptopul și se strecură în pat. O secundă mai târziu, se întoarse la laptop. Deschise dosarul și adăugă rapid, din nou, *Omul Flămând*.

Se întoarse în pat, își înghiți medicamentele, stinse lampa. Afară, ploaia urla și bătea de ferestrele lui. Când, în cele din urmă, adormi, fetele din ultimul său caz din Sydney – victimele „Jaguarului” – îi pășiră în minte. Fețele lor bătute și membrele însângerate. Ele țipau după ajutorul lui. Dar era, ca întotdeauna, prea târziu să le salveze.

CAPITOLUL 9

ELIZA

Era dimineață la spital.

Eliza stătea în baia atașată secției ei, goală, privindu-se în oglindă, cu inima bătând repede. Ușor amețită – ușor cu o stare de greață. Dar făcuse un duș și începea să-și recapete un sentiment de sine.

Plămânii strânși, stomacul strâns, ochii în pragul lacrimilor.

E vina mea.

Sora ei geamănă, Monica, îi adusese o geantă cu haine, precum și articole de toaletă, machiaj și bijuterii. Monica aștepta, chiar acum, pe patul Elizei. Fusese ușor să-i faci o geantă lui Eliza – majoritatea lucrurilor Elizei erau deja acasă la Monica. De când Denni se sinucisese, Eliza locuia cu Monica și cu soțul ei, Tom.

Eliza se uscă încet, uitându-se peste zgârieturile și vânătăile ei. Se îmbrăcă. Lenjerie, machiaj, haine, bijuterii.

Stătea în fața ei, simțindu-se puțin reînnoită. Purta ochelarii ei de rezervă – rame cu sârmă rotundă, mari și retro. Purta un pulover din tricot gri, blugi, pantofi. Cercei în formă de cerc din aur. Asistenta mai voia să-i panseze rana de pe ceafă, dar se simțea puțin mai normală. Doar că o durea atât de tare!

Indiferent ce spune cineva, e vina mea.

Ea își examină tăietura de deasupra sprâncenei, o cusătură tip fluture ținând-o la loc. Tamponă mai mult fond de ten peste vânătaia de pe obraz. Voia să ascundă ceea ce i s-a întâmplat – nu merita simpatia.

Se gândi la Wren – fetița Monicăi. Apoi se gândi la ea și la sora mai mare a Monicăi, Kiera, care era mama lui Denni. Denni, cu tatuajele ei făcute când era minoră și simțul umorului, cu părul ei împletit pe o parte lung și maro. Denni, care s-a sinucis în Copacul Spânzuraților în urmă cu aproape un an, descoperirea trupului ei fiind transmisă în direct pe internet. Denni, care fusese ca o fiică pentru Eliza.

Vinovăție. Indecizie. Ce ar trebui să le spună?

Folosește-ți uneltele, Eliza, se gândi ea. Instrumentele pe care i le dăduse terapeutul, pentru a o ajuta să treacă prin durerea de neuitat de la pierderea lui Denni. *Folosește-ți biletele de voie!*

Avea un mic caiet de spital pe care i-l procurase asistenta. Scrise:

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să fie puternică astăzi, să nu se simtă vinovată și să muncească din greu pentru a găsi fetele dispărute.

Semnat, E. Ellis

Smulse hârtia și o băgă în rama oglinzii. Un simbol de lăsat în urmă. Să semneze un bilet de voie pentru ea însăși era un exercițiu de stabilire a intențiilor pe care acum îl respecta cu sfințenie, o metodă ce funcționase bine pentru ea anul trecut.

O bătaie în ușa băii.

— Ești bine acolo, Eliza?

Era Monica.

— Ai voie să fii puternică, își spuse ea în oglindă. Vei găsi fetele. Vei repara asta.

Deschise ușa. Sora ei geamănă, cu părul mai scurt, cu fața fără vânătăi și cu ochii înlăcrimați. Monica o îmbrățișă strâns. Mirosea a scorțișoară și a trandafiri.

— Șșșșș, e în regulă… le vom găsi…

Asistenta cunoscută intră în cameră. Când termină de rebandajat capul Elizei, scoase din buzunar o basma cu imprimeu leopard.

— Am adus asta de acasă azi dimineață. Săraca de tine! Va acoperi atât acest bandaj, cât și cusătura tip fluture.

Eliza o lăsă pe asistentă să-i lege basmaua în jurul capului cu o fundă mare lângă tâmplă. Acoperea totul frumos.

Monica și Eliza ieșiră pe coridoarele lungi ale spitalului, Monica strângând-o de braț pe Eliza de parcă era îngrijorată că va cădea. În tot acest timp, mintea Elizei continua să se întoarcă la potecă. Când ieșiră afară, sunetele din Launceston se repeziră prin aer în jurul lor. Ploaia nu încetase peste noapte, dar o pereche de jurnaliști plini de speranță zăboveau afară, așteptând eliberarea ei. Monica îi înjură cu voce tare în timp ce treceau spre mașina ei.

— Doar un cuvânt rapid! Cum te simți, Eliza? strigă unul. Știi ce s-a întâmplat?

Eliza făcu o grimasă, tăcută în timp ce se urca în mașină, reținând toate scuzele pe care dorea să le spună. Apoi au plecat spre Limestone Creek. Eliza privea norii în timp ce dispăreau și se subțiau, furtuna încetând în sfârșit. Monica îi ținea mâna, mângâindu-i spatele cu degetul mare.

Sunt atât de egoistă, se gândi brusc.

— Ce mai face Tom?

Soțul Monicăi fusese și el în drumeție. Probabil că s-ar simți la fel de responsabil ca și Eliza, chiar dacă el și Jack aveau de îngrijit toate celelalte fete la acea vreme.

— Așteaptă acasă. Avea de gând să ajute la căutare, dar trebuia să aibă grijă de Wren în timp ce eu veneam să te iau.

Mai multă vină.

— Îmi pare rău!

— Nu îndrăzni să ne ceri scuze, Eliza! spuse Monica ferm. Nu după ce ai ce ai trecut prin așa ceva.

Eliza simțea că vrea să plângă, dar nu putea. Simțea că se retrage încet în ea însăși și se opri brusc.

Nu. Vei simți fiecare fărâmă din asta. Nu obții calea ușoară de ieșire!

Lacrimile se formară. Curând, plângea isteric.

— Șșș! E în regulă, Eliza…

Linia de ceață a Great Western Tiers apărea și dispărea din vedere în funcție de cum începea și se oprea ploaia. Părăsiră autostrada și străbătură, curând, drumurile întortocheate ale Văii Meandrului, mărginite de pâlcuri de pini, padocuri îmbibate, cimitire singuratice ale condamnaților. La o oră după ce părăsiră Launceston, se opriră la casa Monicăi și a lui Tom, la marginea Limestone Creek, îngrădită în spate de padocuri și plopi.

Casa era cu două etaje, arhitectura federativă din cărămidă roșie, cu o verandă, o grădină mare plină de copaci, tufe de trandafiri și lavandă și două vehicule pe aleea cu pietriș: Corolla lui Eliza și Land Cruiserul lui Tom.

Eliza, acum plânsă toată, urcă pe poteca de pietriș până la ușa din față – nu era încuiată – și intră. Fotografii de familie atârnate la intrare. Eliza se uită instantaneu la portretul lui Denni; o făcea de fiecare dată.

Tom ieși din bucătărie grăbindu-se să le întâmpine, lovindu-se de pereți. O îmbrățișă mai întâi pe Monica, apoi o luă pe Eliza în brațele lui zdrobitoare și musculoase. Purta un maiou și pantaloni de sport. Mirosea a whisky.

— Îmi pare atât de rău, Eliza! Eu…

Eliza îi puse degetul pe buze și el tăcu, dar nu o lăsă.

— Azi nu mai aud scuze de la nimeni, spuse ea pe un ton groaznic.

Îi apăsă mai tare pe buze, iar puținul păr de pe bărbia lui despicată îi zgârie degetul. El o eliberă, dar nu se desprinse de degetul ei, așa că ea îl

trase singură.

— A sunat poliția. Vor veni mai târziu să pună niște întrebări, spuse el.

— Ce ți-au spus? Ce s-a întâmplat? Tom, nu te-am văzut de ieri…

— Mătușă Leesy! strigă Wren, în vârstă de șapte ani, alergând spre ea.

Avea ochi albaștri ca Tom, dar păr blond ca Monica și Eliza, plus o gură plină de dinți lipsă. Eliza o luă pe Wren într-o îmbrățișare feroce.

— Bună, dragă! spuse ea cu bărbia în părul ei.

Simți dragostea și tandrețea năvălind prin ea. Nu voia să îi dea drumul.

— Am spus poliției ce am putut, spuse Tom. Aveau un milion de întrebări despre cele patru fete, despre celelalte din călătorie, despre momentul în care s-au desfășurat lucrurile, dacă fetele păruseră ciudate ieri… dacă *tu* păreai ciudată.

— Eu? spuse Eliza, lăsând-o jos pe Wren care se zvârcolea. Ce voiau să știe?

— Voi pregăti prânzul, spuse Monica repede.

Tom ridică o mână.

— Am început deja să fac sandvișuri. Doamnelor, mergeți și stați jos!

Monica ezită, dar Tom o apucă de umeri și o conduse spre salonul mare, unde o canapea gri cărbune era după colț, cu fața la un televizor uriaș.

— Vă rog!

Le sărută pe toate trei pe obraji – Monica, Wren, Eliza – și se întoarse la bucătărie. Sarge, boxerul împerecheat cu rottweilerul lui Tom, veni de pe coridor, cu ghearele trăncănind pe gresie. Pătat cu noroi uscat, el se sprijini de Eliza, privind-o cu dragoste.

— Vino să privești *Piebald Rangers* cu mine, spuse Wren, trăgând de mâna Elizei.

— Nu, iubito, spuse Monica, trebuie să fim cu ochii pe știri.

Se întoarse spre Eliza.

— Sunrise fac un reportaj special, live, din căutare, toată ziua. Îți amintești când au făcut asta pentru minerii de la Beaconsfield?

— Cred că *Piebald Rangers* este exact ceea ce am nevoie acum.

Eliza îl mângâie pe cap pe Sarge și apoi o lăsă pe Wren să o conducă în salon, pe canapeaua de lângă ea.

— Nu cred că mă descurc să aud despre profesoara care a pierdut patru fete într-o plimbare la școală.

— Nimeni nu spune asta! spuse Monica.

Se așeză de cealaltă parte a lui Wren, ținându-și mâna în poală, strângându-se mai tare când Wren încercă să se îndepărteze.

— Mami este puțin tristă în această dimineață. Pot să te țin de mână?

Wren, mormăind, încuviință. Sarge sări lângă Eliza, sprijinindu-și capul în poala ei și apăsându-și greutatea pe ea. Sforăia în curând. Împreună, priviră eroii din desenele animate pe caii lor vorbitori, salvând orașul de la un cutremur. Televizorul strălucitor și animațiile intermitente îi răneau ochii Elizei. Doctorul spusese că s-ar putea întâmpla asta – efectele comoției ei. Dacă simptomele se agravau, trebuia să se întoarcă pentru observație, dar nu avea cum să se întâmple asta. Ea va rămâne chiar aici, cu familia ei. Închise ochii și se bucură de prezența lor.

După un timp, Tom li se alătură, cărând patru farfurii de sandvișuri tăiate, cu șuncă și salată verde.

— Wren, trebuie să punem știrile, dragă, zise el, văzând creditele din desene animate pe ecran.

— Nu încă, spuse Eliza, înainte ca Wren să poată protesta. Putem urmări un alt episod?

Tom se ghemui în spatele lui Wren, ținând-o în poală și convingând-o să-și mănânce sandvișul. Eliza îi simți piciorul apăsând puternic pe al ei. Sarge fornăi, se trezi, căscă și coborî, îndreptându-se spre ușa lui pentru câini, în curtea din spate. Eliza ascultă cu bucurie în timp ce Piebald Rangers traversau cu succes conflictele de prietenie, iar apoi un alt episod

se încheie. Fără un alt cuvânt – doar o privire în direcția Elizei – Tom lăsă următorul episod să continue automat. Cei patru își terminaseră masa și stăteau, tăcuți, privindu-i pe Piebald Rangers care salvează din nou orașul. Mintea Elizei era departe, foarte departe.

Soneria sună și Sarge veni sprinten de afară, direct spre ușă.

— E în regulă, este doar mama lui Tom, spuse Monica. Am rugat-o să vină să o ia pe Wren pentru o vreme… dacă vine poliția, eu…

Începu să se smiorcăie.

— Nu, nu, *dă-te jos, corcitură proastă*! se auzi vocea doamnei North din hol. Bun băiat!

Intră în forță în salon.

— Eliza, *săraca de tine*!

Eliza se ridică și o lăsă pe mama lui Tom să o îmbrățișeze.

— Cum ești? Ești bine? Ce *înspăimântător*! Orice ai nevoie. Absolut orice.

Wren, neînțelegând emoția bruscă, începu să plângă. Doamna North o luă repede pe fată în brațe.

— Nu-ți face griji, iubito! Este bine. Ești bine. Repede, ia-ți la revedere de la mami și tati și de la mătușa Leesy!

Doamna North îi lăsă pe toți să o sărute pe Wren, înainte ca ea să o ia pe fata care țipa.

— Pot să…? spuse Monica, înlăcrimată, întinzându-se spre telecomandă.

Eliza încuviință din cap.

Imediat, imagini cu Cierra, Jasmine și Georgia umplură ecranul. Erau din dimineața drumeției, în autobuzul școlar. Trebuie să fi fost imagini de pe canalul de YouTube al lui Madison. Fără Bree. Ea nu era în autointitulata gașcă de fete „Cele Patru Fabuloase”.

Eliza urmări filmarea, ștergându-și lacrimile, enervată. Jasmine suplă, dar atât de înverșunată. Cierra, arătând agitată în peruca ei albastră.

Georgia și ochii ei inteligenți.

Tom făcu fiecăreia un whisky cu Cola, împingând câte unul în mâinile celor două femei. Se așeză din nou între ele, trăgându-le strâns pe amândouă. Eliza se îndepărtă. Sarge încercă să urce, dar Tom arătă spre ușă și spuse:

— Afară!

Câinele ascultă, dând slab din coadă.

Tom se uită înapoi la televizor. Urmăriră filmări ale eforturilor de căutare, reporterii sub umbrele informând telespectatorii că au trecut peste douăzeci și patru de ore de când fetele au dispărut. Se arătau și fotografii aeriene de la Tiers, cu stâncile și vârfurile impenetrabile.

Tom puse televizorul pe mut.

— Dacă este cineva de vină, eu sunt, spuse el. Ar fi trebuit să fiu acolo cu ele.

— Niciunul dintre voi nu este de vină, spuse Monica. Nu fi prost…

— Dar dacă aș fi fost acolo… începu Tom.

Respiră greu, uitându-se la Eliza, punându-și mâna pe coapsa ei.

Chiar și *acum*? Era nesătul. Nu făcuse niciodată un secret despre atracția lui față de Eliza, nici măcar în fața Monicăi, recunoscând că ideea de gemene îl entuziasma. Nu-i venea să creadă că el încerca să facă o mișcare chiar acum, cu tot ce se petrecea, și după ce i-a respins de atâtea ori avansurile directe. Ea a presupus că poate trauma îl încurca la fel cum o încurca pe ea.

Se ridică și se scuză. Monica îi trimise o privire de compasiune, dar Eliza nu putea să se uite la ea în acel moment – se duse la baie și încuie ușa. Monica nu avea dreptul să arate milă. Eliza o iubea, o va iubi mereu, dar în cele din urmă va trebui să-și asume responsabilitatea. Când Tom și-a exprimat dorința de a avea relații sexuale cu ea, nu la mult timp după ce s-a născut Wren, Monica îi dădu permisiunea: îl lăsa mereu pe Tom să aibă ceea ce își dorea.

Când Eliza l-a refuzat, el a fost dezamăgit, dar acceptă lucrurile. Nu trecu mult până când și-a întors ochii către fetele mai mari de la școală. Nu era atât de încrezător încât să cocheteze cu ele chiar în fața Elizei, dar era destul de clar ce se întâmplă. Ea știa că ar trebui să intervină – a înțeles că asta trebuia să facă, nu numai din obligația de profesor –, dar era prea protectoare cu Monica și cu Wren. Nu se simțea bine în privința asta, dar era un compromis moral. Să tacă era egoist, dar ea a experimentat suferința pe care o poate provoca o familie distrusă și, de dragul lui Wren, nu putea să facă nimic care ar putea pune în pericol slujba sau reputația lui Tom.

Desigur, Tom acorda o atenție deosebită fetelor care îi întorceau favorul. Așa cum a făcut Denni.

Închisă în baia Monicăi, mintea ei era acolo, acum. Prima zi, iarna de acum doi ani. Sora lor cea mai mare, Kiera, apăruse la casa Elizei într-unul dintre rarele ei momente de sobrietate. O avea pe Denni în urma ei și o implorase pe Eliza să aibă grijă de fiica ei. Kiera o iubea pe Denni, dar știa că era o mamă rea pentru ea – *tocmai* pentru că o iubea și-a dorit ca Eliza să o crească. Denni mărșălui pe lângă Eliza și intră în camera liberă, care, în timp, avea să devină camera ei, înjurând și țipând la Kiera.

Eliza nu putuse să refuze. Biata Kiera suferise cel mai mult din cauza neglijării și abuzului părinților lor. Era o mamă rea. Iar pentru Eliza… să fie mamă era tot ce și-a dorit vreodată.

Își petrecu timpul cu Denni. Încet, ușor, calmând-o. Mângâind-o. Ascultând-o, validând-o, dându-i permisiunea să fie puternică, să fie bună, să fie prezentă. Eliza citise toate cărțile, dorind să învețe toate modurile în care o fiică ar trebui să fie tratată pentru a crește puternică. Un lucru pe care părinții Elizei, Monicăi și Kierei nu reușiseră niciodată să îl facă. Dar Eliza și Monica se avuseseră mereu una pe cealaltă, în timp ce Kiera suportase toată greutatea.

Kiera. Acum ea se afla undeva pe continent, găzduită de un traficant de droguri, amorțită și nevăzută de lumea din afara propriei ei dependențe, încercând să îngroape durerea sinuciderii fiicei ei. Trecuseră luni de când Eliza nu auzise de ea, deși nu era ceva neobișnuit. Ea și Monica se resemnaseră amândouă cu faptul că era doar o chestiune de timp până să primească un telefon, de la poliție sau de la un spital, anunțându-le că sora lor a murit.

Dar înapoi în memorie: la câteva luni după sosirea lui Denni, adolescenta nervoasă și rebelă, dar doar pe jumătate vindecată, începuse să îl atragă pe Tom. Mici comentarii, atingeri și priviri pline de sens. Și Tom, excitat și flămând ca întotdeauna, *răspunse*.

Eliza încercase totul ca să o facă pe Denni să se oprească, să-l facă pe Tom să se oprească, dar nimic nu a funcționat – raționând, amenințând că îl va aduce pe Tom la școală, mituind-o pe Denni cu cadouri. Odată, i-a dat ultimatumul că, dacă nu se opreau, Eliza le va muta definitiv pe amândouă într-un alt oraș. Nu a funcționat – Denni a spus, în schimb, doar că se va muta cu Tom și Monica.

Monica… dulcea și îndrăgostita Monica, purtând trauma ei din copilărie și teama de abandon, nu-i ținuse niciodată piept lui Tom. Chiar și acum, Eliza putea cu greu să se uite la el, deși împărțeau o casă. Era mare, puternic – înfricoșător când era furios. Era un bărbat într-o lume a bărbaților, într-un oraș de țară în care bărbații făceau încă parte din clasa conducătoare.

Dar, brusc, relația lui cu Denni se opri. Eliza nu și-a putut explica niciodată; după tot ce făcuse, părea că aproape peste noapte Denni a renunțat singură.

Dar nu a trecut mult timp până când Eliza și-a dat seama că el simțea afecțiune pentru o altă fată de la școală. Cierra Mason. S-a gândit o vreme că poate asta o făcuse pe Denni să renunțe la relația ei cu Tom, dar părea să fie o nouă evoluție; altfel, ea ar fi observat mai devreme. O singură

privire între Tom și Cierra i-a spus tot ce trebuia să știe. Ea cunoștea prea bine acea licărire din ochiul lui – ea fusese subiectul ei înainte, la fel ca și Denni.

Dacă Eliza știa despre Tom și Cierra, era doar o chestiune de timp până să afle Madison. Și la urma urmei, știa că Tom nu s-ar mulțumi doar cu una dintre gemenele Mason. Ea nu putea lăsa să se întâmple asta – Madison ar spune lumii întregi. Wren nu-și putea pierde tatăl în fața legii – sau mai rău. Eliza, pur și simplu, nu putea permite asta, nu după ce pierduse deja o nepoată. Avea nevoie de iertare, avea nevoie de ceva. Ea fusese Denni a *ei*, cel mai valoros lucru din întreaga ei lume – și se sinucise, sub supravegherea Elizei.

Eliza avea un plan pentru a pune capăt relației dintre Cierra și Tom, dar acum Cierra lipsea – dacă se afla acum că Tom se culcase cu ea, ar fi linșat pe stradă. Și săraca și dulcea Wren ar fi… Eliza crescuse fără tată. Ura asta; încă se simțea cu inima zdrobită ori de câte ori se gândea la asta. Ea a vrut ca Wren să crească sănătoasă și fericită. Nu doar cu un tată, ci cu un tată pe care l-ar putea respecta. Se simțea de parcă trebuia să aleagă: Wren sau Cierra. Întotdeauna se întorcea la Eliza, cumva. Totul era întotdeauna responsabilitatea ei. Sau vina ei.

Nu. Acesta este un instrument vechi, își spuse ea. *Asta e mama ta nenorocită care vorbește. Nimic nu este vina ta. Nu e vina ta că Tom ia tot ce vrea. Nu e vina ta că a mers după Cierra.*

Eliza își frecă fruntea. Se gândi la nepoatele ei. Atât la Wren, cât și la Denni. *Ai permisiunea de a fi puternică.* Intră în duș, smulgând bandajele și pansamentele de pe cap.

Eu, Eliza Ellis, îți dau permisiunea să fii puternică… chiar dacă totul este *vina ta. Corect?*

În mod ciudat, pe neașteptate, poezia îi veni în cap:

„Sus pe dealuri, el se ascunde și ucide.
Jos în peșteri, el se ascunde și așteaptă."

Ea își lovi ușor fruntea de plăcile dușului, încercând să o forțeze să iasă afară din creier, dar tot ce a făcut a fost să o introducă și mai mult în conștiința ei. O jumătate de amintire de pași… pași în tufe…

„Nu voi merge singură pe lângă copacii de pe munte,
sau Omul Flămând va veni după mine.”

CAPITOLUL 10

MURPHY

Murphy visa cum cădea de pe marginea unei stânci.

Pământul se repezea spre el, stânci și margini zimțate. Vântul îi sfâșia hainele, apăsându-i pe față eucalipt și aer proaspăt, zgomotos în urechi.

Nu pot muri! Trebuie să o găsesc pe Jasmine!

Și apoi lovi pământul. Și se trezi. Se trezi pe canapeaua de acasă, cu cutii de bere împrăștiate în jurul lui și vântul suflând prin fereastra deschisă. Era dimineața târziu. Fetele dispăruseră de douăzeci și patru de ore.

O jumătate de oră mai târziu, Murphy stătea la masa din sufragerie, cu o cutie de bere în mână, cu ochii pe fereastra deschisă și ploaia abundentă de dincolo. Fumul dulce de iarbă din jointul lui Butch atârna în aer.

Pe Murphy îl durea pieptul. Nu voia altceva decât să se alăture căutărilor în munți, care fuseseră reluate la răsăritul zilei. Dar Dave îi trimisese un mesaj pentru a spune că SES a cerut un ordin de restricție împotriva participării lui Murphy.

Nu ar fi trebuit să-i rup degetul tipului…

Butch nu încetase să vorbească de când s-a trezit Murphy: plângându-se de SES, școală, profesori, poliție, mass-media, căutări, cât de frig

fusese noaptea, cum nu făceau suficient, caii de căutare și salvare care fuseseră speriați de tunete și-și scăpaseră călăreții, nenorocitele de elicoptere care ar trebui să înfrunte nenorocita de ploaie și să se ridice pe nenorocitul de cer și să înceapă să ajute sau altminteri să-și ia nenorocitele de drone pentru a obține niște blestemate de poze utile, unde era infraroșul, ce naiba făceau?

Murphy își puse cutia de bere pe frunte și închise ochii, încercând să-l blocheze pe Butch. Transmisia live se difuza la televizor. Ar trebui să fie acolo sus. La naiba cu ordinul de restricție! – ar risca să ajungă la închisoare.

Dar Dave spusese că, dacă era suspect, să fie văzut acolo sus ar arunca și mai multă suspiciune asupra lui. Ordinul de restricție a complicat lucrurile mult mai mult. Și dacă ar ajunge în arest, cum ar ajuta-o el pe Jasmine?

Da, și cum o ajut acum?

S-a hotărât că va aștepta până la prânz, apoi urma să se alăture căutării, indiferent dacă îl voiau acolo sau nu. Ar trebui să-l înlănțuiască la pământ pentru a-l împiedica să cutreiere acel lanț de munți, singur dacă ar fi fost necesar.

Dar, mai întâi, ar încerca să fie mai bun. Ar încerca să fie rațional. Asta ar face Sara. Cerul știa că ar fi fost mai bine dacă ea ar fi fost aici, acum, și Murphy ar fi fost cel mort.

Nu era corect.

Încercă să nu se gândească la tufișul dens, cum ai putea trece chiar pe lângă un cadavru acolo sus și să nu ai nicio idee? Că te puteai pierde fără măcar să părăsești poteca, mergând în cercuri pe poteci care arătau toate la fel, până când te împiedici de o stâncă.

Buzele îi tremurau. Le strânse tare împreună. Asta opri lacrimile să curgă. Nu avea să mai plângă. Era mai puternic decât atât.

Televizorul trăncănea în fundal:

— …către primarului districtului, Meredith Phythian, care a trăit toată viața în Limestone Creek. Domnișoară Phythian, mulți oameni sunt convinși că aceste dispariții pot fi atribuite aceleiași persoane responsabile de crimele din 1985 – că presupusul „Om Flămând” este încă în viață și, acum, activ. Credeți că publicul are motive să se teamă?

— Nu. Cel mai rău lucru pe care îl putem face este să ne panicăm. Aceste fete au nevoie să rămânem împreună și să muncim pentru a le găsi. Monstrul responsabil pentru 1985 a murit. Limestone Creek s-a unit întotdeauna în momente dificile, fie că ar fi incendii, inundații sau GFC, și această situație nu face excepție.

Se auzi o bătaie în ușă. Murphy căzu de pe scaun în graba lui să deschidă.

O femeie scundă, cu o față plină de linii și un bob blond platinat stătea pe treaptă. Purta o haină neagră scumpă, cercei de perle, pantofi cu toc înalt. Nu era locul ei în casa familiei Murphy. Și plângea.

Murphy se încruntă.

— Nelly?

— Te rog, Murphy! spuse Nelly Mason, mama Cierrei și a lui Madison.

Rimelul îi curgea. Ea ridică o fotografie: era o fotografie de școală cu Cierra.

— Te rog, adu-o înapoi!

Murphy se îndepărtă de ea.

— Poftim?

— Te rog, Murphy. *Te rog!*

Îl urmă în casă. I-au trebuit câteva clipe să înțeleagă ce cerea ea.

— Stai puțin – nu le-am luat eu!

— Mincinosule! țipă ea.

Ținu fotografia ca pe o armă.

— Știu că ai fost în camera ei!

— Vorbești *serios*, Nelly?

Butch păși lângă fratele său.

— *Unde sunt?*

— Aș vrea să știu!

Murphy se dădu înapoi în timp ce ea încerca să îl ocolească pe Butch.

— Jasmine lipsește și ea!

— Propria ta copilă! Cum ai putut?

— Bine, cucoană, este timpul să pleci!

Butch o ridică pe micuța femeie peste umăr și o duse afară din casă.

— *Știm că ai fost tu, Murphy!* țipă ea, lovindu-și pumnii mici de spatele lui Butch. *Toți știm!*

Butch o puse jos de cealaltă parte a ușii, apoi închise ușa trântind-o.

— Adu-le înapoi!

Bătea la ușă.

— *Adu-le înapoi!*

Murphy se dădu înapoi spre masă.

— Nu le-am luat, spuse el. Nu am făcut-o!

— Nu o asculta, băiete, spuse Butch.

Inima lui Murphy bătea cu putere în timp ce Nelly Mason continua să bată în ușă.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Oprește-te! spuse Butch, apucându-l de umeri și forțându-l să se așeze pe scaun.

Făcu un joint și îl aprinse.

— Nu o asculta!

Butch îi întinse jointul aprins, iar Murphy îl duse la gură. Bătaia la ușă încetă.

— Te rog… te rog…

Fiecare cuvânt se simțea ca o împușcătură. Luă jointul și i-l dădu înapoi lui Butch, fără să tragă. Își șterse transpirația de pe frunte.

— Nu o poți lăsa să… începu Butch.

— Crede că eu am făcut-o, spuse Murphy. *Ascult-o!*

Murphy se întoarse pe canapea și mări volumul televizorului, încercând să înece suspinele lui Nelly.

Știa că Doble va încerca să-l scoată pe el vinovat, dar nu îi trecuse prin cap că și restul orașului ar crede asta…

Nu-l uitase pe Theodore Barclay, îngrijitorul școlii care fusese acuzat de disparițiile din 1985; mai întâi i-au ars casa, apoi a fost urmărit pe străzi și lovit până s-a învinețit tot. După ce a fost închis, s-a sinucis în momentul în care a primit cauțiunea. Aici, în sălbăticia Tasmaniei, oamenii aveau tendința să-și ia dreptatea în propriile mâini și, de obicei, scăpau cu asta.

Toată durerea de acolo… iar oamenii cred că eu sunt cauza…

Acești oameni crescuseră cu el sau îl văzuseră crescând. Au fost acolo când a pierdut-o pe Sara, și-a pierdut afacerea, casa – aproape că și-a pierdut mințile. Cum au putut să creadă că ar face asta? Jasmine era tot ce avea.

Dar în subconștientul său…

Asta pentru că sunt traficant de droguri.

Epuizarea îi ajungea la oase și se clătină pe coridor până în dormitorul său. Poate că ar fi mai bine să nu plece din casă o vreme. Nu voia încă să fie lovit până la moarte. Nu până nu o găsea pe Jasmine.

Din fericire, nu putea auzi plânsul lui Nelly Mason din patul său. Gus the Muss sări lângă el, ghemuindu-se în spatele lui, torcând. Murphy mângâia absent blana lui Gus, o întrebare răscolindu-i mintea: *dar de ce ar crede că am fost în camera Cierrei?*

CAPITOLUL 11

CON

Con se trezi în sunetul bătăilor în ușă. Sări din pat, întinzând mâna spre bâta de crichet, cu dinții descoperiți. Îngheță. Își aminti unde era. Lăsă jos bâta, dându-i un șut înapoi sub pat. Scoase un prosop curat din dulap și îl înfășură în jurul taliei, apoi deschise ușa.

Gabriella intră, îmbrăcată complet, ținând computerul într-o mână și o cafea la pachet de la restaurantul hanului în cealaltă. Ea se așeză pe patul lui, făcându-i semn să se așeze lângă ea, simțindu-se aroma cafelei în răsuflarea ei.

— Ai dormit până târziu. E aproape opt dimineața.

Făcu o pauză.

— Ești bine?

Fusese o noapte agitată, plină de coșmaruri vii.

— Doar încercai să mă prinzi nud, recunoaște-o, spuse Con, lăsând un spațiu între ei și stând cu o mână pe prosop. Ce este?

— Madison Mason. Sora Cierrei. Ieri, ți-am spus că este YouTuber. Detectivul Coops a raportat că asistenta socială a școlii a spus că o mânuia ca pe o armă. Ei bine, ea a încărcat un videoclip în această dimineață și…

Sorbi din cafea, clătinând din sprâncene.

— Nu e de bine? spuse Con.

— E cu intenții bune, sunt sigură, spuse ea, deschizându-și calculatorul. Dar tot acest oraș blestemat este pe cale să explodeze.

— Vorbești serios?

În loc să răspundă, apăsă pe butonul play. Părul roșu al lui Madison era ciufulit cu talent, fața ei plină de machiaj, cu excepția locului în care o vânătaie violetă îi înconjura ochiul stâng, strălucitoare la înaltă definiție. Era așezată pe un pat luxuriant, vorbind direct către cameră. Lacrimile îi străluceau în ochi în timp ce a povestit varianta ei despre cum au decurs evenimentele.

— Ne-am bătut, Jasmine și cu mine, dar s-au implicat și celelalte. Până și Bree Wilkins. Vreau să vă spun despre ce a fost lupta, dar nu este corect, pentru că Jasmine nu este aici să se apere. Dar a devenit… destul de rău.

Își atinse vânătaia din jurul ochiului.

— Domnișoara Ellis m-a făcut să părăsesc grupul, m-a făcut să merg înainte și să mă alătur restului clasei. Eram încă atât de supărată pe ea, pe Jasmine și chiar pe Georgia și Cierra. Eu… I-am spus lui Jasmine că o urăsc, apoi am plecat și asta a fost… asta a fost ultima dată când le-am văzut. Am ajuns din urmă grupul principal și a început să plouă și să tune, și domnul North ne-a făcut să ne grăbim. Chemaseră un autobuz care să ne ia de la parcarea Lacul Fără Nume. Dar atunci… atunci ne-am dat seama că domnișoara Ellis și cele patru fete nu fuseseră văzute… Și acum… oamenii pe care îi cunoașteți și îi iubiți de pe canalul meu, cea mai bună prietenă a mea, Jasmine, lipsește. Sora mea, Cierra, lipsește. Femeia pe care o numesc sora mea surogat, Georgia, lipsește. Și o femeie pe care o consideram cândva una dintre cele mai bune prietene ale mele, Bree Wilkins, cândva cea mai bună prietenă a lui Denni, lipsește. Sus pe creste. Timpul este…

Își puse capul în mâini.

— Vă rog!

Ea se uită înapoi la cameră, cu ochii de căprioară implorând privitorul.

— Dacă este cineva care poate ajuta, vă rog să veniți să vă alăturați eforturilor de căutare. Știu că sora mea este încă acolo – știu că este. O pot simți în… Există atât de mult teren de acoperit… indiferent unde vă aflați în Australia sau în lume.

— Uite câte vizualizări a avut deja, spuse Gabriella peste vocea lui Madison. Peste un milion. A trecut doar o oră! Am primit un telefon de la agentul Darren Cahil, controlorul de căutare, care spunea că au apărut o mulțime de mașini de oameni la poteca de observație. E un coșmar. Trebuie să păstreze urmele în cazul în care există dovezi care au fost ratate, dar mulți dintre ei devin justițiari. Pe vremea asta, va fi un miracol dacă nu pierdem niciun căutător.

Videoclipul continuă, arătând câteva filmări cu trei dintre fete – Georgia, Cierra și Jasmine – de pe bancheta din spate a autobuzului lor școlar, se pare că în prima dimineață a taberei, Madison prezentându-le pe fiecare prin vocea suprapusă. Muzica era destul de emoționantă.

— De ce s-au bătut aceste fete? mormăi Con. Despre ce era vorba?

Videoclipul o redă pe Madison în dormitorul ei.

— Am doar câteva imagini cu Bree – eram prietene bune anul trecut, dar lucrurile s-au schimbat după Denni. Dar am filmat împreună un proiect la începutul anului trecut, pentru sănătate. Îl voi încărca diseară. Vă rog, păstrați-le pe toate patru în rugăciunile voastre și, dacă poate cineva: vă rog, vă rog, vă rog veniți la Limestone Creek! Alăturați-vă căutării… aduceți-ne acasă fetele!

— Știu că unii dintre voi nu credeți în… în Omul Flămând. Dar, odată ca niciodată, cinci fete au dispărut în aceiași munți și nu au mai fost auzite sau văzute niciodată. Nu pot…

Vocea i se frânse și a avut nevoie de câteva secunde pentru a se calma.

— Cred că e real. Cred că Omul Flămând s-a întors. Nu-l lăsați pe Omul Flămând să ia patru noi victime. Nu numai pentru aceste fete, ci

pentru fetele din trecut. Vom lua înapoi osul de la Omul Os. Trebuie să-l oprim pe Omul Flămând!

Și apoi videoclipul s-a terminat.

După câteva momente lungi, Gabriella spuse:

— Gânduri?

— Prea multe pentru a le enumera, murmură Con.

— Votul meu este că Omul Flămând s-a întors.

— Ce a vrut să spună despre Omul Os? Acesta este un alt nume pentru Omul Flămând?

Con derula prin canalul lui Madison.

— La naiba! Ea chiar are peste un milion de abonați.

— Și erau doar 700 000 chiar ieri. O să crească doar. Mai ales că poveștile despre Omul Flămând încep să apară din nou. Notele de la poliție din această dimineață au spus că au fost relatări ale unor familii cu fete tinere care își fac bagajele și părăsesc zona în întregime.

Con a dat clic pe unul dintre videoclipuri la întâmplare și a derulat printre cadre. Le arăta pe Cierra și Madison, așezate pe același pat, machiindu-se reciproc. Erau îmbrăcate sumar în pijamale de mătase.

— Sunt fete foarte frumoase… comentă Gabriella.

— Destul de frumoase pentru a fi luate? se întrebă Con, în timp ce simțea un sentiment de neliniște în stomac.

Mintea îi alunecă înapoi la Sydney și la cazul „Jaguar".

Ar fi trebuit să știu că nu ar fi atât de simplu… ca niște fete rătăcite.

Gândul îl făcea să fie insuportabil de trist.

— Vom vorbi cu domnișoara Madison Mason, spuse Con. Ne vedem în hol în cincisprezece minute.

Deschise dulapul și scoase câteva dintre hainele pe care le agățase acolo cu o seară înainte: o cămașă albă de in, pantaloni de costum gri, lenjeria lui. Își dădu seama că Gabriella nu se mișcase și, când se întoarse, o văzu privindu-l, cu un zâmbet pe buze și iPhone-ul în mână.

— Nu te opri din cauza mea, spuse ea, camera de la telefonul ei fiind îndreptată spre el.

— Aceasta este obiectificare sexuală, spuse el.

— Da…

Tot pieptul i se mișca în timp ce râdea și dansa în afara camerei.

Gabriella fluieră la vederea casei familiei Mason, scoțându-și ochelarii de soare pentru a vedea mai clar.

— La naiba!

Casa cu două etaje era decorată cu finisaje albe și aurii, turnulețe și ferestre care ieșeau dintre copacii de jacaranda. Aerul era amețitor de la parfumul lor, iar albinele bâzâiau. Calea de la alee până la verandă era o linie de pietre de marmură așezate într-o peluză meticuloasă.

— Simt că mă îndrept spre casa unui bogat. Crezi că acesta este efectul pe care îl urmăreau? spuse Gabriella într-o șoaptă de scenă.

Con bătu la ușă. O clipă mai târziu, se auzi un scârțâit de metal, de la deschiderea vizorului, apoi o voce familiară, de fată, din spatele ușii.

— Cine sunteți?

Con își ridică insigna de poliție pentru vizor.

— Madison? Sunt detectivul Badenhorst și aceasta este detectivul Pakinga. Părinții tăi sunt acasă?

Ușa se descuie cu clinchet de lanțuri. Madison era așa cum apăruse în videoclip. Ținea la piept un câine rasa whippet cenușiu, care tremura.

— Tata e la căutare, spuse Madison. Mama e la școală, cu fratele meu mai mic.

— Nu se face școală azi, spuse Gabriella.

— Au adus consilieri, spuse Madison, puțin înțepătoare. Mai ales pentru copiii afectați. Ca fratele meu mai mic. Nu ar trebui să știți asta?

— Suntem puțin concentrați pe alte lucruri, Madison, spuse Con, zâmbind, dar cu un glas dur.

— Îmi pare rău, nu vreau să par nepoliticoasă, spuse ea. Intrați!

Îi ghidă într-o sufragerie mare, curată și sclipitoare, unde se așezară la masa din stejar tasmanian. Puse câinele pe jos.

— El este dl Bruiser. Nu vă va face rău.

Ca și cum ar fi dorit să-i demonstreze punctul de vedere, câinele ieși din cameră.

— Doriți ceva? O băutură? Ceva de mâncat?

— Ne întrebam doar dacă am putea vorbi, spuse Gabriella. În special despre ceva ce ai spus în videoclipul tău în această dimineață.

Buzele roșii ale lui Madison se ondulară într-un zâmbet ironic. Se rezemă de masă, încrucișându-și brațele pe piept.

— Ați văzut aia? Ce vreți să știți?

— Trebuie să îi așteptăm pe părinții tăi, zise Con.

— Nu știu când se vor întoarce. Și sincer, detectivilor, am destul de multe de făcut. Putem ajunge la subiect?

Ea oftă.

— Îmi pare rău, am fost din nou nepoliticoasă. Nu am energia să fiu politicoasă acum. Puteți să întrebați ce vreți să știți?

— Atâta timp cât înțelegi că acestea nu sunt întrebări formale. Nu trebuie să vorbești cu noi fără părinții tăi.

Madison dădu din cap cu nerăbdare.

— Tu și Jasmine v-ați certat. Ne poți spune de ce v-ați certat? spuse Gabriella.

— Nu.

Gabriella scoase un sunet ciudat, care era jumătate un mormăit, jumătate un pufnit indignat.

— Madison, e important! spuse Con.

— Nu vă pot spune.

— Nu cred că înțelegi.

Madison îl întrerupse.

— Cum v-ați simți știind că l-ai lovit pe unul dintre prietenii tăi, i-ai spus că îl urăști și apoi câteva ore mai târziu a dispărut? Nu vreau să vorbesc despre asta. Ați spus că nu trebuie să vă răspund la întrebări.

— Bine, spuse Con. Doar câteva întrebări *informale*. Cât timp ți-a luat să ajungi din urmă celălalt grup, atunci când domnișoara Ellis te-a trimis înainte?

— Nu știu, 15 minute? Trăgeam de timp – încercam să mă decid dacă să mă întorc și să îi cer scuze sau să mă întorc și s-o lovesc din nou pe Jasmine.

În ochii ei apărură lacrimi.

— Poate că ar fi fost mai bine dacă aș fi făcut-o. Poate că aș fi putut opri ceea ce s-a întâmplat.

Își șterse nasul cu un deget.

— Sau ai fi putut fi prinsă și tu în asta, nu uita. Orice ar fi *asta*, spuse Con. Ai văzut ceva, când i-ai lăsat în urmă pe ceilalți? Ceva ciudat pe traseu, ceva care să nu fie la locul lui? Nu contează cât de mic.

Se gândi la ursul pe care Georgia crezuse că-l văzuse. Sau mare.

— Nu. Nimic. Nici măcar zgomotul pașilor.

— Ce vrei să spui cu asta? spuse Gabriella.

— Face parte din legenda Omului Flămând. Se spune că îi auzi pașii în tufișul de lângă tine și că dacă te uiți la el… te ia.

— *Interesant*, spuse Gabriella.

— Dar nu ai auzit nimic, nu ai văzut pe nimeni, spuse Con.

— Nimeni, fu de acord Madison. Dar știm că a mai fost *cineva* acolo sus, nu? Cineva a lovit-o pe domnișoara Ellis. Ce a spus?

— Se purta vreuna dintre cele patru fete în mod ciudat? spuse Con.

— Eram toate destul de înfierbântate… și apoi Bree a luat-o razna, desigur.

Își făcu timp să se șteargă bine la nas cu un șervețel, apoi își dădu seama că detectivul Con și Gabriella așteptau să continue să vorbească.

— Ce?

— De ce era supărată *Bree*? spuse Gabriella.

— Nu aveți dosare despre chestiile astea? Denni King, nepoata domnișoarei Ellis, era cea mai bună prietenă a lui Bree. De când Denni a murit, ea se enervează – *foarte tare*. I-au spus că e vorba de stres posttraumatic. Nu știu de câte ori a fost suspendată de când a murit Denni!

Con și Gabriella se priviră unul pe celălalt.

— Știați asta, nu-i așa? spuse Madison încet.

Con ridică din umeri, neplăcându-i cum fata asta îl ținea pe loc.

— Încă analizăm informațiile.

S-ar putea să fi fost în dosarele trimise de Coop, dar nu-și amintea să fi citit așa ceva. Cu siguranță că asistentul social ar fi menționat asta.

— Nu *știați* despre sindromul de stres posttraumatic al lui Bree?

Furia se strecură în vocea lui Madison.

— Ați făcut *vreo* cercetare? Nu este un secret: Bree spune tuturor celor care o ascultă.

— Ai menționat în videoclipul tău că ai imagini cu Bree, spuse Gabriella repede. Am putea să le vedem înainte de a le încărca?

— Dacă trebuie, spuse ea, cu vocea încă încinsă. Eram la jumătatea editării când ați ajuns voi. Aceste videoclipuri sunt tot ce pot face eu. Știi tu ceva care să *ajute cu* adevărat?

— Ei bine, de fapt… începu Con, dar Gabriella îl lovi cu piciorul.

Se gândise la haosul pe care îl provocase ultimul ei videoclip sus, pe potecă. O urmară pe Madison până în dormitorul ei: un spațiu luminos și deschis, ordonat și curat, care se mândrea cu un pat *king size* cu păsări de pluș aliniate de-a lungul pernei. Un ecran mare de calculator se afla pe un birou lipit de perete, cu un software de editare video deschis.

Madison se așeză la birou.

— Am filmat asta anul trecut… s-au schimbat multe de atunci.

A pus videoclipul. Bree stătea în fața unui fundal negru. Nu purta machiaj; părul blond îi era ciufulit și despletit în jurul feței, iar ochii ei palizi erau plini de furie.

— Numele meu este Bree Wilkins… și acesta este cuvântul meu vorbit.

Pe fundal se auzea o bătaie de tobe constantă. Videoclipul trecu la un alt unghi: fața lui Bree se încețoșă, apoi redeveni clară. Producția era artistică și elegantă. Un riff de chitară începu, la fel și prestația lui Bree:

„În unele zile simt doar unul din trei lucruri:
mă simt goală sau fără viață sau ca și cum aș fi acoperită de înțepături
din cauza hainelor pe care trebuie să le port,
zâmbetul de pe fața mea care nu se compară
cu zâmbetul pe ecran
de la o regină de pe Instagram.
Nu pot să mă prefac că nu mă simt prost în legătură cu talia mea,
dar poate că nu e vorba doar de cât de multă mâncare am în farfurie.
să mă facă să mă simt ca și cum nu aș fi sub o Regină,
poate că pot fi regina Bree fără să fie nevoie să mă omor."

Gabriella se uită la Con, cu sprâncenele ridicate. El continuă să privească ecranul.

„Dacă oamenii se apropie de mine, vor fi și ei infectați:
atunci mă vor urî la fel de mult ca și mine."

Brusc, videoclipul se încheie pe un ecran negru. Madison clătină din cap.

— De la Denni, ea s-a luptat și cu gânduri sinucigașe, spuse ea. Dar asta e tot ce am făcut până acum. Sunt atât de multe filmări, dar nu le-am terminat niciodată. Bree s-a speriat după ce am filmat-o și m-a făcut să jur că nu le voi mai împărtăși niciodată.

— S-a speriat? spuse Gabriella.

— S-a enervat. S-a supărat. Mi-a spus că a crezut că întregul proiect a fost o pierdere de timp și că mă va da în judecată dacă imaginile vor apărea vreodată. Sau mă va lovi. Sau mă va omorî. Am uitat detaliile.

— Deci acum ai de gând să îl împărtășești? spuse Con, puțin mai acuzator decât intenționa.

— Știți câți oameni a adus videoclipul meu la căutare? spuse Madison, din nou brusc în defensivă, cu vocea ridicată. Nici măcar nu știați că Bree are sindrom de stres posttraumatic! Nici măcar nu faceți profilul celor dispăruți? Nu pot să stau aici și să nu fac nimic. Nu știți ce înseamnă acele fete pentru mine! Sora mea geamănă! *Cele mai bune prietene* ale mele!

— Credeam că nu te înțelegi cu Bree, spuse Con.

Gabriella îl lovi din nou cu piciorul, iar de data aceasta el îi aruncă o privire. Madison se prefăcea bine, dar el începea să simtă că doar se prefăcea. *Ce naiba știe ea și nu ne spune?*

Madison îi aruncă o privire răutăcioasă. Se întoarse la ecran.

— Trebuie să termin acest videoclip. Puteți să găsiți singuri ieșirea.

Să fie alungat de o fată de 16 ani nu era o experiență care să-i placă lui Con, dar Gabriella îl apucă de braț și el o lăsă să-l tragă afară. Mintea lui se învârtea, punând cu grijă observațiile și faptele în cutii, enumerând opțiuni, priorități și întrebări la care avea nevoie de răspuns.

Erau în mașină înainte ca Gabriella să vorbească, ignorând o jurnalistă străină din apropiere, machiată și cu tocuri înalte, care stătea în fața unei camere de filmat, cu casa familiei Mason în fundal.

— Madison a fost singură pe același traseu, dar nu a fost luată. Adică, ea este cea cu profilul masiv – a luat-o cineva pe Cierra din greșeală?

— Madison ascunde ceva, spuse Con.

— Poate ar trebui să te întorci înăuntru și să mai pui câteva din întrebările tale delicate?

— Cu siguranță ne-ar spune orice ar crede că ne-ar ajuta să găsim fetele.

— Să revenim la întrebarea mea, Badenhorst – ar fi putut cineva să o ia pe Cierra din greșeală?

— Cierra purta o perucă de un albastru strălucitor, ceea ce face greu de confundat perechea, spuse Con. Dar ar putea *Bree să* fi avut ceva de-a face cu asta? Madison a spus că s-a enervat.

— Eliza are dreptate: pun pariu că e un băiat, îl întrerupse Gabriella.

— Ce?

— Motivul luptei. Trebuie să fie vorba de un băiat.

— De unde știi tu…

— Dacă *tu* ai intuiția ta specială de detectiv, atunci și eu am, Gabriella spuse.

— Sunt de acord cu faptul că există mai mult aici. Sună-l pe Coops și roagă-l să ne trimită *tot* ce a aflat din discuțiile cu profesorii și prietenii.

— Coops este un detectiv bun, dar ar trebui să fim acolo, să interogăm pe toată lumea.

— Nu putem fi peste tot.

— Să aflăm cine se întâlnește cu cine, cine a înșelat pe cine. Tot ce le interesează pe adolescente sunt băieții, sau fetele dacă preferă, și singura modalitate prin care vor…

— Să te împotmolești în mlaștina relațiilor dintre adolescenți este un mod lent de a începe un caz, spuse el.

— Nu crezi că este important? întrebă ea.

— Ba da, este. Dar va dura mult timp, iar acesta este doar un element din lista de deducții cu care ne confruntăm – este o listă mare. A fost un joc murdar sau sunt, pur și simplu, pierdute? Ce e cu rana de la cap a Elizei? Ce e cu „ursul” din tufișuri? Dacă e vorba de un joc murdar, oricare dintre fete ar putea fi ținta, iar celelalte ar putea fi *implicate* sau eliminate ca martori. Apoi mai sunt disparițiile istorice – nu știm cu adevărat dacă Ted Barclay a fost sau nu vinovat de ele. Unul dintre tați

este un traficant de droguri. O celebritate de pe YouTube este prietenă cu toate fetele dispărute.

— Așadar, cazul este plin de mistere! Să tăiem unul de pe listă.

Își scoase telefonul și începu să deruleze.

— Sun la spital. Vreau să știu de ce Eliza Ellis crede că bătaia a fost din cauza unui băiat.

Con deschise gura pentru a se certa – încă nu aveau acceptul medicilor –, dar Gabriella vorbea deja la telefon. Pufni, apoi porni BMW-ul într-un mod despre care spera că era un fel de furie.

— Fantastic! spuse Gabriella când închise. Eliza a fost externată din spital în această dimineață. Se pare că au lăsat un mesaj la secție, dar nu ne-a spus nimeni.

— Aceste secții de poliție de la țară! spuse Con, o explozie de frustrare străbătându-l. Nu-și deosebesc buzunarul de cotul lor.

— Au spus că a plecat să stea cu sora ei. Am adresa ei.

— Să sperăm că Eliza are mintea mai limpede astăzi.

— Poate că și-a amintit altceva… *paranormal*.

— Sper din tot sufletul că nu!

Casa lui Tom și a Monicăi North se afla la marginea Limestone Creek, unde fâșiile naturale erau mărginite de plopi înalți – plini de apă, erau un scut natural împotriva incendiilor pe care primii coloniști îi plantaseră pentru a preveni temutele incendii de tufișuri. Ploaia scosese la iveală mirosul de gazon și de îngrășământ.

Con sună la ușă. Un lătrat zgomotos de câine veni dinăuntru.

— *Jos, Sarge! Nu, afară! Du-te! Afară!* se auzi vocea Elizei.

Când deschise ușa, arăta altfel: părul îi era mai scurt, nu mai purta ochelari, iar fața nu mai era tăiată și vânătă. Era la fel de drăguță, cu aceeași pată de pistrui pe nas. Ținea mânerul ușii.

— Bună ziua din nou, Eliza! spuse Con, puțin nesigur.

— Sunt Monica, spuse ea cu răceală, cu ochii ei de chihlimbar îngustați. Sunt sora Elizei. Și voi sunteți…?

Gabriella îi arătă Monicăi legitimația.

— Îmi pare rău, Monica! Eliza nu ne-a spus că sunteți gemene.

Două perechi de gemene… se gândi Con. *Să fie doar o coincidență?*

Monica se relaxă.

— Credeam că sunteți jurnaliști. Au încercat deja să discute cu ea de două ori.

Deschise ușa larg.

— Vă rog, intrați! Eliza e în pat, sau poate că e la duș până acum. Mă duc s-o chem.

O urmară pe Monica în bucătărie – marmură neagră cu înflorituri albe ca osul – și se așezară la tejghea. Monica se îndreptă spre coridor, cu părul scurt săltând.

— Două perechi de gemeni identici într-un oraș, spuse Con. Este neobișnuit?

— Limestone Creek nu e chiar *atât* de mic, spuse Gabriella. Nu este neapărat anormal.

Câteva clipe mai târziu, Monica se întoarse, Eliza urmând-o. Vânătăile de pe fața Elizei se agravaseră, dar ea purta un halat roz, cercei în formă de cerc și o eșarfă cu imprimeu de leopard în jurul capului.

— Bună, din nou, detectiv Badenhorst!

Îi întinse mâna Gabriellei.

— Nu sunt sigură că ne-am cunoscut, detectiv…?

— Ea este detectivul Pakinga, dar dacă ne spuneți Con și Gabriella e bine, spuse Con. Cum te simți în dimineața asta?

— Fizic? Mult mai bine.

Zâmbetul ei nu-i ajungea până la urechi.

— În afară de asta… ce ar trebui să spun? Că mă simt ca într-un coșmar și că abia mă țin pe picioare? Că tot retrăiesc acea dimineață la

nesfârșit?

— Ieri… ai spus că nu-ți amintești bine…

— Nu-mi amintesc nimic mai mult decât v-am spus deja, spuse ea. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am plecat de lângă Georgia să le găsesc pe fete, totul a devenit ciudat, apoi m-am trezit pe pământ.

— Ai auzit pași? spuse brusc Gabriella.

— Ah!… deci Omul Flămând este suspect acum, nu-i așa? spuse Eliza, puțin neliniștită. Uite… când m-am trezit, m-am gândit că poate am auzit. Memoria mea este încețoșată, din cauza contuziei, a spus doctorul. Nu-mi amintesc jumătate din ce i-am spus lui Carmen, nu-mi amintesc să fi mers pe potecă atât de mult cât am mers înainte să mă găsească și am o vagă amintire a… Poate că am auzit pași? Îmi tot vine în cap rima aia stupidă, așa că e greu de spus.

— Ce rimă? spuse Gabriella.

— Nu ați auzit-o încă? Este o legendă aici – face turul fiecărei generații:

„Sus pe dealuri, el se ascunde și ucide.
Jos în peșteri, el se ascunde și așteaptă.
Omul Flămând, căruia îi plac fetițele,
cu fețele lor drăguțe și bucle frumoase.
Nu credeți ce spun adulții,
Omul Flămând va găsi o cale.
Așa că nu voi merge singură pe lângă copacii de pe munte,
sau Omul Flămând va veni după mine.”

Gabriella se cutremură.

— Asta e îngrozitor!

— Mie-mi spuneți? Denni obișnuia să o scrie pe pereții ei – era obsedată de Omul Flămând.

— Am și eu nepoțelele mele… spuse Gabriella. Îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat!

— Și acum am mai pierdut încă patru fete.

Eliza își acoperi fața cu mâinile. Profesorul anului.

— Nu a fost vina ta, zise Gabriella.

— Știu, știu, știu, spuse Eliza, deși părea recunoscătoare.

Își lăsă mâinile, cu lacrimi proaspete în ochi.

— Toată lumea îmi tot spune. În capul meu, *știu* asta. Dar în inima mea…

— Pot să te întreb despre cearta pe care au avut-o fetele? spuse Con. Cu siguranță nu știi ce a cauzat-o?

— Nu au vrut să-mi spună.

— Ai o idee totuși, nu-i așa? spuse Gabriella.

— Serios? Cred că era vorba de băieți. Ce altceva ar fi putut fi?

Gabriella a dat din cap, cu un zâmbet în direcția lui Con.

— Cred că ai dreptate.

— Madison are întotdeauna aproximativ cincizeci de mii de băieți care o urmăresc, spuse Eliza. Jasmine nu pare niciodată interesată de cineva mai mult de o zi, dar se zvonește că se întâlnește cu cineva. Trebuie să fi fost ceva serios totuși, pentru ca bătaia să decurgă așa cum a decurs. Niciuna dintre ele nu este genul care să se ia la harță pentru o pasiune.

— Ceva serios, spuse Gabriella. O relație… Mă întreb dacă mai știa cineva despre presupusul iubit al lui Jasmine.

Se îndepărtă de conversație și începu să tasteze pe telefon – Con știa că îi va trimite un mesaj detectivului Coops.

— Georgia nu e genul acela de fată… Dar când ești în munții ăia, detective, e ușor să vezi lucruri. Întregul loc este straniu. Și, vreau să spun, pentru ea în special, tot acel sânge din pământ.

— Vrei să spui din 1985?

— Mă refer la Războiul Negru, spuse Eliza.

Când Con și Gabriella se uitară la ea în gol, ea continuă.

— Istoria aborigenă nu a fost niciodată un punct forte al școlarizării generațiilor noastre, nu-i așa? Războiul Negru a fost unul dintre primele genocide înregistrate în istoria omenirii. Coloniștii europeni au declarat un război total împotriva populației aborigene din Tasmania, ucigându-i aproape pe toți. Și a început aici, la Great Western Tiers. *Kooparoona Niara*, așa îi spun localnicii. Muntele Spiritelor.

— Muntele *Spiritelor*! spuse Gabriella cu ceva asemănător bucuriei.

— Bine, deci munții pot fi descurajanți, spuse Con, neplăcându-i interesul apărut pe chipul Gabriellei, mesajul ei către Coops rămânând neexpediat. Ajutați, sunt sigur, de legenda Omului Flămând.

— Sunt mulți cei care cred că Omul Flămând nu este doar o legendă, detective.

— Tu crezi? spuse Con.

— Doar la asta mă pot gândi. Când ești acolo sus în tufișuri, printre copaci și stânci, e greu să nu crezi că există cineva acolo, care te privește. Și, ei bine, singurul lucru care nu a fost niciodată explicat în 1985 a fost micuța Dorrie Dossett. Ea a fost singurul martor, ea este sursa poveștilor despre Omul Flămând.

— Din câte am înțeles, avea sindromul Down, spuse Con.

— Asta nu te face să vezi lucruri care nu sunt acolo, Con, spuse Gabriella.

— Dorrie a spus că un om al tufișurilor înalt, slab și bărbos a luat-o din curtea ei, spuse Eliza. A dus-o sus pe munte și au coborât într-o peșteră. Ea a spus că a văzut-o pe Rose Cahil acolo, încă în viață. A spus că lui Rose îi lipseau degetele de la mâini și de la picioare. Ea a spus că omul, Omul Flămând, le mâncase. Apoi Dorrie a scăpat când el dormea și și-a găsit drumul înapoi.

— Din nou, îmi pare rău, dar sindromul Down nu se pretează la evadări îndrăznețe de la ucigași în serie degenerați, spuse Con.

— Dar nu ești singurul care gândește așa, spuse Gabriella. Poate că el și-a lăsat garda jos cu ea, poate că nu a legat-o.

— O mulțime de oameni au ignorat mărturia lui Dorrie. Ted era îngrijitorul terenului la școală și existau zvonuri că ea îl cunoștea, că erau prieteni și că a inventat o poveste pentru a-l proteja.

Pe hol se auzeau pași și apoi apăru un Tom North fără tricou, care ezită la vederea lui Con și a Gabriellei.

— Ah! spuse Tom. Scuze!

Se răsuci pe călcâie și se întoarse pe coridor.

— Nu, te rog! spuse Con, ridicându-se. Trebuie să vorbim și cu tine.

Tom ezită, apoi reveni. Con și Gabriella vorbiseră puțin cu el în parcarea de lângă traseu, împreună cu Jack Michaels, dar acum arăta diferit, doar în pantaloni de trening. Maxilarul lui părea prea mare pentru fața lui – maxilar umflat – îi spuneau ei. Când se întorsese, Con îi văzuse acneea de pe spate. Tom North luase cu siguranță steroizi. Înregistră asta în minte.

— Nu știu ce altceva aș putea să vă spun?! spuse Tom.

— Am câteva întrebări noi. Ia loc! spuse Con. Povestește-mi despre fete – să începem cu Jasmine, Murphy.

— E o fată bună, spuse Tom.

Se așeză la tejgheaua din bucătărie.

— Am avut-o doar la ora de educație fizică. Intra și încerca puțin. Micuța avea o reputație de fată rea. Băieții se înghesuiau la ea. Nu știu cum reușea.

Eliza dădu din cap.

— Ea și Georgia nu erau la fel de uimitoare ca gemenele, dar tot atrăgeau băieții. Erau mai cu picioarele pe pământ. Sau poate mai puțin… de neatins.

— Deci Jasmine avea un iubit? spuse Con, uitându-se la cei doi.

Tom vorbi primul.

— Le-a spus tuturor băieților de la școală că avea, dar nu a vrut să spună cine era, spuse el. Asta i-a *înnebunit*. Vă spun, dacă erați convinși că fetele sunt bârfitoare, veniți în vestiar înainte de antrenamentul de fotbal, râse el. Sau nu. Uneori devine destul de murdar. Jasmine are acest temperament – băieții se dau în vânt după ea. Ca și tatăl ei, în felul ăsta.

— Îl știi pe Jordan Murphy?

— Sigur, spuse Tom.

Monica apăru și îi împinse o cămașă în mâini lui Tom, pe care acesta o trase în grabă pe el, provocând un suspin tăcut de dezamăgire din partea Gabriellei.

— Am fost în același an, crescând aici. Dar nu ne-am amestecat în aceleași cercuri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Hai să ne prefacem că nu, spuse Con, zâmbind.

— Ah! Ei bine, Murphy nu prea a venit la școală. Și când o făcea, își petrecea jumătate din zi fumând lângă terenurile de baschet și cealaltă jumătate în biroul directorului. Tatăl lui era dealerul nostru. Cel mai bun amic din zonă. Apoi a renunțat la școală și a mers pe urmele tatălui său…

Eliza îl lovi în lateral.

— Ce? spuse Tom. Ca și cum nu ar ști deja?!

Se apleca spre Con.

— Pe *el* ar trebui să-l interoghezi.

— Nu mi-am dat seama că este un interogatoriu, spuse Con.

— Glumeam, amice! spuse Tom.

— Povestește-ne despre Cierra Mason, spuse Gabriella.

Monica rămăsese în preajmă, în bucătărie, spălând vasele, iar la această întrebare Con o auzi făcând o pauză, doar pentru o secundă.

— Nu am prea multe de-a face cu ea, spuse Tom. De fiecare dată când vine la educație fizică nu face mare lucru. Am sunat acasă de câteva ori în legătură cu asta, dar nu s-a întâmplat nimic: ai crede că soarele strălucește din fundul celor două fete, la felul în care părinții lor vorbesc despre ele.

El ridică din umeri.

— Eliza ar putea spune mai multe.

— Cierra nu prea se pricepe la alfabetizare sau la istorie, sau la studii indigene, sau… la nimic, de fapt, spuse Eliza, cu o mică viclenie în glas și o jumătate de privire în direcția lui Tom. Ca să fiu sinceră, este o pacoste în clasă: de fiecare dată când, în sfârșit, își deschide cărțile, ceea ce de obicei durează jumătate din lecție, se plânge că este prea greu. Trebuie să o ajuți tot timpul, unul la unul. Opusul polar al surorii ei.

— Cierra se vedea cu cineva? spuse Gabriella.

— Oh, da! Avea mereu pe cineva la rând, interveni Tom. Tyler Cabot? Sau e Jye Calloway acum?

Tom se ridică în picioare, cu picioarele lungi desfășurându-se.

— Mai bine aș usca niște vase pentru Monica. Mă tem că nu știu mai multe nici despre celelalte două fete.

— Rămâi prin preajmă, amice, nu am terminat încă, spuse Con. În munți, când ți-ai dat seama că lipsesc fetele și Eliza, ai văzut ceva neobișnuit?

— Absolut nimic, amice. La fel cum ți-am spus și ieri. Acei nori de furtună au venit mult mai repede decât ne așteptam, dar asta se întâmplă în Tiers – uneori vom avea tunete într-o zi liniștită și senină. Pur și simplu nu poți să alegi.

— Ce ne poți spune despre Madison? spuse Gabriella. Ceea ce am aflat este că este un fel de celebritate locală… este, de asemenea, și o bătăușă?

Atât Tom, cât și Eliza dădură din cap.

— Care au fost principalele ei victime? Ar trebui să vorbim cu ele, spuse Gabriella.

— Mult noroc, spuse Eliza. Ultima persoană care a ieșit în față a fost Yani Hugh, fiica pastorului. Oricât de mult am încercat să o protejăm, reacția pe care a primit-o în afara școlii a fost destul de rea.

— Cum ar fi? spuse Gabriella.

— Hărțuire online din partea unor necunoscuți, spuse Eliza. Toți cei care se întâmplau să fie urmăritori ai conturilor lui Madison. Dar, din moment ce nu era Madison însăși, nu puteam face nimic.

— Yani venise la noi spunând că Madison colecționa fotografii nud ale fetelor de la școală, spuse Tom. Dar, după abuzurile online, Yani a retras toate astea. A susținut că a inventat totul, că a fost o minciună.

— Doar că s-ar putea să fie adevărat.

Eliza oftă cu greutate.

— După ce a spus adevărul, o fotografie a lui Yani a circulat pe internet… din fericire, totul în afară de fața ei era blurat, dar era clar un avertisment.

— Madison sună ca o sociopată, spuse Gabriella sincer. Ea *colecționa* nuduri?

Telefonul de Con bâzâi. Era comandantul.

— Scuzați-mă un moment!

Merse pe hol, cu telefonul la ureche.

— Cornelius! se auzi vocea rece și rafinată a comandantului Agatha Normandy.

— Bună ziua, comandante! Totul e în regulă?

— Îmi pare rău, dar mă tem că am calculat greșit.

Con își închise ochii; știa ce avea să se întâmple.

— Ar fi existat întrebări dacă nu ți-aș fi încredințat acest caz, având în vedere expertiza ta. Dar, cu toate astea, sunt unii care se îndoiesc că ești în stare să faci față, dacă ți-ai revenit după cazul de la Sydney. Credeam că e vorba doar de niște fete rătăcite în tufișuri. M-am gândit că te va ajuta să ai niște victorii la activ. Iartă-i greșelile unei femei bătrâne…

— Ah, rahat!

— Da, mă tem că da. Elicopterele au găsit un cadavru.

În capul lui Con se auzea un geamăt slab. Comandantul vorbea în continuare, dar nu reușea să priceapă. Își forță respirația să încetinească. *Adună-te, amice!*

— Cornelius, ai auzit ce ți-am spus?

— Îmi pare rău, cred că avem o conexiune proastă, spuse el, un pic prea târziu.

— Foarte convingător. Ești în regulă să te duci să vezi cadavrul? Poți să spui nu.

Con respiră din nou adânc.

— Nu. E în regulă. Mă duc eu.

— Mă bazez pe tine că îți cunoști limitele, spuse ea. Dar am tras niște sfori și am reușit să o aduc pe detectivul Tran în echipa operativă, din Hobart. A ieșit mai devreme din concediul de serviciu. O trimit și pe ea.

— Melinda Tran? spuse Con. Bine. Bună idee!

Nu o cunoscuse, dar o știa după reputație, un detectiv din Hobart care se descurca de minune cu cazurile din tufișuri. Încheiară convorbirea, iar el își șterse sudoarea de pe frunte și se întoarse de pe hol, atrăgând atenția Gabriellei.

— Îmi pare rău, dar eu și detectivul Pakinga trebuie să plecăm. Vă mulțumim pentru timpul acordat! Ținem legătura dacă mai avem întrebări.

Con ieși afară, cu Gabriella urmându-l îndeaproape.

— Ce este? întrebă ea după ce ajunseră în mașină. Arăți rău.

— Au găsit un cadavru, spuse Con.

— Ce? Al cui?

— Nu se știe încă, spuse Con. L-au reperat din elicopter, dar tufișurile sunt prea dese pentru a ateriza: trimit o echipă pe uscat. Comandantul m-a întrebat dacă vreau să merg acolo.

— Vrei să merg eu? spuse ea imediat. Mă duc eu în locul tău. Tu rămâi și stai de vorbă cu cei doi, vezi ce mai poți afla.

— Nu, spuse el. O să fie bine.

Ea îl privi o clipă, apoi ridică din umeri.

— Bine, atunci conduc eu.

Îl împinse afară pe ușă, trecând peste consola mașinii pentru a ocupa locul șoferului. Con ocoli partea din față a mașinii și luă loc pe partea pasagerului. O secundă mai târziu, bătu în bord.

— La naiba!

— Nu-i datorezi nimic acestui loc de muncă, poți renunța oricând vrei, spuse Gabriella. Ține minte asta. Știi, dacă rana ar fi fost afară și nu înăuntru, ai fi fost mult mai blând cu tine.

El nu răspunse. Se concentră asupra respirației sale, încercând să nu se gândească la ceea ce i-ar fi adus în minte vederea cadavrului unei adolescente moarte.

Cam atât cu rezolvarea acestui caz înainte ca una dintre fete să fie rănită.

CAPITOLUL 12

CON

Elicopterul zbură deasupra stâncilor din Devils Gullet, un canion adânc de bazalt se afla chiar la capătul vestic al Tiers. Se roti înapoi pentru o nouă trecere și Con aruncă o privire în jos prin fereastră. Dicky, vechiul pilot al SES, stătea lângă el și, prin interfonul cu cască, îi vorbi despre căutările de până acum.

— Toți acești voluntari sunt mai mult un blestem decât o binecuvântare. Vrei să închizi filmulețul pe care l-a postat fata aia? spuse Dicky. Pare că toată Australia a venit la locația de căutare.

— Nu este atât de ușor să faci să fie retras un videoclip, spuse Con. Aceste companii uriașe sunt un coșmar. Oricum, videoclipul se află acum pe o mulțime de platforme diferite.

— E o nebunie, amice, e o nebunie! Lumea a luat-o razna.

Elicopterul coborî și mai jos, ocolind marginea unei stânci, vârfurile copacilor de eucalipt legănându-se în curentul descendent.

— Îl vezi acum?

Cadavrul era abia vizibil printre copaci, înțepenit pe marginea stâncii. Arăta de parcă un manechin fusese aruncat peste marginea stâncii, căzând până la bază, unde zăcea cu fața în jos, în mărăciniș.

Inspiră adânc, expiră încet! Scană tufișurile din jur.

— Se pare că e o potecă pentru a ajunge acolo.

— O să aterizăm în stânga noastră, în luminișul de lângă râu, spuse Dicky.

Con văzu camionete și motociclete adunate acolo.

— Există o echipă de criminaliști și SES care te așteaptă deja acolo. Au urcat pe drumul care duce la râu, durează o veșnicie. Vrei să aterizăm sau vrei să vezi și altceva de aici, de sus?

— Treci din nou pe lângă cadavru. Arată-mi partea de sus a stâncii.

— Am înțeles.

Se apropiară din nou. Prăpastia stâncoasă era mărginită de trunchiuri pestrițe de eucalipți, a căror scoarță se desprindea în fâșii de maro-roșu și gri deschis.

— Dicky, există vreo potecă spre stâncă prin copacii ăia?

— Există ceva fluorescent… vezi? E chiar la capăt.

Urmărind unde arăta Dicky cu degetul, Con putu vedea o pată de culoare galbenă. Crezu că era un arbust, dar acum văzuse că era prea viu colorat.

— Cât de aproape putem ajunge? spuse Con.

— Nu cu mult mai aproape, spuse el. Dar există un binoclu în buzunarul scaunului.

Con găsi binoclul, se adaptă la înălțimea elicopterului și focaliză asupra obiectului.

— Ce vezi? spuse Dicky.

— Nu pot fi sigur, dar cred că sunt pantofi… unul lângă altul.

Con apăsă mai tare binoclul pe față, dar înălțimea elicopterului era prea mare pentru a avea mai mult decât o idee vagă a ceea ce era acolo.

— Avem nevoie de criminaliști acolo sus să îi verifice. Este foarte important ca nimeni altcineva să nu îi atingă.

Puse binoclul pe scaun și își sprijini fruntea de fereastră, cu ochii pe mica pată de culoare. Își scoase telefonul și îl sună pe agentul Darren,

controlorul căutării, pregătindu-se să explice detaliile a ceea ce văzuse.

Elicopterul ateriză în zona pustie de lângă un râu stâncos, de culoarea berii, pe fundul defileului. Con coborî în timp ce praful încă plutea în aer de la aterizare. Oamenii se învârteau nervoși în jur – o parte din echipa de criminaliști, un grup de polițiști locali și din afară și lucrătorii SES, care mânuiau drujbe și cârlige de tăiat. Și detectivul Melinda Tran. Era scundă și purta o geacă de piele, blugi și cizme de munte bine asortate. Avea și un baston de drumeție.

— Detectiv Badenhorst, spuse ea. Mă bucur să vă cunosc în sfârșit. Am auzit multe despre tine.

Con îi strânse mâna întinsă.

— La fel. Bine ai venit în echipă – este o ușurare să avem pe cineva cu expertiza ta. Lasă-mă să-ți spun ceva, foarte repede.

Îi vorbi încet la ureche, explicându-i ce văzuseră în vârful stâncii. Nu voia să se afle, nu cu atâția oameni sus, pe munte, care ar fi putut deranja dovezile. Și din cauza isteriei pe care ar fi putut-o provoca – în 1985 găsiseră pantofii uneia dintre victime, Rose, frumos așezați pe marginea unei stânci.

Aruncă o privire spre grupul de oameni care se învârteau în jurul lor, privindu-i curioși, așteptând ordinul lui Con de a se mișca, întrebându-se poate despre ce îi șoptea lui Tran. Nervozitatea și entuziasmul lor erau palpabile.

O femeie îmbrăcată cu o vestă portocalie și o șapcă de baseball se apropie de ei.

— Bine ați venit, domnule detectiv! Sunt Anaya, sunt de la SES.

Arătă cu degetul spre uniforma ei, poate inutil.

— Agentul Darren urma să fie aici, dar încearcă să rezolve coșmarul de la începutul potecii.

— E în regulă, Anaya, tocmai am vorbit cu el la telefon, spuse Con.

Con și detectivul Tran o urmară pe Anaya în tufișuri, croindu-și drum peste dâra de moloz pe care muncitorii de la SES o lăsau în urma lor, sunetul drujbelor lor speriind câteva păsări kookaburra în zbor.

În drum spre primul cadavru din acest caz. Te rog, Doamne, să fie ultimul!

— Ce a avut de spus agentul Darren despre căutare? Ceva noutăți? întrebă Tran. Am vorbit doar puțin cu el – mă mir că ai semnal aici.

— Oficial, au oprit căutările când a apus soarele aseară, dar au fost încă oameni acolo, toată noaptea, spuse Con. Am fost norocoși: multe glezne luxate și cel puțin un picior rupt, dar nimic mai grav. Am avut drone și două elicoptere care au cercetat zona toată ziua de azi, dar coronamentul este prea gros pentru a vedea prea mult, deși unul dintre ele a găsit acest cadavru. La sol, SES conduce echipe de căutători, cu Darren coordonator, dar este un dezastru acum, că Madison Mason a adus întreaga populație de pe YouTube pe munte.

— Voi lucra îndeaproape cu Darren pentru a rezolva această problemă, nu îți face griji. Și apoi voi filtra și direcționa tot ce este important din căutare către tine, astfel încât să te poți concentra în continuare asupra investigației tale, spuse Tran. Din nou, voiam doar să spun că ai făcut o treabă bună cu cazul „Jaguar”. Îmi amintesc când a fost la toate știrile.

— Mulțumesc! spuse Con.

Era obișnuit cu felicitările. Le accepta pe pilot automat. Ea îi prinse tonul.

— Am înțeles, spuse ea. Nu s-a simțit prea mult ca o victorie.

Schiță un zâmbet ironic.

— Ceva de genul ăsta. Dar, așa cum toată lumea îmi tot spune…

— *Nu e vina ta că au murit*, termină Tran. Înțeleg.

Își îndreptă atenția către Anaya, punându-i întrebări despre teren și despre vreme. Tufișurile erau presărate cu stânci și gropi, iar subarboretul

de corn și de mosc era suficient de gros pentru a face o muncă grea pentru drujbe și cârligele de tăiat.

Con urmări apropierea stâncii de deasupra lor prin crăpăturile din copaci. Își dădu seama cu întârziere că își ținea respirația. Nu era un om superstițios. Cu siguranță nu credea în niciuna dintre teoriile Gabriellei. Dar stânca masivă, presărată cu plante agățătoare, bulgări de pământ și cuiburi de păsări, emana ceva… amenințător.

Își băgă unghiile în palme, respirând adânc, încercând să se întoarcă în prezent. Știa că nu era ceva malefic în stânci care îl făcea nervos, ci doar gândul de a vedea trupul fetei.

Nu ești în Sydney… nu sunt aceleași fete… păstrează-ți calmul, Cornelius… nu e vina ta că a murit.

Detectivul Tran îl prinse de cot.

— Ești bine, Badenhorst? Mă asculți?

— Îmi pare rău! spuse el, revenindu-și pe picioare. Eram distras.

Con se întrebă, pentru scurt timp, dacă mama și tatăl său l-au văzut la televizor, urmărind conferința de presă improvizată ieri în salonul casei lor scumpe din satul de pensionari. Se întrebă dacă nu cumva ar fi încercat să-l sune, întrebându-l dacă, în sfârșit, era destulă acțiune pentru el în somnorosul Launceston. Tatăl său, în special, simțea că băiatul său fusese exilat – „o slabă răsplată pentru omul care a rezolvat de unul singur cazul «Jaguar»”.

Probabil că mama l-ar fi sunat în momentul în care ar fi aflat că a fost vorba de un cadavru. Ar încerca să-l facă să renunțe. Voia ca el să se mute înapoi la Sydney și să-și găsească o nouă carieră.

Con scutură din umeri și își pocni gâtul.

Concentrează-te, Badenhorst!

Încă nu auzise nimic din ce-i spusese Tran.

Dintr-odată ajunseră acolo, la baza stâncii. Sunetul muștelor ca un far.

Con-cen-trea-ză-te!

O văzu.

Con nu era pregătit pentru cât de jalnic arăta cadavrul. Simți un nou val de greață. Dicky înjură, Anaya făcu un zgomot în gât, iar detectivul Tran începu să facă fotografii.

Hainele fetei erau rupte aproape în bucăți, iar bălțile de sânge închegat umpleau adânciturile din stânci. Carnea îi fusese smulsă de pe picioare, pe alocuri până la osul roz.

— Acolo au fost diavolii din Tassie, săraca! spuse Anaya.

— Diavolii sunt nocturni, așa că ea a fost acolo toată noaptea, observă Tran. Dar unde sunt pantofii ei? îl înghionti pe Con.

Privirea lui Con se opri asupra picioarelor ei goale. Deci, acei pantofi de pe stâncă… la fel ca pantofii lui Rose Cahil, frumos așezați, în 1985…

Eliza fusese găsită desculță cu o zi înainte – poate că pantofii de pe stâncă erau ai ei? Spera ca agentul Darren să reușească să ajungă repede la pantofi.

Patru ofițeri criminaliști se înghesuiră în jurul cadavrului, plasând marcaje și făcându-și propriile fotografii. Când terminară, venise timpul ca mâinile lor înmănușate să întoarcă trupul neînsuflețit pentru a vedea fața.

Con își înfipse degetele mai adânc în palme. Cu blândețe, aproape cu reverență, un ofițer criminalist îi înclină fața. Era bătută și însângerată, dar trăsăturile erau clare.

— Georgia Lenah, spuse Con, deși vocea lui părea să vină de foarte, foarte departe. Pregătiți targa: trebuie să o aducem înapoi pentru autopsie cât mai repede. O să anunț.

El tocmai încheia convorbirea când un ofițer criminalist îi atrase atenția. Ea întinse mâna spre brațul lui; el era vag conștient că era sprijinit de stâncă, transpirat, amețit, cu genunchii slabi.

— Detective, ești bine? spuse ea. Te-ai împiedicat?

— Da, nenorocitele de pietre, spuse el, liniștindu-se.

— Trebuie să vezi asta!

Cu reticență, Con se întoarse la cadavru. O altă femeie din echipa de criminaliști scosese ceva din buzunarul pantalonilor Georgiei.

Era o pungă mică de plastic, pe jumătate plină de marijuana. Un autocolant pe partea din față scria „CĂPITANUL”.

CAPITOLUL 13

MURPHY

Murphy avea același vis. Cădea pe stâncă, iar vântul îi biciuia hainele. Era prea speriat ca să țipe.

Trebuie să o găsesc. Nu pot să mor. Sunt singurul care o poate găsi.

Și apoi cădea la pământ.

Se trezi brusc. Ceasul de lângă patul său arăta 14:12. După izbucnirea lui Nelly, adormise pe pat, complet îmbrăcat, epuizat emoțional.

Era timpul să se alăture căutării. La naiba cu SES și la naiba cu polițiștii! La naiba cu orașul! Și ce dacă îl omorau în bătaie? Se va lupta cu toți și va ajunge la munte pe jos.

Își deschise dulapul pentru haine, scoțând din el pantaloni de lucru rezistenți și o cămașă groasă. Ochii i se îndreptară spre desenul în creion, lipit cu bandă adezivă pe ușa dulapului: o siluetă liniară care ținea în mână o fiolă de sticlă rotundă, evident un bong. Jasmine îl desenase în primul an și spusese tuturor că era unchiul ei Butch. Lui Murphy i se păruse amuzant. Sara fusese furioasă la început, dar în cele din urmă văzu partea amuzantă. Sara știa când să râdă. Când ea a murit și Murphy s-a mutat cu Butch, această fotografie a fost unul dintre puținele lucruri pe care le-a adus din vechea casă.

Ce ar spune Sara acum, dacă l-ar putea vedea pe Murphy crescând-o pe Jasmine în casa lui Butch? Mai rău, că Murphy însuși *lucra* pentru Butch, în meseria tatei, despre care îi jurase Sarei că nu va avea niciodată de-a face? Că-și abandonase afacerea de amenajare a peisajelor, își pierduse toți clienții, iar acum își cheltuia tot talentul cultivând iarbă?

Ce *făcuse*? Și-a lăsat durerea să-l ducă la limită.

Tu i-ai făcut asta lui Jasmine. Tâmpitule! Ai făcut asta memoriei Sarei.

Odată ce o va recupera pe Jasmine, va face câteva schimbări. Își va construi afacerea din nou, se va muta, va cumpăra o altă casă. Totuși, nu va pleca din Limestone Creek. Jasmine iubea locul ăsta, iar Butch era încă din familie, și în plus… Murphy nu trăise niciodată în altă parte.

Myrtle intră în cameră, mieunând de indignare. Bineînțeles! Jasmine nu fusese acolo să o hrănească. Se mută pe jacheta lui mare de vânătoare, zgâriind-o cu ghearele. Era mototolită pe jos; o purtase ieri, când se trezise la marginea curții. Era încă plină de crengi și de spini, cu o pată mare de noroi – fusese trântit la pământ în parcare, când îi rupsese degetele acelui ofițer de la SES și îi lovise pe polițiști. O împinse pe Myrtle, apoi se opri, trecându-și degetele pe mâneca jachetei. Era o ruptură, de la cot până la încheietura mâinii. Pipăi marginea rupturii. De unde era asta?

Din fața casei se auzi brusc un zgomot de sticlă spartă, urmat de înjurăturile lui Butch. Murphy o luă la fugă pe coridor, Myrtle urmându-l, tot mieunând la el. O cărămidă era așezată pe podeaua sufrageriei, printre cioburile de sticlă de la fereastra spartă. Afară, voci ridicate.

— Nu poți dovedi nimic, Butch! strigă o voce gravă.

Murphy ieși în fugă pe ușa din față. Patru bărbați se aflau pe fâșia naturală, verde. Cel mai mare dintre ei se certa cu Butch, dând din brațe, cu mănuși de grădină pe mâini. O barbă roșie, perfect întreținută, și un

lanț greu de aur în jurul gâtului: Kevin Mason, soțul lui Nelly. Tatăl Cierrei și al lui Madison.

Ochii lui Kevin se opriră asupra lui Murphy.

— Iată-l, pedofilul! răcni el.

— O să dispari de pe proprietatea mea, Mason! replică Butch.

— Ce ai de gând să faci, să chemi poliția? Știm că nu vei face asta.

Kevin își scoase mănușile de pe mâini și le băgă în buzunarul de la spate.

— Nu există amprente, așa că nu poți dovedi nimic. Dar dacă nu aduci fetele înapoi până la sfârșitul zilei de azi, voi arde casa asta până la temelii, cu tine în ea.

Căldura începuse să crească în pieptul lui Murphy. Coborî de pe treptele din față, flexându-și degetele în timp ce se îndrepta spre Kevin.

— Vrei să mai spui asta o dată, Mason?

— Nu, frate! spuse Butch, trecând între ei, cu o mână pe pieptul lui Murphy.

În mod vag, Murphy era conștient de faptul că unul dintre colegii lui Kevin își scoase telefonul, îndreptând camera spre Murphy.

— *Nu*. Sunt jurnaliști acolo!

Murphy aruncă o privire în direcția indicată de Butch. Doi jurnaliști făceau poze, iar un altul filma în mod clar.

— Tu ai luat-o! spuse Kevin.

Se întoarse spre mica mulțime de vecini care se adunase pe stradă.

— *Ticălosul* ăsta pedofil își făcea de cap cu fiica mea.

Kevin scoase din buzunarul hainei o pungă mică de plastic cu marijuana, cu un autocolant „CĂPITANUL” pe față. Am găsit asta în camera ei. Iarba *ta*, Murphy!

Arătă cu degetul spre Murphy.

— Întotdeauna ai fost prea prietenos cu fetele mele!

Murphy văzu că în pungă se aflau și trei prezervative învelite.

— Noi nu vindem iarbă minorilor, mârâi el.

— Taci *din gură*, băiete! spuse Butch.

Bărbatul care filma cu telefonul îi făcu semn din cap lui Mason.

— Am filmat: „Noi nu vindem iarbă minorilor."

Murphy aruncă o privire către jurnaliști. *La naiba!* Au înregistrat și ei.

Un BMW intră pe stradă, cu luminile care se aprindeau în colțurile parbrizului. Murphy se aplecă să ia pachetul de iarbă de la Kevin Mason, dar acesta îl smulse. BMW-ul a tras pe dreapta în fața casei lor și detectivul Badenhorst ieși, cu cămașa descheiată și mânecile suflecate până la coate.

Cineva a sunat la poliție. Murphy presupuse că a fost cineva din mulțime.

— Ce-i asta?

Badenhorst arătă spre mâna lui Kevin. Kevin vru imediat să-i dea geanta, dar detectivul scoase mai întâi din buzunar niște mănuși de latex.

— L-am găsit în camera Cierrei. Sunt tatăl ei. Vă amintiți când ne-am întâlnit pe potecă? spuse Kevin.

Arătă spre Murphy.

— Iarba asta e a lui! Vă puteți da seama după autocolant.

— Mincinos nenorocit! strigă Murphy.

Butch îl trase înapoi. Con scoase o pungă de probe dintr-un alt buzunar și puse în ea pachetul de iarbă.

— Și ați venit aici ca să-l confruntați, în loc să veniți la noi, domnule Mason?

— Nu, am ieșit doar la o plimbare, detective, spuse Kevin. Totul este doar o coincidență.

Înainte ca Badenhorst să mai poată spune ceva, un Stinger al poliției veni în viteză de după colț, cu luminile aprinse și sirena în funcțiune. Se opri brusc și agenta Cavanagh, și sergentul Doble coborâră. Murphy îl văzu pe Badenhorst făcând o grimasă.

— Ei bine, iată ce avem aici, Murphy! spuse Doble, văzând punga din mâna lui Badenhorst. „CĂPITANUL”… un pic din produsul tău, nu-i așa?

— Sergent Doble, spuse Con, puteți să vă ocupați de acești oameni împreună cu agenta Cavanagh, în timp ce eu și domnul Murphy discutăm înăuntru? Restul, poate că puteți fi în altă parte? adăugă el ironic către publicul adunat.

— Nu. Cred că o să vin cu tine, spuse Doble.

— Vă promit că îl puteți aresta în curând. Trebuie doar să stau de vorbă cu el mai întâi, spuse Con uniform. Înăuntru, domnule Murphy!

Murphy avea de gând să nu fie de acord, dar Butch îl împinse spre ușa din față.

— Du-te! Asta arată rău pentru amândoi, murmură el.

Murphy intră înăuntru, auzindu-l pe Butch descărcându-se pe Cavanagh și Doble cu povestea cărămizii și a geamului spart, în timp ce Kevin Mason și amicii lui începură să nege la fel de tare. Asta arăta cât de îngrijorat era Butch, sau cât de speriat – de obicei nu ar fi fost prins nici mort încercând să discute cu polițiștii, cu atât mai puțin cu Doble. Jurnaliștii din apropiere se apropiară pentru a-și adăuga partea lor de narațiune, susținând povestea lui Butch.

Badenhorst îl urmă pe Murphy în camera de zi și se așeză. Gus the Muss sări în poala lui, iar detectivul îl împinse absent într-o parte. Ridică punga, cu autocolantul vizibil.

— Acesta este produsul tău?

— Nu știu despre ce vorbești.

— Amice, vom afla mai devreme sau mai târziu.

— Nu sunt amicul tău.

Con își scoase telefonul și îi arătă lui Murphy o fotografie: în ea se vedea o altă pungă de marijuana de la „CĂPITANUL”, pe un teren stâncos, cu o etichetă galbenă de probă lângă ea.

— Este și acesta produsul tău?

— Nu, spuse Murphy.

— Nu i-ai vândut nimic Georgiei Lenah? spuse Con.

— Nu, spuse Murphy. De ce?

— Pentru că tocmai i-am găsit cadavrul. Și asta era în buzunarul ei.

Murphy a simțit o senzație de picaj, în adâncul stomacului.

— Ce? spuse el. Georgia a murit?

Un geamăt începu să se audă în mintea lui. Vederea lui deveni strălucitoare.

— Tocmai am găsit cadavrul Georgiei Lenah. Nici urmă de celelalte.

Badenhorst îi privea atent fața, dar lui Murphy nu-i păsa deloc. Vuietul din capul lui devenea tot mai puternic.

— Am găsit asta în buzunarul ei, iar acum se pare că o pungă similară a fost găsită în camera Cierrei.

Totul era prea luminos. Prea tare. Gâtul lui Murphy era strâns. Nu putea să respire.

— Era vreo urmă de Jasmine?

— Doar Georgia.

— Ar putea fi moartă. Trebuie să mă duc acolo sus, spuse Murphy. Unde ai găsit-o pe Georgia? Ce s-a întâmplat cu corpul ei? Arată-mi!

— Nu pleci nicăieri. Jordan Murphy, ești arestat pentru cultivarea și vânzarea unei plante controlate.

— Pe naiba!

Murphy nu-și amintea să se fi ridicat în picioare sau să fi pășit atât de aproape de Badenhorst.

— Crezi că eu am făcut-o?

Badenhorst își trase jacheta de pe husa de la șold, desfăcând protecția armei de foc, ridicându-se încet de pe scaun. Ochii lui se plimbau înainte și înapoi între ai lui Murphy.

— Dovedește-mi că mă înșel, spuse Badenhorst, cu vocea nivelată. Vino la secție!

— Nu plec nicăieri! strigă Murphy, simțind cum porțile furiei sale încep să se elibereze.

— Calmează-te, Murphy!

Dar Murphy era prea departe acum; îl împinse pe detectiv.

— *Nimeni* nu mă va opri să mă duc acolo și să-mi caut…

Lovitura în plexul solar al lui Murphy a fost atât de rapidă încât nici nu o văzu. Se aplecă, gâfâind, iar Badenhorst îi puse o piedică. Pică în genunchi cu o lovitură puternică, și, imediat, detectivul era în spatele lui, trăgându-i brațele la spate și punându-i cătușele.

— Nu-ți ușurezi situația, știi asta, nu? spuse Badenhorst.

Îl smuci pe Murphy, ridicându-l în picioare.

— Nu că ți-ar păsa, dar nici eu nu am o zi prea bună.

Îl târî spre ușă. Până când Murphy, încătușat, fusese scos cu brutalitate din casă, roșu și furios, mulțimea de pe trotuar crescuse. Prietenul lui Kevin încă înregistra totul. La fel și jurnaliștii.

În câteva minute, imaginile fuseseră încărcate pe Facebook. Și apoi difuzate la știri. Într-o jumătate de oră, întregul oraș știa că fusese găsit cadavrul Georgiei Lenah, că aceasta avea în buzunar o pungă de marijuana care putea avea legătură cu afacerea cu iarbă a lui Murphy, o operațiune pe care acesta o recunoscuse în fața camerei de filmat, și că, după aceea, fusese arestat de poliție.

Într-o oră, prima amenințare cu moartea ajunse în cutia poștală a lui Murphy. Doar Butch era acolo pentru a o primi.

CAPITOLUL 14

ELIZA

Eliza stătea pe canapea, în timp ce Monica o mângâia pe spate. Își tot repeta în minte apelul telefonic al detectivului Pakinga: „Îmi pare rău, Eliza, dar avem vești… Am găsit cadavrul Georgiei. Se pare că a căzut de pe o stâncă…”

— Eliza… vorbește cu mine… Cu ce te pot ajuta? spuse sora ei, cu vocea răgușită de lacrimi.

— Trebuie să mă întorc, spuse Eliza rigid.

— Unde? spuse Monica. La spital?

— Trebuie să găsesc o modalitate de a-mi aminti.

Trebuie să le povestesc despre ceartă, striga o parte din ea, dar era o parte foarte îndepărtată, aproape ca vocea altcuiva. *Trebuie să le spun despre Tom și Cierra. Asta schimbă totul!* Îndepărtă acest gând. Trebuia să o protejeze pe Wren. *Am permisiunea de a fi puternică.*

— Eliza, nu te poți întoarce acolo sus. E periculos. Lasă-i pe căutători să-și facă treaba…

— Trebuie să mă duc la familia Georgiei. Trebuie să le explic. Trebuie să… trebuie să le cer scuze.

Dintr-odată, asta era tot ce conta, cel mai important lucru din lume.

— Nu e vina ta!

— Am lăsat-o pe Georgia singură! strigă ea, întorcându-se spre Monica. Când m-am întors să le caut pe celelalte, am lăsat-o singură!

Monica nu tresări.

— Trebuia să le cauți pe celelalte, spuse ea. Nu te mai învinovăți! Eliza, nu poți salva pe *toată lumea*!

— Eu, vina mea, *vina mea, vina mea*!

— Nu și dacă a căzut de pe o stâncă…

— Chiar crezi că asta s-a întâmplat?

— Bineînțeles că da! Ce… Ce crezi că s-a întâmplat?

Flăcările furiei se stinseseră. Noi emoții apăsau pe pielea Elizei, exterioare și îndepărtate. Amintiri, gânduri, lucruri pe care nu dorea să și le amintească. Durere.

— Sus, pe dealuri, se ascunde și ucide… spuse ea.

— Nu. Imposibil!

Amintirile o făceau să se simtă amețită acum.

— Teroare. Eram atât de speriată, încât m-aș fi aruncat de pe o stâncă pentru a scăpa. Și am fugit, am fugit atât de repede… Nu-mi mai amintesc… Totul pare atât de aproape de suprafață… Cred că se auzeau pași, dar… Vrei să mă duci la casa Georgiei?

— Ești *sigură* că e bine?

— Monica. Te rog!

— O să ne iau jachetele.

Casa familiei Lenah era o casă de fibră degradată, care dădea spre tufișurile de pe versantul muntelui, cu copaci de sasafras și acacia care depășeau gardul. Se afla la capătul unei alei lungi cu pietriș, mărginită de waratah, iar un gard alb înconjura curtea plină de laur nativ.

Începuse să plouă când Monica opri în spatele unei mașini de poliție parcată în față. Pe un catarg scurt din curtea din față atârna un steag aborigen, pleoștit de ploaie.

— Vrei să intru cu tine? spuse Monica.

— Voi fi bine, zise Eliza îmbrățișând-o.

Cunoștea această casă: venise de câteva ori înainte, pentru a o ajuta pe Georgia cu proiectul ei legat de muzeu. Simți o altă înțepătură ascuțită în stomac când își dădu seama că asta nu se va mai întâmpla niciodată. Când deschise ușa mașinii, auzi plânsete din interiorul casei. O stare bruscă de greață o cuprinse și fuse nevoită să se țină de marginea micii porți de la marginea trotuarului. Era sunetul unei femei care suferea.

Auzi ușa mașinii deschizându-se în spatele ei.

— Eliza? strigă Monica. Ești bine?

Eliza dădu din cap. Aerul mirosea a curat și era plin de waratah. Împinse poarta și bătu la ușă. Îi răspunse un bărbat. Era înalt, cu părul blond, o mustață blondă și un nas strâmb. Părea amețit.

— Sunteți din familie? spuse el, nu cu răutate.

— Nu, eu sunt Eliza Ellis. Profesoara care…

— Domnișoară Ellis! Îmi pare rău, nu ne-am cunoscut încă.

Deschise ușa.

— Sunt detectivul Stuart Coops. Am lucrat îndeaproape cu asistentul social de la școală. Așteptăm ca familia lui Rosie să sosească, dar e bine că sunteți aici. Rosie s-ar putea să se bucure să vadă o față cunoscută.

— Am venit să-mi cer scuze față de ea.

Dar detectivul Coops era deja mai departe în casă.

— Pakinga? Eliza Ellis este aici.

Gabriella Pakinga apăru la capătul coridorului. Zâmbi la vederea Elizei.

— Intră! E bine că ești aici. Rosie are nevoie de cineva pe care să o îmbrățișeze, și nu-i prea place poliția.

Se aplecă mai aproape pentru a-i șopti la ureche.

— Știi despre „Sorry Business”?

— Predau o parte din programa de studii indigene la școală, spuse Eliza. Iar Georgia m-a învățat multe.

Vocea ei se frânse.

— N-ar trebui să spun numele mortului.

— Atunci ești mai avansată decât Coops, spuse Gabriella în mod sumbru. În regulă, vino pe aici!

Intrară în sufragerie, unde Rosie Lenah era întinsă pe masă, cutremurându-se de durere. Avea părul negru încărunțit și purta o rochie mare cu flori. La vederea chinului ei, propria vină a Elizei aproape că o făcu să vomite.

— Rosie? spuse ea. Îmi pare atât de… atât de rău…

Rosie se întoarse și, dintr-o singură mișcare, o luă pe Eliza în brațe, cuvintele ei fiind incoerente. Tot ce putu face Eliza a fost să o țină în brațe, lăsându-și propriile lacrimi să cadă. Rosie mirosea a parfum și a copt. Gândul Elizei se întoarse la Denni, la momentul în care aflase de moartea ei, iar propria ei durere se amplifică în Rosie.

În cele din urmă o auzi pe Rosie spunând printre hohote de plâns:

— Muntele *avea nevoie de* fata mea, plânse ea. Noi *aveam nevoie de* ea… De ce a luat-o?

Peste umărul lui Rosie, Eliza văzu cum Gabriella și Coops se priveau unul pe altul. Confuzia se citea clar pe chipul lui Coops, dar Gabriella părea doar ciudat de entuziasmată, cu ochii scânteietori.

Se auziră bătăi puternice în ușă. Coops se duse să răspundă și se întoarse cu două femei în vârstă. Asemănarea de familie era evidentă, iar felul în care Rosie se aruncă în brațele lor o confirmă. Împreună, cele trei femei își strigară durerea, iar Rosie fuse dusă în micul salon și așezată pe canapeaua ponosită.

Gabriella o apucă pe Eliza de umăr și o conduse pe coridor.

— Poți să ne arăți dormitorul ei? șopti ea. Vrem doar să aruncăm o privire și s-ar putea ca timpul să fie esențial. Rosie ne-a dat deja permisiunea. Sau, cel puțin, cred că a dat din cap când am întrebat-o. Abia

astăzi au lăsat polițiștii să intre să se uite. Lucram la obținerea unui mandat…

— Ce sperați să găsiți? șopti Eliza.

— Nu suntem încă siguri, spuse Gabriella. Dar știi ce a vrut să spună Rosie, despre muntele care are nevoie de G…

Se opri, uitându-se în jurul pereților casei.

— Să aibă nevoie de fată?

— Da. Vei vedea…

Era deja un dormitor mic, dar o masă mare domina spațiul.

— Ce-i asta? spuse Gabriella, apropiindu-se imediat de masă.

Pe ea era așezată o machetă la scară a unei clădiri largi și întinse, cu un catarg mare, care se ridica din vârful central, fluturând un steag aborigen în miniatură.

— Acesta era visul ei. Muzeul Patrimoniului Aborigen Kooparoona Niara, spuse Eliza.

Expoziția era un amestec de machete arhitecturale și de trenulețe. Georgia inclusese chiar și oameni micuți, lenevind în zona de picnic, plimbându-se prin galeria în aer liber, făcând coadă la standul de cafea.

— Voia să construiască un muzeu de istorie aborigenă, chiar aici, în Limestone Creek. Și ar fi făcut-o. Avea în ea ce era necesar.

Gabriella examină conținutul unui dosar.

— Cereri de autorizație… Luă o carte mare cu copertă dură. O carte despre dreptul proprietății.

Coops citi titlurile cărților împrăștiate pe podea:

— *Tasmanienii aborigeni*, *Războiul negru*, *Whitewash*…

Una dintre hârtiile care împânzeau podeaua îi atrase atenția Elizei, pentru că avea scrisul ei de mână în partea de jos: dădea feedback la un eseu. Tremurând, o ridică. În timp ce detectivii scotoceau prin restul încăperii, speculând cu voce tare între ei dacă muzeul ar putea da cuiva

motivul pentru a o ucide pe Georgia, Eliza își șterse ochii și începu să citească.

Muntele spiritelor, de Georgia Lenah

La capătul lumii există o insulă.

Are cel mai pur aer din lume, cea mai pură apă. Este un tărâm sălbatic, cu gheață și zăpadă, cu o căldură toridă, cu cei mai bătrâni copaci de pe pământ, cu lacuri adânci al căror fund nu a fost găsit de niciun om sau mașină. O cincime din insulă este protejată, neputând fi exploatată sau industrializată nicio afacere, iar în puține locuri se poate ajunge pe șosea. Se spune că tigrii dispăruți încă se mai plimbă pe acolo. Se spune că și alte lucruri umblă pe acolo. Lumini ciudate bântuie cerul nopții și urlete nepământene se aud în tufișuri.

Este locul în care a avut loc unul dintre primele genociduri înregistrate, canibali și deținuți, introducerea torturii psihologice asupra deținuților, cel mai mare masacru din Australia. Numele său aducea cândva teamă în inimile oamenilor; se spune că pământul încă plânge de sângele Primilor săi Oameni și că oasele lor blestemă pământul.

Dacă vă puneți credința în astfel de lucruri.

Aproape de partea superioară a insulei, în centru, la marginea platoului central, se află un lanț muntos stâncos. În zilele noastre, acesta este numit Marele Munte de Vest. *Dar dintotdeauna a fost numit* Kooparoona Niara. *A fost un loc sacru, un loc de întâlnire și o trecătoare. Se spune că este poarta către inima Tasmaniei.*

Este un loc al vremii schimbătoare, al liniștii, al amenințării care se profilează, al peșterilor secrete, al legendei urbane și al criminalilor care au făcut din acest loc unul de pândă.

Este un munte care, se spune, are grijă de el însuși.

Dacă vă puneți credința în astfel de lucruri.

Eliza se cutremură. Puse hârtia jos lângă ea.

— Ce este asta? spuse Gabriella, luând hârtia și ridicând din sprâncene în timp ce începea să citească.

— Poate că acest lucru va ajuta, spuse Coops.

Stătea întins lângă pat și ținea în mână o carte mov, pe care o scosese de sub pat.

— Cred că e jurnalul ei.

— Perfect! spuse Gabriella, luându-l din mâinile lui.

— Lasă aia jos! Nu e treaba ta, spuse o voce bărbătească aspră din ușă. De ce sunteți porci în camera surorii mele?

Un tânăr scund stătea acolo, într-un tricou plin de noroi și pantaloni scurți de fotbal, cu sprâncenele întunecate îngustate. Lacrimile îi curgeau pe obraji, dar el părea să nu-și dea seama de ele.

— Ieșiți afară!

— Calmează-te, Carl! spuse Eliza. Sunt de la poliție.

— Știu cine sunt. Îi vreau afară din camera ei.

— Îmi pare rău, știu că e greu, spuse Gabriella. Dar un jurnal este important, ne-ar putea ajuta să ne facem o imagine a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Ieșiți afară! răcni Carl.

Se năpusti asupra jurnalului.

— Nu-l răniți! strigă Coops, în timp ce Gabriella prinse cu îndemânare încheietura băiatului și o trase înapoi spre ea însăși.

Carl scoase un urlet și Gabriella îi dădu drumul, dar rămase cu ochii pe el. Carl își strânse pumnii.

— Dă-mi-l înapoi sau te omor!

— Îmi pare foarte rău! Carl, nu-i așa? spuse Coops. Este important să folosim tot ce putem pentru a afla ce s-a întâmplat cu sora ta, pentru a le aduce înapoi pe celelalte fete.

— De parcă ți-ar păsa de sora mea, porcule!

— Carl, te rog! spuse Eliza. Mama ta are nevoie de tine acum.

Carl se uită la Eliza pentru o clipă. Încă mai puteau auzi chinul lui Rosie în celălalt capăt al casei.

— Are mare, mare nevoie de tine…

Ieși din cameră.

Gabriella se uită din nou la jurnalul Georgiei.

— Bună treabă, Eliza!

Dintr-odată, una dintre rudele lui Rosie intră în grabă în cameră. Avea un semn roșu pe obraz.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, se duce la mașina dumneavoastră!

Înjurând, Gabriella fugi pe ușă. Coops se apropie încet de femeie.

— Obrazul dumneavoastră – sunteți bine?

— E în regulă! M-am lovit de ușă.

Lacrimile curgeau și se revărsau.

— Nu mai este el însuși acum.

O clipă mai târziu, radioul său începu să scârțâie.

— L-am prins, Coops! spuse Gabriella.

Începuse să zgârie un mesaj frumos pe mașină.

— K-U-N…

Coops oftă pe nas, ciufulindu-și mustața.

— Nici măcar nu știe să scrie…

Eliza îl urmă afară. Pe alee se afla acum o mică mulțime de membri ai familiei lui Rosie – sosiseră mai mulți – și erau strânși în jurul mașinii de poliție, udându-se în ploaie. Eliza și Coops se împinseră printre oameni pentru a o găsi pe Gabriella, care își îngrijea antebrațul și un semn roșu de mușcătură, înjurând din belșug. Carl nu era nicăieri.

— M-a *mușcat*… spuse Gabriella. Micul sălbatic.

Cuvintele ei invocară o reacție din partea mulțimii, care începu să zumzăie periculos. Coops își duse imediat stația la gură.

— Sunt detectivul Coops, solicit întăriri. Băiat tânăr fugar; este nevoie de el pentru interogatoriu și agresiune asupra unui ofițer de poliție. Carl Lenah. Tocmai a plecat pe o motocicletă de teren – cască maro, motocicletă portocalie.

— Nu! țipă Rosie, sprijinindu-se de un alt bărbat pentru a se susține. Vă rog, nu din nou! Nu-l duceți înapoi la poliție!

— Vă rog, domnule, aveți inimă! spuse pe cineva.

— Amice, nu a vrut să spună asta… spuse altcineva.

— Îmi pare rău, doamnă Lenah, dar a atacat un ofițer, spuse Stuart. Ar fi trebuit să-i explicăm cât de important poate fi jurnalul Georgiei.

Mulțimea de oameni murmură supărată.

— Nu-i rosti numele! șuieră Gabriella.

— La naiba! Îmi pare rău! spuse Coops.

Rosie veni în față, șoldurile ei voluminoase legănându-se, iar rochia ei cu flori prinzându-se într-o briză bruscă.

— Da-ți-mi jurnalul ei!

— Domnule, vă rog să-i dați jurnalul! Ai inimă, amice, e jurnalul fiicei ei.

Grupul se apropie. Un bărbat luă jurnalul din mâna Gabriellei.

— Eliza, spuse Monica, apărând alături de ea. Să mergem!

O îndreptă pe Eliza departe de grup și spre mașină.

— Se pare că ar putea ieși urât.

Ieșiră de pe alee.

— Ar fi trebuit să rămânem și să ajutăm la calmarea tuturor, spuse Eliza.

— Va fi așa până când fetele vor fi găsite, spuse Monica. Uite, mai vrei să ne întoarcem pe munte?

Citirea eseului Georgiei o făcuse să se simtă rău. Și rima se întorsese din nou:

Nu voi merge singură pe lângă copacii de pe munte…

— Trebuie să mă schimb. Du-mă înapoi acasă. Mă duc să mă alătur căutării. Dar nu voi merge singură.

Sau Omul Flămând va veni după mine.

CAPITOLUL 15

CON

Con se plimba pe coridorul din fața sălii de interviuri a secției, vorbind la telefon cu comandantul Normandy. În interiorul sălii de interviuri, Murphy și avocatul său, Dave, așteptau singuri.

Auzi sunetul unui alt apel primit și verifică scurt ecranul. Număr necunoscut. Va trebui să aștepte.

Pe coridor cu el se afla detectivul Melinda Tran, ghemuită la perete, derulând prin telefon în timp ce îl aștepta pe Con să-și termine apelul.

— Da, domnule comandant, spuse Con, vorbind încet. Am revăzut raportul autopsiei. Nu există semne evidente de luptă – nu are piele sub unghii, cel puțin… Nu, dar capul ei era prea deteriorat pentru a vedea dacă a fost lovită. Nici urmă de rucsac, așa că trebuie să presupunem că nu-l purta sau că l-a luat cineva… Da, sunt de acord că asta e cel mai probabil… S-au urcat pe stâncă și au confirmat că erau pantofii ei… Nu, a confirmat că aveau șireturile legate și crede că au fost puși acolo cu grijă. Dacă vă uitați la fotografii, puteți… Nu, doar ADN-ul *ei* până acum, dar a plouat mult peste noapte. Pakinga e acasă la Georgia acum, cu detectivul Coops. Pentru că am auzit la radio că a fost o altercație la casa familiei Murphy… Spuneți că e o bănuială, doamnă! Nu au nicio dovadă, chiar dacă au căutat recolta lui de o jumătate de duzină de ori. Toți localnicii par

să știe că Murphy și fratele lui se ocupă de comerțul cu iarbă aici. Sunt pe cale să vorbesc cu… ei bine, nu i-aș spune chiar o mafie. Am auzit că au vrut să-l omoare în drum spre secție, da… Urăsc orașele mici de la țară, doamnă! Nu, o să-l scot pe o ușă din spate. S-ar putea ca fetele dispărute să fie ascunse acolo unde este recolta lui. Nu, desigur! O să fac tot ce pot să scot ceva de la el, doamnă. O să vă țin la curent.

Încheie apelul. După o clipă, îi spuse lui Tran:

— Ai prins toate astea?

— Băieții din Hobart o numesc „Vrăjitoarea”, spuse Tran.

— Sunt *multe* nume care i s-ar potrivi acelei femei, spuse el cu drag. Vrei să privești din interior sau de pe camere?

— De pe camere. S-ar putea să lase garda jos dacă ești doar tu.

Se ridică în picioare.

— Chiar credem că e implicat? Propria lui copilă?

Con ezită.

— Sunt o mulțime de coincidențe. Stai cu ochii pe el și anunță-mă ce părere ai despre el după aceea.

În acel moment, sosi un mesaj text, de la același număr ca și apelul pierdut:

Bună ziua, detective. Aici pastorul Hugh. Puteți să mă sunați înapoi la acest număr?

Con aruncă o privire, apoi intră în sala de interviuri. Murphy și avocatul său stăteau vizavi de el. Își strecură telefonul în buzunar.

— Bine, Murphy! spuse Con. Începem?

Murphy era palid, iar sub ochi avea cearcăne, dar, cu sprâncenele și barba grele, acest lucru nu făcea decât să-l facă să pară și mai înfricoșător.

— Trebuie să mă lași să ies de aici. Trebuie să mă alătur căutării.

— Trebuie să ai preocupări mai presante acum, detective, spuse Dave. Aduceți acuzații mărunte împotriva clientului meu cu privire la *iarbă*. N-ar trebui să examinezi locul unei crime?

— Îți dăm o șansă de a mărturisi, Murphy, spuse Con, ignorându-l pe Dave. Semnele nu arată bine.

— „Semnele” tale nu constituie dovezi, interveni Dave.

Con scoase patru fotografii din dosarul său și le așeză pe masă, lăsând-o pe ultima cu fața în jos. Primele trei arătau fiecare o pungă de marijuana cu autocolantul „CĂPITANUL”. Cea găsită pe traseu, una din buzunarul Georgiei și punga cu cele trei prezervative pe care Kevin Mason o fluturase în fața lui Murphy cu doar o oră înainte.

— Sunt acestea produsul tău? spuse Con.

— Nu, spuse Dave.

— Nu, spuse Murphy.

— Aceasta a fost găsită pe traseu, spuse Con.

— Oricare dintre fete ar fi putut să o scape, spuse Dave. La naiba, unul dintre profesori ar fi putut s-o arunce, sau vreun alt excursionist.

— Aceasta, după cum știm – Con bătu cu un deget pe fotografie –, a fost găsită în camera Cierrei Mason. Cu prezervative înăuntru.

— Se presupune, spuse Dave.

Con atinse o altă fotografie, urmărind fața lui Murphy.

— Aceasta a fost găsită în buzunarul Georgiei Lenah.

Nicio reacție. Murphy nici măcar nu se uita la fotografii, ochii lui erau concentrați în mod pătrunzător asupra lui Con.

— Și aceștia…

Con întoarse ultima fotografie. Aceasta arăta o pereche de pantofi de alergare, galben fluorescent, așezați pe o stâncă. Șireturile erau legate frumos, o pereche de șosete umede erau strânse lângă ele. Aceștia sunt pantofii Georgiei, găsiți în vârful stâncii de pe care a căzut.

Asta îi atrase atenția lui Murphy. Se uită la fotografie. Liniștea umplu camera.

— Și ce legătură are asta cu Murphy? spuse Dave cu întârziere.

Con nu răspunse. Scrută fața lui Murphy în căutarea vreunei scântei de recunoaștere.

— De ce stau pur și simplu acolo…?

Murphy ridică fotografia.

— De ce sunt legați?

Mâinile îi tremurau.

— Ce altceva ai mai găsit?

— Unde ți-ai ascuns recolta? spuse Con.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Murphy, cu ochii încă ațintiți asupra fotografiei. Ai mai găsit ceva acolo sus? De ce sunt *legați în felul* ăsta? Credeam că spui că a căzut? A sărit? *A fost împinsă?*

— Cultura ta de marijuana. Unde este, Murphy? Camera ta de uscare? Depozitul tău?

— Ah, deci, așa cum ne așteptam, nu aveți nicio dovadă reală pentru acuzațiile pe care le aduceți? spuse Dave. Îmi imaginez că, în acest caz, clientul meu este liber să plece?

— De parcă nu i-ai întins o cursă pentru a încasa oricum vina, spuse Dave cu asprime. Cunoaștem *foarte* bine modul în care funcționează „justiția” pe aici.

— Nu e iarba mea și nu știu despre ce vorbești, spuse Murphy.

Puse fotografia jos. Acum ochii aceia erau din nou pe Con, tăioși din cauza furiei.

— Mi-ați percheziționat proprietatea, nu-i așa? În timp ce m-ați lăsat să aștept în camera asta, în timp ce fiica mea e afară, în timp ce un cadavru a fost deja găsit, ați pus o grămadă de polițiști să-mi percheziționeze în schimb casa. Chiar dacă mi-au percheziționat proprietatea de *șase ori*. Niciodată nu au găsit nimic, și nici de data asta nu ați găsit nimic. Așa că de ce nu te duci *să-ți faci treaba*, să-mi găsești *fiica* și să *nu-mi mai stai în cale!*

Stătea în picioare la sfârșit, răcnind în fața lui Con.

Con se ridică încet în picioare. Se uită înapoi, fără să clipească, folosind trucul ochilor la putere maximă. Lăsă tăcerea să se instaleze.

Dură ceva timp, iar el bombăni, dar Murphy se așeză, în cele din urmă, la loc. Ba chiar mormăi:

— Îmi pare rău!

Așa mai merge, se gândi Con.

— Ceea ce vreau să aflu de la dumneavoastră, detectiv Badenhorst, spuse Dave, este ce s-a întâmplat cu bătăușii care au aruncat o cărămidă în fereastra clientului meu. A fost depusă *vreo* acuzație împotriva lor? Sau toți ceilalți din această vânătoare de vrăjitoare sunt mai presus de lege?

— Murphy, te-ai culcat cu Cierra Mason? spuse Con.

— Ce? explodă Murphy, ridicându-se din nou în picioare.

— Îndrăznești… începu Dave.

— Răspunde la întrebare! spuse Con.

Murphy se aplecă în față peste masă. Tremura din nou de furie, cu fața contorsionată de dezgust.

— Nu, nu m-am culcat cu Cierra Mason. Și nici cu vreo altă minoră…

Încercă să scuipe pe masă, dar era într-o asemenea stare încât abia picură ceva.

— E de aceeași vârstă cu fiica mea, pentru numele lui Dumnezeu!

Își șterse bărbia cu o mișcare bruscă.

Con se aplecă pe spate. Murphy se încruntă, iar nasul i se încrețise. Fața de dezgust era modul în care corpul se proteja – ochii se strâmbau pentru a se proteja de daune, căile nazale se închideau pentru a se proteja de vapori periculoși, lăsând buzele libere. Dezgustul lui Murphy era real. Spunea adevărul.

— În regulă, Murphy! spuse Con, suspiciunea lui stingându-se.

Se concentră asupra stabilirii propriului limbaj corporal la ceva care să-l pună pe Murphy în largul lui, relaxându-și umerii, ridicând

sprâncenele. Își înălță vocea astfel încât să sune rezonabil și îngrijorat, nu acuzator.

— Dar cel care i-a furnizat punga ta Cierrei i-a furnizat-o și Georgiei.

— N-ai avut niciodată fiice, nu-i așa, detective? spuse brusc Dave.

Con aruncă pentru prima dată o privire spre el.

— Poftim?

Chiar și Murphy părea prins cu garda jos de întrebarea lui Dave.

— Adolescentele *împart*, spuse Dave. Dacă exista o pungă de iarbă în camera Cierrei, atunci sunt șanse mari să le fi dat ceva prietenilor ei.

— Sunt conștient de obiceiurile adolescentelor, dar trebuie să știm de unde a venit…

— Ce naiba au de-a face marijuana și prezervativele cu dispariția lor?

Dave se aplecă acum în față.

— Verifică în camerele a jumătate din fetele din acest oraș și vei găsi același lucru. Aici, poți face rost de marijuana în două feluri: o poți cultiva singur, dar este la un preț rezonabil și mult mai puțin riscant să o cumperi de la furnizorul care lucrează chiar la această secție. Nu că vouă v-ar păsa de asta câtuși de puțin.

Această secție? se gândi Con, tăcând pentru o clipă.

— Nu știi că sergentul Doble este un traficant de iarbă?! spuse Murphy categoric. Oh, asta e al naibii de perfect!

— Nu sunt aici ca să vorbesc despre altcineva, spuse Con, dezechilibrat. Vorbim despre tine.

— Ce-ar fi să vorbim despre tine? spuse Dave. Am făcut niște cercetări. Ai făcut o treabă bună cu cazul „Jaguar” în Sydney, nimeni nu neagă asta, dar în Tasmania regulile sunt diferite. Și între timp, am primit un mesaj interesant de la Butch. *Ai* trimis poliția să verifice proprietatea pentru această presupusă recoltă, nu-i așa?

Con nu răspunse. Sincer, nu o trimisese: nu se aștepta să găsească altceva decât găsise la celelalte căutări și, în plus, nu-i plăcea agitația pe

care ar fi provocat-o. Murphy atrăgea deja o mulțime în fața secției care voia să-l omoare în bătaie, nu ar fi ajutat să aibă ofițeri în uniformă care să-i scotocească proprietatea.

— Aș aprecia dacă v-ați închide telefonul cât timp sunteți în această cameră, domnule Llewellyn!

— Pentru că Butch a raportat o intrare prin efracție.

— Ce? spuse Murphy. E în regulă?

— Ceea ce cu siguranță nu s-ar fi întâmplat dacă ați fi avut ofițerii acolo.

Dave se ridică în picioare.

— Deci nu ați percheziționat-o și *nici nu v-ați* gândit să trimiteți ofițeri să păzească locuința? Având în vedere gloata care se afla în fața acestui loc?

— Ce gloată? spuse Murphy.

— Ești la fel de inutil ca și ceilalți, nu-i așa, detective? Să mergem, Murphy! Cineva a intrat în casa ta, iar fratele tău are nevoie de tine.

— Ești sigur că nu mai ai nimic altceva să ne spui, Murphy? spuse Con.

— „Du-te dracului” se pune? spuse Murphy.

Con făcu un gest disprețuitor, dar erau aproape de ușă când el spuse:

— Folosiți ieșirea vestică. Nu vreți să ieșiți pe ușa din față. Codul de ieșire este 9779.

Îl auzi pe Murphy ezitând, apoi ușa se închise în urma lui.

Imediat, Con puse mâna pe telefon și o sună pe Gabriella.

— Hei, cum a fost la…

Nici măcar nu își termină întrebarea înainte de a primi un rezumat exploziv din partea Gabriellei despre tot ce se întâmplase la casa familiei Lenah.

— Nu l-au găsit încă pe Carl – sper că o vor face, am deja o vânătaie în locul unde m-a mușcat.

— Și jurnalul? spuse Con.

— Nu sunt prea multe lucruri utile pentru noi acolo: doar idei și planuri despre muzeul ei. Am lăsat jurnalul la Coops, care îl va scana și ni-l va trimite prin e-mail.

— Bine. Credem că Georgia a fost vizată din cauza muzeului?

— Este posibil. Am sunat-o pe doamna primar, Meredith Phythian, și am avut o discuție foarte interesantă despre toate astea, spuse Gabriella. Îți voi spune personal: suntem aproape de secție.

— Bine, poți să mă iei. Îl lăsăm pe Coops să se ocupe de găsirea lui Carl și luăm prânzul undeva. Să sperăm că lucrurile se vor calma până atunci. Vreau să mă duc la familia Mason și să vorbesc cu ei. O să-ți spun cum a decurs discuția mea cu Murphy.

— Încă nu-mi vine să cred că acel cretin de Kevin a mutat punga pe care a găsit-o în camera Cierrei, spuse Gabriella. În niciun caz nu vom lua amprente de pe ea.

Melinda Tran intră în cameră. Avea fața palidă.

— Vorbim imediat, Gab, spuse Con, închizând telefonul. Ce s-a întâmplat?

— Mai bine ai ieși afară, spuse Melinda. Traficantul tău de iarbă primește o bătaie zdravănă.

CAPITOLUL 16

MURPHY

Murphy și Dave folosiră ieșirea laterală, codul lui Badenhorst dovedindu-se adevărat.

Un hoinar singuratic îi aștepta, așezat cu picioarele încrucișate pe jos, cu o pancartă de carton pictat lângă el pe care scria *ADU-LE ACASĂ!* Era un tânăr cu părul negru și țepos și cu un smartphone.

— E aici! țipă, sărind în picioare și îndreptând aparatul foto spre Murphy. Unde sunt fetele? Ce-ai făcut cu ele?

Cu pumnii strânși, Murphy se îndreptă spre hărțuitor, care se dădu înapoi, cu telefonul încă înregistrând.

Blestemând, Dave fugi înainte spre mașina lui, parcată mai jos pe stradă.

— Ce dracu' mi-ai spus? spuse Murphy.

Un grup de oameni și de jurnaliști apărură după colț, cu entuziasm puternic în glas.

Blițurile camerelor porniră. Oamenii strigau. Murphy continua să avanseze spre tânăr, cu furia pulsându-i în tâmplă.

Un jurnalist împinse un microfon spre gura lui Murphy.

— Ce aveți de spus despre…

Pumnul lui Murphy se lovi de nasul jurnalistului. Bărbatul căzu, iar microfonul se zdrobi de pământ lângă el. Murphy se năpusti asupra următorului jurnalist, cu umerii încovoiați, ca o fiară.

Curând era înconjurat de bărbați voinici, care își încordau pumnii.

— Știi ce le facem noi pedofililor pe aici? spuse cel mai apropiat, un bărbat cu nasul turtit, ochi negri și păr lung.

Doi dintre ei îl apucară pe Murphy pe la spate, iar un al treilea îl lovi cu pumnul în burtă, apoi în față. Murphy simți cum sângele îi țâșnește pe gură și pe barbă: simți gustul de fier. Se smulse, dar alți trei se agățară de el, trăgându-l la pământ. Începură să-l lovească în umeri, în cap, în coaste. Durerea și adrenalina îl umplură de căldură. Murphy încasase multe bătăi în viața lui; era mai rezistent decât majoritatea. Reuși să se ridice în picioare și, înainte de a-și da seama, avea sânge pe degete, iar doi dintre agresorii săi erau la pământ.

Oamenii țipau, sirenele răsunau, iar apoi Dave era acolo, împingând oamenii deoparte, trăgându-l pe Murphy din mulțime. Murphy, înnebunit de furie, îl aruncă pe Dave. Apărură ofițeri de poliție în uniformă, care se mișcară între Murphy și justițiari.

— Fratele tău are nevoie de tine, Murphy. Du-te! veni vocea lui Badenhorst de lângă el.

Murphy se întoarse și-l văzu întinzând brațele pentru a-i ține pe oameni la distanță. Dave încercă să-l smucească pe Murphy spre mașina care îl aștepta.

— *Am să vă dau în judecată pe toți, nenorociților! Ne vedem la tribunal!*

Trase de Murphy.

— *Mișcă-te*, pentru numele lui Dumnezeu!

Murphy văzu că Badenhorst supraveghea acum arestarea justițiarilor. Se lăsă împins în mașina lui Dave, chiar și când un grup de adolescenți

începu să se urce pe ea, sărind în sus și în jos, numindu-l pedofil și strigând amenințări.

— *Mad-i-son! Mad-i-son!* începură să cânte.

Adolescenții coborâră, țipând și râzând, în timp ce Dave băgă mașina în viteză și porni.

Cu sângele în gură și picurându-i-se în ochi, Murphy era cât pe ce să înceapă să se bată din nou, când Dave îi împinse în mână o cutie de șervețele de pe consola centrală.

— Ar trebui să te ducem la spital.

— O să-i omor!

— Pe cine? spuse Dave.

— Oricine.

Dave nu răspunse. Se îndreptă spre casa lui Butch, fără să vorbească, în timp ce Murphy înjura și se înfuria, lovind ușa cu pumnii.

— Nu i-am dat iarbă, spuse Murphy în cele din urmă. Niciuneia dintre ele. Știi că nu am făcut-o!

— Dacă *tu* nu le furnizezi pe Cierra sau Georgia, atunci cineva pe care îl furnizezi trebuie să o fi făcut… poate că făcea sex cu Cierra.

— Avem un intermediar, spuse Murphy. Numele lui este Skinner. Nu-i cunosc pe toți cei cărora le vinde: are o regulă prin care nu le spune furnizorilor săi cui vinde. Păstrează un tampon între lucruri. Dar *știu* că nu vinde minorilor.

— Trebuie să vorbești cu el. Fă și tu niște investigații. Dacă nu le spui polițiștilor că iarba chiar a venit de la tine…

— Mi-ai spus să nu o fac!

— Și îmi mențin afirmația, spuse Dave. Dar Cierra avea o pungă, iar Georgia avea o pungă, așa că…

— Și Jasmine a avut una, spuse Murphy.

— Ce?

— A furat o pungă de iarbă în timp ce ieșea pe ușă, înainte de tabără. Butch știa, dar m-a mințit în legătură cu asta.

Dave rămase tăcut pentru o clipă.

— Deci… începu cu blândețe. Știm că există *cineva* care fumează iarba ta și a fost în camera Cierrei. Nu e prea mult, dar trebuie să rezolvi asta, amice, pentru că dacă Jasmine avea o țintă pe ea…

Murphy simți că un glonț îi străpunse pieptul.

— Ce?

Vocea i se ridică.

— Ce tocmai ai…

— Nu, nu ai voie să începi să te enervezi pe mine. Ești un *traficant de droguri*. Un *delicvent*. Ai dușmani în orașul ăsta, dușmani puternici. Al naibii sergent de secție, de exemplu! Dacă Jasmine a fost luată de cineva, pentru răscumpărare sau… altceva…

Umerii lui Murphy se încordară și se gândi că ar putea oricum să înceapă să lovească. Apoi se prăbuși pe ușa mașinii. O fierbințeală dureroasă îi urcă pe coastă, iar nasul și fața începură cu adevărat să îi pulseze.

Începu să plângă.

— Hei, amice, e în regulă… Șșș, e în regulă! spuse Dave.

— Ce să fac, Dave? plânse Murphy. Ce naiba să fac?

— Trebuie să-l întrebi pe Skinner cui vinde.

— Nu vrea să-mi spună!

— Convinge-l!

Opriră în fața casei familiei Murphy. Trei jurnaliști se aflau pe trotuar.

— Nu știu cum.

Dave oftă. Opri motorul.

— Uite… bătrânul tău a fost întotdeauna un prieten bun pentru mine.

Își ridică mâinile.

— Știu, știu, știu! A fost o corcitură cu propriii fii și a fost generos în pumni cu tine. Dar… întotdeauna v-am văzut ca pe niște nepoți. Știați asta? Cred că dacă tatăl vostru ar fi trăit, ar fi fost de acord să vă dau asta. Stai cu ochii pe glumeții ăia de afară o clipă.

— Ce…? spuse Murphy.

Dave deschise torpedoul și băgă mâna înăuntru.

— Stai cu ochii pe ei!

Din spatele unei clapete ascunse, scoase un pistol. Era un Glock de 9 milimetri, același folosit de poliția din Tasmania.

— Sfinte Sisoie, Dave!

— Consideră-l un cadou. Acum, nu-ți spun să-l folosești, dar dacă trebuie să-l convingi pe Skinner… ei bine, dacă e pentru a o recupera pe Jasmine, toate pariurile sunt anulate, nu?

Dave își mușca buza în timp ce i-l înmâna.

— Nu ești atât de prost încât să te lași prins cu ăsta, nu-i așa?

Murphy îl ținea între mâini. Era greu și rece. Ceva se agită în interiorul lui.

— Nu am mai tras niciodată cu o armă de calibru mic.

— Nu uita să îl ții în ambele mâini și să respiri uniform, spuse Dave. Uite un încărcător în plus și uite cum îl încarci…

Câteva minute mai târziu, Murphy se îndrepta spre ușa de la intrare, cu pistolul îndesat în spatele centurii și sub cămașă. Trecătorii tresăriră când se uită la ei, iar el știa că trebuie să arate înfricoșător: cu fața vânătă, cu gura din care îi curgea sânge.

Împinse ușa. Ceva șuieră lângă picioarele lui, iar el sări înapoi cu un țipăt.

— Murph! Nu te apropia! strigă Butch dinăuntru, cu vocea ascuțită.

Murphy mai făcu un pas înapoi. Un șarpe tigru lung, de cel puțin un metru și jumătate, se cabră pe preș și lătră ca un câine. Avea un spate cu solzi negri și dungi galbene de tigru îi urcau de pe burtă.

— Nenorociții i-au aruncat înăuntru prin fereastra spartă, strigă Butch.

— Ești în regulă?

Fentă șarpele, iar acesta se lăsă în jos și se târî în altă parte.

— Nu m-au mușcat încă, dacă la asta te referi.

Vocea îi tremura. Murphy îl găsi pe fratele său mai mare ghemuit în mijlocul mesei din sufragerie. Butch era îngrozit de șerpi.

— Câți? spuse Murphy.

— Sunt *veninoși ca naiba*! strigă Butch, care începea să-și piardă cumpătul. *Unul e prea mult!*

— Bine, bine! Mă ocup eu de asta, Butch.

Ocoli partea laterală a casei, lăsând ușa de la intrare larg deschisă pentru a încuraja șerpii să scape și sări gardul în propria curte, ignorând privirile jurnaliștilor care încă așteptau în față. Intră în șopron, luând o mătură, cizme de cauciuc și mănuși grele.

Făcu o pauză, apoi ascunse Glockul într-una dintre găurile din spatele canapelei, sub una dintre lamelele de lemn. Observă ceva pe pernele canapelei: o sticlă de spray. Era praful de înger al lui Skinner. O luă, scuturând-o – mai rămăsese încă jumătate din sticlă. Avusese noroc că polițiștii *nu au* căutat…

Puse sticla în aceeași ascunzătoare ca și Glockul, ieși din șopron și intră pe ușa din spate a casei, aprinzând luminile.

Un șarpe tigru se încolăci mai tare în colț, chiar lângă cadrul ușii. Dungile negre și galbene îi evocau lui Murphy o teamă primară pe care trebuia să lupte să o stingă. Toți copiii care crescuseră în tufișurile Tasmaniei știau să se teamă de șarpele tigru; erau peste tot pe insulă.

Folosindu-se de mătură, îl împinse spre ușă. Acesta se cabră, lătrând ca un câine, dar în cele din urmă se târî. Următorul era dormitorul său. Aprinse lumina, pășind cu grijă pe covor, împingând mătura în colțuri și sub birou. În cele din urmă, o băgă sub patul său. Lovi ceva moale care făcu mătura să tresară. Mormăind, Murphy trase mătura înapoi, iar aceasta

avea un șarpe înfășurat în jurul ei, cu capul în formă de săgeată neagră, uitându-se la Murphy. Se lansă spre el. Cu reflexele ascuțite de adrenalină, mâinile înmănușate ale lui Murphy îl prinseră de după cap. Acesta se zbătea în pumnii lui și instinctiv se răsuci cât de tare a putut. Câteva clipe mai târziu încetă să se mai zbată, atârnând moale ca un furtun. Deschise fereastra și îl aruncă afară, simțindu-se puțin trist. Erau o specie protejată, până la urmă.

În sufragerie, plimbându-se în jurul lui Butch și al mesei sale, Murphy mai găsi trei șerpi. Îi scoase pe ușa din față, chiar dacă șuierau, se încolăceau și se loveau de cizmele lui, iar în cele din urmă se târâră departe.

Jurnaliștii, care se aflau încă pe trotuar, țipară și fugiră în mașinile lor.

În cele din urmă, îndepărtând încă doi șerpi din bucătărie, Murphy cercetă sistematic restul casei. Mai găsi un șarpe, deja mort, atârnând prin fereastra spartă. În jurul capului său zdrobit era un bilet atașat de o bucată de sfoară de balotat: „ADU-NE FETELE ÎNAPOI, ȘARPE PEDOFIL CE EȘTI, SAU TU VEI FI URMĂTORUL!”

Se uită pe fereastra spartă, unde doi adolescenți filmau acum casa lui Murphy. Alergând spre ușa din față, o smulse și aruncă șarpele mort spre ei. Mulțumit de țipetele lor și de modul în care plecară în sprint, se întoarse în cele din urmă la Butch și îi dădu undă verde. Bărbatul cel mare se dădu jos de pe masă, încercând să ascundă o pată umedă de pe fața pantalonilor.

— M-am pișat pe mine… mormăi el, evitând ochii lui Murphy.

Făcu ochii mari.

— Ce naiba s-a întâmplat cu fața ta?

— Sunt bine, spuse Murphy. Du-te și te spală!

Telefonul lui Murphy sună în timp ce-l aștepta pe Butch să facă duș. Era Dave la telefon. Răspunse.

— Le-au găsit? spuse Murphy.

— Nu, m-am întors la secție… ziaristul pe care l-ai lovit vrea să depună plângere.

Murphy se prăbuși pe un scaun.

— Nu-ți face griji, mă descurc. Am pledat pentru o autoapărare rezonabilă, iar Badenhorst mă susține, în mod surprinzător. Sincer, nu pot să-l înțeleg. Dar mi-a transmis un mesaj pentru tine: dacă vrei să nu fii arestat și să rămâi în viață, nu ieși din casă până nu-ți spune el. O să organizeze o patrulă care să treacă regulat pe lângă tine, ca protecție.

Murphy rămase tăcut. Vocea lui Dave deveni mai înceată.

— Asta te-ar putea îngreuna în a-l convinge pe acest Skinner să vină la tine acasă…

— O să mă descurc. Nu vreau să dau de o altă gloată.

Dave încheie convorbirea, iar Murphy își odihni capul pe masă.

— Era Dave? spuse Butch, ieșind dezbrăcat de la duș. Au vești despre Jasmine? I-ai spus despre șerpi?

— Îl voi suna pe Skinner diseară. E o problemă pentru tine? spuse Murphy fără să ridice capul.

— Vrei să vinzi niște iarbă *acum*? spuse Butch.

— Nu. Vreau să știu cui vinde iarba noastră.

— Știi că nu ne va spune, băiete!

— O va face dacă îl vom droga suficient de tare. Îl vom duce în șopron – mai avem ceva din praful lui de înger, spuse Murphy.

— Vrei să-l dopezi cu praf de înger? La naiba!

Butch se îndreptă pe hol spre dormitorul său pentru a se îmbrăca.

— Anunță-mă când e pe drum!

CAPITOLUL 17

ELIZA

Eliza stătea în ușa sălii comunității din Limestone Creek, transformată acum în centrul de comandă a căutărilor. În mâna ei, încrețit strâns, se afla un bilet de voie:

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să se alăture căutării și să nu se simtă vinovată.

Semnat, E. Ellis

Mai aruncă o privire în spatele ei. Ofițerul SES de acolo o lăsase să intre pe ușă atunci când îi explicase cine era, iar acum se afla într-o dezbatere cu o altă tânără, care cerea și ea să se alăture căutării.

— Tocmai ați lăsat-o pe femeia aia să intre, de ce nu mă lăsați și pe mine să intru? spuse ea. Suntem aici să vă ajutăm!

Era o întreagă mulțime de voluntari aspiranți la căutare, campând în corturi în jurul padocului care mărginea sala comunitară, care fusese cândva o biserică veche, cu tot cu cimitirul dărăpănat. Începuse să ningă, din ceea ce până atunci fusese un cer senin și albastru, iar unii oameni aprinseseră focuri de tabără. Devenise un festival în miniatură, cu dube de cafea și sandviciuri, iar muzica răsuna de undeva.

Eliza își scutură noroiul de pe geaca de drumeție și se îndreptă spre capătul holului cu etaj din lemn. Un grup de bărbați și femei stăteau în jurul unei mese pe scena mică, încadrată de perdele roșii, de plăcuțele și trofeele prăfuite de pe pereți. Încăperea era zgomotoasă și răsuna de voci și, chiar dacă radiatoarele vechi de lângă pereți funcționau la maximum, respirația Elizei încă se vedea, iar ochelarii i se aburiseră.

În timp ce urca treptele, își dădu la o parte părul de pe eșarfa cu imprimeu de leopard, încă legată în jurul capului, și îi studie pe cei din jurul mesei. În capul mesei se afla un bărbat care arăta spre hartă, trăgându-și degetul de-a lungul unei poteci. Ceilalți erau cu toții înclinați spre el, aplecați spre el, așa că trebuia să fie agentul Darren Cahil, controlorul căutării. Avea în jur de patruzeci și ceva de ani, părul negru și plin de culoare închisă, cu o eșarfă Geelong Cats desfăcută în jurul gâtului, care îi aluneca de o parte și de alta a sacoului.

Eliza se apropie până când putu auzi ce spunea.

— … chiar dacă doar o singură persoană rămâne peste noapte în fiecare colibă, nu se știe niciodată când ar putea da peste…

Își ridică privirea. Ochii lui erau în alertă.

— Domnișoară Ellis! spuse el.

Ceilalți din jurul mesei se uitară spre ea. Surprinse pe fețele lor frânturi de curiozitate și milă. Își putea imagina la ce se gândeau: *Aceasta este profesoara care a fost acolo când fetele au dispărut. Ea este motivul pentru care suntem în această încurcătură. Cine se crede, venind aici?*

Ești paranoică, se certă ea însăși, strângându-și mai tare biletul de voie.

— Ați venit să ne ajutați la căutări, spuse Darren fără menajamente.

— Vreau să mă alătur unei echipe, spuse ea.

O femeie în salopetă de la SES își scobea unghiile, iar un bărbat cu aspect impunător, în uniformă de polițist, se întoarse spre Darren.

— Știu exact unde am putea să o ducem pe domnișoara Ellis…

— Lasă-mă să merg la o plimbare cu dumneaei, spuse repede Darren, oferindu-le celorlalți un zâmbet cald. Asigură-te că vom avea pe cineva staționat în toate cabanele de munte rămase și dă fiecăruia un telefon prin satelit.

Ieși din spatele mesei înainte ca ei să se poată certa și o apucă pe Eliza de cot, îndreptând-o spre o cafenea improvizată care servea cafea espresso. Barmanul alinia pe masă ceștile de luat la pachet. Un grup de fermieri se amestecau acolo, îmbrăcați în Akubra și HiVis, umplând aerul cu râsete încordate și prea zgomotoase.

— Barmanul nu face decât cappuccino, mă tem, spuse Darren, dându-i una dintre cești în mâinile Elizei. Eu prefer un *flat white*.

Eliza observă verigheta simplă de pe degetul lui și murdăria de sub unghii.

— Beți! Încălziți-vă! Va fi frig acolo sus. Doar dacă nu va fi… cine știe cu Tiers.

Eliza lăsă ceașca să-i încălzească mâinile, în timp ce Darren făcu un gest spre o ușă care ducea spre curtea închisă a sălii.

— Vă mulțumesc că ați venit! Mulțumită dumneavoastră, voi avea o scuză pentru a ajunge acolo și a mă alătura căutării.

— Nu puteți să vă repartizați într-o echipă? spuse Eliza. Credeam că dumneavoastră sunteți la conducere!

Râse.

— Se pare că sunt mai util aici jos, chiar dacă e doar pentru ca oamenii să mă vadă gesticulând la hărți.

Ochii lui îi fixară pe ai ei.

— Ca să fiu sincer, speram să veniți. Sunteți cel mai valoros bun pe care îl avem, domnișoară Ellis. Vreau să merg exact unde v-au găsit și să caut acolo.

O privi de sus în jos și dădu din cap, aprobându-i ținuta.

— Mi-au spus că sunteți o excursionistă experimentată. Sunteți gata acum?

— Vreți să mergeți pe traseul Lacul Fără Nume.

— Ceilalți din grupul dumneavoastră ne-au ajutat să aflăm unde v-au găsit, dar aș vrea să văd ce părere aveți despre asta. Sună ca un plan, domnișoară Ellis?

Își pipăi eșarfa, amintirea durerii stânjenitoare fiind încă proaspătă.

— Puteți să-mi spuneți Eliza.

El înclină capul.

— Domnișoară Ellis.

Căutătorii aspiranți se uitau în direcția lor, strigând, dar Darren îi ignoră.

— Sper că nu vă supărați, vom lua Yamaha mea. Vă voi găsi o cască, voi lua niște rucsacuri de drumeție de la SES și niște persoane care să ne ajute.

Ieșiră din centrul comunitar, în soare și vânt ușor.

Eliza și Darren urcară pe poteca abruptă și noroioasă. În crengile joase ale unui eucalipt alpin se afla un sturz Bassian, cu cântecul său, asemănător unui flaut, trăncănind în jurul lor. Eliza tremură. Aceste păsări ieșeau doar la amurg sau, ca acum, când era atât de acoperit de nori, încât părea că e amurg. Părea un semn rău.

Fusese recunoscătoare când au parcat motocicleta puțin mai devreme, când poteca devenise prea abruptă – drumul accidentat o făcuse să simtă greață și să fie amețită, dar nu putea să lase comoția să o oprească din ceea ce avea de făcut. Alte trei motociclete fuseseră deja parcate acolo, doi voluntari SES și un fermier fiind acum în urma ei și a lui Darren. Fiecare dintre cei trei se uita într-o direcție diferită: înainte, la stânga sau la dreapta.

— Nu știam că sunt atâtea trasee de motociclete *dirt bike* prin tufișuri, aici, spuse Eliza. Ne-ați adus aici atât de repede…

— Nu-mi mulțumiți încă, spuse Darren. E încă un pic de mers pe jos până la poteca Lacul Fără Nume.

Norii se despărțiră deasupra lor, soarele izbucnind peste ei ca un val. Cântecul sturzului bassian se încheie cu un „seet” ascuțit, dar alte păsări preluară chemarea. Deodată, insectele bâzâiau în jurul ei – muște mici cu corpuri albastru-metalic.

— Va trebui să traversăm o cascadă în față, comentă Darren, îndepărtând muștele.

Ascultând atent, Eliza auzi șuvoaiele din față. Inima îi tresări: cascadele din această zonă erau superbe.

— Noroc că ghetele mele sunt impermeabile, spuse ea.

Liniștea se așternu între ei, până când ea întrebă:

— Deci sunteți agent, nu?

— Da, doamnă.

— Pot să vă întreb: cum ați devenit controlorul căutării?

— Vreți să spuneți ca un agent umil? spuse Darren, chicotind. În general, îți dorești pe cineva practic, bine informat… cu picioarele pe pământ, dacă înțelegeți ce vreau să spun. De obicei, astfel de persoane sunt fericite să rămână acolo unde sunt, chiar dacă sunt agenți de mai mult timp decât este sergentul lor în poliție. Nu că asta ar fi situația în cazul meu, spuse el, bătându-și degetul mare în piept cu ironie. Sunt suficient de norocos să fiu un localnic. Am crescut la o fermă în Meander – părinții mei încă o mai dețin. Am făcut drumeții în acești munți de foarte multe ori. Cunosc locul ăsta, probabil, mai bine decât orice alt polițist din Tasmania. Acesta este motivul pentru care m-au pus să mă ocup de căutări. Nu e prima mea misiune de căutare și salvare în Tiers.

— Le veți găsi pe fete, atunci… spuse Eliza.

Darren era tăcut în timp ce mergea, cizmele foșnindu-i în pietrișul noroios al potecii. Când vorbi din nou, zgomotul cascadei devenise atât de puternic, încât aproape că îi masca vorbele:

— Zonei Tiers nu îi place să renunțe la lucruri, domnișoară Ellis…, dar vom face tot ce ne stă în putință.

Ajunseră la un afluent de mică adâncime, care cădea pe o stâncă de dolomită zimțată într-un râu adânc, mai jos. Se apropiaseră de cascadă dinspre vârf, iar Eliza văzu sârma groasă galvanizată care traversa deschiderea, menită să fie ținută în timp ce traversau.

— Am mai fost aici, spuse ea cu surprindere.

— Posibil, spuse Darren. Dar sunt multe ca acesta peste tot în Tiers și toate arată asemănător. Deși, iarna, pârâurile își schimbă uneori complet traseul…

Unul dintre lucrătorii SES – o femeie cu părul cărunt – îl depăși și merse până la marginea cascadei, privind în jos. În ciuda ei, Eliza se urcă pe o stâncă alunecoasă de lângă ea. Apa de jos era de un maro chihlimbar și se rostogolea cu spumă și valuri, frumoasă în lumina soarelui, înșelătoare printre stâncile proeminente.

— Ar putea fi acolo, jos? se trezi întrebând-o pe femeie, simțind o greață în stomac la acest gând.

— Posibil, spuse voluntara SES, cu un oftat greu. Ar trebui să chemăm niște scafandri să verifice? îi strigă ea lui Darren peste zgomotul cascadei.

Picioarele lui Darren erau stabile în timp ce privea în jos, spre baza cascadei, chiar dacă apa se repezea peste cizmele sale de drumeție.

— Nu putem cerceta fiecare bazin pe lângă care trecem, spuse el, dar… poate îl putem încerca pe acesta.

Eliza ascultă cum anunță prin stație, urmărindu-l pe Darren în timp ce acesta se îndrepta spre partea cealaltă. El fuse direct, detaliind coordonatele cascadei, traseul până acolo, cererea sa pentru scafandri.

Cablul îi mușca din palmă în timp ce traversa, în timp ce mintea ei se întorcea la apa care se rostogolea și fierbea. *Nu putem căuta în fiecare bazin…*

Restul grupului lor era în urma ei, fiecare cu ochii în altă direcție, cu gurile închise, cu fețele sumbre. După o jumătate de oră de mers, se opriră, cerul era din nou acoperit de nori și începea să bată un vânt rece.

— Cred că aici v-a găsit domnul Jack Michaels, după ce s-a întâlnit cu domnișoara Carmen, spuse Darren.

Un tufiș mare de margarete se întindea pe marginea potecii, cu sutele sale de flori albe și frumoase, timpurii pentru acest sezon. Mirosul era ascuțit și condimentat, iar aerul zumzăia de albine.

Undeva, ne-am alăturat traseului Lacului Fără Nume, se gândi ea surprinsă. *Nici măcar nu am observat.*

Se simțea complet pierdută. Dar avu un fior de amintire în timp ce se ghemui, apăsând o mână pe florile moi ale tufișului. Își amintea cum stătea întinsă aici, în noroi, umedă. Aroma era mai sălbatică decât a altor flori.

— Aici v-au găsit, spuse Darren. Vă amintiți vreun detaliu?

— Cred că îmi amintesc că m-am oprit aici.

Se uită spre tufiș. Era mai înalt decât ea, mai înalt decât Darren, atât de mare, încât părea din altă lume: de parcă îl luase cineva dintr-o grădină de la periferie și îl presărase cu pudră magică, făcându-l să crească sălbatic și feroce.

— Nu știu de ce, dar mi s-a părut locul potrivit pentru a mă opri.

— Probabil florile, remarcă fermierul grizonat din grupul lor, scărpinându-se în spatele genunchiului. Fetelor le plac florile.

Eliza rupse una dintre flori, ținând-o în mână. Albinele sălbatice bâzâiau.

Acest tufiș de margarete m-a protejat de persoana care mă urmărea.

Gândul îi veni de nicăieri, iar apoi o frică sălbatică și irațională o cuprinse. Se învârti în jur, privind în pădure, pipăind mâna lui Darren. Respirația îi venea în gâfâieli, cu pieptul strâns și gâtul uscat.

— Mai era cineva… pași, știu… *cineva mă vâna!*

— Liniștiți-vă, domnișoară Ellis! spuse Darren. Respirați! Sunteți bine! Sunteți bine!

— M-a urmărit până aici. Îmi amintesc pașii lui! *Îmi amintesc!*

Oftă.

— Ar trebui să chemăm pe cineva? Nu poate să respire, spuse fermierul.

— Nu, e în regulă, spuse Darren. E în regulă. Nu-i așa, domnișoară Ellis?

Îi mângâie spatele.

— E-n regulă să aveți un atac de panică, ați fost foarte stresată. Încercați să respirați, dar nu vă grăbiți – vom fi aici, gata când veți fi și dumneavoastră. Nu vă grăbiți!

Încet, cu încurajările lui Darren, respirația Elizei începu să încetinească, până când putu să scuipe nervoasă:

— Nu… nu… am… un atac de panică.

— În orice caz, faceți o treabă bună, spuse el. Așa, e mai bine. Sunteți bine!

— Chiar nu sunt, spuse Eliza, când în sfârșit putu să vorbească din nou. Mă prăbușesc.

Începuse să plouă, iar apa era rece ca gheața. Ceilalți căutători își dădură jos toate rucsacurile, scoțând pelerine de ploaie, dar Darren o lăsă să i se prelingă pe păr și pe față.

— Deci… vă amintiți ceva?

— Cineva m-a urmărit până aici.

— Ce vă amintiți despre ei?

— Doar pași.

Ceafa începu să o doară. Își amintea de teroarea de a fi urmărită, de urgența din pieptul ei de a ajunge la fete, de urgența de a nu-l conduce pe acest vânător la fete…

— Gândiți-vă, domnișoară Ellis! Puteți face asta.

— *Nu pot…*

— Vă rog! Dumneavoastră… Puteți încerca?

— Nu-mi amintesc…

— Eliza, spuse el, tăindu-i vorba. Eu… am o mărturisire de făcut.

Eliza se uită la el. Fața lui era izbitoare acum, când părul îi era udat de ploaia biciuitoare.

— Sora mea a fost una dintre fetele luate în 1985.

— *Ce?*

— Rose. Rose Cahil.

— Oh, Darren! Îmi pare atât de rău!

— Nimeni din familia mea nu a crezut vreodată că Ted Barclay era responsabil. Și dacă Omul Flămând este din nou activ… vreau să-l opresc. Vreau să-l găsesc. Trebuie *să-l opresc*!

Îi apucă umerii.

— Vreau să te gândești. Să te gândești cu adevărat. Îți amintești unde erai când te-ai trezit? Când ți-ai dat seama că ești vânată?

Eliza se uită în sus și în jos pe potecă. Se smulse din strânsoarea lui.

— Nu cred că aș putea să găsesc drumul înapoi la motociclete, darămite să mă întorc în locul în care m-am trezit, unde m-a găsit Carmen prima dată.

— S-ar putea să fii singura care ne poate ajuta. Trebuie să le găsim pe celelalte fete. Dacă ele… mai sunt în viață.

— Darren… spuse ofițerul cu părul grizonat de la SES.

— Da, știu, spuse Darren, aruncând mâinile în sus.

Merse câțiva pași pe potecă înainte de a se întoarce.

— Îmi… îmi pare rău! M-am gândit că merită să încerc.

Își scoase propria pelerină de ploaie și i-o dădu Elizei să o pună peste geaca de drumeție. Își dădu jos rucsacul, inima bătându-i repede din cauza terorii amintite. Se întoarse cu spatele și îl lăsă să o ajute să îmbrace haina de ploaie. În tufișuri, picăturile grele de ploaie făceau frunzele să danseze.

— Ne vom întoarce altă dată. Voi încerca mai mult. Promit!

— Asta e tot ce putem cere, murmură Darren.

Tunetul pocni în depărtare. Se uită spre locul unde bubuise, ridicând mâna liberă pentru a testa vântul.

— În regulă, oameni buni, e timpul să coborâm de pe muntele ăsta. Și între timp, îl voi suna pe detectivul Badenhorst și îi voi spune ce v-ați amintit.

CAPITOLUL 18

CON

Con și Gabriella stăteau într-o cafenea de pe strada principală din Limestone Creek, lângă o fereastră. Soarele strălucea, strada de afară era udă de ploaie și zăpadă viscolită, iar oamenii se plimbau în tricouri. Con presupunea că acești localnici erau obișnuiți cu vremea schimbătoare. Sau poate că drama era suficient de palpitantă pentru a-i scoate din casele lor.

Con și Gabriella discutaseră despre apelul telefonic primit de la agentul Darren.

— Altcineva era acolo sus. Știam asta după rana de la cap. Întrebarea este cine? spuse Con.

— Poate că trebuie să așteptăm până când Eliza își amintește mai multe? spuse Gabriella.

— Urăsc să aștept, spuse Con. Iar acest jurnal este mai puțin decât inutil.

Răspândite pe masă, între cafelele lor și al doilea bol de nachos al Gabriellei, se aflau paginile fotocopiate ale jurnalului Georgiei Lenah.

— Nu fi meschin. La ce ne așteptam? Că va scrie numele ucigașului ei?

Gabriella luă o altă pagină.

— Nu e nici măcar un jurnal, spuse Con. E doar un caiet de idei pentru muzeul ei nenorocit.

— Muzeul a *fost* viața ei, spuse Gabriella.

Con puse deoparte o altă foaie, care arăta planurile unei galerii de artă pentru artiștii tasmanieni.

— Oare chiar avea să se întâmple așa ceva? Aveau fonduri?

— Nu în întregime, dar era în curs de desfășurare. Când am vorbit cu primarul, mi-a spus că Georgia are susținători în toată Tasmania și chiar pe continent.

— Ei bine, cred că e impresionant, spuse Con.

— Chestia e că aici, în Limestone Creek… Ei bine, e un pic cam dureros, în acești munți, nu? *Kooparoona Niara* – Muntele Spiritelor. Toată zona asta a fost importantă, dar industria locală nu vrea să le amintească oamenilor de asta. Georgia a trebuit să se confrunte cu opoziția industriei lemnului și a industriei miniere – ambele au interese în această zonă și ambele au oameni de afaceri foarte inteligenți, care recunosc faptul că un muzeu despre istoria aborigenă a zonei ar putea duce la vești proaste pentru ei.

— Era aceasta o amenințare suficient de mare încât să o ucidă?

— Aici, în mijlocul pustietății, cine știe? spuse Gabriella. Dar uite, uită-te la asta!

Îi strecură o pagină lui Con. El scană pagina.

— Am citit-o.

— Ei bine, atunci citește-o din nou! Cum trebuie.

Con luă pagina și citi cu voce tare:

— „Astăzi am mai găsit câțiva dintre descendenții supraviețuitori ai mafiei locale. Acum locuiesc în Hobart, dar aveau povești despre Kooparoona Niara. Au ceva mitologie despre acești munți, dar nimic asemănător cu ceea ce trăncănea Madison, capcane pentru suflete și alte alea, târfa aia proastă. O iubesc totuși.”

Își ridică privirea spre Gabriella.

— Urăsc cum vorbesc adolescenții.

— „Capcane pentru suflete”, spuse ea. Ca și portalurile, Con. Știi ce se întâmplă în jurul portalurilor? *Efectul Oz.*

Con citi restul paginii, ignorând-o.

— Asta e interesant!

Citi cu voce tare:

— „Madison este obsedată de aceste povești. Adică, obsedată de-a dreptul: n-am mai văzut-o niciodată atât de entuziasmată. Vrea să le ia un interviu acestor oameni pentru un videoclip, dar ei nu vor, iar eu nu am de gând să o pun în legătură cu ei. M-a întrebat dacă vreau să vorbesc despre asta. Când i-am spus că trebuie să mă documentez mai mult, a spus că ar fi în regulă dacă aș inventa puțin. Refuz să fac parte dintr-un videoclip în care ea inventează fantezii despre poveștile noastre. Așa că, bineînțeles, a continuat și a filmat un videoclip în care le-a inventat ea însăși. Crede că poate să treacă prin asta la cacealma, dar nu știe nimic despre cultura noastră, vrea doar să o denatureze pentru a obține mai multe vizualizări…, dar videoclipurile ei îmi aduc atenție și expunere pentru muzeu, așa că trebuie să suport puțin. Să sperăm că nimeni din comunitate nu mă urăște pentru asta.”

Con își deschise laptopul, accesă o nouă filă de browser și se îndreptă către contul de YouTube al lui Madison. Nu îi luă mult timp să găsească un videoclip recent care părea promițător: „TOCMAI AM GĂSIT ÎN MUNȚI PORTALURI PENTRU SPIRITE?!!!”

Redă videoclipul, întorcând ecranul pentru ca Gabriella să poată vedea.

Era sus, în Tiers, pe marginea unei stânci masive, cu munții Tasmaniei care se întindeau în depărtare. Eucalipți se agățau de prăpastie. Camera le filmă pe Madison și Cierra, care stăteau lângă trei motociclete. Madison

era perfect machiată – de data aceasta cu ruj verde –, iar Cierra purta o perucă roz.

— Bună! spunea Madison. Astăzi explorăm un loc foarte special din Great Western Tiers, despre care ne-a spus Georgia, care, după cum unii dintre voi știu, este forța motrice din spatele Muzeului Patrimoniului Aborigen Kooparoona Niara. Astăzi, însă, ni s-a alăturat și Jasmine, „Iubita anului".

Camera se învârti pentru ca Jasmine să poată face cu mâna – ea era cea care filma – și apoi reveni la Madison și Cierra în timp ce se îndreptau spre marginea unei stânci. Era o priveliște spectaculoasă. Jasmine arătă escarpamentul stâncii în sine: creste accidentate de stânci și eucalipți care se întindeau spre munții din depărtare, iar apoi camera filmă în sus pentru a arăta un cer frumos, albastru pastelat și brăzdat de nori încețoșați.

— Spune-ne ce am învățat, Madison! spuse Cierra.

— Ei bine, se spune că această stâncă este una dintre porțile de acces către lumea spiritelor. Ca un portal. Tinerii și tinerele veneau aici pentru a-și testa curajul și pentru a încerca să ia legătura cu strămoșii lor de pe partea cealaltă.

— Cum? spuse Cierra.

Jasmine îndreptă din nou camera peste margine.

— Ei bine, se pare că existau mai multe modalități: una dintre ele era să te prinzi de marginea stâncii cu mâinile – un test de rezistență. Dar se spune că un tânăr care a făcut acest lucru a dispărut, iar când s-a întors ceva mai târziu, a crezut că era aceeași zi: căzuse în *timp*.

— Nu se poate! scânci Cierra.

— Existau și alte căi. Alte ritualuri. Depindea de ceea ce spuneau spiritele, de momentul în care erai aici.

— Spiritele le vorbeau? Și era doar această stâncă?

— Nu, dar această stâncă era specială…

Gemenele au continuat să vorbească, Madison sporovăind despre celelalte portaluri, despre poveştile pe care le puteau spune localnicii, urmate de inevitabila legătură cu dispariţiile Omului Flămând.

— Este fascinant, spuse Gabriella.

— E complet inventat, Gabby, spuse Con. Niciuna dintre aceste povești nu este reală.

— Nu-mi mai spune Gabby, Cornelius!

Filmarea se întrerupse brusc, continuându-se astfel: era noapte, iar Cierra și Madison erau singure. Madison purta o căciulă albă pufoasă și un ruj alb, iar Cierra o perucă albă creață.

— Suntem aici, la ceea ce noi numim „Sacred Cliff", spuse Madison. Ne-am instalat aici în seara asta. Vom încerca să comunicăm cu spiritele…

Gabriella se aplecă în față cu un oftat melodramatic. Fetele stăteau în cortul lor și chiuiau la zgomote, spunând povești cu fantome și legende despre oameni care întâlneau spirite în munți. Dintr-odată, o lumină ciudată se văzu în afara cortului, fetele țipară, iar camera se întunecă.

Con strâmbă din nas.

— Ai observat cum Cierra nu era în cadru când lumina lovea partea laterală a cortului?

— Șșșș! spuse Gabriella.

Acum, filmarea se mută la Madison și Cierra, întinse în saci de dormit. Lumina zilei pătrundea prin clapeta deschisă a cortului.

— Hei, am văzut ceva aici noaptea trecută, spuse Madison, cu fața palidă, cu obrajii trași. Machiajul ei era murdar.

— Credem că spiritele chiar ne-au vorbit – credem că avem o cale de a ajunge în lumea spiritelor, dar nu avem voie să vorbim despre asta încă.

— Nu mai fi atât de dramatică, spuse Cierra, dându-i un ghiont în lateral lui Madison, cu vocea tremurândă. Nici măcar nu știm dacă au fost spiritele.

— E doar o coincidență că amândouă am avut același vis? spuse Madison, înghiontind-o înapoi.

— Asta e o nebunie… spuse Cierra.

Frica ei, chiar dacă era prefăcută, era perfectă.

— Trebuie să ne gândim cum să împărtășim și cu cine să împărtășim.

Madison privi cu atenție camera.

— Mai bine am pleca. Ne vedem în curând.

Con puse pauză chiar înainte de final:

— Uite acolo, e ceva scris pe exteriorul sacului de dormit. Cu ruj alb.

— Cuvântul este „kundela”, citi Gabriella. Ce înseamnă asta?

O căutare rapidă pe Google le dădu răspunsul.

— În cultura aborigenă australiană, este un os folosit pentru a blestema oamenii, spuse Con.

Se făcu liniște.

— Acesta este cel mai bun caz pe care l-am avut vreodată, șopti Gabriella.

Con închise laptopul.

— Ajunge cu prostiile astea! Să mergem s-o vedem!

CAPITOLUL 19

ELIZA

Era ora cinci seara. Eliza și Tom stăteau pe canapea, amândoi uitându-se la videoclip pe telefoane. Sarge se afla de cealaltă parte a Elizei, înghesuită între câinele și bărbatul uriaș, mirosul de câine și de transpirație al lui Tom, amestecat cu colonia lui David Beckham fiind greu de suportat.

Încerca să se gândească la orice altceva decât la amintirile ei.

Cât de aproape am fost de…?

Videoclipul pe care îl vizionau fusese postat de o pagină publică de Facebook numită „Justiție pentru cele patru de la Limestone”. Acesta fusese distribuit de mii de persoane.

Videoclipul era o îmbinare a înregistrării video de pe Facebook Live în care Kevin Mason îl confrunta pe Murphy în fața casei sale, inclusiv confesiunea condamnabilă a lui Murphy – „Nu vindem iarbă minorilor” –, urmată de noi imagini cu Murphy părăsind secția de poliție, lovind un jurnalist și fiind atacat de o gloată. La finalul videoclipului era afișată adresa de domiciliu a lui Murphy și o fotografie a casei sale.

— Întotdeauna am crezut că Murphy e un tip ciudat, murmură Tom.

— Nu, spuse Eliza. Să nu *îndrăznești*!

Se uită peste comentariile postate.

— Este oribil!

Trebuie să spun cuiva, se gândi ea, încă tremurând de la călătoria în munți. *Înainte ca lucrurile să scape și mai mult de sub control.*

— Madison a postat propriul videoclip ca răspuns, spuse Tom.

Eliza se uită pe ecranul lui și citi:

„Îl cunosc pe tatăl lui Jasmine, domnul Murphy, și vă pot promite că nu le-ar fi luat niciodată pe fete. Da, știu că era tatăl meu în primul filmuleț, făcând acuzații împotriva lui, dar se înșeală: domnul Murphy nu este genul ăsta de om. El nu ar fi făcut asta! Vă rog să nu mai acuzați un om nevinovat. De dragul prietenei mele – al cărei nume nu-l mai putem rosti – de dragul memoriei ei, nu putem pierde timpul urmărind persoanele nepotrivite. Dacă vreți să-l confruntați pe Murphy, atunci veniți să mă confruntați pe mine mai întâi. Adresa mea este 23 Wirrawee Way, Limestone Creek."

— Tocmai și-a pus *propria* adresă pe videoclip? E *nebună*? spuse Tom.

Ușa din față se deschise: Monica se întorsese de la vizita lui Wren la mama lui Tom. Era din nou în lacrimi, cu machiajul întins, cu părul în dezordine.

În timp ce Monica veni și îl sărută pe Tom, Eliza părăsi salonul, îndreptându-se spre dormitorul ei, certându-se cu ea însăși. Jack și Jasmine. Era timpul ca ea să anunțe poliția.

Avea dreptul? Era cu adevărat decizia ei?

Luă un post-it autoadeziv de pe biroul ei și mâzgăli rapid pe el.

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să acționeze așa cum este corect.

Semnat, E. Ellis

Așa că asta fusese. Con Badenhorst îi lăsase cartea lui de vizită. Răspunse la al patrulea apel.

— Detective? Sunt Eliza Ellis.

— E totul în regulă?

— Da… Vreau să spun, nu. Nu chiar. Ar fi trebuit să-ți spun ceva. Dar trebuie să-mi promiți că nimeni nu trebuie să știe că eu ți-am spus.

— Ce este, Eliza?

— Știu cu cine se întâlnea Jasmine. Dar nu avea cum să fie implicat… are un alibi, așa că nu am crezut că trebuie să-ți spun. E un om bun și…

— Cine este, Eliza?

— Asistentul profesorului. Jack Michaels.

CAPITOLUL 20

CON

— Mulțumesc, Eliza! Anunță-mă dacă te gândești la altceva.

Con încheie convorbirea, sprijinindu-și umărul de ușa de la intrare a familiei Mason, după ce tocmai ieșise afară pentru a răspunde la telefon.

Jack Michaels se întâlnea cu Jasmine Murphy. De ce nu l-am intervievat mai devreme? Idiot, idiot, idiot, idiot… Dar serios, ce naiba e în neregulă cu orașul ăsta?

Gabriella și Con ajunseseră la casa familiei Mason cu doar zece minute mai devreme și abia atunci auziseră despre înregistrarea video în care Madison își dădea adresa. Doamna Nelly Mason era în isterie, îngrozită că o va răpi cineva pe Madison.

— Canalul ăla *stupid*, se tot plângea ea.

Con se reîntâlni cu Gabriella la tejgheaua din bucătărie. Mirosea a detergent și a vin roșu. Sorbi cafeaua pe care i-o înmânase Nelly Mason, care avea un ușor gust de săpun. Domnul Bruiser, micul și tremurătorul whippet, adăuga amestecului de senzații și propriul său țipăt neîncetat.

Jack Michaels, se gândi din nou. *Cu siguranță că detectivul Coops l-a interogat. Am ratat raportul?*

Își amintea vag că, în parcare, cineva îl menționase pe Jack Michaels în prima dimineață. Să fi fost vreun părinte? Un voluntar de căutare? Sau Tom North însuși?

Când fetele se întorceau pe jos din tabără, Jack fusese în fruntea grupului și departe de acțiune, dar tot ar fi trebuit să discute cu el. Ar fi știut măcar ce întrebări să pună? Se întâmplau atât de multe lucruri, atât de multe materiale îi intrau în căsuța digitală și existau atât de multe piste pe care Con le putea urma! Oare făcuse o greșeală gravă?

Sunt un idiot, se gândi el supărat. *Jack Michaels a fost cel care a* găsit-o pe *Eliza!*

Se întrebă cum ar putea să-i spună Gabriellei fără ca Nelly sau Madison să audă.

— Sunt sigură că Kevin se va întoarce din clipă în clipă, spunea Nelly Mason, agitându-se prin bucătărie, cu părul ei platinat scuturându-se în timp ce curăța lucrurile care deja păreau curate pentru Con.

— Știu că aveți atâtea alte lucruri de făcut, dar mă *voi* simți mai în siguranță odată ce Kevin va fi acasă.

Era a cincea oară când le spunea asta lui Con și Gabriellei. Aruncă o privire pe fereastră.

— Vreți ceai sau cafea?

Văzu ceștile din fața lor și scoase un chicotit isteric. Domnul Bruiser continuă să latre.

— Puteți să luați loc, vă rog? spuse Con, lăsând cafeaua deoparte.

— Bineînțeles, spuse ea, așezându-se lângă el, cu o cratiță încă în mâini.

— Vă puteți gândi la altcineva în afară de domnul Murphy căruia i-ar putea aparține prezervativele? spuse Gabriella.

— Nimeni, răspunse ea instantaneu. Cierra mea nu se vedea cu nimeni. Știam că întotdeauna a avut o slăbiciune pentru… tatăl lui Jasmine, dar nu aș fi ghicit niciodată…

— Mai e cineva căruia i-ar fi putut spune cu cine se culca? Sau cineva care ar putea ști? spuse Gabriella.

— Nimeni, spuse Nelly.

— Doamne, mulțumesc, mamă! veni vocea rece a lui Madison.

Era în salon, chiar lângă bucătărie, la laptop. Le spusese că edita un filmuleț comemorativ pentru Georgia și că nu avea timp să discute cu ei. Purta un halat purpuriu luxos și părul îi era ud.

— V-am spus deja: Domnul Murphy nu i-o trăgea Cierrei.

— Nu spune asta! țipă Nelly, trântind cratița pe tejghea. Întotdeauna a fost prea prietenos cu voi, fetelor! Și… *cum ai putut să dai adresa noastră lumii întregi?*

Începu să plângă și fugi în altă parte a casei. Domnul Bruiser lătră și alergă după ea, lăsând o baltă de urină pe podea. Se lăsă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Prezervativele nu-i aparțin lui Murphy, spuse din nou Madison. E un om bun.

— Atunci ale cui sunt? întrebă Con.

Bineînțeles, scopul vizitei lor fusese să vorbească din nou cu Madison, dar încercaseră să fie subtili în această privință.

— De ce trebuie să aparțină altcuiva în afară de Cierra? De ce toată lumea se sperie de ideea că Cierra face sex? spuse Madison. Are șaisprezece ani. Dacă ar fi fost găsite în camera unui *băiat* adolescent, nici nu ați fi clipit.

— Părinții tăi par îngrijorați de asta, spuse Gabriella, arcuindu-și sprânceana.

— Și, din nou, dacă ar fi fost *băiat*, nu le-ar fi păsat. Tata ar fi fost *mândru*. Vă spun: nu e important. Și Murphy nu are nimic de-a face cu asta.

— Dacă știi ceva, ar trebui să ne spui, spuse Con.

— Pentru că faceți o treabă atât de bună cu informațiile pe care le-ați primit deja, spuse Madison, dându-și părul ud pe spate și fixându-i cu privirea. Georgia e *moartă*, iar voi căutați prezervative și iarbă.

— Cui aparțineau? spuse Con.

Auzea suspinele lui Nelly de alături. Asta însemna că era destul de aproape să audă – era un teren nesigur, dar avea să continue pretinzând că era prezentă.

— Dacă nu e important, de ce nu vrei să ne spui?

— Persoana cu care se culca Cierra nu a luat-o!

— Cum poți fi atât de sigură? spuse Con.

— Un alibi solid ca o stâncă.

Fața pe care o făcu, doar pentru o clipă, confirmă acest lucru.

Era timpul să își asume un risc:

— Făcea sex cu Jack Michaels, spuse Con. La fel și Jasmine.

Fața lui Madison deveni moale:

— Ce ai spus?

— Am întrebat doar dacă…

— Cine ți-a spus?

Se ridică în picioare, cu mâinile strânse în pumni.

— Cine ți-a spus despre Jasmine și Jack?

— Este adevărat, atunci? spuse Con, evitând ochii curioși ai Gabriellei – nu avusese timp să o pună la curent.

— Jack era sus cu domnul North când au dispărut, spuse Madison. Există o mulțime de martori.

Își arătă dinții albi și perfecți.

— Nu-l veți acuza de asta!

— Prezervativele nu-i aparțineau lui Jack Michaels? spuse Con.

— Pentru ultima oară: prezervativele aparțin *Cierrei*.

Se așeză la loc.

— Tata s-ar putea să mai întârzie o vreme: e acolo sus, pe munte, și chiar *ajută*, spre deosebire de voi doi. Ar trebui să plecați și, nu știu, să contribuiți la anchetă, poate?

— Despre asta a fost lupta, în tabără? spuse Gabriella încet. Era vorba despre Jack? Una dintre celelalte fete a amenințat că-l va da în vileag? Îl plăcea altcineva?

Madison își scoase telefonul. Își trecu mâinile prin părul periat, astfel încât părea că abia ieșise de la duș. Câteva secunde mai târziu, vorbi spre camera frontală.

— Bună ziua, Instagram Live, Facebook Live sau orice platformă pe care urmăriți acest lucru! Vreau să vă mulțumesc tuturor pentru sprijinul vostru de astăzi. A fost…

Vocea ei se întrerupse.

— Știind că prietena noastră a murit, știind că Cierra și Jasmine sunt încă acolo, și chiar și Bree…

Lacrimi mici și perfecte i se rostogoliră pe obraji.

— Mulțumesc tuturor voluntarilor curajoși care sunt acolo, în căutare. Mi-aș dori să putem face mai mult, doar să sperăm…

Con se uită spre Gabriella, simțind pericolul. Se ridică în picioare pentru a pleca, dar Gabriella rămase, aplecându-se pe spate și încrucișându-și brațele.

— Cum a putut să nu ne spună despre asta? șuieră ea spre Con. Este un lucru important.

— Vreau să mulțumesc tuturor pentru cuvintele lor bune despre Cierra… și da, voi vorbi din nou despre asta: un videoclip a devenit viral, în care apare tatăl meu acasă la Jasmine Murphy. Îl acuza pe tatăl lui Jasmine că s-a culcat cu sora mea. După cum v-am spus deja, asta este *neadevărat*. Viața sexuală a surorii mele nu este treaba nimănui altcuiva și nu are nicio legătură cu dispariția ei, dar învinovățirea tatălui lui Jasmine – clătină din cap. Cum credeți că s-ar simți Jasmine, auzind că propriul ei

tată a fost învinuit că a răpit-o? Vă rog, împărtășiți mesajele voastre de susținere pentru Murphy, folosind hashtagul #*JusticeForMurphy*.

Con o apucă de umăr pe Gabriella, încercând să o tragă de pe scaun, dar ea îi dădu mâna la o parte.

— Ar trebui să mergem, spuse Con.

— Nu mă voi lăsa intimidată, spuse Gabriella. În plus, tu ești cel care a spus că ascunde ceva. Pun pariu că ascunde mai mult.

— Transmit în direct pentru că mai am ceva de împărtășit. Vedeți, de când au fost descoperite acele prezervative în camera surorii mele, am văzut cum resursele poliției au fost folosite pentru a aresta pe nedrept un om nevinovat și, mai mult, detectivii responsabili pentru *găsirea fetelor noastre* au venit aici, la *mine acasă*, pentru a întreba, *din nou*, despre acele prezervative. Ca și cum sexul ar fi un lucru murdar și acesta ar fi motivul pentru care Cierra a dispărut. S*untem femei: suntem stăpâne pe corpurile noastre. Este normal să facem sex!*

Apăsă pe ecran, trecând la camera din spate, înclinându-și telefonul spre Con și Gabriella.

— Salutați-i pe detectivul Badenhorst și pe detectivul Pakinga! Sora mea a dispărut de 36 de ore și ei urmăresc… *prezervative*. Dacă știe cineva cum să depună plângeri împotriva poliției dubioase, vă rog să mă anunțați în comentarii!

— Știm că Madison ne ascunde ceva! strigă brusc Gabriella, adresându-se camerei. Cineva de acolo știe despre ce este vorba. Trebuie să știm ce nu ne spune Madison! Nu-ți fie teamă: asumă-ți și spune-ne! Ajută-ne să le găsim pe fete!

Madison oftă furioasă și comută camera înapoi pe ea.

— Vedeți? Vor să ne întoarcă unul împotriva celuilalt. Chiar în seara asta i-am auzit acuzându-l pe asistentul profesorului nostru, domnul Jack Michaels, că este implicat. Sunt treizeci de martori oculari care pot confirma că nu el le-a luat. El a fost cel care a *găsit-o pe* domnișoara Ellis,

rănită pe traseu. Nu-i lăsați să inventeze un alt suspect! Dreptate pentru Murphy! Dreptate pentru Jack! *Aduceți-ne fetele acasă!*

Con o trase pe Gabriella deoparte și coborî pe hol, înainte ca aceasta să mai poată spune ceva.

— De ce naiba ai făcut asta? întrebă el în timp ce ieșeau din casă, disperat să plece de acolo.

— Nu ne spune ceva. Amândoi știm asta.

Gabriella merse pe jos de-a lungul pavajului, încruntată ca o pisică.

— Târfa aia mică! Vrea să încerce să ne prezinte drept răufăcători – vrea să facă pe victima? O să vadă de ce suntem în stare, doar așteaptă… Ai văzut cum și-a desfăcut halatul și apoi a tras camera în spate, astfel încât toată lumea să vadă că abia purta ceva pe dedesubt? Făcea să pară că tocmai am scos-o din pat, sau din baie, sau… ceva la fel de înfiorător.

— Trebuie să vorbim cu Jack Michaels, spuse Con.

— Da, și el va ști că venim acum.

— Putem folosi asta, spuse Con. S-ar putea să fie nevoie doar să încălcăm câteva reguli.

— S-a făcut! Nu-mi pasă, atâta timp cât aflăm ce pune Madison la cale.

Gabriella deschise ușa șoferului.

Pe telefonul lui Con sosi un mesaj text: „Bună ziua, sunt pastorul Hugh, din nou. Vă rog să mă sunați când puteți! Este o problemă urgentă.”

Con trimise repede un mesaj de răspuns: „Îmi pare rău, voi suna în curând. Puteți să trimiteți un SMS cu privire la ce este vorba?”

Ignorându-i pe jurnaliștii care încercau să le atragă atenția, Con se urcă în partea pasagerului și plecară în viteză. Începuse să plouă din nou.

CAPITOLUL 21

MURPHY

Murphy, Butch și Skinner stăteau pe canapelele confortabile din jurul șemineului din șopron. Murphy și Butch trăgeau lung din jointurile lor și se relaxau. Skinner nu știa, dar cea pe care i-o dăduseră fusese acoperită cu praf de înger. După ce îl umpleau pe Skinner cu așa ceva, plănuiau să-l interogheze. Sau ar putea să meargă prost și el să încerce să-i omoare. Trebuiau să aștepte să își facă efectul și să vadă.

Murphy trecu prin comentariile la videoclipul postat de pagina de Facebook „Justiție pentru cele patru de la Limestone”. Era surprinzător câți oameni pe care îi cunoștea de o viață întreagă îl doreau mort. Gândul i se duse la Glockul ascuns în spătarul canapelei pe care stătea; poate că ar trebui să-l țină cu el de acum înainte. Prinzând comentariul lui MMMMadisonMason, dădu clic pe pagina ei și văzu că transmitea un video în direct.

— Știind că prietena noastră a plecat, știind că Cierra și Jasmine sunt încă acolo, și chiar și Bree…

Jasmine, unde ești? Vin după tine, îți promit!

Butch și Skinner tăcuseră, ascultând. Amândoi aplaudară când Madison declară nevinovăția lui Murphy. La menționarea lui Jack

Michaels, Murphy simți o străfulgerare de furie. Butch scuipă pe podea, iar Skinner păru rușinat.

Când Madison întoarse camera pentru a-i arăta pe detectivi, iar detectivul Pakinga a cerut ca oricine are informații cu privire la ce ascundea Madison să vorbească, Butch răcni:

— Cum îndrăznesc porcii ăia să spună asta despre biata fată?!

— Taci din gură, prostuțule! spuse Skinner, lovindu-l pe umăr. Ascultăm.

Madison declară din nou nevinovăția lui Murphy și a lui Jack, iar apoi transmisia se încheie. Sunetul focului care pocnea și al lui Butch trăgând adânc din jointul său, umplură tăcerea.

— Ei bine, spuse Skinner, cineva este de partea voastră. Sprijinul ei ar trebui să fie de mare ajutor. Dar mă întreb de ce cineva încearcă să dea vina pe Michaels?

— Unul dintre singurii oameni din acest oraș care nu ar fi putut s-o facă, murmură Murphy. Garantat de toate elevele. Dar nu m-aș contrazice cu cineva care voia să pună gloata aia pe urmele lui.

— Ești încă supărat din cauza semințelor, nu-i așa? spuse Skinner, prea dezinvolt.

— Bineînțeles că suntem, fir-ar să fie! spuse Butch, aruncând o privire feroce. Știi cât timp i-a luat tatei să reproducă tulpina noastră? Există un motiv pentru care poți vinde atât de mult – pentru că e al naibii de bună! Jack ne-a furat semințele și tu l-ai lăsat!

— Nu știam că o va face, nu-i așa? În apărarea lui, a scăpat de toate – mereu cere să cumpere mai multă iarbă, spuse Skinner.

Ridică mâinile pentru a împiedica protestul despre care știa că urma să vină.

— Știu, știu – nu i-am vândut nimic, nu-i așa? Dar o va lua de la altcineva. Tom North și el sunt buni prieteni, iar Tom cumpără mai mult decât suficient de la mine.

— Atunci nu i-o mai vinde lui Tom, spuse Murphy.

Skinner râse, dar era forțat.

— Vrei să pierzi atât de mult venit? Sincer, Jack a făcut o greșeală – o greșeală stupidă –, dar acum e bine.

— L-am primit în casa noastră. L-am tratat ca pe un frate mai mic, spuse Butch. Și cum ne-a răsplătit el?

Se ridică în picioare, se ridică, se așeză la loc. Se lovi de ceva din fața lui.

— Toată lumea e nebună după bani, Butch, și știm cu toții că se lupta pentru ei.

Îl privi pe Butch cu neliniște.

— Amice, te arzi singur.

Butch se ridică din nou în picioare, cu pieptul umflat.

— Ce legătură are asta cu ceva?

— La naiba, amice! Ce ai în chestia aia?

Skinner smulse jointul dintre degetele lui Butch și îl linse.

— Ai pus praf de înger pe chestia asta. Cât de mult?

— Nu, n-am făcut-o, spuse Butch, încruntându-se la perete. Deși asta ar explica rahatul ăsta ciudat pe care îl văd.

— Cred că ți-a ajuns.

Skinner deschise șemineul și îl aruncă înăuntru.

— Hei! răcni Butch.

— Ți-am spus noaptea trecută să nu pui prea mult: chiar și puținul ăla te-a făcut agresiv.

— Termină cu asta! Iarba nu mă face *niciodată* agresiv, spuse Butch, stând deasupra lui Skinner.

— Dar *praful de înger* face o grămadă de lucruri nebunești.

Skinner se uită la Murphy.

— Murphy, ajută-mă să-l calmez, te rog! La naiba, nu ai luat și tu? Ai fost al naibii de înfricoșător noaptea trecută.

— Butch, ia un loc! spuse Murphy.

Butch se așeză la loc:

— Unde mi-e telefonul? Chem pe cineva.

— Ce vrei să spui cu asta? spuse Murphy către Skinner, ignorându-l pe Butch. Tot ce am făcut a fost să adorm.

— Ai adormit.

Skinner râse. Butch era din nou în picioare și se plimba greoi prin șopron, mormăind în sinea lui și încruntându-se la pereți.

— Ai luat-o razna, frate! Ai început să vorbești despre soția ta moartă și despre Jasmine.

— Ce? spuse Murphy. Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— *Amnezie*, amice. Face parte din pachetul cu praf de înger. Credeam că te-ai dus la culcare sau poate că ești pe undeva și încă mai vorbești cu soția ta moartă. Nu te-a găsit Butch pe jos? Probabil că ai leșinat. Nu erai dezbrăcat, nu-i așa?

Mintea lui Murphy se întoarse în timp. Trezindu-se cu vocea lui Butch, înghețat și ud pe jos, înfășurat în geaca lui de vânătoare.

Butch strigă la cineva invizibil:

— Nu pot să respir, am nevoie de apă!

Sparse șirul de sticle de bere goale pe care îl construiseră în cursul nopții.

— Butch, amice! E în regulă, spuse Murphy.

— Mă duc să aduc niște apă, spuse Skinner, ferindu-se să iasă din șopron.

— Iar se urcă pe pereți niște nenorociți de șerpi tigru, spuse Butch, cu lacrimi în ochi. *Urăsc* șerpii ăia nenorociți, amice! Unde s-a dus Jasmine? Nu pot s-o pierd…

Butch se prăbuși în brațele lui Murphy și începu să plângă pe umărul lui.

— Trebuie să-i spun că-mi pare rău! Îmi pare atât de *rău*!

Mâinile lui Murphy îl apucară de spate.

— E un demon nenorocit atârnat de tavan. Îmi arată fundul lui. O să-l omor.

Îl împinse pe Murphy la o parte și căută ceva ce nu era acolo. Ușa se deschise brusc și Skinner îi împinse lui Butch o sticlă de apă în mână.

— Poțiune… gemu Butch.

Începu să bea apa, apoi se cuibări pe canapea, văzând în continuare lucruri care nu erau acolo.

Murphy se uită la Skinner. Părea să se simtă vinovat – Murphy nu știa dacă era din cauza amintirii incidentului cu Jack sau din cauza prafului de înger, dar într-un fel sau altul, Skinner era dezechilibrat. Murphy îl apucă de braț și îl târî afară. Era acum sau niciodată.

— Am nevoie de listă, spuse Murphy fără preambul. Toți cei de aici cărora le vinzi iarba noastră.

— Știi că nu pot să fac asta, spuse el. Este împotriva codului meu. Distanța ține politica departe de asta, îi împiedică pe oameni să se ducă la poliție dacă lucrurile merg prost. Ai destule pe cap cu polițistul ăla corupt care îți urmărește fiecare mișcare. Și toată lumea știe asta. Nimeni nu ți-ar cumpăra produsul dacă nu aș fi eu la mijloc.

— Cineva căruia îi vinzi a fost în camera Cierrei, zise Murphy.

— Și eu mă uit la știri, amice. A fost răpită de pe munte, nu din dormitorul ei, spuse Skinner. Prietene, iarba ta e cea mai bună din zonă, așa că sunt *mulți* oameni pe listele mele.

Butch urlă în interiorul șopronului și ceva se mai zdrobi. Murphy își înfipse degetele de la picioare în pantofi, luptându-se cu dorința de a fugi înapoi la fratele său. *Drogurile nu l-au omorât încă…*

— Dacă aș reuși să te conving, ai putea să-mi arăți lista chiar acum?

— Da, am totul pe telefon. Criptat, evident, așa că să nu încerci ceva amuzant, dar… amice, am nevoie de mai mult decât iarbă și prezervative în camera unei adolescente. Există *reguli*, omule!

— Am dovezi, spuse Murphy. În camera de uscare.

Skinner făcu ochii mari.

— O să-mi arăți camera ta de uscare? Sunt onorat.

— Trebuie doar să iau ceva mai întâi.

Murphy intră în șopron și îl văzu pe Butch ghemuit pe o parte. Se ghemui în spatele canapelei și scoase Glockul din ascunzătoarea sa. Îl băgă în spatele centurii, apoi luă o cheie din cârligul de lângă ușă.

— Serios, sunt onorat, amice, spuse Skinner când se întoarse afară. Cu adevărat onorat…

— Doar să ai lista pregătită, spuse Murphy.

Se întrebă dacă Butch avea să-și piardă mințile dacă ar fi aflat că Murphy îi arăta altcuiva unde se afla camera lor de uscare: era aproape la fel de rău ca și cum i-ar fi arătat recolta lor, îi dădea lui Skinner prea multă putere asupra lor, dar nu vedea altă cale.

La capătul unei poteci de beton care cobora dinspre casă, luminată de lumina din verandă, se afla o sârmă de rufe rotativă, goală, cu excepția unui șir de cârlige ruginite. Murphy învârti manivela până când brațele liniei de rufe ajunseră la verticală.

— Ce…? spuse Skinner.

Murphy ridică marginea unui gazon fals, dezvăluind o încuietoare și un lacăt mare. Folosi cheia din șopron pentru a-l descuia.

— Nici vorbă de așa ceva, răsuflă Skinner.

Murphy lua cu ambele mâini frânghia de rufe și făcu o pârghie spre pământ, metalul gemând în timp ce întreaga bază de beton se deschidea cu balamale, dezvăluind o trapă dreptunghiulară.

— E chiar aici, în curtea ta? Asta e curajos…

Murphy coborî pe scara de metal, în întuneric. Aerul era îmbătător – dulce, cald și plin de viață. Căută un întrerupător de lumină la capătul unui cablu și îl apăsă. Luminile fluorescente luminară o încăpere metalică lungă, cu pereți ondulați.

— Este un container de transport maritim, spuse Skinner, coborând de pe scară în spatele lui.

Dădu la o parte coșul atârnat care era spânzurat lângă scară.

— Ai îngropat un nenorocit de container de transport maritim în curtea din spate.

Plantele de marijuana care se uscau erau atârnate de linii lungi de sârmă, ca niște haine la uscat. Un termometru și un indicator de umiditate, ambele digitale, atârnau pe peretele lateral, iar o unitate de țevi groase de aer condiționat trecea de-a lungul tavanului, încolăcindu-se în jurul lor, ambele capete fiind înfipte în pământ prin tavan.

— Credeam că polițiștii au adus câini aici?! spuse Skinner. Cum de nu au mirosit ventilația?

— Urcă în cotețul de găini – arată ca un stâlp deasupra solului. Câinii nu simt decât miros de rahat de găină.

— E ireal, amice! Absolut ireal. Tu ai aranjat asta?

— Tata a îngropat containerul. L-a adus în ajunul Anului Nou, când toate petrecerile erau în toi și nimeni nu a auzit zgomotul camionului sau al excavatorului. Butch și cu mine am făcut câteva îmbunătățiri de atunci.

— Nu-mi vine să cred că Doble nu a găsit asta. Ar înnebuni dacă ar știi, grăsanul ăla nenorocit. Nu apare curentul pe factura ta?

— Îl luăm de la un vechi prieten de pe drum – avem o linie îngropată sub gard. A avut o înțelegere cu tata.

Murphy ridică din umeri.

— Ai lista?

— Știi, pun pariu că aici ai fost noaptea trecută.

— Ce?

— Ei bine, nu erai în patul tău. Am intrat înăuntru să caut mâncare, am trecut pe la tine în cameră să văd ce mai faci, dar nu erai acolo. M-am uitat prin toată casa – m-am îngrijorat puțin, amice –, dar cred că erai aici. Nu ascunzi una dintre fete pe aici, nu-i așa?

Skinner chicoti.

Murphy, cu mâna la spate, ținând mânerul Glockului, se opri.

— N-aș fi putut să intru aici, spuse el, nu există decât o singură cheie și era agățată în șopron atunci.

— Ah, nu-ți face griji, amice! Praful de înger e un rahat nebunesc. Ai putea să-ți dai foc la propria casă și să nu-ți amintești nimic.

Skinner se uită la el mirat.

— Ce faci acolo, în spate?

Murphy strânse mânerul pistolului. Asta era. Ce era dispus să comită? Cât de departe era dispus să meargă? *Skinner e încă un prieten, nu-l pot amenința cu o armă… nu-i așa? Ce altceva pot să fac?*

Dădu drumul la armă, mâna revenindu-i în lateral.

— Trebuie neapărat să văd această listă!

— Ți-am spus, nu pot. Dacă nu poți dovedi că unul dintre clienții mei ți-a luat fata, nu pot…

Murphy ezită, apoi îngenunche încet.

— Amice… fiica mea… Trebuie să încerc. Te *implor*!

În această lume, reputația familiei Murphy era unul dintre cele mai importante lucruri pe care le dețineau. De aceea au pus „CĂPITANUL” pe produsul lor: *ei* erau la conducere. Nu aveau multe arme în arsenal – amenințările și intimidarea puteau face diferența între a fi jucători și a pierde totul.

Și acum iată-l aici, îngenuncheat la pământ ca un vierme. Ar putea fi bătut pentru mai puțin. Ar putea fi aruncat pentru mai puțin.

— Ridică-te de la sol, Murph! spuse Skinner neliniștit.

Murphy își puse fruntea pe covorul vechi și pătat care acoperea podeaua.

— O să fac orice! Orice!

Își simțea gâtul strâns. Lacrimile izbucniră.

— Spune doar!

— Amice… nu înțelegi. Nici măcar nu depinde de mine. Toți am rămâne fără slujbă, șeful meu nu ar fi fericit. Nu începe să plângi… dacă tu începi să plângi, amice, o să încep și eu să plâng. Nu mai suport rahatul ăsta emoțional.

— Te rog! Voi face orice! O să-ți spun unde este recolta noastră. O să îți *dau* recolta noastră. Îți voi da *semințele* noastre…

— Murph…

Skinner se ghemui.

— Ridică-te! Uită-te la mine. Trebuie să te trezești din asta. Nu-ți iau semințele: Nu știu cum să cultiv nici un rahat. E în regulă, amice! O s-o găsești tu! Cineva o va găsi. O să fie bine!

Buzunarul lui Murphy vibră. Cineva suna. Îl ignoră.

— Lista ta este singura direcție în care știu să merg…

Buza lui Skinner se clătina.

— Ah, rahat, mă faci să fiu distrus. Nu-ți pot da lista. Nu *pot*. Nu îmi mai cere. Te rog! Vrei să chem niște băieți de-ai mei, să-i pun să bată niște oameni sau ceva?

Telefonul lui Murphy vibră. Oricine ar fi fost, suna din nou.

— Vreau să te ajut, amice, chiar vreau, spuse Skinner. Nu pot să renunț la mijloacele mele de trai. Știu că sunt un laș…

Murphy se ridică în picioare. Era foarte conștient de pistolul care îl apăsa pe spate. Își arătase slăbiciunea, se făcuse vulnerabil, iar asta nu funcționase. Acum arma era singura lui opțiune. Dar mai întâi trebuia să se concentreze – vibrațiile din buzunar îi distrăgeau atenția. Își scoase telefonul ca să-l închidă. Pe numele apelantului scria Eliza Ellis. Asta îl opri.

— Suntem în regulă, nu? spuse Skinner. M-ai lăsat să intru în sanctuarul tău. Respect asta. Știi că nu cred rahatul ăla pe care-l spun…

— Eliza? spuse Murphy, ducându-și telefonul la ureche, cu tot corpul brusc treaz. Ce s-a întâmplat? *Ți-ai amintit ceva?*

— Nu, eu… E altceva. M-am gândit că ar fi mai bine să ți-o spun eu însămi, înainte să auzi de la altcineva.

Vocea ei era plată și obosită.

— Ar fi trebuit să-ți spun mai devreme, dar am aflat abia cu o zi înainte și, ei bine, el este un prieten…

— Eliza, ce este?

— Jasmine avea relații sexuale cu cineva.

Murphy își auzea pulsul bătându-i în urechi. Se ridică mai drept.

— Cine?

— Nu o lua razna…

— *Cine este?* strigă el.

— Jack Michaels.

Murphy rămase în tăcere, apoi se îndreptă spre scară.

— Ce s-a întâmplat? spuse Skinner.

Închise telefonul.

— Ai grijă de Butch, spuse el, apoi ieși din trapă, îndreptându-se spre casă, cu gândul deja la drumul spre casa lui Jack.

Arma era în mâna lui.

CAPITOLUL 22

CON

Con și Gabriella parcară mașina de poliție. Se aflau la o stradă distanță de casa lui Jack. Merseră pe alee înghesuiți sub o umbrelă comună, arătând ca un cuplu aflat la o plimbare de seară. Con ignoră telefonul care îi bâzâia în buzunarul hainei: comandantul sunase de două ori pe drum și de ambele ori o ignorase. Știa că va fi furioasă, dar în acel moment era mai important să ajungă la Jack. Faptul că știa că poliția era pe drum ar fi trebuit să-l facă pe Jack să se poarte haotic sau neglijent, iar asta însemna că atitudinea lui putea fi foarte revelatoare.

Locuia într-o mică unitate, sub ulmii aurii impunători și împrejmuită cu garduri putrede, în întuneric, cu excepția luminii străzii de peste drum. Gabriella îl strânse de braț pe Con. El se îndepărtă de ea, dispărând în niște tufișuri din gardul din față, strecurându-se printre paltini în curtea plină de vegetație.

Un fior îi străbătu șira spinării și brațele. Îi lipsise asta. Se plimbă pe lângă casă, uitându-se pe la ferestrele unde luminile erau aprinse, dar nu găsi decât perdele trase sau camere goale. O motocicletă de teren era în garaj. Continuă să se uite în jur până când văzu o umbră înăuntru, care se mișca pe o perdea. Se apropie de fereastră și își lipi urechea de geam. Auzea o voce, dar nu reușea să deslușească spusele.

Se îndreptă rapid spre ușa din spate, dar o găsi încuiată. Își scoase setul de șperacle, introducând cheia de torsiune și un șperaclu de bază. Fuse mai zgomotos decât i-ar fi plăcut, dar se baza pe faptul că Jack era distras. În cele din urmă, șperaclele se rotiră complet și încuietoarea se deschise.

Asta însemna încălcarea câtorva legi, dar scopul justifica mijloacele. O fată era moartă, alte trei erau în pericol, iar bărbatul dinăuntru probabil că se culcase cu cel puțin una dintre ele. Se strecură înăuntru, închizând ușa în liniște în urma lui. Podeaua de gresie a spălătoriei era presărată cu cizme, iar cămășile și pantalonii atârnau de-a lungul unei frânghii care se întindea pe hol.

Con putu auzi o voce de bărbat mai departe pe hol. Își luă ușor telefonul din buzunarul hainei, verificând de două ori dacă un text în alb era gata să fie trimis Gabrielei, care ar fi fost semnalul pentru ca ea să bată la ușă și să-l atragă pe Jack dacă exista vreun pericol pentru Con să fie prins.

Trecând cu grijă peste pantofi și pe lângă rufele atârnate, se strecură în dormitorul de lângă camera în care Jack părea să se plimbe. Dormitorul era ordonat, cu excepția patului nefăcut, cu postere cu motocicliști de munte și femei pe jumătate goale pe pereți. Ascultă cum Jack vorbea grăbit în telefon:

— … bineînțeles că m-am uitat acolo. M-am uitat peste tot. Georgia e *moartă*, bineînțeles că mi-e *frică*! Nu știu cine le-a spus. Cine știe despre mine și Jasmine?

Vocea lui deveni mai înaltă și mai tare.

— Unde sunt? Cine le-a luat? Nu, nu – nu-mi pasă! Mă întorc în seara asta. Poate că au reușit în sfârșit să ajungă… Știu! Dar trebuie să…

Zgomote bătură în ușa din față.

Ce faci, Gabriella? Con își verifică telefonul în caz că trimisese mesajul din greșeală – văzu că exista un răspuns de la pastorul Hugh.

Atunci cineva deschise ușa cu piciorul.

— Ticălosule! strigă o voce de bărbat. Unde ești?

Era Murphy. Con trase cu ochiul după un colț și îi văzu ochii sălbatici și pe Gabriella alergând în spatele lui. Jack ieși pe hol, strecurându-și telefonul în buzunar, iar Con profită de ocazie pentru a fugi, înapoi pe coridor și pe ușa din spate. Sprintă pe lângă casă, alunecând pe iarba umedă, și intră pe ușa din față.

Gabriella stătea între Jack și Murphy în sufragerie, întorcându-se de la unul la altul. Murphy se înălța deasupra lui Jack, a cărui față era palidă, cu maxilarul colțuros încleștat strâns.

— Potolește-te, Murphy! spuse Con, grăbindu-se să ajungă lângă Gabriella.

Își puse mâna pe pieptul lui Murphy, încercând să-l rețină.

— O să te rup în două!

Murphy avansă spre Jack.

— Cât timp ai fost cu ea?

— Ușurel, Murphy, nu le-am luat, jur! bâigui Jack, căutând o scăpare.

— Ne-ai furat semințele! Mi-ai furat fiica! Ai *vândut-o* și pe ea ca să-ți acoperi datoriile din metamfetamină?

În ceea ce o privește, Gabriella părea să se distreze din plin. La fel ca și Con, avea pregătire în poliție în lupta corp la corp, dar avea și pregătirea suplimentară a unei centuri negre de jiu-jitsu brazilian – probabil că abia aștepta o confruntare.

Jack se dăduse cu spatele la perete, cu sudoarea strălucindu-i pe frunte.

— Nu e vina mea… Jasmine s-a dat la *mine*!

— *Are 16 ani!* răcni Murphy.

Îi dădu la o parte pe Con și Gabriella și se aruncă asupra lui Jack. În clipa următoare fu trântit la pământ, iar Gabriella era călare pe el, smulgându-i mâinile la spate și punându-i cătușele. Murphy se zbătu, dar

ochii aceia sălbatici erau în continuare ațintiți asupra lui Jack, luptându-se cu strânsoarea de fier a Gabriellei. Piciorul lui Con se prinse de un covor și se împiedică de Jack, întinzându-se pentru a se sprijini de brațul acestuia. Jack doar privea, îngrozit, cum Murphy continua să se lupte.

Con se întoarse repede să verifice telefonul pe care tocmai îl luase din buzunarul lui Jack – trebuia să vadă cu cine fusese la telefon – dar era blocat. Blestemând, i-l înmână înapoi lui Jack.

— Poftim, ți-a căzut ăsta!

Jack îl luă fără să spună nimic, privindu-l în continuare pe Murphy.

— Jack, am nevoie să vii la secție, spuse Con. Nu ești arestat sau ceva de genul ăsta. Poți să conduci tu însuți sau poți veni cu noi în mașină. Eu și Murphy.

Îi făcu un semn vizibil din cap lui Murphy.

Jack înghiți în sec.

— Ne întâlnim acolo…

— E minunat. Gabriella poate merge cu tine, atunci.

Gabriella se ridică de pe Murphy.

— Să mergem, atunci!

Era roșie la față. Murphy trebuie să-i fi opus mai multă rezistență decât lăsase să se vadă.

Con îl ajută pe Murphy să se ridice în picioare, simțind cum bicepsul uriaș al bărbatului se împinge în degetele lui, gata să se desprindă. Îl împinse mai tare spre mașină, un pic mai dur decât era nevoie. Murphy îi întrerupsese planurile, acum trebuiau să-l interogheze pe Jack în mod tradițional.

— De ce sunt acuzat acum, Badenhorst? răcni Murphy.

— Dacă poți să te calmezi pentru cinci minute, atunci nimic, amice, spuse Con. Ai de gând să faci vreo prostie dacă te pun pe scaunul din față?

— Nu, spuse Murphy, în timp ce Con deschidea portiera ca să-l împingă pe scaunul din față.

Murphy, dezechilibrat cu mâinile încătușate, se împiedică de lateralul lui Con înainte de a-și găsi locul. Con făcu ocolul mașinii și se urcă pe scaunul șoferului, privind cum Murphy își trăgea mâinile pe sub picioare și se întorcea în fața lui, încă încătușat.

— Poartă-te frumos! spuse Con, scoțându-și căștile AirPod din consola centrală.

Le conectă la telefon și sună.

— Și nu vorbi!

Comandantul răspunse la al patrulea apel, răspunzând la telefonul de serviciu chiar și din locuința sa din Blackstone Heights, în Launceston.

— Cornelius, spuse ea, cu vocea ei mătăsoasă. Ce drăguț din partea ta să suni o bătrână într-o noapte atât de rece și de viscolită.

— Îmi pare rău, Agatha!

— Oh? Îți pare rău? Te rog, ce aveai de gând să faci? chicoti ea. Te pregăteai pentru un alt cameo pe YouTube?

— Nu știu ce vrei să spui, spuse Con.

— Ba da.

Toată amabilitatea falsă îi părăsi vocea.

— Pakinga e acolo?

— Îl aduce pe Jack Michaels la secție. Credem că e suspect.

— Și cu cine ești tu, în acest caz? Te rog să nu spui Jordan Murphy.

— Ar ajuta dacă nu i-aș spune numele? spuse Con.

Porni mașina. Îl văzu pe Murphy jucându-se cu cătușele și îl lovi peste mâini ca să se oprească.

— Îl aveți pe Jordan Murphy.

Vocea ei era plată.

— *Și* pe Jack Michaels. Și îi duceți pe amândoi la secție, chiar și după ce Madison Mason tocmai a publicat un videoclip în care le susține nevinovăția.

— Nu putem s-o lăsăm pe ea să ia deciziile.

Con simți din ce în ce mai mult că probabil ar trebui să înceapă să mintă.

— Este posibil să întâmpinați unele dificultăți, având în vedere gloata din jurul secției.

— *Din nou?*

— Cetățenii din Limestone Creek par a fi foarte civici. „Dreptate pentru Jack”, „Dreptate pentru Murphy”. Majoritatea mulțimii e formată din potențialii voluntari de căutare, nemulțumiți, care au campat lângă sala comunității, la îndemnul lui Madison. E uimitor – cu câteva ore în urmă, o gloată voia să-l ucidă pe Murphy. Acum vor să-l salveze. Crede-mă, ironia nu a scăpat nimănui.

— Ce ar trebui să fac, doamnă? Unde altundeva pot să-i duc? spuse Con.

— Folosește-ți inițiativa, dar nu la secție.

Vocea ei se ridică.

— Să te iei de o fată de șaisprezece ani, online, pe *propriul* ei canal – la ce se gândea Pakinga?

— Gabriella are un plan, comandante!

— Nu mai e cazul, Badenhorst. Nu mai e cazul ei.

— Eu… nu, spuse Con.

Încetini pentru a trage pe dreapta.

— Ce? Agatha?

— De ce ne oprim? întrebă Murphy.

Con îl lovi în braț pentru a-l reduce la tăcere.

— Facem progrese, doamnă! Nu puteți să o scoateți din acest caz.

— Orice progres îl poate transmite succesoarei sale – Melinda Tran. Și al tău la fel, dacă nu începi să-mi arăți ceva. Ai idee cât de mult rău a provocat? Acum judecata mea este pusă sub semnul întrebării. Dacă nu o scot pe Gabriella din acest caz, vor continua să sape, și în scurt timp cineva va scoate la iveală dosarele tale psihologice, Con, și atunci voi

avea și mai mult de apărat. Așa că îți mai dau încă o șansă, apoi ești eliminat și pun pe altcineva să se ocupe de asta.

Lui Con abia îi venea să creadă. Îi luă o clipă să găsească un răspuns.

— Cu tot respectul, comandante, asta ar putea fi fatal pentru fetele dispărute, ca să nu mai vorbim de o pierdere colosală de timp.

— Tu și Gabriella sunteți peste tot pe internet. E o imagine proastă pentru departament. Știu că-ți place să încalci regulile când ești sub presiune, iar eu nu pot să-mi asum acest risc. Știi că ți-am dat destule șanse.

— Deci totul se rezumă la *optică*? reclamă Con, indignat. Trei fete au dispărut! Una este *moartă*!

— Maturizează-te, Badenhorst! Totul ține de optică, răbufni ea, apoi oftă. Ascultă, nu ai făcut niciun progres real, nu ai nicio pistă, nicio dovadă semnificativă și, cum spui tu: o fată a murit. Poate că nu trebuie să te gândești la coșmarul de finanțare și de PR în care se va transforma asta pe termen lung, dar eu trebuie să mă gândesc. Prezența online a lui Madison nu face decât să îngreuneze situația.

Vocea ei se înmuie.

— Și dacă începe cineva să sape în trecutul tău, vor fi multe întrebări despre motivul pentru care nu ai fost dat afară în folosul tău, darămite repartizat la acest caz.

— Pentru că sunt cel mai bun, Agatha. Știi că sunt. Este lucrul corect de făcut pentru fetele dispărute.

— Cornelius, oamenii de pe această insulă te vor alunga la fel de ușor cum se uită la tine. Se vor întoarce împotriva ta – poate că deja au făcut-o. Acesta este cel mai important caz al deceniului în Tasmania, poate și în Australia. Este o frenezie mediatică, iar tu și Gabriella tocmai ați fost prezentați ca fiind băieții răi de către eroina tragică a orașului, Madison Mason. Dacă se află că ești bolnav…

— Suntem pe cale să-i luăm un interviu lui Jack Michaels. Suntem aproape.

— Nu există un „noi”. Informeaz-o pe Gabriella că nu mai lucrează la acest caz, la ordinul meu. Melinda Tran îi va lua locul ca parteneră a ta.

— Comandante…

— Ăsta e ultimul meu cuvânt, Cornelius.

Părea obosită, tristă.

— Mă anunți mâine dimineață. O femeie bătrână are nevoie de somn.

Linia se întrerupse. Fuseră câteva momente de tăcere, în timp ce Con stătea, respirând adânc.

— Chestiile astea sunt mai greu de folosit decât ai crede, spuse Murphy.

Iritat, Con aruncă o privire în cealaltă parte și își văzu propriile șperacle ieșind prin gaura cheii din cătușele care erau încă prinse în jurul încheieturilor lui Murphy.

Con se uită câteva secunde, încercând să înțeleagă, apoi își verifică buzunarele.

— Ce naiba!

Se aruncă peste consola centrală pentru a le smulge înapoi.

— Nu ești singurul care știe să fure din buzunare, spuse Murphy, lăsându-se pe spate în scaunul său. Dar eu nu am învățat niciodată să sparg încuietori.

Își zdrăngăni cătușele.

— Să furi de la un polițist. *Vrei* să mergi la închisoare?

— Nu face pe justițiarul, Badenhorst. Te-am văzut când i-ai luat telefonul lui Jack din buzunar.

— Asta nu te privește.

— Din moment ce avea relații sexuale cu fiica mea dispărută, aș spune că mă privește, spuse Murphy. Nu aveai un mandat pentru a-i

percheziționa telefonul, nu-i așa? Ar fi foarte interesant să vedem ce spune comandantul tău despre asta.

— Nu am timp pentru asta.

Con dădu cu spatele, apoi plecă în viteză de pe bordură.

— Ce ai vrut să spui când ai spus că Jack ți-a furat semințele?

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Murphy.

— Oh, pentru…

Con respiră adânc.

— Murphy, așa cum tocmai ai spus, era cu *fiica ta dispărută*. Vrei să lucrezi cu noi sau împotriva noastră?

— Voi lucra împotriva oricui crede că eu sunt de vină, spuse Murphy.

— Crezi că o să-ți înscenăm asta? Amice, crezi că ăsta e un nenorocit de film? Ești un erou neînțeles? Polițiștii nu vor să te prindă, Murphy.

Murphy râse, tare și sarcastic.

— Tu *chiar* nu știi cum merg lucrurile pe aici, nu-i așa?

M-am săturat să mi se tot spună asta, se gândi Con, apucând volanul până când i se făcură albe încheieturile degetelor.

— Atunci explică-mi și mie! Dacă reușești să legi trei cuvinte, *ticălos crescut la țară*!

Nu vruse să strige ultimele cuvinte.

Murphy râse fără să se piardă o clipă.

— În regulă, dacă tot ești prea prost ca să pricepi – chicoti din nou. Ascultă cu atenție, dacă poți să auzi dincolo de bățul masiv din fundul tău. Ipotetic, acești munți – frumoși și îndepărtați, fără prea mulți oameni prin preajmă, cu un climat destul de interesant – ipotetic, sunt perfecți pentru a cultiva iarbă foarte bună. Și vreau să spun, *foarte* bună. Acum, imaginează-ți că ești polițist și lucrezi pe aici. Vezi cât de mult sunt dispuși oamenii să plătească pentru iarbă. Încerci să închizi operațiunea, dar e ușor să o ascunzi pe aici și nu ajungi nicăieri. Și apoi începi să te gândești: „Hei! nu sunt plătit suficient!”, și asta e Tasmania, nimeni nu ne

verifică și restul Australiei nu dă doi bani pe noi. Îți dai seama că, dacă sunt la conducerea propriei mele operațiuni de cultivare, îi pot opri pe toți ceilalți care încearcă să ducă un trai cinstit și pot avea un monopol.

— *Un trai cinstit?*

— Acum, din moment ce ești polițist, ai mai multă putere decât un tip obișnuit. Poți scoate din joc pe oricine îți stă în cale.

— Vorbim despre Doble? spuse Con. Credeam că toate astea se datorează faptului că te-ai culcat cu soția lui.

— Da, dar am făcut-o din răzbunare, spuse Murphy. Doble are o seră frumoasă la marginea orașului. O instalație hidroponică mare. De aceea mă urăște, dar chiar și cu toți prietenii în spatele lui, nu ne poate opri.

— Credeam că vorbim despre ipoteze, spuse Con, în timp ce se apropiau de secție.

Con conducea pe pilot automat – și tot nu-i spusese lui Pakinga să nu-l ducă pe Jack la secție. De la o stradă distanță, văzu gloata de afară. Erau într-o mașină de poliție inscripționată și nu în BMW-ul lor nemarcat, care era încă parcat la secție. Trase pe dreapta – trebuia să o sune pe Pakinga.

Murphy se mișcă neliniștit.

— Mulțimea este încă aici, spuse el. Crezi că au construit deja o spânzurătoare?

Con aruncă o privire spre el. Murphy nu știa că acești oameni protestau acum *pentru* el, nu împotriva lui. Unii membri ai gloatei observară mașina de poliție și se apropiau, filmând cu telefoanele.

— Cred că e Jordan Murphy pe scaunul din față, strigă cel mai apropiat. Madison avea dreptate!

Con făcu o întoarcere la 180° într-un scârțâit de roți. Plecară în viteză.

— Nu mi-am dat seama că ești atât de preocupat de siguranța mea, spuse Murphy, apucând mânerul.

— Bineînțeles! spuse Con.

Își deblocă telefonul și i-l înmână lui Murphy.

— Sun-o pe Gabriella! Uh! e notată în agendă Gabby. Spune-i să nu se ducă la secție. Alege un loc unde să ne întâlnim, un loc discret.

— Vrei să aleg eu?

— Îți cunoști orașul tău stupid mai bine decât mine, scuipă Con.

Murphy apăsă pe telefon

— Alo? Da, nu, sunt Murphy… Cornelius?

Se întoarse spre Con.

— Te cheamă *Cornelius*?

Apoi, în telefon, continuă:

— Nu, e bine, doar că e ocupat cu condusul. De ce ești… Ce s-a întâmplat?

Murphy se așeză drept.

— *Știam* eu.

Se întoarse spre Con:

— Jack a dat bir cu fugiții. I-a tras țeapă și a plecat cu motocicleta. Ea l-a urmărit cu propria mașină, dar el s-a îndreptat spre una dintre poteci. Așteaptă, detective! Cea de după colț, de lângă casa lui? Știu unde duce asta.

— Ce? spuse Con. Unde se duce, Murphy? Ce a spus Gabriella? Unde duce poteca aia?

— Duce la Lacul Mackenzie.

CAPITOLUL 23

ELIZA

— Nu sunt sigur că e o idee bună, spuse Tom.

Își conducea Land Cruiserul alb cu platformă peste gropile și crengile de eucalipt căzute pe traseul cu tracțiune integrală spre Lacul Mackenzie.

— De ce nu mi-ai spus că Jack știa despre locul ăsta? spuse Eliza.

— De ce nu mi-ai spus că Jasmine se întâlnea cu Jack? spuse Tom.

— Dacă Jack știa despre acest loc, poate că i-a spus lui Jasmine. S-ar putea să se ascundă acolo, la fel și Cierra și Bree.

— Atunci ar trebui să le spunem polițiștilor, spuse Tom.

— Și dacă moartea Georgiei a fost un accident? S-ar putea să fie speriate. Ar crede că au probleme. S-ar putea să nu *vrea să* fie găsite. Dacă aducem poliția, s-ar putea să fugă.

— Sau cel care le-a luat ar putea să se ascundă aici.

— Știu, spuse Eliza. Și de aceea te-am adus. Pe tine și arma ta.

Pușca de vânătoare de calibrul 22 a lui Tom era întinsă pe bancheta din spate. Farurile ricoșară pe poteca noroioasă. Lacul Mackenzie era invizibil lângă ei în întunericul gros și ploios.

— Ar fi bine să stingi farurile. Nu vrem ca ei să știe că venim, spuse Eliza.

— Ei bine, putem merge pe jos de aici. Suntem la aproximativ 300 de metri distanță.

Traseră pe dreapta și coborâră din Land Cruiser. Întunericul – luna fiind ascunsă de nori – era aproape complet. Eliza își aprinse lanterna, luminând-o la picioarele ei. Băltoacele și pietrele umede scânteiau în lumină. Împreună, merseră pe drum, cu pușca lui Tom în spate. Aerul era îmbibat cu un miros de frunze umede și putrede.

— Ar fi trebuit să meargă *mult* pe jos ca să ajungă aici, spuse Tom.

— Dacă ar fi avut o busolă, ar fi putut trece prin tufișuri mai mult sau mai puțin în linie dreaptă. Nu e chiar atât de departe de locul unde a fost găsită Georgia.

— Dar dacă nu *voiau să* fie găsite…

— E o exagerare, Eliza, spuse Tom. Cred că îți dorești atât de mult ca ele să fie în siguranță, încât ți-ai imaginat că te așteaptă în Cabana Pescarului, tefere și nevătămate.

— Bine, spuse Eliza, mergând mai repede cu pași ce se striveau în umezeală. Întoarce-te la mașină atunci! O să mă duc singură.

— Nu fi așa!

Tom alergă ca să o ajungă din urmă.

— Nu vreau să-ți faci speranțe.

— Le cunosc pe fetele astea, Tom. Sunt capabile de asta.

— Crezi că eu nu le cunosc? O cunosc pe Cierra mai bine decât oricine altcineva.

Asta nu era deloc liniștitor, căci mintea ei înlocuia fața Cierrei cu cea a lui Denni.

— De ce naiba ți-ai lăsat punga cu iarbă și prezervative în camera ei, Tom? Ești *nebun*? Wren are nevoie de tine în preajmă *și* are nevoie ca tu să ai o slujbă. Ai fi putut să arunci totul pentru că ai fost… neglijent!

— Eram *drogat*! Erai acolo – știi că nu eram în apele mele. Tu ar fi trebuit să-ți amintești să o iei cu tine.

Tom mârâi supărat o clipă, pașii i se zdruncinau în timp ce continua să meargă mai departe, înainte de a spune în cele din urmă, cu o voce șoptită:

— Îmi pare rău!

Apoi, ca un băiețel:

— Și dacă nu vrea să mă vadă?

— Cierra te iubește, Tom!

Ura asta, dar era adevărat. Începu să plouă din nou. Eliza își trase gluga pe cap, dar Tom o lăsă pe a lui jos.

— Dracu știe de ce!

Ajunseseră la tufișul de eucalipți albi, care indicau poteca wallaby-ului până la ascunsa Cabană a Pescarului, pe marginea lacului. Lumina lanternei strălucea pe frunzele umede și dansante și făcea particule de lumină căzătoare acolo unde se lovea de ploaie.

Eliza auzise prima dată despre colibă de la Tom. Anul trecut le adusese aici pe ea, Wren și Monica la o întâlnire în familie, aducând un picnic cu sandvișuri, vin și o saltea. Cu toții priviră apusul soarelui deasupra lacului. Coliba era bine ascunsă, acoperită de vegetație, iar structura în sine era parțial săpată în pământ. Era o bijuterie perfectă, secretă.

Acum înțelegea că Jack fusese cel care i-o arătase lui Tom în primul rând.

— Stai! spuse Eliza, trăgându-și gluga de pe ureche. Auzi asta? Se aude ca o mașină.

Chiar și peste ploaie auziră sunetul distinct al unei portiere de mașină care se trântea. Eliza și Tom încremeniră, stingându-și lanternele la unison. Sunetul venise de mai departe de pe potecă, din direcția spre care se aflau ei cu fața.

— Rămâi aici! spuse Tom, împingând pușca în mâinile Elizei și fugind în întuneric.

— Nu, Tom! strigă Eliza încet, dar el plecase. Urăsc să trag cu arma, șopti ea.

Era înfricoșător cât de repede se simți singură. Tufișurile fremătau de ploaie și vânt. Părea să se apropie de ea.

Nu te speria! Nu te speria!

Se auzea sunetul cuiva care pășea într-o baltă.

— *Tom?* chițăi ea.

Auzi o voce care striga, aspră și furioasă. Nu era Tom.

Fugi pe poteca wallaby, spre Cabana Pescarului. Își trecu pușca peste umăr și aprinse din nou lanterna, înăbușind fasciculul cu mâna, lăsând suficientă lumină pentru a arăta rădăcinile răsucite și găurile de eroziune. Poteca se deschidea spre un luminiș cu pietre, pământ și frunze.

Cineva era deja la cabană. Fasciculul de lumină al lanternei ei lumină figura care stătea în fața ușii deschise a colibei, cu spatele la ea, profilată în ploaie. Scăpă lanterna din degetele amorțite și aceasta se rostogoli pe pământ, luminând copacii, luminând figura. Aceasta se întoarse și se uită la ea.

Țipă. Figura era înaltă și întunecată ca uleiul, cu un cap mult, mult prea mare pentru corpul său. Teroarea o inundă. Persoana nu avea față.

O persoană la fel de mare ca un urs…

Țipă din nou și întinse mâna spre pușcă. Un zgomot venea dinspre siluetă, întunecat, adânc și inuman. Se dădu înapoi, echilibrând arma cu mâinile tremurânde.

— *Stai departe de mine!*

Silueta se îndreptă spre ea, ridicându-și brațele, iar în același moment pași se auziră pe cărare chiar în spatele ei.

Eliza trase. Sunetul fuse ca un tunet.

Silueta se prinse de o parte și căzu la pământ. Eliza se învârti și îndreptă pușca spre cel care o urmărea pe cărare.

— *Nu te apropia!*

Lumina lanternei îi strălucea în față, orbind-o.

— Eliza!

Era vocea lui Murphy.

— Nu trage!

Genunchii i se înmuiară.

O prinse de umeri și îi luă pușca din mână.

— Eliza! Ce s-a întâmplat? Ești în regulă? Fetele sunt aici? Tom a zis că te-ai gândit…

Auzi strigăte înăbușite din coliba din spatele ei. Murphy luă de pe jos lanterna ei, mult mai puternică decât lanterna telefonului său. Văzu silueta de pe pământ… capul ei anormal de mare… Era cineva îmbrăcat în costum de motociclist și cu o cască neagră mată.

— O, nu! oftă Eliza.

— Badenhorst! Aici jos! răcni Murphy. Jack a fost împușcat!

— *Jack?* șopti Eliza. Oh, nu… oh, nu, oh, nu, oh, nu, oh, nu…

Era să se prăbușească, dar Murphy o susținu.

Detectivul Con Badenhorst ieși în trombă de pe poteca wallaby, cu propria-i lanternă în mână, cu cămașa albă de in ruptă.

— Ce s-a întâmplat? strigă.

Fără să aștepte un răspuns, alergă la Jack, scoțându-i casca de pe cap.

— Îmi pare atât de rău, Jack! Oh, nu, oh, nu, îmi pare atât de rău, Jack, *nu*…

Con își prinse telefonul între umăr și ureche.

— Gabriella, cheamă o ambulanță! Jack Michaels a fost împușcat, lângă lacul Mackenzie. Am ieșit de pe drum. *Nu* ne putem permite să-l pierdem.

— Nu, gemu Jack. Să nu mai aduci pe nimeni altcineva…

Con apucă mâinile lui Jack și le apăsă pe laterala lui.

— Ține apăsat aici, amice! Trebuie să te scoatem din ploaie. Murphy, ajută-mă să-l duc în cabană.

— Nu, gemu Jack. Nu…

Murphy o ajută pe Eliza să se ridice în picioare.

— Luminează lanterna pentru noi.

— L-am împușcat!

— Da, și o să te felicit mai târziu, dar acum trebuie să-l stabilizăm, așa că poți să luminezi naibii drumul? strigă Murphy.

Eliza luă lanterna de la el, cu tot corpul tremurând necontrolat. Murphy și Con îl ridicară pe Jack prin ușa deschisă a colibei, cu brațele făcute ca un scaun. Eliza îi urmă, cu pușca într-o mână și lanterna în cealaltă, luminându-le drumul cât de bine putea. Văzu motocicleta de teren a lui Jack, sprijinită de un copac din apropiere, ascunsă de vedere.

Coliba era așa cum și-o amintea. Lemn pe post de pereți, o podea de lemn putred care cobora înclinată spre o adâncitură stâncoasă săpată în spate. Salteaua de camping era încă acolo și îi provocă o nostalgie stranie și bolnăvicioasă. Bărbații îl coborâră pe Jack pe ea.

Raza de lumină a lanternei sale găsi două rucsacuri mari de drumeție, sprijinite de perete, pline până la refuz. Unul galben, unul roz.

— Ce s-a întâmplat, Eliza? spuse Con, punându-și mâinile peste cele ale lui Jack, ținând rana strâns.

— Eu… L-am văzut stând acolo, și în ploaie, cu casca lui, arăta atât de… Eu doar… Murphy s-a izbit de tufișurile din spatele meu și mi-am pierdut capul.

Lacrimi fierbinți i se revărsară pe obraji.

— Îmi pare atât de rău, Jack!

— Ce naiba e asta? spuse Murphy.

Desfăcu fermoarul rucsacului roz și scoase haine de fete, țăruși de cort, batoane proteice și tăieței ramen, o trusă de prim ajutor…

— Nu, Murphy! spuse Con brusc. Sunt dovezi. Nu te atinge de ele.

Murphy puse pachetul pe podea. Se întoarse, cu părul umed, cu fața firavă. Se ridică la înălțimea sa maximă, vocea umplându-i coliba.

— Ce cauți aici, Jack? De ce ai un rucsac plin de haine de fete?

— Nu, te rog! spuse Eliza, mutându-se între el și Jack. Așteaptă ambulanța!

— Unde este *Jasmine*? urlă Murphy.

— A plecat, gemu Jack, tremurând. Nu știu unde.

— Ce *știi*?

— Murphy, acum nu e cel mai bun moment, spuse Con printre dinți strânși, apăsând pe rana lui Jack cât de tare putea.

— Ele au aranjat totul, Murphy.

Jack tresări.

— Doar cât trebuie să se știe… fetele au aranjat totul.

Eliza își ținu respirația. Ușurarea pătrunse printre frică și vinovăție.

Lupta. Va trebui să le spun acum.

— Ce au aranjat? spuse Con.

— Ideea… lui Madison…

Fiecare respirație părea să-i aducă lui Jack agonie.

— Minți! răcni Murphy. Jasmine nu ar face nimic atât de prostesc.

— Ba da, spuse Jack. Dacă ar fi crezut… cel mai bun lucru – oftă de durere. Ceva nu a mers bine. Georgia… rucsacul ei și al lui Bree… Rucsacul lui Jasmine și cel al Cierrei au dispărut… trebuiau să… *au plecat înainte să ajung eu aici*. Bree… fetele trebuie să fi fost luate… singurul motiv. *Cineva le-a* luat.

Își lăsă capul într-o parte și nu mai vorbi, căzând în gemete neregulate.

Se uitară cu toții unul la altul.

— E imposibil! spuse Murphy.

— Tu nu o cunoști pe Madison așa cum o cunosc eu, spuse Eliza, simțindu-se rău. E capabilă. Dar unele lucruri… nu au sens.

— Oh, vrei să spui cum a *murit Georgia*? spuse Murphy.

— Au aranjat-o singure, spuse Con, fără ca vocea lui să dea nimic de gol. Dar dacă aveau de gând să-l aștepte… cu siguranță nu ar fi plecat fără

motiv.

— Și cine m-a atacat, sus pe munte? Una dintre ele? spuse Eliza.

Șterse sudoarea de pe fruntea lui Jack.

— Jack, dulce idiot, la ce te gândeai?

Con era din nou la telefon.

— Gabriella, ești acolo?

O puse pe difuzor în favoarea celorlalți.

— Așteptăm în vârful potecii. O ambulanță este pe drum, dar comandantul a ordonat un elicopter din Launceston: dacă îl pierdem pe Jack, pierdem și fetele. Cum se simte?

— Spune-le să se grăbească, spuse Con. Și cheamă criminaliștii. Avem dovezi aici, în ultimul loc în care ar fi putut fi fetele.

Murphy ieși din colibă, trântind ușa în urma lui.

— Murphy? strigă Con. Gabriella, Murphy vine spre tine. Ține cheile de la mașină și împiedică-l să facă vreo prostie. Ai grijă, știe cum să fure din buzunare.

Sunetul unui motor de motocicletă răsună în afara cabanei.

— La naiba! A luat bicicleta lui Jack. Gabriella! strigă Con în telefon.

— Mă ocup! veni răspunsul ei fără suflare.

Eliza strânse mâna lui Jack, dar el nu îi răspunse.

Îmi pare rău, Jack. Trebuie să le spun despre luptă.

CAPITOLUL 24

MURPHY

Murphy conduse motocicleta lui Jack pe potecă, manevrând-o pe lângă pietre și rădăcini, farul luminând urmele noroioase de cauciucuri, care arătau traseul pe care ajunsese Jack.

Acum se apropia de capătul traseului wallaby, iar sunetul motorului îi zornăia în casca la care coborâse viziera pentru a nu fi orbit de picăturile de ploaie. Văzu lumini în față, care se apropiau rapid. Tom și Gabriella îi stăteau în cale, făcându-i semn să coboare, strigându-i să oprească. Murphy tură motorul și conduse drept.

Se feriră în lateral, fețele lor fiind neclare în ploaie și în razele lanternelor, iar apoi Murphy ajunse pe poteca mai largă cu tracțiune integrală, farul săltăreț luminând drumul și ramurile de copaci care se întindeau peste el, brațe fantomatice parcă îmbrățișându-l.

Un wallaby sări pe potecă în fața lui, cu un pui în marsupiu, oprindu-se la marginea potecii pentru a-l privi, cu ochii reflectând farurile. Murphy trecu drept pe lângă el: știa încotro se îndrepta.

O luă pe vechile trasee de pământ pe care le cunoștea bine din tinerețea petrecută pe aceleași poteci cu Butch. A străbătut drumuri forestiere, cu tufișuri noroioase, coborând pe versantul muntelui, până

când ieși la marginea orașului Limestone Creek și intră direct pe aleea unei ferme. Merse pe ea până la drum, apoi prin padocuri și până în oraș.

Străbătând străzile cu case dărăpănate și câini care lătrau, nu îi luă mult timp să ajungă la casa mare cu două etaje a familiei Mason. Lăsă motocicleta la ralanti lângă gard și o luă la goană până la ușa din față, ignorând treptele de pe peluza îngrijită. Deschise ușa grea de lemn cu un șut care sparse cadrul ușii.

— Madison! strigă el, aprinzând lumina în sufrageria principală, unde totul strălucea de curățenie. Unde ești?

Țipătul lui Nelly Mason răsună de la etaj, iar câteva secunde mai târziu se aprinse lumina scării. Domnul Bruiser se aruncă pe scări, ghemuindu-se pe ultima treaptă și lătrând ca un câine de pază. O clipă mai târziu, Kevin Mason coborî treptele în fugă, dezbrăcat, ținând în mână o bâtă de crichet. Nelly era în spatele lui, înfășurată în halat.

— Murphy, nenorocitule, ce naiba! strigă Kevin.

Murphy scoase Glockul de la centură și îl îndreptă spre capul lui.

Kevin tăcu instantaneu, bâta de crichet căzându-i din mâini. Nelly leșină, corpul ei lovindu-se cu un zgomot surd de treptele mochetate.

— Madison! Coboară aici, strigă Murphy. Acum!

— Nu, răcni Kevin, cu vocea sugrumată. Madison, are o armă!

Auzi pașii lui Madison și apoi apăru și ea, cu părul dezordonat, cu telefonul în mână.

— Lasă telefonul sau îl împușc pe tatăl tău! spuse Murphy.

Teroarea se văzu pe fața lui Madison. Scăpă telefonul și acesta se rostogoli până la trupul întins al lui Nelly.

— Ai ucis-o pe Georgia? Eram atât de sigură că nu ai fost tu, șopti ea.

Apoi, indignarea îi traversă fața.

— Eu te-am *apărat*!

— Jack a spus că tu ai plănuit asta! strigă Murphy. Tu și fetele ați plănuit să dispăreți. De dragul canalului tău nenorocit de YouTube?

Frica dispăru de pe fața ei, înlocuită de o sprânceană ridicată. Coborî scările și își puse mâinile în șolduri.

— Asta e ceea ce a spus Jack, nu-i așa? Știai că face sex cu fiica ta?

— Madison, du-te înapoi în camera ta, se înecă Kevin.

— Nu-ți face griji, tată, n-o să tragă – e *Murphy*.

Madison înclină capul.

— E la fel de slab ca și Jasmine.

— Tu ai plănuit asta, Madison? Jasmine a fost de acord cu asta? spuse Murphy, scuturând arma. Răspunde-mi!

— Crezi că i-am spus Georgiei să se arunce de pe o stâncă? spuse Madison, acum zâmbind. Chiar crezi că sunt capabilă de așa ceva?

— Tu ai aranjat asta? spuse Murphy.

— Da, spuse Madison. Am făcut-o. Am plănuit totul.

— Ce vrei să spui? spuse Kevin, întorcându-se puțin spre ea.

— Ai găsit rucsacurile, nu-i așa? spuse Madison. Nu va dura mult până când se va afla. Da, am plănuit asta. Dar ceva a mers prost. Nu au luat legătura cu mine, Georgia e moartă și nici Bree nu și-a primit rucsacul. Cred că altcineva le-a luat cu adevărat, Murphy. Sau, cel mai probabil, Cierra și Jasmine joacă un joc de care eu nu știu. Târfele astea mici!

Ochii ei sclipiră.

— Un lucru e sigur: cu Georgia moartă și celelalte trei dispărute, poate că povestea noastră a devenit adevărată. L-am invocat pe Omul Flămând.

— Dar Jasmine? Spune-mi… spuse Murphy. Totul.

Scutură din nou pistolul.

— Spune „te rog!”, spuse Madison.

Scrâșni din dinți atât de tare, încât scârțâiră.

— Haide! spuse Madison. Spune „te rog!”

— Madison, șopti Kevin.

— Te rog! cedă Murphy.

— Nu. Mă duc înapoi în pat. O să vorbesc cu poliția mâine, dar nu vorbesc cu tine când ești într-o dispoziție atât de proastă. Noapte bună, domnule Murphy! Noapte bună, tată!

Madison își luă telefonul și urcă scările. Murphy o privi cum pleca. Nelly, văzu acum, era trează, dar nu se mișcase. Kevin era alb ca un cearșaf.

Murphy puse Glockul la loc în centură.

— Fiica ta a scăpat de sub control.

Ieși din casă, lovind cu piciorul o plantă în ghiveci în drumul său spre motocicleta de teren. În mintea lui Murphy se forma o poveste. Moartea Georgiei fusese accidentală, apoi Jasmine și Cierra au fugit – de teamă să nu aibă probleme – luându-și rucsacurile și ascunzându-se undeva. Și, dintr-un motiv oarecare, Madison era calmă, sigură. Era chinuitor faptul că nu voia să împărtășească secretele pe care le ținea în spatele acelei fețe îngâmfate, dar asta… asta însemna că orice i se întâmplase lui Jasmine, poate că nu era prea rău.

Două emoții se războiau în interiorul lui. Fiica lui lipsea și asta era ca o boală, o pneumonie: ceva îi bloca pieptul și nu putea să respire, iar el ardea de febră. Dar acest alt lucru era acum în el: o licărire de speranță.

Rucsacul lui Jasmine și cel al Cierrei au dispărut, așa că ambele au reușit să ajungă de pe poteca Lacul Fără Nume până la Cabana Pescarului de la Lacul Mackenzie. În timp ce se întorcea acasă pe motocicleta lui Jack, se instală certitudinea. *Jasmine e în viață.*

Dimineața se va îndrepta spre Lacul Mackenzie și se va alătura căutărilor care vor începe, cu siguranță, acolo. Lăsă motocicleta pe alee, în spatele Hiluxului lui Butch. Auzea muzică din șopronul din spate – Butch era încă acolo. Murphy intră în camera lui, oprindu-se în fața desenului în creion al lui Jasmine. Pentru prima dată de la moartea Sarei, îngenunche în fața patului său pentru a se ruga.

Sara, dacă ești acolo sus, am nevoie de tine acum... adu-o pe Jasmine înapoi și îți promit că n-o să mai fumez iarbă niciodată, n-o să mai...

Se gândi cu atenție la lucrurile pe care Sara nu le aproba.

Nu voi mai fuma iarbă, nu voi mai înjura. O să... o să îndrept lucrurile, Doamne. Cu cine trebuie să vorbesc?! O să-mi îndrept viața, eu... jur... Iisuse, adu-o înapoi în siguranță și o voi duce la biserică în fiecare duminică, jur...

CAPITOLUL 25

CON

Con și Eliza stăteau, față în față, în sala de așteptare a Spitalului General din Launceston. Gabriella stătea întinsă pe covor, cu geaca împachetată ca o pernă, dormind adânc. Lumina soarelui de dimineață devreme strălucea prin luminator, dezvăluind un cer albastru.

După ce Jack fusese în siguranță în elicopterul ambulanței, Gabriella și Eliza conduseră direct la spital, dar Con se opri în fața hotelului pentru a se asigura că își ia medicamentele. Dar, în ciuda acestui fapt, lipsa somnului îl făcea să fie pe muchie de cuțit. Simțea cum se agita, furia bubuia în interiorul lui.

Madison Mason.

Dacă Jack spunea adevărul, atunci Madison plănuise totul. Ei bine, aproape totul – cu siguranță disparițiile. Dar moartea Georgiei? Cu siguranță că nu.

Con se ridică și se plimbă prin cameră. O fată care și-ar fi pus propria soră în pericol pentru popularitate. Totuși, înainte de a putea vorbi cu ea…

Îi sună telefonul. Comandantul. Îi lăsase un mesaj când ajunsese la hotel, dar era miezul nopții. Se părea că era trează acum.

— Trebuie doar să dau un telefon, Eliza. Mă întorc în curând.

Eliza dădu din cap, funda cu imprimeu de leopard din jurul capului alunecându-i puțin. Părea extrem de obosită.

Se îndreptă spre o cameră alăturată pentru a răspunde la telefon.

— Cornelius!

Vocea comandantului era rece ca gheața ciobită.

— Ești bine?

— Sunt la spital, răspunse Con. Îl aștept pe Jack să se trezească.

Vocea i se înăspri.

— Și chiar îl crezi?

— Eu… l-am crezut. Îl *cred*.

— Încearcă să se acopere. Tocmai a fost prins la locul faptei – împușcat la locul faptei. Va trebui să ne ocupăm de rolul Elizei în asta în curând, dar găsirea fetelor trebuie să fie prioritatea noastră. Este foarte convenabil pentru Jack să pretindă că și-au aranjat singure dispariția.

— Pentru el, a fost o mărturisire pe patul de moarte, spuse Con. Nu avea niciun motiv să mintă.

— Știți că acest lucru ne pune într-o situație dificilă.

— Cum așa?

Con devenea din ce în ce mai agitat de felul în care dansa în jurul subiectului.

— Madison Mason a anticipat acest lucru. În videoclipul ei, ea a spus că poliția îl va viza mai întâi pe Murphy, apoi pe Michaels și apoi pe ea. Cu izbucnirea Gabriellei…

— Care s-a dovedit a fi corectă!

— Care a fost extrem de neprofesionistă! Oferă oricărui avocat al apărării, care are jumătate din valoarea sa, abilitatea de a o apăra pe Madison de orice, mai puțin de o armă fumegândă! răbufni comandantul. Asta nu mai depinde de noi acum. Dar cred că i-ai spus Gabriellei că nu mai este implicată în caz? Nu mă obliga să o fac eu însămi. Tu ești detectivul principal.

— Comandante, spuse Con, amețit – această convorbire nu decurgea așa cum se aștepta. Vreau să te răzgândești.

— Nu mă îndoiesc că vrei, spuse ea. O trimit pe detectivul Tran la Cabana Pescarului pentru a se alătura echipei de criminalistică. O trimiți pe Gabriella acasă, chiar acum, sau te vei alătura ei.

— Comandante, eu…

— Intră acolo, Badenhorst, și stabilește dacă Jack spune adevărul sau nu. *Înainte să* te duci după Madison Mason. Oh, și Cornelius? Vin la Limestone Creek. E timpul să fiu pe teren. Voi fi acolo în câteva ore. Dacă mă întâlnesc cu Gabriella, voi ști că ești prea slab pentru a urma instrucțiunile.

Linia se întrerupse.

Poate că nu e o persoană matinală? se gândi Con supărat. *Ei bine, nici eu nu sunt.*

Se întoarse în sala de așteptare. Gabriella încă dormea, dar Eliza dispăruse, înlocuită de un asistent care stătea pe telefon. Îl văzu pe Con venind și își puse repede telefonul deoparte.

— Domnul Michaels este treaz. Puteți să intrați, dacă vreți! Cealaltă colegă a dumneavoastră este deja înăuntru.

Se uită la Gabriella.

— Nu știam dacă ar trebui să o trezesc pe aceasta sau nu, dar cealaltă detectivă nu părea îngrijorată.

Con o lăsă pe Gabriella să doarmă, mergând după asistent spre camera lui Jack.

CAPITOLUL 26

ELIZA

La doar câteva secunde după ce Con părăsise camera pentru a da un telefon, Eliza își ridică privirea și văzu un tânăr asistent medical intrând în sala de așteptare, tastând pe tableta sa aflată într-o husă rezistentă. Asistentul se uită la Gabriella, care sforăia ușor, și se întoarse spre Eliza.

— Detective?

Eliza nu ezită. Dădu din cap.

— Domnul Michaels este conștient acum, dar abia dacă poate purta o conversație. A pierdut mult sânge și tocmai a ieșit din operație, spuse el. Chirurgul insistă că domnul Michaels trebuie să se odihnească, dar înțelegem că trebuie să vorbiți cu el de urgență. Nu se simte prea bine, dar cum abia s-a trezit din anestezie și nu i-am administrat încă analgezicele, s-ar putea să fie singura dată când veți reuși să îl faceți să înțeleagă ceva.

Eliza se uită la Gabriella, care dormea pe podea, apoi se întoarse spre asistent.

— Da, chiar trebuie să vorbim cu el, spuse ea.

— Bine. Vă rog să fiți rapidă, iar eu trebuie să rămân cu dumneavoastră pentru a-i monitoriza starea.

Eliza îi făcu semn asistentului să o conducă. Când ajunseră la ușa camerei lui Jack, se opri.

— Îmi pare rău, domnule, dar în acest stadiu… toată lumea este suspectă. Procedura poliției. Va trebui să așteptați afară.

Folosi vocea ei de profesoară severă.

— Și vă rog să nu încercați să ascultați, bine, domnule? Nu vreau să vă arestez pentru obstrucționare. Aceasta este o investigație activă de omucidere.

Asistentul dădu din cap neliniștit. Eliza îl fixă cu privirea, dădu o dată din cap foarte profesionist și intră înăuntru.

Jack era pe pat, cu un bandaj în jurul coapsei, cu o perfuzie în braț și o canulă în nas. Transpira, avea ochii injectați și fața ușor albastră. Când încercă să se ridice, tresări.

— Eliza… le-au găsit?

Cuvintele lui erau articulate prost și înăbușite.

— Îmi pare atât de rău! Era să te omor, șopti Eliza, ghemuindu-se lângă patul lui. Îmi pare atât de rău!

— Unde sunt de…detectivii? spuse el.

Dinții îi clănțăneau.

— Sunt pe drum. Uite, Jack, spuse Eliza… Ai spus că fetele au plănuit dispariția?

— Nu! zise el, încercând să se ridice din nou. Nu am spus asta! Nu am făcut-o! Nu spune nimănui!

— Jack, spuse Eliza, aruncând o privire înapoi spre ușă.

Ea se aplecă mai aproape de urechea lui.

— Ce știe Madison despre tine?

— Despre ce vorbești? se bâlbâi Jack, respirând greu.

Pleoapele îi fluturară și căzu pe spate.

— Madison te-a atras în asta, nu-i așa? spuse ea. Te-a șantajat?

— Cum? Ce… Ce ți-a spus? spuse Jack.

— Spune-mi ce este! Pot să te ajut, insistă Eliza, urându-se pentru ceea ce făcea, dar știind că era necesar.

Pentru a se întări, se gândi la nepoata ei.

— Avea de gând să vă dea în vileag pe tine și pe Jasmine?

— Ce… ce știi despre… *Tu* i-ai spus lui Murphy?

Eliza își arătă dezaprobarea:

— Țțțț! Jack…

Ușa se deschise brusc și Con intră în cameră.

— Michaels! Te-ai trezit. Bine.

Își încrucișă brațele.

— Vreau să-mi spui adevărul!

— Eu… Nu știu…

— Nu mă lua cu prostii, Jack! spuse Con. Ai fost găsit cu bunurile a două dintre fetele dispărute și te culcai cu una dintre ele.

— Domnule detectiv, vă rog! spuse asistentul, intrând în spatele lui. Fiți blând!

— Deci? Sângele Georgiei este pe mâinile tale. Ne vei ajuta să le găsim pe celelalte?

Jack făcu o grimasă și se răsuci pe pat.

— Sau inventezi totul, ca să te salvezi? *Tu* ai fost găsit acolo unde bănuim că au fost fetele ultima dată. *Tu* te culcai cu una dintre cele dispărute. Erai pe munte, în ziua în care *au dispărut*.

Jack gemu. Tremură, scuturându-și capul, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji.

— Domnule Michaels? spuse asistentul, grăbindu-se să vină lângă el.

Îi verifică datele digitale ale semnelor vitale.

— Vă rog, domnilor detectivi, vreau să ieșiți afară!

— Nu. Trebuie să-l aud spunând-o. Trebuie să-l aud spunând că a mințit în legătură cu planul lor, că a pus fetele în pericol și, mai mult, doar ca să-și salveze pielea.

Văzând suferința lui Jack, Eliza își dădu seama că nu putea să păstreze acest secret. Nu mai putea s-o protejeze pe Wren.

Se întoarse spre Con, îl apucă de braț și îl duse afară.

— Eliza, ce…

— E timpul să-ți spun adevărul, spuse ea. Dar te rog… orice ai face, nu-i spune lui Madison!

Se uită în jur și se opri asupra unui dulap de lenjerie, chiar peste hol. Con o urmă în micul colțișor.

— Am o mărturisire… lupta dintre Jasmine și Madison.

Eliza fuse nevoită să își întoarcă privirea de la ochii lui Con.

— Madison m-a abordat în urmă cu câteva săptămâni. A cerut ca ea și Cierra să împartă un cort în tabără, iar Jasmine și Bree la fel.

— Asta-i tot?

Con scoase un râs întunecat. Părea zdruncinat astăzi.

— Voiau să doarmă una în cortul celeilalte? Ai rezolvat cazul, mulțumesc mult pentru…

— Asta nu e tot, îl întrerupse Eliza. Madison mi-a spus că, în a doua zi de tabără, Jasmine și ea urmau să se certe. Și că, după aceea, va trebui să-i trimit pe toți ceilalți înainte, inclusiv pe Madison, și să le țin pe Jasmine, Georgia, Bree și Cierra cu mine. Așa că am fi fost doar noi cinci, în spatele grupului.

— Ce? Și ai fost de acord? spuse Con.

— Credeam că vor doar să filmeze ceva! Nu e atât de simplu…

— De ce ai fi de *acord* cu asta, Eliza?

— Pentru că Madison m-a șantajat, spuse ea repede.

Asta îl opri. Avu nevoie de o secundă pentru a procesa asta.

— Cu ce? Cu ce ar putea ea…

— Ceea ce vreau să spun este că sunt sigură că Jack spune adevărul. Madison m-a obligat să le las pe cele patru fete în urmă. Erau capabile să organizeze o luptă. Ar fi fost capabile să înscenreze o dispariție.

— *De ce naiba nu mi-ai spus asta mai devreme? Georgia e moartă!*

Ușa de la camera lui Jack se deschise și asistenta se apropie de ei.

— Trebuie să vă vadă, altfel nu se va calma. Spune că e vorba de fete.

Con păși înăuntru, Eliza în urma lui. Un alt asistent îl ajuta pe Jack să bea dintr-un pahar cu apă, dar când îl văzu pe Con, Jack lăsă paharul să cadă și se lăsă pe o parte; fața lui era palidă, cu excepția unor puncte de culoare pe obraji.

— A fost ideea lui Madison, spuse Jack.

Fața lui era încă acoperită de sudoare.

— Cierra trebuia să ia parte la asta, pentru că telespectatorii lui Madison o cunoșteau. Georgia…

Vocea lui Jack se întrerupse.

— S-a gândit că ar putea să o ajute la muzeu. Că în câteva luni, când vor ieși din munți…

— *Luni?* spuse Con. Au plănuit să dispară *luni de zile*?

Chiar și asistenții păreau șocați, ambii privindu-l pe Jack cu o fascinație morbidă.

— Plănuiau să o ucidă pe Georgia? spuse Con.

— Toată lumea o *iubește pe* Georgia!

Fața lui Jack devenea palidă, în timp ce procesa responsabilitatea implicației lui.

— Planul era să pretindă că au fost răpite… Singura pe care o urau era Bree…

— Dar ea face parte din toată asta, spuse Con.

— E un coșmar nenorocit, spuse Jack. Madison a lăsat-o pe Bree să se implice doar pentru că a crezut că o va ajuta. Bree a vrut să-și însceneze moartea pentru ca toată lumea să-și dea seama cât de mult le lipsește – Madison încă se mai învinovățește pentru moartea lui Denni, și asta a făcut-o pe Bree să fie deprimată în primul rând. S-a gândit că dacă Bree și-ar putea înscena moartea, ar putea înceta să mai fie sinucigașă.

Stomacul Elizei tresări la menționarea lui Denni.

— Și ai crezut că are sens? spuse Con. Că toate astea au fost o idee bună? Ai lăsat pe cineva care era sinucigaș să meargă în pădure *și să-și înscenezе propria dispariție*?

— Urmau să o facă, indiferent dacă le ajutam…

— *Sunt niște adolescente!* răcni Con. *Sunt în grija ta! Ar fi trebuit să le spui părinților lor, școlii, poliției, oricui!*

— Vă rog, domnule detectiv! spuse unul dintre asistenți cu slăbiciune, dar celălalt doar dădu din cap în semn de aprobare.

Gabriella intră în cameră, închizând ușa în urma ei.

— Ați început petrecerea fără mine?

Se încruntă.

— Hai să te pun la curent: fetele *au* plănuit totul, spuse Con, fără să-și ia ochii de la Jack. Cierra voia vizualizări pentru canalul de YouTube al lui Madison, Georgia voia atenție pentru muzeul ei, iar Bree era disperată după simpatia oamenilor. Suntem pe cale să aflăm care a fost motivul lui Jasmine. Nu-i așa, Jack?

— Jaz nu mi-a spus.

Oh, Jack! se gândi Eliza. Era o minciună, o minciună evidentă și completă.

— Nu te-a deranjat că fata cu care te culcai a vrut să dispară? spuse Con cu teribilă răbdare.

— Nu știu, nu am vrut să o presez…

— Dar *te* culcai cu ea? Și dacă minți acum, vom avea probleme.

Jack ezită.

— Da.

— De cât timp?

— O vreme.

— *Cât timp?*

— Nouă luni…

Con respiră adânc și calm pe nas. Când deschise ochii, emoțiile îi erau din nou ascunse, o aparență de profesionalism revenindu-i pe față.

— Deci, să înțeleg: le-ai ajutat cu planul ăsta, doar din dragoste pentru Jasmine?

— Ei bine, da, asta… plus că Madison a spus că va zice tuturor despre mine și Jasmine… și mi-a promis bani, mormăi el.

— Cât de mult? spuse Con.

— Cinci mii.

— De unde naiba a făcut rost de atâția bani? spuse Con, aruncând o privire spre Eliza și Gabriella. Cât de bogați sunt părinții ei?

— Kevin Mason lucrează în domeniul imobiliar, are proprietăți de investiții, spuse Eliza, cu vocea ei mică, simțindu-se încă pedepsită.

— Con, cu cifrele ei de pe YouTube, ar face venituri de mii de dolari din reclame, ușor, spune Gabriella.

— Și ce ți-a cerut să faci, mai exact? spuse Con, întorcându-se spre Jack.

— Să le găsesc un loc unde să se ascundă. Să le las bagajele la Cabana Pescarului. Urmau să campeze acolo pentru o vreme… să le iau și să le duc la o fermă din Ridgley…

— Dar nu erau acolo când ai venit tu, spuse Con.

— Domnule detectiv, cred că de data asta chiar are nevoie de odihnă, spuse asistentul.

Jack avea ochii închiși, dar continuă să vorbească.

— Rucsacul lui Jasmine și cel al Cierrei, nicăieri… ar fi trebuit să fie în partea de oraș sau de munte… ar fi… ar fi trebuit să fie găsite până acum… *cineva le-a luat*.

— Două rucsacuri. Dacă Georgia a murit înainte de a ajunge, asta explică faptul că geanta ei se afla acolo, spuse Gabriella. Dacă Bree nu și-a luat rucsacul… unde este?

— Nu știu. Cei de la SES caută acum exclusiv în jurul Lacului Mackenzie și între acesta și Lacul Fără Nume, spuse Con, privind asistenții care se agitau în jurul lui Jack. Următorul nostru pas este să-i sunăm pe părinții lui Madison.

— Nu! strigă Jack, aruncându-se în față. O să-mi ruineze viața! O să ți-o ruineze și pe a ta, detective!

Începu să tușească și nu se mai putea opri. Sângele îi cădea pe piept.

— Afară, toată lumea afară! șuieră asistentul, scoțându-i afară pe coridor.

Eliza îi urmă pe Con și Gabriella afară. Con vorbea deja la telefon și se îndrepta pe coridor spre ieșirea către o curte, Gabriella era aproape în urma lui, clătinând din cap în timp ce se confrunta cu noile informații. Picioarele Elizei se înmuiară și se sprijini de perete.

Te rog să fii bine, Jack! În orice caz, era afară acum. *Iar eu voi deveni Inamicul Public Numărul Unu. Nu că aș merita ceva mai bun.*

Cel puțin putea spera că, atunci când totul se va termina, Madison nu va ști că Eliza confirmase povestea lui Jack… Ca și cum ar fi fost invocată de gândul acesta, se auzi un zgomot de tocuri înalte care alunecau pe podeaua de gresie.

— Bună ziua, domnișoară Ellis!

Era Madison Mason. Părul și machiajul ei erau perfecte, iar ea purta o jachetă verde, de epocă de lux, apretată și rigidă în jurul gulerului, cu o broșă albatros.

Eliza se îndreptă.

— Madison…

— Am auzit că domnul Michaels a fost împușcat. Am fost îngrijorată. Am *pus-o pe* mama să mă aducă aici. Pentru că trebuia să verific.

Buzele lui Madison se strânseră în timp ce ochii ei se îndreptară spre ușa camerei lui Jack. Un doctor intră în grabă pe acolo, iar un alt asistent ieși în grabă.

— Dar dacă dumneavoastră sunteți aici, acum lucrurile au sens.

— Madison, te rog, înainte să spui ceva…

— Tatăl lui Jasmine a venit să mă viziteze aseară. Am avut o conversație interesantă. Vedeți dumneavoastră, singura persoană care i-ar fi putut spune că am plănuit disparițiile este domnul Michaels. Dar Murphy îl *urăște*, așa că altcineva trebuie să îi fi susținut povestea pentru ca el să o creadă.

Sesiză o ușoară tresărire deasupra ochiului stâng al lui Madison.

— Acum, domnișoară Ellis, nu știați despre întregul plan. Presupun că una dintre celelalte fete v-a spus mai multe?! Eu cred că Bree – ea și Denni erau de nedespărțit. Dar nu am discutat despre ce s-ar întâmpla dacă ați interveni? Nu știu lucruri despre dumneavoastră, domnișoară Ellis, care v-ar distruge?

— Madison, te rog, ascultă-mă! Nu i-am spus nimic lui Murphy… spuse Eliza. Fetele *chiar lipsesc* acum. Georgia e *moartă*…

— Știu, spuse Madison cu vocea aspră, o fisură momentană în masca ei. Este tragic. Am iubit-o pe Georgia. Dar…

Își forță durerea să se întoarcă în spatele măștii.

— Georgia a murit. Nu mai putem face nimic. Nu-mi pot imagina cât de oribil trebuie să fi fost accidentul, dar acum celelalte trei sunt speriate că vor fi învinovățite.

— Madison, trebuie să înțelegi cât de serioasă este situația! spuse Eliza. Publicitatea nu merită!

— *Publicitate?* spuse Madison cu neîncredere, cu ochii dezlănțuiți doar pentru o clipă înainte de a-și reveni. Domnișoară Ellis, *habar nu* aveți ce facem aici, ce vom realiza – își aranjă jacheta. Am fost de acord că ar fi prea dificil dacă fetele ar vedea orice știre despre propria lor dispariție, dar în cazul în care Jasmine încalcă regulile și se uită la telefon sau primește în alt mod știri despre ceea ce se întâmplă… Nu vreau să îl vadă pe Jack sau pe tatăl ei fiind învinuit. Se va întoarce pentru a-i

proteja. Dar dumneavoastră… spuse ea. Dumneavoastră, *nu* trebuie să nu apăreți la știri! Așa că ne vom vedea în curând, *domnișoară Ellis*!

Se învârti și plecă pe coridor.

— Madison! Te rog!

Eliza se repezi după ea.

— Madison, trebuie să anulezi asta! Te rog!

— Chiar dacă aș putea, nu o voi face!

Se întoarse spre Eliza.

— Vei avea destule probleme de rezolvat *foarte curând* – își dădu părul pe spate. Și ca să știi, e vina *ta* că Denni s-a sinucis.

O furie fierbinte, cum nu mai simțise Eliza niciodată, trecu prin ea. A avut destulă stăpânire de sine ca să nu-i dea un șut în gură.

— Întotdeauna îmi plac micile noastre discuții, domnișoară Ellis. Nu uitați: *Energie mare pentru cercuri!* spuse ea, cu o voce drăgălașă. *Permisiune să fiu împuternicită!*

Madison plecă pe hol; tocurile înalte loveau cu putere gresia.

CAPITOLUL 27

CON

Con stătea în curtea spitalului, acolo unde nu mirosea a dezinfectant, dar tonul de apel îi înnebunea capul. Pentru a treia oară, răspunse doar căsuța vocală a lui Nelly Mason.

— Sunați-mă imediat ce primiți asta, doamnă Mason! Este foarte important să vorbesc cu dumneavoastră.

Închise telefonul în timp ce Gabriella își încheia propriul apel.

— Ai găsit-o pe Tran? întrebă el.

— Da, era alături de controlorul căutării când am sunat, agentul Darren Cahil.

— Stai, de ce știu numele ăsta de familie? spuse Con.

— Sora lui era Rose Cahil. Luată în timpul răpirilor din 1985.

Con se frecă la colțul ochiului.

— Coincidență?

— Ar fi avut zece ani, spuse Gabriella cu subînțeles – bătu din palme. Dar îmi *place* acest caz, Con. Toate aceste mici conexiuni, iar acum se pare că fetele… s-au răpit singure? *Ce întorsătură de situație.* Mulțumesc că nu ne-ai dat afară din anchetă încă!

Con simți cum îi pică stomacul.

— Urmează-mă, trebuie să îți spun ceva! spuse el cu greutate.

Fața ei se lumină.

— O altă răsturnare de situație?

— N-o să-ți placă asta.

Se întoarse înăuntru, cu Gabriella în urma lui, și găsi o cameră liberă.

— Aici, spuse el.

— Oh, detective, scandalagiule, spuse Gabriella, dându-și buclele înapoi și punându-și o mână pe șold. Nu poți să aștepți până când nu mai suntem în timpul programului?

Con făcu o grimasă.

— Gabriella!

Îi prinse starea de spirit.

— De ce îmi folosești numele întreg? Ce s-a întâmplat?

— Ieri, când ai vorbit în direct la Madison…

— Vrei să spui când am prezis corect că ascunde ceva?

— Da, ei bine, comandantul Normandy a vorbit cu mine și… Cred că este o reacție exagerată – nu, *este o* reacție exagerată –, dar ea spune că…

Înghiți în sec.

— Ceea ce ai făcut, în transmisiune în direct, a făcut ca departamentul să arate rău, a întors o mulțime de oameni împotriva noastră, a pus-o pe ea, comandant, sub semnul întrebării și…

Abia dacă reuși să o spună:

— Nu te mai ocupi de caz.

Gabriella clipi.

— *Pardonne-moi?*

— În vigoare de ieri. Și Agatha e pe drum, așa că nici măcar nu pot să o ascund.

Vocea lui se transformă într-un scâncet rugător la sfârșit:

— Îmi pare rău, Gab, am…

Ea se ridică.

— Mă retragi din caz?

— Nu, nu eu. Comandantul o face. Va trebui să treci pe la secție și să predai arma până când vei fi realocată. Du-te acasă, Gabriella!

— Ai luptat pentru mine? întrebă ea. Ai luptat pentru fete?

— Bineînțeles că da, spuse el, înțepat.

— Nu foarte greu, evident, spuse ea răutăcios. Mă întreb dacă ar fi dispusă să te păstreze *pe tine* dacă ar ști ce ai făcut? Încuietorile pe care le-ai deschis aseară prin efracție, de exemplu. Fără un mandat! Uită-te la mine, atât de nobil și de reușit, domnule Stres Posttraumatic, Dar Tot Îmi Păstrez Slujba Pentru Că Toată Lumea Ignoră Cât Sunt De Incomod.

— Hei! spuse Con, cu fața roșie, vocea ridicându-se pentru a se potrivi cu a ei. Nu e vina mea că ai strigat la o adolescentă pe *propriul ei live stream*. Ce naiba te-a făcut să crezi că era o idee bună?

— Instinct, Badenhorst! șuieră ea, cu obrajii arzând, evident rușinată pentru comentariul ei, dar prea mândră ca să dea înapoi. Toți detectivii buni îl au.

— Te-ai purtat ca și cum ai fi încă în liceu și uite ce ai obținut – ai fost dată afară dintr-un caz care ți-ar fi putut face cariera, spuse Con. Mai rău, îi va întoarce pe toți împotriva mea, profesionistul care încă trebuie să încerce să rezolve acest caz.

— Oh, nu! „Sunt eroul cazului «Jaguar», am nevoie ca toată lumea să mă iubească.” Nu te place toată lumea?! Ce *oroare*!

— De ce te superi pe mine? Nu e vina mea.

— De ce țipi la mine? strigă ea.

— Nu o fac! strigă el.

— Crezi că poți rezolva cazul fără mine? Bine. Succes, *idiotule*!

Ieși în trombă din cameră.

Inechitatea acestei situații îl făcu pe Con să se înfioare. Era și mai rău din cauza faptului că avea dreptate – *fusese* un instinct bun din partea ei. Se întoarse să se îndrepte după ea – voia să îi mai dea o replică, voia să se asigure că este bine, nu știa ce vrea – dar se opri brusc. Uitase ceva.

Se întoarse în fugă la secția lui Jack. Tânărul era scos din camera lui în patul cu rotile, inconștient și cu un tub de respirație în gât. Asistentele și doctorii bâzâiau în jurul lui.

— Ce se întâmplă? spuse Con, lipindu-se de perete pentru a le permite să treacă.

Asistentul din camera lui Jack îi vorbi.

— E în drum spre operație. S-ar putea să fie mai multe leziuni interne decât am crezut.

Con simți o înțepătură de vinovăție pe care o respinse cu furie: interogatoriul dur fusese necesar. Viețile a trei fete atârnau în balanță.

— Dar cealaltă femeie? Eliza – blondă, cu ochelari. Ați văzut unde s-a dus?

Asistentul ridică din umeri, ajungând deja din urmă patul lui Jack.

— N-am văzut-o.

Con îi privi plecând, apoi se îndreptă spre mașina lui. Să o sune mai întâi pe Gabriella sau pe comandant? O sună pe Gabriella. Ea îi respinse apelul. Înjură și o sună pe doamna comandant.

— Cornelius, spuse ea. Ce ai să-mi spui?

CAPITOLUL 28

ELIZA

Eliza se prinse strâns de spatele lui Darren, haina controlorului de căutare fiind aspră pe obrazul ei, iar scaunul motocicletei lui fiind uzat și dur. Merseră cu viteză pe potecă, pe lângă Lacul Mackenzie, îmbrățișând malul nisipos, care oferea o priveliște completă a lacului alpin rece, cu nuanțele sale de verde salvie și albastru marin tern, reflectând cerul și vârful muntelui.

Dacă lui Madison i-ar fi ieșit toate cum voia ea, aceasta ar fi fost ultima șansă a Elizei de a se alătura căutării. Ultima ei șansă de a îndruma căutările spre locul unde Georgia văzuse acea siluetă și poate, doar poate, să găsească un indiciu despre fete și poate să o oprească pe Madison înainte ca viața lui Wren să fie distrusă.

Bărcile gonflabile portocalii pluteau pe apele lacului, iar scafandrii poliției ieșeau ocazional la suprafață. Deasupra se afla elicopterul pe cerul albastru, intrând și ieșind din peisaj. Cel puțin două treimi din echipa de căutare se mutaseră deja în această zonă, aici, pe malul Lacului Mackenzie, dar și în jurul acestuia. Dacă motocicleta nu ar fi fost atât de zgomotoasă, știa că ar fi auzit glasurile care le strigau pe fete: „Jasmine! Bree! Cierra!”

Îl instruise pe Darren să ignore drumul spre poteca wallaby, care ducea la cabană, și să continue pe drumul cu tracțiune integrală. El explică faptul că, deoarece rucsacurile lui Jasmine și al Cierrei fuseseră luate, știau că au reușit să *iasă* din tufișurile în care se aflau acum, înapoi pe munte, dar ea insistase. Încetiniră, iar Darren opri motorul.

— Deci? Ăsta e locul, nu?

El dezlegă rucsacurile de drumeție de pe motocicletă, înmânându-i-l Elizei pe al ei.

Se aflau pe o ridicătură a potecii, lângă o mică pădurice de eucalipți albi răsuciți, cu rădăcinile lor înfășurate în jurul unor blocuri mari de dolomită gri pal. În afară de această livadă, peisajul era în mare parte deschis: câmpii de tufișuri joase cu puncte stâncoase și lacuri mici. În depărtare se vedea bruma albastră și mohorâtă a muntelui Ironstone. Insectele bâzâiau, greierii ciripeau.

— Știți unde suntem? întrebă Darren.

O privea acum cu o intensitate străină.

— Cred că da, spuse Eliza.

— Știu că ceea ce s-a întâmplat cu Jack aseară a fost… dificil. Dar ce s-a schimbat cu adevărat față de ultima dată când am încercat asta? spuse Darren.

Tonul lui era politicos și curios, dar ochii lui ascuțiți îi dădeau de gol suspiciunea.

Am împușcat pe cineva noaptea trecută. Am crezut că era un om-urs. Am simțit aceeași teroare.

— Mi-a reamintit o mulțime de sentimente, spuse Eliza. Și, odată cu asta, au apărut și câteva amintiri disparate.

Arătă spre muntele Ironstone, apoi își trase degetele înapoi spre o creastă din apropiere.

— Dar sunt sigură că Georgiei i s-a părut că a văzut pe cineva *acolo* sus.

La o distanță de aproximativ 500 de metri, o creastă de gresie dură ieșea din pământ ca o înotătoare de pește. În vârful ei se afla un singur eucalipt mare și alb, cu frunzele care se întindeau până la cer. Era atât de mare și de nepotrivit, încât Eliza era sigură că era același.

Darren scană creasta.

— Vă amintiți creasta unde Georgia a văzut silueta?

— Îmi amintesc copacul. Îmi amintesc de înotătoarea de stâncă.

— Sunt o mulțime de copaci și de creste pe aici, spuse Darren.

— Îmi amintesc muntele Ironstone în depărtare. Îmi amintesc că nu trecuserăm de mult pe poteca spre Penny Royal Hut. Îmi amintesc că Lacul Fără Nume se afla undeva la est de noi. Și îmi amintesc de acel eucalipt alb, mare pe o înotătoare de stâncă, pentru că Georgia susținea că ceea ce a văzut se ascundea în spatele ei.

— Atunci ar fi trebuit să aducem mai mulți căutători, spuse Darren, scoțându-și telefonul prin satelit din buzunar.

Eliza își puse mâna pe a lui pentru a-l opri.

— Cu cât mai puțini oameni aici, cu atât mai bine: dacă Georgia a văzut cu adevărat pe cineva, oricine ar fi fost a reușit să evite căutătorii în tot acest timp. Asta înseamnă că noi va trebui să fim liniștiți. În plus… Adică, dacă el e… ce a văzut Georgia…

— Nu e ceva ce putem face de capul nostru, domnișoară Ellis.

— Nu asta vreau să spun, spuse ea, cu o urmă de exasperare în glas. Uite, nu vrei să fii tu cel care îl găsește pe Omul Flămând? Pentru sora ta, Rose?

Era josnic și se urî pentru că o spusese, dar avut efectul dorit. Darren ezită, cu emoțiile în conflict pe față.

— Ce am putea spera să găsim acolo sus?

Liniile de pe fața lui erau dure.

— Mă puneți într-o situație dificilă.

— Cine știe ce am putea găsi, spuse Eliza. Indicii, poate? Dovezi. Răspunsuri.

Darren o privi, cu suspiciune pe față.

— În regulă. Să mergem!

În timp ce ieșeau de pe potecă și se îndreptau spre creastă, Eliza auzi vocea lui Tom în capul ei: „Să lăsați o urmă pe o potecă în Great Western Tiers este un exercițiu de sinucidere. Nu încercați să faceți asta." El ținuse acel discurs întregului grup de camping înainte de a pleca de la școală.

Dar cu siguranță nu ar fi atât de rău. Zona aceasta era ceva mai deschisă decât majoritatea, iar ei aveau acea livadă de eucalipți albi după care să se orienteze.

Dar ar fi trebuit să știe că nu va fi atât de ușor. Ceea ce păreau a fi arbuști joși de la înălțimea potecii erau, de fapt, tufișuri care îi ajungeau până la umeri, chiar peste cap în unele locuri. Sub ele, solul era accidentat și plin de pete mlăștinoase inexplicabile.

— Să ne oprim aici o clipă! spuse Darren după zece minute.

Chiar dacă era un teren destul de plat, fuse o drumeție grea. Se aflau printre cătină cu frunze arămii, o plantă care se găsea doar în Tasmania. Avea frunze zimțate de culoare verde închis și ciorchini de flori mici, albe, în formă de urnă. Era de o frumusețe absolută, mirosea a sălbăticie și a libertate, înflorind și fiind perfectă aici, în sălbăticie.

— Închide-ți ochii și întoarceți-vă de trei ori! spuse Darren.

— Poftim? spuse Eliza.

— Vreau să vă arăt ceva.

Eliza închise ochii și se întoarse, apoi îi deschise când auzi zgomotul lui Darren prin tufișuri. Sări înapoi, frunzele ascuțite desenând o linie subțire de sânge pe dosul mâinilor ei.

Darren se afla acum în spatele ei.

— Ce *faceți*? spuse ea.

— Vreau să arătați înapoi spre traseu. M-am mutat ca să nu aveți un punct de referință. Arătați-mi de unde am venit.

Eliza arătă cu degetul. Darren clătină din cap.

— Ați greșit. Încercați din nou!

Eliza ezită, apoi arătă la patruzeci și cinci de grade față de prima ei încercare.

— Greșit din nou. Acum sunteți moartă. Pierdută în sălbăticie. Și noi suntem la cât: zece minute de traseu?

— *Dumneavoastră* știți unde suntem?

— Da.

Își ridică mâneca pentru a arăta o busolă impermeabilă, legată la încheietura mâinii cu o brățară din coardă de parașută.

— Pentru că știu că nu mă pot baza pe propriul meu simț al direcției, nu aici.

— Dar mai știți care este direcția spre creastă? spuse Eliza.

— Încerc să vă ajut să înțelegeți. Să plecăm, doar noi doi, e o prostie. Să vă gândiți că ar putea fi ceva acolo sus pe creastă, după atâta timp și după vremea pe care am avut-o, e o prostie. Să căutăm aici, când ar trebui să ne întoarcem acolo unde *știm că* au fost fetele, e o *prostie*.

— De ce ați acceptat să veniți, dacă sunt o fetiță atât de proastă?

— Pentru că, domnișoară Ellis, *nu sunteți* o fetiță și *nu sunteți* proastă. Ori știți ceva ce nu-mi spuneți, ori sunteți condusă de o emoție care vă anulează judecata. Aș vrea să știu care dintre ele este.

— Nu știu despre ce vorbiți.

Darren își împinse mâneca în jos peste busolă.

— Ei bine, nu ne mișcăm până nu-mi spuneți.

— Nu puteți face asta.

— Vreau să le găsesc pe fetele astea mai mult decât ați putea dumneavoastră să știți, spuse Darren. Până nu aflu ce ascundeți, nu ne întoarcem pe traseu.

— Darren… ascultă-mă! Doar du-mă pe creasta aia.

— Măcar mă ascultați?

— Bine.

Trecu pe lângă el.

— Mă duc eu însămi acolo.

Ignoră înțepătura frunzelor și zumzetul insectelor. Cătina cu frunze arămii făcu loc brusc unei mici întinderi de crini indigo, oferind o vizibilitate mult mai bună a crestei. Călcă prin ea, urmărind creasta de gresie și eucaliptul său alb direct în față. Îl putea auzi pe Darren mergând în spatele ei. Îi auzea chicoteala lui joasă, iar asta îi făcu să i se ridice părul de pe ceafă.

— Știți ce este cu adevărat interesant, domnișoară Ellis?

Ea îl ignoră, cu ochii pe creastă.

— Cu o secundă în urmă nu aveați nicio idee în ce direcție vă îndreptați.

— Nu sunteți singurul care știe să citească o busolă, *domnule agent*!

Continuă să calce în picioare prin mărăcinișul care acoperea solul.

— O să ajung până la urmă la miezul problemei, domnișoară Ellis, spuse el. Orice ar fi! Întotdeauna reușesc.

Nu va trebui să aștepți atât de mult, se gândi ea, iar în mintea ei apăru chipul lui Madison. Con o va aștepta probabil în oraș. Cuvintele lui Darren îi reveneau în minte: „Ești condusă de o emoție care-ți anulează judecata.” Era un adevăr inconfortabil în asta. Se gândi la biletul de voie din buzunar:

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să fie puternică.

Semnat, E. Ellis.

Creasta de gresie era abruptă și surprinzător de stâncoasă, iarba de pe creastă acoperind-o ca pe o grădină înghesuită. Aici sus, la marginea culmii cu aspect de înotătoare, Eliza era expusă în mod deosebit vântului

rece și mușcător, care înăbușea orice zgomot: pașii lui Darren în spatele ei, chiar și propria ei respirație. Nimic în afară de vântul de munte.

Eliza opri, închizând ochii, în timp ce zgomotul trecea pe lângă ea ca un tren, învăluind-o în izolare. Proaspăt, limpede și liber. Pentru o clipă.

Deschise ochii și își șterse lacrimile. În față se afla uriașul eucalipt alb. Dincolo de el se întindea o priveliște de nedescris, cu niveluri cețoase de dealuri și munți sumbri, o sălbăticie deasă. Se apropie de eucalipt și îl atinse cu mâna; era rece. Se uită peste el, studie pământul, împinse firele de iarbă de pe creastă pentru a verifica solul. Căuta urme de pași, zgârieturi, resturi de haine, orice.

Nu era nimic. Niciun indiciu care să indice cine ar fi putut sta aici, cine o lovise în cap, ai cui pași îi auzise. La fel cum spusese Darren: nimic de văzut. Dar îl găsise. Darren ar putea direcționa alți căutători să acopere această zonă. Ea *nu era* complet inutilă.

— Domnișoară Ellis, spuse Darren.

Ea îl ignoră.

— Cierra! strigă ea în vânt. *Bree! Jasmine!*

Vântul îi suflă cuvintele înapoi în față.

— Cierra! Bree! Jasmine! *Cierra, unde ești?*

— Domnișoară Ellis, uitați-vă la nori! Trebuie să ne întoarcem.

— *Cierra! CIERRA!* strigă ea.

Vântului nu-i păsa. Muntelui nu-i păsa. Genunchii îi slăbiră, dar totuși se agăță de copac și țipă:

— BREE! JASMINE! *CIERRA!!!*

Unde sunt fetele? Unde sunt fetele? Denni, de ce nu te-am putut salva?

Acum căzu complet în genunchi. Soarele se întuneca în spatele unui înveliș de nori groși și ea văzu norii de ploaie care se apropiau. Prima picătură groasă îi lovi obrazul. Nu mai putea să țipe, nu mai putea să le spună numele. Își înfășură brațele în jurul genunchilor și, pentru o clipă,

se stinse complet. Darren își scoase pelerina de ploaie din rucsac și ea simți cum o înfășoară în jurul ei, cu brațele lui calde. Rușinea, vinovăția și durerea năvăliră prin ea, făcând-o să se simtă mică și fără prieteni, în derivă într-o mare de sălbăticie. Când ploaia se înteți, îi permise lui Darren să o ridice în picioare și să o conducă înapoi spre potecă printre plantele de munte, amorțită și rigidă.

Drumul de întoarcere părea să nu fi durat deloc mult, ploaia înghețată scurgându-i toată sensibilitatea de pe față și mâini. Darren se tot uita la ea cu îngrijorare, dar capacitatea ei de a se îngriji fusese răpusă de vânt odată cu țipetele ei.

Madison va anunța poliția.

Motocicleta era acolo unde o lăsaseră. Eliza se chinui să simtă ceva când o văzu. Darren o învârti, stând cu fața spre ea.

— Ascultați, domnișoară Ellis, știu că este crud, dar s-ar putea să fiți singura cale pe care o avem pentru a le găsi pe acele fete. Sunteți o persoană bună. Nu e vina dumneavoastră că au dispărut.

Își dorea să se oprească, dar el continuă să vorbească.

— Nu puteți renunța încă… rămâneți cu noi.

Ea se uită în ochii lui. Se strădui să se concentreze. Privi înapoi în jos.

El suspină și puse contactul. Motocicleta porni, sunetul motorului blocând vântul și ploaia, încălzind-o, o amintire a tehnologiei și a civilizației, în timp ce porneau înapoi spre oraș, departe de sălbăticie.

În tot acest timp, Eliza se gândea la nepoata ei. Și la ceea ce avea să urmeze.

CAPITOLUL 29

MURPHY

Visul îi era destul de familiar acum, încât aproape că-și amintea că visa.

Și căzu mai încet acum, pământul cețos având nevoie de mai mult timp pentru a ajunge la el.

Te vom găsi, Jasmine! Te vom găsi!

Se aștepta să o vadă pe fiica lui, așteptându-l pe pământ, dar nu era ea. Era soția lui. Sara stătea în picioare, cu fața întoarsă, cu părul ciufulit de vânt, râzând în timp ce se întindea spre el. O rochie de culoarea lavandei îi lăsa umerii goi; dinții îi sclipeau albi, cu emoție în ochi, când el se izbi de ea.

Se trezi brusc. Respiră greu, apoi se rostogoli pe o parte și privi în întuneric.

Mai târziu, în acea dimineață, Murphy stătea pe trotuarul din fața casei sale, citind blasfemiile care fuseseră marcate pe gazonul din fața casei sale, cu erbicid.

O bătrână trecu pe lângă el în ritm alert: traseul ei zilnic de exerciții fizice. Încetini și privi cu atenție cuvintele. Făcu un zgomot și îl privi pe Murphy, înainte de a merge mai departe.

— Ei bine, nu eu am scris! strigă el după ea.

Ea doar își mări ritmul.

Peste drum erau două mașini parcate: o mașină de poliție, căci polițiștii îl supravegheau pe Murphy, iar în cea de-a doua, era un ziarist, care stătea acolo și îi făcea poze. Murphy se scărpină încet la ouă, privindu-l fix în ochi pe bărbat, apoi se îndreptă spre ușa din față. Trânti ușa în urma lui.

— Să nu mai faci alte stricăciuni nenorocitei de casă, mormăi Butch, încălțându-și cizmele Blundstone pentru a curăța cioburile de sticlă împrăștiate pe podeaua bucătăriei, fereastra fiind spartă în timpul nopții de o altă cărămidă.

Se părea că videoclipul sincer al lui Madison care-i declara nevinovăția nu-i convinsese pe toți. Murphy se aruncă pe canapea. Se uită la televizor și se întoarse cu spatele. Televizorul avea o gaură în mijlocul lui: acela fusese piciorul lui Butch.

Se pare că aseară, după ce Skinner plecase, Butch intrase înăuntru să se uite la reportajul de 24 de ore, și da, era încă drogat cu praf de înger, dar devenise atât de furios, încât lovise cu piciorul în ecranul televizorului. Cea mai recentă evoluție fusese în jurul lui Murphy – „noi nu vindem iarbă minorilor” – și a modului în care părea să dețină putere asupra lui Madison Mason, suficient cât să o facă să declare cu tărie că nu avea nimic de-a face cu disparițiile.

Madison Mason… Murphy nu ar fi rănit niciodată o fată, dar voia să o sugrume pe târfulița aia mică.

Inima lui se ridică. Sara îi apăruse în vis. Asta însemna că îi auzise rugăciunea? Poate că da. Totuși, Madison era de vină. Ea construise acest plan și *acum Jasmine a lui dispăruse*. Sau poate că nu dispăruse, doar că nu voia să fie găsită. Speranța și frica se amestecau în el, făcându-l și mai nervos. Unde s-ar duce? Rucsacul ei avea, probabil, același echipament ca și cel de la Colibă. Deci unde și-ar fi așezat tabăra, unde ar fi crezut că nimeni altcineva nu ar fi știut să caute?

Îl lovi: *Bineînțeles!* Recolta.

Nu trebuia să știe unde se afla, dar Murphy bănuise întotdeauna că Jasmine îi urmase acolo, cel puțin o dată. Se ridică de pe canapea și își găsi fratele.

— Să mergem să verificăm recolta!

— O idee proastă, băiete! spuse Butch. Polițiștii sunt cu ochii pe tine.

— Bine. Lasă-i! Știi că o să-i pierdem în râpă. Și avem dreptul să mergem prin tufișuri dacă vrem. Nu-și putea ascunde entuziasmul din voce, dar nu voia să-i spună lui Butch adevăratul motiv.

— Nu faci decât să pui gaz pe foc. Dacă te prind în tufișuri, vor crede că ai plecat să îngropi cadavrele sau ceva de genul ăsta, spuse Butch. Ce te-apucă, băiete? De obicei, eu vreau să fac lucruri riscante.

Murphy nu îi spusese lui Butch că Jasmine intenționase să dispară. Era o prostie, dar întotdeauna a existat acea rivalitate între frați când fusese vorba de creșterea lui Jasmine. Voia ca Butch să creadă că era un tată bun, chiar dacă fiica lui capturase atenția întregii lumi prin… Ar fi ieșit la iveală mai devreme sau mai târziu, dar dacă ar fi putut să o găsească pe Jasmine astăzi, atunci poate că nu ar fi fost atât de rău… Și poate că voia să protejeze reputația lui Jasmine în ochii lui Butch. El credea că soarele strălucește din nepoata lui.

— Să mergem să verificăm recolta. Știu că sună stupid, dar… poate Jasmine e acolo.

— Este prea riscant. Niciodată nu am fost urmăriți atât de atent.

— Frate! *Jasmine* ar putea fi acolo.

Butch își aruncă mâinile în sus și se duse să se schimbe.

Aproape imediat după ce părăsiră proprietatea lor, fuseră învăluiți de mărăciniș. Cornul verde și răcoros, mosc și *cak-cak-cak-cak-cak-cak*-ul unei găini indigene. Sunetele orașului se pierdeau în spatele lor, pe măsură ce terenul se înălța, stâncos și amețitor. Urcară. Strigătele aspre ale găinii autohtone se amestecau cu un kookaburra îndepărtat, un singuratic, sus, în

eucalipții albi, fantomatici. Întregul loc părea bântuit – Murphy urâse întotdeauna această plimbare când era copil, de câte ori tata îl punea să urce aici când îi era prea lene să verifice singur recolta. Tata știa cât de mult îl speria, așa că era una dintre pedepsele lui preferate, în afară de bătaia cu cureaua.

Butch părea să-i citească gândurile lui Murphy.

— Ce crezi că ne-ar spune tata să facem? spuse el, cu vocea înăbușită, respectând în subconștient liniștea sacră a tufișurilor.

— Probabil că ar fi aici, zi și noapte, căutând-o, spuse Murphy. Cu o bere într-o mână și cu pușca în cealaltă.

Gândul i-a zburat la Glockul care se afla acum ascuns în sertarul de lângă pat.

— Dar Sara?

Murphy rămase tăcut pentru o clipă.

— Nu știu.

Se aplecară amândoi în patru labe pentru a escalada o pantă de povârniș, cu degetele în stânca arsă.

— Aș fi vrut să fie aici, spuse Butch odată ce ajunseră în vârf, în poziție verticală, și își recăpătară respirația.

— Și eu la fel, spuse Murphy.

Îndepărtă o pânză de păianjen din calea lui, în timp ce se împingeau printr-o dumbravă de eucalipt alb și corn, o potecă de wallaby. Apoi spuse:

— Am visat-o noaptea trecută.

— Da? A spus ceva? spuse Butch.

— Nimic.

Picioarele lui Murphy se prelingeau pe scoarța putredă de eucalipt, umedă și alunecoasă. Doar zâmbea.

— Ăsta e un semn bun, spuse Butch.

— Da, spuse Murphy.

Încă o întindere de tăcere. Un șoim maro zbură pe o creangă căzută, cu ochii galbeni ațintiți asupra lui Murphy.

— Ești un om puternic, Murph, spuse Butch. Nu știu dacă ți-am spus vreodată asta.

— Nu sunt, spuse Murphy imediat. Sunt slab ca naiba – vocea i se blocă. M-am prăbușit după ce a murit, ai fost acolo, ai văzut. Totul s-a dus pe apa Sâmbetei. Am pierdut afacerea de peisagistică, chiar și casa. Nu am fost acolo nici măcar pentru Jasmine.

— *Întotdeauna* ai fost acolo pentru Jaz. Întotdeauna! spuse Butch. Nu spune asta. În fiecare seară de prezentare. La fiecare antrenament de *netball*. La fiecare toană nenorocită. Ori de câte ori avea nevoie de o discuție, tu lăsai totul baltă. Ai fost… rahat, nu știu… ai fost acolo pentru sentimentele ei. Ești un tată al naibii de bun, Murph!

— Sunt un traficant de droguri, Butch.

Butch ezită.

— Băiete, e doar iarbă.

Au pătruns într-o poiană de faguri de mirt – un tărâm feeric. Șuvoiul cântăreț al unui pârâu de munte, care se strecura printre rădăcinile și blocurile de dolomită, ciuperca roșie aprinsă care se întindea peste trunchiurile de fag. Un dragon de munte, de mărimea unei sticle de bere, se agăța de o piatră, ochii săi înțelepți și leneși privindu-i pe frați. Ferigi gâdilau marginea poienii, mișcându-se într-un dans al brizei de munte.

Se opriră. Murphy respiră, lacrimile amenințând din nou.

— Ce mă voi face, Butch? Ce mă voi face dacă ea nu se mai întoarce?

— Ea se *va* întoarce. Ai văzut-o pe Sara. Cred că asta înseamnă că o trimite pe Jasmine înapoi la tine. Poate face chestii de genul ăsta. Vorbește cu Marele Șef și adu-o pe Jasmine înapoi.

Butch era întotdeauna atât de sigur pe el.

Mâncărimea din gât fuse singurul avertisment înainte ca lacrimile să vină, fierbinți și rapide. Butch îl apucă de umeri, îmbrățișându-l. Murphy

se agăță de spatele lat al fratelui său, înfigându-și degetele în spatele flanelei, îngropându-și capul în umărul gol al lui Butch, ce mirosea a transpirație și marijuana.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare atât de rău! plânse Murphy, cerându-i scuze lui Butch, cerându-i scuze lui Jasmine, cerându-i scuze Sarei, cerându-i scuze lui Dumnezeu.

— Șșșș, e în regulă, băiete! Ești bine. O vom găsi. Îți promit, amice! Îți promit! O vom găsi!

Fagul de mirt fremăta deasupra, parcă în semn de consolare. Dragonul de munte clipi din ochii leneși și privi în altă parte.

Nu după mult timp ajunseră într-un defileu plin de pini King Billy. Mintea obosită a lui Murphy se tot ducea înapoi la ziua în care Jasmine dispăruse. Mai ales în noaptea precedentă. Amnezia nu îi dădea pace – ceva ce Skinner îi spusese revenea acum.

Dacă nu eram în casă în acea noapte… unde eram?

Se opri, dar Butch îl împinse înainte.

— Am spus, nu te *opri*!

— Ce? spuse Murphy.

Butch îl apucă de cămașă și îl târî mai departe.

— N-ai auzit nimic din ce am spus? Ne urmărește cineva. *Nu te* întoarce.

— Polițiști? spuse Murphy.

Nu era îngrijorat. Știa că pot să-i piardă.

— Nu. E doar unul.

Murphy dădu din cap.

— Ca de obicei, deci?

Ajunseră la capătul defileului și se desprinseră spre dreapta, unde ajunseră la o peșteră, cu intrarea mărginită de ferigi, pânze de păianjen și crengi căzute. Era o crăpătură într-una dintre stâncile mai mici care susțineau escarpamentul. Aruncând o privire în jur pentru a verifica dacă

îi urmărea cineva, se ascunseră înăuntru. Era prăfuit, murdar, noroios, secret. Ciuperci de pălărie, care picurau, ieșeau din mușchiul verde-oliv de lângă intrare. Călcară peste cutii de bere aruncate pentru a ajunge în spatele peșterii, ferindu-se de o familie de sconcși, trecându-și degetele peste numele lor încă gravate în peretele din spate și ieșind pe ieșirea din spate.

Întorcându-se, se strecurară înapoi pe deal și sub un petic de ferigi din pini, de unde puteau vedea intrarea principală în peșteră. Nu trebuiră să aștepte prea mult: un omuleț jigărit, cu o barbă subțire, se apropie încet de peșteră, îmbrăcat în blugi peticiți și un pulover de lână albastru.

— E unul dintre băieții lui Doble, șopti Butch.

Bărbatul aruncă o privire în jur, apoi intră în interiorul peșterii.

Butch și Murphy ieșiră din ascunzătoarea lor și apucară fiecare câte o creangă grea de pin.

— Nu interveni, Murph, spuse Butch, cu vocea plină de o duritate pe care Murphy nu o mai auzise de mult timp. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

— Butch?

— Vorbesc serios. Nu crezi că Doble e motivul pentru care oamenii dau vina pe tine? Hai să nu-i dăm nimic!

Își înăspri strânsoarea pe creangă.

— Nu m-ar surprinde dacă Doble ar fi în spatele a ceea ce s-a întâmplat cu Jasmine.

— Butch… spuse Murphy.

Trebuia să-i spună lui Butch adevărul despre planul fetelor, cât mai curând.

Bărbatul jigărit se întoarse poticnindu-se în lumină, uitându-se în jur, cu șapca deplasată. Confuzia i se transformă în teamă când îi văzu pe Murphy și Butch.

— Nu ai găsit ceea ce căutai? spuse Butch.

Bărbatul se dădu înapoi, ridicând mâinile.

— Ușor, băieți! Am ieșit doar la o plimbare.

— Căutai recolta noastră, spuse Butch, mergând înainte. Doble te-a trimis.

Bărbatul se împiedică înapoi, picioarele alunecându-i și căzând pe spate.

— Nu mă atinge! Te va prinde dacă o faci!

Butch mârâi, cu voce joasă în gât.

— La naiba, m-am săturat de asta!

Își lovi palma deschisă cu creanga și se ridică deasupra bărbatului.

— Spune-i lui Doble că următorul om pe care îl va trimite va sfârși chiar mai rău decât tine.

Lovi creanga de fața bărbatului. Nasul îi crăpă și ieși sânge.

— Nu se va mai întâmpla! Jur! țipă el, punându-și mâinile pe față pentru a opri sângerarea. Îi voi spune!

— Va fi greu să faci asta cu două picioare rupte.

Butch ridică ramura deasupra capului, dar Murphy îl opri.

— Butch! avertiză el.

— Nu te băga în asta, Murph!

Bărbatul se ridică în picioare și fugi în tufișuri, cu sânge pe cămașă și pe brațe.

— Ce e *în neregulă* cu tine? răcni Butch.

Îl împinse pe Murphy la distanță.

— Chiar voiai să-i rupi picioarele?!

Murphy făcu un pas înapoi.

— Și cum urma să coboare după asta? Aveai de gând să-l cari în brațe?

Butch învârti creanga pe sub mână ca pe o bâtă de crichet. Nu putea să se uite la Murphy.

— Du-te și verifică recolta! Eu rămân aici, în caz că se întoarce cu niște prieteni.

— Butch! avertiză Murph.

— *Pleacă!* șuieră Butch.

Așa că Murphy plecă. La mică distanță, printre pinii King Billy atât de denși, încât trunchiurile lor ondulate păreau că se sărută, se aflau doi bolovani masivi de dolomită, sprijiniți unul de celălalt pentru a forma un pasaj îngust. Se aplecă pentru a declanșa o undiță de pescuit întinsă de-a lungul deschizăturii, apoi făcu un pas înapoi.

Un baros de 4,5 kilograme, ascuns în crăpătura din tavanul celor doi bolovani, căzu cu un zgomot puternic, chiar în locul unde ar fi trebuit să fie pieptul lui Murphy. Așteptă să se liniștească, apoi își croi drum pe lângă el și coborî în tunelul scurt. Ieși pe un platou de pământ de mărimea unui teren de baschet, care dădea spre cea mai abruptă parte a defileului. Cu mulți ani în urmă fusese curățat cu multă muncă de către bunicul lui Murphy, Brandon Murphy Senior. Acum stânca era blocată de pini și bolovani, accesibilă doar prin pasajul pe care Murphy îl parcursese.

Și aici, în taină și singurătate, o pădure înaltă de plante de marijuana se întindea în lumina soarelui, șoptind în vânt. De un verde tern ca un brad de Crăciun, cu frunzele iconice cu șapte lamele luxuriante și sănătoase. Un pârâu de munte se scurgea în jos și prin șanțurile de irigații săpate.

Mirosul plantelor, solitudinea, sentimentul de scop și de viață – de obicei, acest loc era o evadare sacră pentru Murphy, unde toate lucrurile bune despre canabis păreau să fie întruchipate, unde era un simbol al unei vieți bune, leneșe, sub control și cu bani în bancă.

Dar nu și astăzi.

— Jasmine? Ești aici?

Evitând capcanele pentru urși împrăștiate prin el, Murphy alergă de-a lungul unui rând de plante, căutând orice urmă a lui Jasmine, a cortului ei, a pașilor ei. Ajunse la marginea defileului și își sprijini mâna de trunchiul

unui copac, privind peste mica stâncă, în jos, în defileul dens plin de frunziș și copaci căzuți.

— Jasmine? strigă. Jasmine!

Nu există niciun răspuns, în afară de foșnetul plantelor de marijuana și de creșterea lentă a tufișurilor tasmaniene. Strigă mult timp. Singurul său răspuns fu chemarea păsărilor.

Mergând înapoi cu Butch, inima lui Murphy era la fel de grea ca pașii lui. Când ajunseră acasă, Murphy intră pe ușa din spate și își dădu jos cizmele. Apoi îngheță – auzise tusea unei fete. Cineva era în casa lor. Murphy îi făcu semn lui Butch și își duse un deget la buze.

— Ce e acum?

Murphy îl ignoră și se strecură până la ușa dormitorului lui Jasmine. Înăuntru, pașii scârțâiau pe parchet.

— Jasmine? răcni Murphy și deschise ușa.

Un țipăt îngrozit îi răspunse în timp ce o adolescentă sări din patul lui Jasmine, slabă și cu părul negru. Albumele foto ale lui Jasmine erau deschise pe pat.

— *Carmen?* răcni Murphy.

O cunoștea din clasa lui Jasmine. Venise de câteva ori să doarmă la ei și era una dintre prietenele cele mai apropiate ale lui Jasmine, în afara Celor Patru Fabuloase.

Fata înghiți în sec și dădu din cap.

— Ce cauți aici? strigă Murphy.

— Cu ceva timp în urmă… Jasmine mi-a arătat cheia de rezervă, plânse Carmen, tremurând în fața furiei lui Murphy.

— *Ce cauți* aici?

Murphy ieși din cameră, făcându-i semn să plece, străduindu-se să își controleze din nou temperamentul.

— Poți să ieși din casa mea, te rog? Nu vei face decât să mă bagi și mai mult în necazuri.

— De aceea sunt aici.

— Nu.

Trecu prin sufragerie, deschizând larg ușa de la intrare.

— Trebuie să pleci!

— Vă rog, domnule Murphy!

Carmen îl urmă, dar se opri în fața ușii.

— Știu că nu le-ați luat pe fete. Știu că nu sunteți ceea ce spune toată lumea.

— Vreau să *pleci*!

Nu voise să răcnească ultimul cuvânt și regretă felul în care o făcu să chițăie și să sară înapoi. Dar își ținu mâna pe mânerul ușii deschise.

— L-ai auzit, spuse Butch, sprijinindu-se de ușă.

Își încrucișă brațele și se ridică în picioare.

— Nu, spuse Carmen tremurând. Am ceva să vă spun… Știu cu cine făcea sex Cierra.

— Atunci trebuie să te duci să anunți poliția, nu pe mine, spuse Murphy. Te rog, pleacă înainte să te vadă cineva aici!

— Prezervativele au fost doar… doar o glumă, cred.

— *Du-te!*

— Știu că nu te-ai culcat cu Cierra pentru că ea… ei bine, pentru că… *ea avea relații sexuale cu domnișoara Ellis!*

Fuse un moment de tăcere. Mâna lui Murphy coborî de pe mânerul ușii. Butch alunecă de unde se sprijinea de ușă, înjurând cu voce tare.

Gura lui Murphy se deschise și închise.

— Asta… nu are nici un sens. Eliza nu este… nu este o… nu-i așa?

— Cierra nu e heterosexuală, spuse Carmen cu fermitate. Cierra și domnișoara Ellis erau…

— E al naibii de perfect, spuse Butch. Trebuie să mergem la secție. O să-i spui detectivului asta, nu-i așa?

Carmen dădu repede din cap.

— Da. Bineînțeles că da!

— Nu, spuse Murphy deodată.

— Scuze? spuse Butch.

— Nu le spunem polițiștilor.

— De ce naiba nu? strigă Butch.

— Eliza n-ar fi putut să ia fetele, spuse el. Ea a primit acea lovitură la ceafă. Nu ar fi *putut* s-o facă. Și nu cred nici măcar o secundă că ea… că ea…

— S-a culcat cu o altă tipă? spuse Butch.

— S-a culcat cu o *elevă*, spuse Murphy. E o persoană bună. O profesoară bună.

— Acel detectiv trebuie să știe! Și asta te va scăpa de presiune.

— Exact! strigă Murphy peste volumul tot mai mare al lui Butch. Ai văzut ce mi-au făcut. Dacă se află asta despre Eliza, va fi linșată pe străzi.

— Așa ar trebui, la naiba! strigă Butch. Și ei te vor lăsa în pace!

— Nu, Butch. Asta… asta e decizia mea.

Murphy se aplecă în față, astfel încât fața lui era la nivelul lui Carmen.

— Vreau să-mi promiți că nu vei spune nimănui altcuiva.

— Cum naiba să fie decizia *ta*? spuse Butch. Este decizia lui Carmen!

— Dar nu meritați toate lucrurile astea oribile pe care le spun ei! spuse Carmen.

Fața lui Murphy era neschimbată.

— Mă duc să vorbesc cu domnișoara Ellis. Dar să nu spui nimănui altcuiva. Bine? Promite-mi!

Carmen îl apucă de mâini.

— Și asta nu e tot. Madison a vrut să vă dau asta.

— Madison te-a trimis aici? spuse Murphy, trăgându-și mâinile din mâinile ei, simțind brusc că îi este frig.

— A vrut să știți despre domnișoara Ellis, zise Carmen.

— Madison ți-a spus să-mi spui? spuse Murphy. *Ce altceva a mai spus?*

— Doar despre domnișoara Ellis și despre faptul că ea a vrut ca dumneavoastră să aveți asta.

Carmen scoase un USB din buzunar. Murphy luă USB-ul, dar îl ținu departe de el, ca și cum ar fi fost un alt șarpe tigru.

— Murph, *trebuie* să le spui polițiștilor! spuse Butch.

Murphy aruncă o privire spre alee, apoi spre USB. *Tot ce spune vrăjitoarea aia mică este minciună și otravă. Orice se află pe acest USB este doar ceva care o ajută să obțină ceea ce vrea. Nu voi face parte din jocul ei – nu cred nicio secundă că Eliza s-a culcat cu Cierra, dar trebuie să mă duc să o avertizez.*

Puse USB-ul în buzunar.

— Iau Hiluxul și mă duc să vorbesc cu Eliza. Carmen, promite-mi că nu vei spune nimănui altcuiva!

Carmen ridică din umeri.

— Mă rog! Doar dacă nu-mi spune Madison să o fac – Cierra e sora ei, până la urmă. Dar…

Murphy luase deja cheile de la Hilux din cârlig și ieșea pe ușă.

CAPITOLUL 30

ELIZA

Eliza stătea pe un taburet în bucătăria lui Tom și a Monicăi, tocmai ieșită din duș și încălzită. Avea o nouă eșarfă roșie în jurul tâmplelor și cerceii ei de aur în urechi. Bea vin alb direct din sticlă și privea pe fereastră, privind vântul într-un arțar.

Trecuse o oră de când se întorsese din munți. Monica era la casa mamei lui Tom cu Wren. Tom însuși se oferise voluntar la căutările din jurul Lacului Mackenzie. Câinele Sarge era încuiat în curtea din spate: nu voia ca el să stea în cale când venea poliția.

Pe tejghea se aflau un rând de trei post-it-uri adezive.

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să facă tot ce este necesar pentru a-și proteja nepoata.

Semnat, E. Ellis

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să nu-și piardă speranța.

Semnat, E. Ellis

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să fie cea mai puternică versiune a ei însăși.

Semnat, E. Ellis.

Se gândea la momentul în care Madison o abordase, cu doar câteva săptămâni în urmă, cu planul ei. Intrase în sala profesorilor în timpul prânzului, îndrăzneață și zâmbitoare, iar în fața tuturor celorlalți profesori o rugase pe Eliza să meargă să vorbească undeva în particular. Apoi, înghesuindu-se în parcarea mașinii, îi spusese Elizei că, în tabără, Madison și Jasmine aveau să însceneze o bătaie, iar apoi Eliza avea să le țină pe cele patru fete în urmă după ce restul plecau.

Nu îi lăsă Elizei nicio altă opțiune.

— Dacă nu o faci, voi spune tuturor adevărul despre persoana care avea relații sexuale cu Cierra…

Asta e tot ce spuse, dar fusese suficient pentru Eliza.

Am permisiunea de a nu-mi pierde speranța.

Ea nu a fost acolo pentru Denni. Totul se întorcea la asta. Denni fusese comoara Elizei, o șansă de a lua ceea ce lumea refuzase să-i dea. Eliza vruse să facă pentru Denni ceea ce nu se făcuse pentru ea, sau pentru Monica, sau pentru Kiera. Dar după tot ce făcuse Eliza, Denni tot se sinucisese. Nimic nu va mai fi bun în lume. Ea încercă să o protejeze pe Wren, dar a eșuat și în asta.

Înapoi în prezent, pumni grei bătură în ușă.

În regulă, să începem!

Lăsă sticla pe tejghea și se îndreptă spre ușa din față. O deschise și apoi se retrase în grabă când Murphy intră cu forța înăuntru, cu dinții dezveliți de o grimasă albă în barba sa întunecată.

— Murphy! Ce… Ce cauți aici?

Se uită pe lângă el, așteptându-se să vadă o mașină de poliție, dar era doar Hiluxul lui Butch.

Murphy aruncă o privire prin cameră, apoi își îndreptă ochii spre ea. Ochii aceia erau ascuțiți și limpezi, iar cu vinul, emoția și frica, amestecate cu lățimea umerilor și maxilarul fixat. Eliza îl găsi brusc extrem de atrăgător.

El îi apucă brațele și îi trase fața aproape de a lui. Ea scânci, iar ochii lui priviră printre direct în ai ei, apoi își forță gura pe a ei. Ochii ei se măriră și, pentru o clipă, nu știu ce să facă. Apoi îi mușcă tare buza și își înfipse genunchiul în vintrele lui. El gemu și se îndepărtă, aplecându-se cu mâinile între picioare.

Îl lovi cu piciorul în tibie și apoi îl lovi în mod repetat în umeri.

— Cum *îndrăznești*?

Continuă să îl lovească, întrebându-se dacă nu cumva ar putea să îl scoată cu pumnii pe ușă.

— Ești dezgustător, *oribil*…

— Trebuia să știu, gemu el, încă îndoit. Niciodată… nu ai dat impresia că ești lesbiană.

— *Poftim?*

Îl apucă de păr și îi trase capul pe spate ca să-l poată privi în față. Nu-i venea să creadă că avusese *îndrăzneala* să se simtă atrasă de el cu câteva clipe mai devreme.

— În primul rând, *cum îndrăznești?* – îi trase fața mai aproape de a ei, văzând acolo durere și nesiguranță. În al doilea *rând*, ce te face să crezi că sexualitatea mea este treaba ta? Și în al treilea rând, *crezi că poți să-ți dai seama de sexualitatea cuiva doar sărutându-l?*

Acum îl apucă de barbă și îi aduse fața și mai aproape de a ei.

— Aș putea fi heterosexuală, homosexuală, bisexuală, *pansexuală* – sărutându-mă nu ți-ar spune *absolut nimic*.

El gemu.

— Când mă gândesc că *te-am apărat*… Asta le spune Madison tuturor.

El o ținu de încheietura mâinii pentru a o împiedica să îi smulgă mai mult din barbă.

— Tu și Cierra. Nu am crezut niciodată.

Eliza nu îi dădu drumul la barbă.

— Ce ți-a spus mai exact?

— A trimis-o pe Carmen…

— Ce a spus?

— Că tu și Cierra v-ați culcat împreună.

Eliza se uită în ochii lui. Nu se mișcă, nu scoase niciun cuvânt. Mâna ei alunecă prin barba lui și căzu pe lângă ea.

Desigur! Când Madison intrase în cameră în acea seară, tot ce văzuse fusese o Cierra îmbrăcată sumar și pe Eliza în halat. Eliza presupusese că fata i-ar fi explicat adevărul surorii sale mai târziu, dar de fapt…

În acea noapte, Cierra o sunase pe Eliza, speriată, pentru că Tom leșinase în patul ei. Eliza se ridicase din pat în grabă, traversase orașul cu mașina și se urcase pe spalier până la fereastra Cierrei. Cele două reușiseră să-l ducă pe Tom, foarte beat, la fereastră, de unde căzuse în gardul gros de conifere de dedesubt. Prăbușirea îl trezise pe câinele familiei Mason, domnul Bruiser, care dădu buzna în camera Cierrei. Se pare că ea a tras o concluzie greșită.

Acum se afla în fața unei alegeri… Nu, bineînțeles că trebuia să spună adevărul despre Tom. Dar ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi făcut asta?

Tom este acuzat de dispariție, deși nu o făcut-o el. Fetele nu sunt găsite.

Monica mă urăște. Îmi pierd sora.

Wren mă urăște. Tatăl ei pierde totul.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă! Nu voi lua vina pentru el!

— Nu e adevărat, nu-i așa? întrebă Murphy, ridicându-se în picioare nesigur, cu mâna care-i plutea protectoare deasupra vintrei. Nu am spus nimic poliției. Nu cred. I-am spus lui Carmen să nu spună nimănui, dar cine știe ce va face Madison. Totul face parte din planul ei publicitar, nu-i așa?

— Carmen avea de gând să anunțe poliția?

— Da.

— Și tu ai oprit-o? De ce?

— Te-ar crucifica, spuse Murphy, frecându-și bărbia. Aveau de gând să mă omoare, imaginează-ți ce ți-ar face ție!

La ușă se auziră alte bătăi puternice.

— Eliza? Deschide, te rog! veni vocea lui Con.

Eliza și Murphy se întoarseră spre ușă ca unul singur. Făcură un pas mai aproape unul de celălalt.

— Nu le-am spus, jur! șopti Murphy. Poți să fugi. O să trag de timp.

Eliza râse, dar nu era nimic amuzant în asta.

— Să fug? Vorbești serios?

— Eliza, spuse Con. Trebuie să vorbim!

Merse înainte și deschise ușa. Con intră înăuntru, cu mânecile de la cămașă suflecate. Părea stresat. Era urmat de o femeie care îi arătă Elizei insigna și cartea de identitate, identificând-o ca fiind detectivul Melinda Tran.

Con se încruntă la Murphy.

— Ce cauți aici?

— În vizită la un prieten, spuse Murphy. Ce faci *tu* aici?

— Eliza, avem nevoie să vii la secție.

— Despre ce este vorba? întrebă ea.

— Cel mai recent videoclip al lui Madison. Nu știu dacă a fost încărcat pe canalele ei încă, dar l-a trimis la secția de poliție acum un sfert de oră.

Mâinile lui erau strânse în pumni.

— Și, de asemenea, cred că și la fiecare mare organ de presă. Ghicește, Eliza! Despre ce crezi că este vorba în videoclip?

Afară se auziră strigăte și apoi Tom dădu buzna în casă, spărgând unul dintre panourile de sticlă ale ușii în timp ce o trânti. Uriașul său corp musculos se zărea în intrare, cu maxilarul mare și murdar de parcă ar fi

căzut. Avea ochii larg deschiși, vinovăția și remușcările fiind dureros de evidente.

— Eliza?

Tom se uită între detectivi, zăbovi o clipă asupra lui Murphy, apoi la ea.

— Tocmai am auzit. Madison a împărtășit totul pe Facebook.

Eliza simți un val de ușurare. Tom era aici pentru a se confesa. Îi luase decizia din mâinile ei. O luă în brațe și se întoarse spre poliție.

— Nu mai spune niciun cuvânt până nu-și primește avocatul. Relația ei cu Cierra nu are nimic de-a face cu asta.

Detectivul Tran își întoarse ochii negri spre Eliza.

— Domnișoară Ellis, vă rog!

Ușurarea Elizei se dezumflă în brațele strânse ale lui Tom, dar își ținu coloana vertebrală dreaptă.

— Amintește-ți de Wren, te rog! îi șopti Tom la ureche.

— Nu spune un cuvânt, spuse Murphy în cealaltă.

Eliza merse, înaltă și mândră, până la mașina de patrulare care o aștepta. Ignorându-i pe jurnaliști, se urcă pe bancheta din spate, scoțându-și telefonul din buzunar. Văzu apelurile și mesajele pierdute de la prietenii și familia îngrijorată – inclusiv Monica și Tom. Îi ignoră pe toți, deschizând YouTube.

În timp ce mașina se îndepărta de casa ei, în timp ce presa făcea fotografii prin geam, Eliza urmări ultimul videoclip al lui Madison.

Madison se așeza în locul ei obișnuit, în fața patului. Purta aceeași jachetă verde ca la spital: arăta uluitor, era idolul perfect al internetului, în doliu.

— Am ceva să vă mărturisesc tuturor… ceva în legătură cu care nu am fost pe deplin sinceră înainte. Știu cu cine făcea sex sora mea, Cierra.

Madison respiră adânc și tremurat.

— Cierra este iubitoare. Incredibil de iubitoare. Ea construiește relații mai repede decât oricine altcineva pe care îl cunosc. Cu prietenii, cu familia… cu profesorii. Ar fi trebuit să știu de la început. Adică, domnișoara Ellis a fost întotdeauna mai apropiată de noi decât orice alt profesor. După ce nepoata ei a murit anul trecut – Denni King, vă amintiți cu toții – am devenit și mai apropiate. Noi am pierdut o prietenă, dar ea a pierdut un membru al familiei. Nu am știut la momentul respectiv, dar… Cierra și domnișoara Ellis au început să se consoleze reciproc. Acum, nu sunt homofobă. Cierra este liberă să iubească pe cine vrea să iubească, dar nu pot să stau deoparte și să las oameni ca Jack Michaels și domnul Murphy să fie învinuiți când cea care avea relații sexuale cu sora mea era domnișoara Eliza Ellis. Și… dacă mai aveați nevoie de vreo dovadă… iat-o pe Cierra însăși!

Pe ecran apăru acum alt chip: identic, dar într-o altă parte a camerei, cu un machiaj diferit, purtând o perucă violetă. Eliza știa, totuși. Nu era Cierra, era doar Madison care încerca să arate ca Cierra.

— Eu o iubesc. Și știu că și ea mă iubește. Poate că nu va dura, dar nu e acum vârsta să experimentăm? Domnișoara Ellis mă face să mă simt mai fericită decât m-am simțit vreodată… spuse Cierra/Madison. De ce ar trebui să fie treaba oricui altcuiva în afară de a mea?

Eliza își închise telefonul. Cum ar putea să se împotrivească la asta? Cum ar putea convinge oamenii că Madison pretindea că este Cierra? Și dacă ar fi făcut-o… ce s-ar fi întâmplat cu Wren? Totul se întorcea mereu la ea. Se simțea profund, profund epuizată. Eliza stătea la o masă metalică într-una dintre sălile de interviu ale postului, luminile fluorescente stârnindu-i un început de durere de cap în spatele craniului. Tom aranjase și plătise un avocat – o femeie bătrână, cu fața subțire, pe nume Rosalie – care stătea lângă ea, cu buzele strânse.

Detectivul Melinda Tran stătea vizavi de ele, scoțându-și jacheta, cu ochii întunecați și premonitori. Era singură.

— Ați avut relații sexuale cu Cierra Mason? spuse detectivul Tran, cu buzele strânse într-o linie dură.

— Cred că are nevoie de o clipă, spuse Rosalie.

— Mi-e teamă că a avut destul timp, spuse detectivul Tran.

— Eliza, dragă, va trebui să le răspunzi – spune-le doar adevărul, spuse Rosalie.

Adevărul…? Ai permisiunea de a fi puternică.

— Da.

Eliza trebui să se forțeze să o spună.

— Da, am avut.

— Poftim? Eliza, ai înțeles întrebarea? spuse Rosalie.

— Cred că a înțeles perfect întrebarea, spuse detectivul Tran. De cât timp se întâmplă asta? Cine mai știa?

— Nu știu. Nimeni nu știe.

— Ați conspirat la răpirea Cierrei? spuse detectivul Tran.

— Bineînțeles că nu!

— Atunci cui aparțin prezervativele? Marijuana?

— Iarba este a mea. Prezervativele sunt de la ultima mea aventură.

— Cu un bărbat? spuse detectivul Tran.

— Evident.

— Vă identificați ca fiind bisexuală?

— Asta nu e relevant, șuieră Rosalie.

— Nu ați avut relații sexuale cu femei înainte de asta? spuse Tran.

— Nu – adică, da, am avut…

— Ce relevanță are acest lucru? întrebă Rosalie.

— Încă mai construim un profil al răpitorului, inclusiv apetitul sexual. Cu ce alte femei v-ați mai culcat, domnișoară Ellis?

— Nu m-am culcat…

— Deci Cierra *a fost* prima fată cu care ați făcut sex? Ați mințit? spuse detectivul Tran.

Eliza își întoarse privirea. Îi era din ce în ce mai greu să vorbească. Se simțea claustrofobă.

Sunt o persoană bună! vru să țipe.

— Trebuie să știm, continuă Tran, aplecându-se în față. Avem trei fete încă dispărute, iar tu ești ultimul adult cu care am luat legătura și te-ai culcat cu *cel puțin* una dintre ele. Acum că putem vedea un motiv… O găseai pe Bree atrăgătoare? Jasmine? – făcu o pauză. Georgia?

— Doamnă detectiv, nu cred că e o întrebare rezonabilă, spuse Rosalie.

— Nu am luat fetele, spuse Eliza.

— Tu erai singura care erai cu ele pe acel munte, spuse detectivul Tran. *Ce* te-a atras la Cierra?

— Este *complet* nepotrivit, spuse Rosalie.

— Ei bine, domnișoară Ellis? spuse detectivul Tran. Nu răspundeți?

Bătea cu unghiile lungi și lăcuite pe masă.

— Atunci următoarea întrebare va fi foarte incomodă pentru dumneavoastră. Țineți minte, totul este înregistrat și transcris, așa că vă rog să fiți foarte specifică și explicită: ce *anume ați* făcut în timpul întâlnirilor voastre sexuale cu *foarte minora* Cierra Mason, eleva dumneavoastră, care avea încredere în dumneavoastră?

— Este ridicol! strigă Rosalie.

Eliza fuse de acord în tăcere. Interogatoriul era jignitor, inutil de vulgar.

Și apoi, într-o clipă fulgerătoare, Eliza își dădu seama de ce. Aceste întrebări nu încercau să scoată ceva de la ea: ele erau menite doar să o dezechilibreze, să o facă să vorbească greșit, să găsească greșeli în povestea ei.

Ea nu mă crede. Nu crede că am fost cu Cierra.

Avu o scurtă clipă de ușurare, urmată de indignare – *cum îndrăznește ea* – urmată de neliniște.

Aruncă o privire spre camera de filmat. Nu fusese ideea detectivului Tran. Se gândi la ochii albaștri și profunzi ai lui Con, în camera de spital în prima zi: privirea lui înțelegătoare, încercarea lui de a o face să se simtă inconfortabil, de a scoate adevărul din ea.

Con știe că-l acopăr pe Tom.

CAPITOLUL 31

CON

Pe monitor, Con o urmări pe Eliza cum privea direct în cameră. *Știe că suntem pe urmele ei*, se gândi el.

— Ce vezi, Cornelius? întrebă comandantul Agatha Normandy de pe scaunul de lângă el.

Sosise de la Hobart cu o oră înainte și se simți repede ca acasă. Era o femeie scundă, cu părul cărunt și purta un cardigan de lână. Sorbea o ceașcă de ceai, fără ca rujul ei să marcheze porțelanul.

— Acoperă pe cineva, spuse Con. Cred că e cumnatul ei, Tom North.

— Melinda se descurcă bine, nu-i așa? spuse comandantul Normandy din întâmplare. Este o linie neobișnuită de interogare și un stil destul de specific: ca și cum ar fi fost antrenată de cineva înainte de a intra acolo.

Își întoarse privirea spre Con și își sorbi ceaiul.

— De ce ți-e greu să crezi că Eliza ar fi putut întreține relații sexuale cu Cierra Mason?

— Nu știu, poate pentru că nu poate răspunde repede la întrebările lui Tran? Poate pentru că nu pare atât de supărată de întrebările lui Tran?

Poate doar pentru că este prea ciudat. Într-un caz ca acesta, ceva *trebuie să fie normal – profesorul de sport care consumă steroizi* trebuie

să aibă mai multe șanse să se cupleze cu o elevă decât profesoara de engleză orfană cu nepoata moartă.

— Din păcate, nu avem nicio dovadă în acest sens, spuse Agatha, ca și cum i-ar fi auzit gândurile. În plus, atât intuiția ta masculină, cât și modul în care ai antrenat-o pe Tran conchid un anumit verdict. Eliza nu este aici pentru a apăra o suspiciune: ea a mărturisit. Madison a făcut acuzația și Eliza a recunoscut că s-a culcat cu Cierra, spuse Agatha. Ca și în cazul mărturisirii video a Cierrei, trebuie să luăm în serios acest lucru, ceea ce înseamnă că domnișoara Eliza Ellis tocmai a devenit suspectul numărul unu.

Ea înclină capul și își întoarse ceașca de ceai pe care o avea pe birou.

— Cu toate acestea, sunt de acord că… nu *mi se pare* în regulă. Dar asta nu constituie o dovadă. Din păcate!

Își luă ceaiul, ținând ceașca aproape de gură.

— Știi, chiar nu-mi place că toate astea au fost provocate de Madison Mason. Dacă ea a orchestrat toată această dispariție, orice filmulețe pe care le difuzează – orice informație – trebuie să aibă un anumit scop. Aș vrea să știu ce speră să obțină mutând atenția noastră asupra Elizei Ellis.

— Atunci ar trebui să mă duc să vorbesc cu Madison, spuse Con, savurând gândul.

— Nu încă. Îți interzic! spuse Agatha. De acum înainte, trebuie să fie tratată cu delicatețe, ceea ce mă vei lăsa pe mine să fac. Și nu vreau să se *afle* încă faptul că a plănuit toată chestia asta. Și asta trebuie să fie tratat cu grijă.

Își puse ceașca de ceai terminată pe masă.

— Și încă un lucru: Carl Lenah încă nu a fost găsit.

Con clătină din cap.

— Ar fi bine să rezolvăm această problemă, dar avem nevoie ca toată lumea să lucreze acolo unde este cel mai util. Cred că îl putem exclude cu

siguranță. Din câte ne putem da seama, el și familia lui sunt doar profund suspicioși față de poliție.

— Sunt de acord. Dacă iese la suprafață înainte ca toate astea să se termine, vom vorbi cu el, dar să nu facem mare caz de asta. Dacă *îl* tratăm greșit, nu facem decât să întărim povestea lui Madison.

Își aruncă o privire la ceas.

— Apropo, comisarul a cerut să discute cu mine despre înregistrarea video cu tine și Gabriella.

Îl bătu pe Con pe umăr în timp ce ieșea din cameră.

Con se uită din nou la ecran. Eliza Ellis.

— De ce îl protejezi? *Îl* protejezi pe Tom? murmură el.

Bătu cu vârful degetelor pe masă.

În cele din urmă, prima parte a interviului se încheie și Melinda Tran plecă. Eliza stătea singură cu avocatul ei. Niciuna dintre ele nu vorbea. Avocata se îndepărtase de Eliza și era foarte roșie în obraji. Eliza se uită fix la cameră, cu o mică încruntare în spatele ochelarilor.

— Bună treabă, spuse Con când intră Tran. Ce părere ai?

— Cred că ai dreptate: încearcă să acopere pe altcineva, spuse Tran. Nu e o actriță atât de bună pe cât crede că e. Ce urmează?

— Spune-i detectivului Coops să-l aducă pe Murphy pentru o discuție. Ar trebui să o ceară frumos, dar fără a-i da posibilitatea lui Murphy să refuze. Era în casă cu Eliza înainte de sosirea noastră: vreau să știu de ce.

Con își întoarse ochii la ecran.

— Între timp… Monica și Tom North așteaptă să o vadă pe Eliza. Eu zic să îi lăsăm să discute, dar undeva unde pot fi auziți. Apoi… ce părere ai despre profesori, Tran? Cred că domnul North are nevoie de cineva pe care să se descarce în legătură cu trădarea cumnatei sale.

— Îi voi oferi un umăr pe care să plângă, spuse Tran cu un zâmbet răutăcios. Hai să vedem dacă e un actor mai bun decât ea!

Ieși din cameră, lovind pardoseala cu tocurile ei înalte.

Con mai privi puțin monitorul, studiind-o pe Eliza, gândindu-se la planul său de atac pentru momentul în care îi va vorbi personal.

Ușa se deschise și tânăra agentă Cavanagh intră, cu fața roșie.

— Detectiv Badenhorst? Am un apel telefonic pentru dumneavoastră, de la pastorul Hugh. Îmi pare rău, acesta este telefonul meu personal. A sunat pe numărul meu.

Îi întinse telefonul lui Con.

— Trebuie să auziți ce are de spus, dar… țineți ce are de spus în camera asta. Nu spuneți nimănui altcuiva de la această secție.

Pastorul! Uitase complet. Ăsta nu era un semn bun. Luă telefonul de la Cavanagh și, începând cu scuze profunde, ascultă ce avea de spus pastorul.

CAPITOLUL 32

MURPHY

Murphy bătu în volan în timp ce conducea spre casă de la Eliza. Îi ignoră pe jurnaliștii din fața casei sale și intră înăuntru, trântind ușa în urma lui.

— L-ai văzut? spuse Butch, entuziasmat, cu laptopul deschis pe masă. Madison a încărcat un nou videoclip…

— Nu vreau să-l văd, spuse Murphy. Eliza nu avea relații sexuale cu Cierra și tu știi asta. Lasă-mă să folosesc laptopul. O să mă uit la acest USB al lui Madison, poate că va fi ceva pe el ce îi pot arăta lui Con pentru a o ajuta pe Eliza.

— Îi spunem *Con* acum? spuse Butch. Ce, voi doi sunteți prieteni?

— Taci din gură, idiotule!

Murphy băgă USB-ul în portul laptopului lui Butch. Unitatea conținea un dosar numit „Filmarea lui Jasmine" și un fișier text intitulat „Citește-mă mai întâi".

„Filmarea lui Jasmine". Inima lui Murphy începu să-i bubuie în piept. *Nu te entuziasma. Madison nu e de încredere…* Deschise fișierul text și începu să citească:

Domnule Murphy,

Știu că probabil mă urâți și înțeleg. Și eu m-aș urî dacă aș fi în locul dumneavoastră.

Promit că nu știu unde este Jasmine. Și nu știu ce s-a întâmplat cu Georgia sau de ce rucsacul lui Bree era încă la Cabana Pescarului. Dar dacă rucsacurile lui Jasmine și al Cierrei au dispărut, știu că sunt în siguranță. Sunt sigură de asta.

Cred că ar fi bine să înțelegeți de ce Jasmine a ales să facă parte din asta, de ce a ales să dispară timp de șase luni. De ce a fost de acord cu planul meu. Iată toate filmările pe care le am cu ea.

Dacă împărtășești aceste imagini cu altcineva, vă termin!

Odată ce veți vedea ce este în dosar, vă veți da seama că pot. Începeți cu videoclipul nr. 1.

Multă dragoste,
Madison xoxo

Unitatea conținea șase fișiere MP4 numerotate.

— Ce este? spuse Butch. *Să dispară pentru șase luni…*

— O să fiu în camera mea, spuse Murphy, luând laptopul pe hol și ignorând protestul lui Butch.

Se asigură că ușa uzată era bine închisă și se așeză pe patul lui, cu arcurile scârțâind. Făcu clic pe primul videoclip. Era Jasmine. Stătea pe patul lui Madison. Era machiată strident, cu umerii pe spate și plânsese. Murphy se aplecă în față, sprijinind o mână pe ecran.

— … și de aceea m-am cuplat cu Jack, spunea ea. Era puternic și grijuliu și mă făcea să mă simt în siguranță. El mă iubește. Pentru mult timp nu am fost sigură dacă… dacă eram demnă de dragoste. Dacă puteam avea încredere într-un alt bărbat…

— Și de ce simțeai asta, Jasmine? veni vocea lui Madison din spatele camerei.

Jasmine se uită o clipă la ceva deasupra camerei. Ridică din umeri, inconfortabil.

— Ei bine, cred că se poate spune că tatăl meu a violat-o pe mama, nu?

Buzele ei tremurau.

— Așa am fost concepută: tatăl meu a violat-o pe mama.

Videoclipul se încheie. Murphy auzi un bâzâit în cap, iar marginile vederii i se încețoșară.

Tatăl meu a violat-o pe mama mea…

— Nu am violat-o, șopti el. N-am făcut niciodată nimic – *n-aș* face niciodată așa ceva.

Dar, bineînțeles, gândurile veniră. *Am făcut-o? Am avut consimțământul? Ea… am fost prea insistent?*

Era sigur că nu. Era aproape 100% sigur că nu… Făcuseră sex de multe ori. Desigur, Sara rămăsese însărcinată foarte tânără…

S-a măritat cu mine doar pentru că îi era frică de mine?

Și atunci își văzu jacheta de vânătoare, cu o ruptură inexplicabilă pe braț. O purtase în noaptea în care folosise praful de înger. O purta în dimineața dispariției lui Jasmine. Noaptea pe care nu putea să o explice.

Dacă ai violat-o pe Sara fără să știi… ce altceva ai mai fi putut face fără să știi?

Acesta era un gând real, care se agita în mintea lui. Și, într-un fel, era același gând care îl frământa încă de când aflase că Jasmine dispăruse – *nu* știa unde se afla în momentul în care ea dispăruse.

Dar se convinsese că, indiferent de ce spunea Skinner despre praful de înger, se îndoia că l-ar fi putut duce din curtea lui până la poteca de unde fusese luată, fără ca el să fie conștient de asta. Dar era posibil să fie ceva întunecat în el? Ceva despre care nici măcar nu știa? Au făcut drogurile să se spargă ceva în el, au eliberat un demon ascuns?

Nu așa funcționează drogurile, se gândi el furios.

— Murphy? veni vocea lui Butch din spatele ușii. Polițiștii sunt aici pentru tine.

Murphy se repezi la ușă – nu auzise sirene și nici măcar bătăi.

— Au găsit ceva? răcni el.

Butch ridică din umeri.

— Sunt în bucătărie.

Murphy fugi pe hol.

Doi polițiști în uniformă și un detectiv stăteau acolo: detectivul pe care îl văzuse în parcare în prima zi a dispariției lui Jasmine.

— Cine ești tu? îl întrebă pe detectiv.

— Detectivul Stuart Coops. Vreți să veniți cu noi la secție?

— Despre ce este vorba?

— Detectivul Badenhorst vrea să discute cu dumneavoastră, spuse Coops.

— Și nu putea s-o facă aici?

— E ocupat. Haideți, vă duc eu cu mașina!

— Și dacă refuz? întrebă Murphy, cu pumnii încleștați.

Simțea cum începea să-i crească furia. Mintea lui se tot ducea înapoi la înregistrarea video, la mărturisirea condamnabilă a lui Jasmine, la jacheta de vânătoare…

— Tot o să te duc până la secție, spuse Coops. Haide, amice! Așa e mult mai bine pentru amândoi. Cu cât plecăm mai repede, cu atât mai repede te poți întoarce.

Murphy îl ignoră pe Butch, care șuiera pe sub mustăți, încercând să-i atragă atenția, și ieși pe ușă împreună cu Coops și cu celălalt polițist. Își împinse furia în jos. Se duce să vadă ce avea de spus Con.

Nu am violat-o pe mama ta, Jasmine!

Știu că nu am făcut-o.

Te rog să te întorci la mine!

Murphy urcă treptele din fața secției de poliție, cu detectivul Coops în fața lui și ceilalți doi polițiști în spate. Mass-media se înghesuia pe trepte, adresându-i întrebări.

— Domnule Murphy! Aveți ceva de spus?

— Eliza Ellis se culca și cu Jasmine?

— Tu și Eliza vă întâlneați?

— Cât de dezgustat ești că un profesor local…

În interiorul secției era o altă mulțime de oameni, unii pe care îi recunoscuse din comunitate. La vederea lui, camerele de luat vederi ale telefoanelor lor ieșiră la iveală. Tom North sări de pe un scaun și se plantă în fața lui.

— Murphy, trebuie să mărturisești! spuse el urgent. Recunoaște ce ai făcut! Spune-le că ai luat fetele…

— Scuză-mă, amice!

Detectivul Coops îl împinse brusc pe Tom la o parte, conducându-l pe Murphy pe un coridor lung și intrând în aceeași sală de interogatoriu ca și înainte.

La masă aștepta Con Badenhorst. Reținu totul despre Murphy dintr-o singură privire.

— Ia loc!

— O să aștept în birou, Con, spuse Coops, în timp ce închidea ușa în urma lui.

Murphy luă loc, cocoțat pe marginea scaunului.

— Ce se întâmplă?

— Cum te simți? spuse Con. După noaptea trecută, după ce s-a întâmplat cu Jack?

— De parcă ți-ar păsa cum mă simt. De ce m-ai adus aici? Ca să mă mai interoghezi? întrebă Murphy. Avocatul meu s-a întors la Hobart, dar un telefon și Dave va fi înapoi aici.

— Nu sunt aici ca să te interoghez. Vreau doar sfatul tău. Ai fost acolo aseară, spuse Con. Ai auzit ce a spus Jack: Madison a plănuit totul. Nu mai ești pe lista mea de suspecți, Murphy.

Murphy ezită, studiindu-i fața lui Con.

— Atunci de ce sunt aici?

— Evident, ceva a mers prost cu planul lui Madison. Georgia este moartă, Bree nu și-a luat nici ea rucsacul de la Cabana Pescarului, în timp ce geanta lui Jasmine și a Cierrei lipseau. Asta mă face să cred că fetele *au ajuns* la Cabana Pescarului, dar poate că le-a luat cineva după aceea. Dar cine? Și de ce? *Sau* doar se ascund undeva? Se ascunde Bree?

Ridică din umeri expansiv.

— Dar azi erai cu Eliza. Așa că mă poți ajuta să înțeleg această nouă întorsătură de situație: acuzația că Eliza avea relații sexuale cu Cierra. *Tu* crezi asta?

— Nici măcar o secundă, spuse Murphy instantaneu.

Amintindu-și de un junghi de durere în boașe de la genunchiul Elizei, adăugă repede:

— Nu că aș ști ceva despre sexualitatea ei. Ar putea fi bi, din câte știu eu. Și asta ar fi în regulă! Adică, să te culci cu o elevă nu e în regulă. Dar, știi, poate să se culce cu oricine altcineva dorește. Dar nu ar face sex cu un elev. Nu știu care este sexualitatea ei…

— Bine, bine, bine, spuse Con, ridicând mâna. Dar erai la ea acasă mai devreme. De ce?

Murphy se gândi să mintă, dar luă decizia, într-o fracțiune de secundă, de a fi sincer cu Con.

— Madison a trimis pe cineva să-mi spună că Eliza avea relații sexuale cu sora ei. Am vrut să o avertizez pe Eliza – știam că va fi crucificată.

Con îl studie Murphy.

— Știi că Eliza a recunoscut?

— *Ce?* Prostii!

— Dacă are vreo importanță, sunt de acord. Cred că protejează pe cineva, și poate fi vorba de cel care a luat fetele. Dacă acel cineva nu ești *tu*, atunci nu știu cine este.

— Nu sunt eu, spuse Murphy cu fermitate. Nu m-aș culca niciodată cu o minoră.

Auzea vocea lui Jasmine în capul lui: „Tatăl meu a violat-o pe mama.”

Taci din gură! Nu, nu am făcut-o! striga vocii, cu furie.

— Totul în cazul ăsta s-a schimbat, Murphy, spuse Con, privind în altă parte, studiind peretele. Au *plănuit* să dispară. Așa că trebuie să te întreb: *chiar* crezi că Jasmine s-ar fi izolat de bunăvoie? Telefonul ei, internetul, toate mijloacele de comunicare? Familia ei?

Murphy avu o scurtă străfulgerare de furie defensivă.

— Nu…

Apoi se lăsă pe spate în scaunul său cu un oftat lung.

— Da. Sincer, ar fi putut. E încăpățânată – dacă ar fi decis că nu vrea să audă sau să citească ceva, ar fi făcut să se întâmple. Odată, în clasa a VII-a, și-a aruncat telefonul și laptopul în râu pentru că voia să stea fără rețele sociale timp de o lună. A fost vegană timp de aproape un an doar pentru că Butch i-a spus că nu ar fi fost în stare să se descurce nici măcar o săptămână. Ea nu face lucrurile pe jumătate. Seamănă cu unchiul ei în acest sens. Serios acum, pentru asta m-ai adus aici?

— Nu, spuse Con. Am primit mai devreme un telefon foarte interesant de la pastorul Hugh. A spus că are informații despre sergentul Doble, dar a vrut să vin la biserică să mă întâlnesc cu el. Având în vedere ce mi-ai spus despre sergent, m-am gândit că poate vrei să vii și tu.

— Vrei să spui că *mă crezi pe mine* și nu pe un alt polițist? spuse Murphy.

— Spun că vreau să vii cu mine la biserică și să vedem ce părere ai despre informațiile pastorului.

Murphy ezită, apoi privi în sus, spre tavan.

Doamne, dacă dispariția lui Jasmine este doar modul tău șiret de a mă face să mă întorc la biserică, o să fiu al naibii de supărat.

CAPITOLUL 33

CON

Biserica baptistă Limestone Creek stătea pe o ridicătură, cu un cimitir cu gazon în spate. Exista o capelă din cărămidă, cu vitralii și o clopotniță, dar atașată lateral era o clădire mai modernă, plată, construită din cărămidă tencuită.

Con bătu la intrarea de sticlă a acelei clădiri, aruncând o privire înăuntru, spre holul cu mochetă. Cum nu răspunse nimeni, împinse ușa și intră. Murphy merse în urma lui, uitându-se la pereți de parcă ar fi urmat să cadă. Pereții de tencuială ai coridorului lung erau tapetați cu postere și fotografii înrămate, precum și cu lovituri și zgârieturi. Mirosea așa cum miroase întotdeauna o biserică – a sfințenie, a hârtie și a mâncare. Îl transportă instantaneu pe Con înapoi la biserica de la școala sa catolică.

— Alo? strigă el. E cineva aici?

O ușă de pe hol se deschise, iar Con se aștepta să iasă o bunică bonomă, cu un șorț la brâu, invitându-l în bucătărie pentru o ceașcă de ceai și o discuție. În schimb, ieși un urs uriaș de bărbat, chel, cu o barbă groasă și sprâncene la fel de grizonante.

— La naiba! mormăi Con, făcând un pas înapoi înainte de a se putea opri.

Bărbatul avea cel puțin 1,80 m.

— Detectiv Badenhorst?

Bărbatul întinse o mână pentru a-i strânge mâna lui Con.

— Peter Hugh. Mă bucur că ați venit! Mă bucur să văd că ați încetat să vă mai feriți de încercările mele de a lua legătura cu dumneavoastră.

Con îl recunoscu acum pe pastor de la una dintre echipele de căutare din ziua dispariției. Avea pieptul și brațele groase și purta o bluză albastră cu mânecă scurtă și blugi, cu tatuaje navale decolorate pe ambele brațe.

— Vă asigur că nu a fost intenționat!

Fața lui Hugh se încreți într-un zâmbet.

— Știți, vă cred! Câteodată, sincronizarea este hotărâtă de divinitate.

Un bărbat cu fața subțire, cu pielea cenușie, apăru pe aceeași ușă ca pastorul.

— E un detectiv? se plânse el.

— Nu e aici pentru tine, Wes, spuse pastorul peste umăr.

Lui Con îi zise:

— Ascultați, am o ședință de consiliere cu un prieten. Tocmai terminăm. Îmi pare rău că vă fac să așteptați, dar voi veni la dumneavoastră într-o clipă.

— Nu, eu plec, pastore Pete! se văită Wes, strecurându-se spre ușa din spate.

— Să nu îndrăznești! mârâi Hugh. Mișcă-ți fundul înapoi înăuntru!

Se întoarse spre Con și Murphy.

— Lăsați-mă un minut!

Îl urmă pe Wes în biroul lui și închise ușa.

Murphy se plimba pe coridor, trecându-și mâna prin barbă, ridicat pe vârfuri de parcă ar fi fost gata să fugă. Con se așeză pe unul dintre scaunele din fața ușii pastorului, fascinat, auzind conversația.

— E un polițist, se plânse Wes.

— Da, amice, dar nu e aici pentru tine, spuse Hugh. E aici pentru fete.

— Mă va mirosi.

— Atunci nu-l săruta și totul va fi bine. Acum, când ne întâlnim săptămâna viitoare, ce vei fi făcut?

Wes mormăi ceva.

— Ce a fost asta? întrebă Hugh.

— Va trebui să mă limitez la una pe zi.

— Și?

— Și te voi suna dacă mă simt tentat.

— O să îți amintesc asta. Acum, te rogi tu sau mă rog eu?

După o clipă, Wes mormăi:

— O voi face, cred…

— De unde îl cunoști pe pastor? îi șopti Con lui Murphy.

— Acesta este Limestone Creek, spuse Murphy. Toată lumea cunoaște pe toată lumea.

— Mincinosule! spuse Con.

Murphy nu răspunse.

Ușa biroului se deschise și ambii bărbați ieșiră.

— Și nu-l săruta pe detectivul Badenhorst în drum spre ieșire! strigă Hugh cu voce tare.

Wes tresări și se repezi la ușă. Hugh îi făcu cu ochiul lui Con.

— E un om bun. Dumnezeu are un plan mare pentru el. Acum, domnilor, vă rog să veniți în biroul meu!

Înăuntru, postere cu motociclete și munți acopereau pereții, biblioteca era plină până la refuz, dar biroul era gol; cu excepția unui laptop și al unui termos. Con luă loc în fața biroului lui Hugh, ochii lui înregistrând totul deodată. Murphy rămase în picioare. De partea sa de birou, Hugh își împreună degetele și privi în jos la ei.

— În regulă. Lăsați-mă să mă rog pentru început!

Își plecă fruntea. Con, dând din cap, îl urmă.

— Relaxează-te, amice, glumeam, încercam doar să sparg gheața, râse Hugh.

Con ridică din umeri.

— Tatăl nostru, care ești în ceruri, sfințească-Se numele Tău… spuse Con, terminând solemn Tatăl Nostru.

— Amin! spuse Hugh încet.

Con îi atrase atenția, iar Hugh ridică o sprânceană groasă, apoi închise ochii.

— Bine atunci, e rândul meu: Dumnezeu Tată, mulțumesc pentru ziua de azi, mulțumesc că l-ai adus pe detectivul Badenhorst aici, astăzi, și pe bunul nostru prieten Murphy. Te rog să-i dai detectivului Badenhorst îndrumare și putere în timpul acestei anchete și să îl ferești de stres și anxietate, de oboseala compasiunii și de orice altceva care ar putea veni odată cu slujba lui, cum ar fi stresul posttraumatic…

Con ridică brusc privirea, dar Hugh, cu ochii închiși, continuă să se roage.

— … de asemenea, Doamne, Te rog ajută-ne să le găsim pe aceste fete, ajută-ne să găsim sufletul bolnav și pervers care le-a luat și să îl aducem în fața justiției. Fii cu aceste fete, Doamne! Tu le iubești mai mult decât noi. Îți pasă de ele mai mult decât nouă. Chiar acum, în această conversație, fă ca Duhul Tău cel Sfânt să ghideze cuvintele mele și mintea lui Con, astfel încât el să poată…

Ochii lui Con urmăriră coloanele de pe raft, oprindu-se asupra unui volum anume: *Tulburări de stres.* Văzu, pentru prima dată, o diplomă înrămată pe perete, în nuanță aurie. Masterat în Consiliere și Psihoterapie.

— Și să fii cu Murphy. Tu îl iubești, Doamne! Lasă-l să știe și să simtă asta. Lasă-l găsească alinare în Tine, chiar și în această perioadă oribilă de rahat. Amin!

Con era șocat că un pastor înjura. Murphy scoase un fel de mârâit supărat. Hugh se întinse în spatele biroului său, se auzi un clinchet de pahare și scoase trei sticle de bere cu ghimbir din ceea ce părea a fi un mic frigider de bar.

— Lăsați-mă să ghicesc! îi spuse el lui Con. Catolic?

Con dădu din cap în timp ce acceptă o sticlă, dar o lăsă nedeschisă pe masă.

— Școala catolică. Și părinții mei.

— Grozav! spuse Hugh.

Îl studie pe Con, cu ochii ca niște camere de luat vederi, înregistrându-i fiecare mișcare și tresărire. Con se mișcă în scaun. Oare așa se simțea când le făcea asta altora?

— Puteți să-mi spuneți de ce ați vrut să vin aici? întrebă el. Ați spus la telefon că aveți ceva important să-mi spuneți.

Hugh bău din berea de ghimbir.

— Să trecem direct la subiect, atunci?

Își bătu bărbia pentru o clipă, ca și cum și-ar fi adunat gândurile.

— Ei bine, înainte de a începe, vreau să înțelegeți că aici avem mai mult decât o simplă slujbă de duminică. Avem slujbe pe tot parcursul săptămânii, inclusiv un Grup al Bărbaților, dar eu ofer și consiliere individuală. Bărbații ca Wes vin aici în timpul săptămânii și rezolvăm niște lucruri împreună.

Arătă spre diploma și acreditarea sa atârnate pe perete.

— Acum, am un client cu care mă întâlnesc în acest moment. Un om care este… destul de pierdut. De obicei sunt foarte strict în privința confidențialității, dar în aceste circumstanțe *pot să* vă spun: Sergentul Doble este un client. Din moment ce l-ați adus pe Murphy, presupun că sunteți la curent cu traficul de canabis al sergentului Doble?

— Deci este adevărat? spuse Con. Și nu s-a făcut nimic în acest sens?

Murphy strâmbă din nas într-un mod cu totul prea încrezut.

— Este o regulă tristă a vieții că polițiștii corupți sunt menținuți în funcție de superiori și mai corupți. Dar este, de asemenea, un fapt bine cunoscut în acest oraș că frații Murphy se confruntă cu Doble în comerțul

cu canabis. Vreau să înțelegeți pe deplin gravitatea alibiului pe care vi-l voi oferi și că nu l-aș inventa.

— Ce vreți să spuneți? spuse Con.

— Sergentul Doble nu le-a luat pe acele fete. Știu pentru că în ziua în care au dispărut a fost aici, în această cameră cu mine, toată dimineața.

Se făcu liniște.

— M-ați chemat aici ca să-mi spuneți că Doble *nu a luat* fetele? lămuri Con.

— Asta nu este tot, deși este important. Am simțit că, în cele din urmă, atenția va cădea pe el și mă simt obligat să mă asigur că aveți toate datele mai întâi.

— Doble primește consiliere? spuse Murphy, acum foarte interesat de conversație. Ce-i frământă sărmanul lui suflet?

— Îi voi onora încrederea, așa cum nu am spus nimănui despre subiectul tuturor ședințelor noastre împreună, Murphy!

Con simți o capcană.

— M-ați păcălit. Ați fi putut să-mi spuneți asta la telefon, în perfectă confidențialitate. Dar voiați să mă îndepărtați de secție.

Pastorul Hugh făcu o grimasă.

— Intrați, Yani, detectiv Pakinga!

Ușa se deschise și înăuntru intră o femeie tânără, timidă, cu părul scurt și negru. Gabriella mergea în urma ei, cu ochii dansând.

Con se ridică în picioare.

— Gabriella, ce…?

— L-am rugat să te cheme aici, spuse ea. Nu puteam risca să mă prindă comandantul la secție, dar nu poate să se ia de mine pentru că m-am întâlnit întâmplător cu tine la biserică.

Luă loc pe canapea, iar tânăra se așeză lângă ea.

— Nu credeam că-l vei aduce pe Murphy.

Con oftă.

— *Încerci* să-ți pierzi slujba?

Se întoarse spre pastorul Hugh.

— Și dumneavoastră ce faceți, îi faceți jocurile?

— Știu că detectivul Pakinga nu se mai ocupă de acest caz. Dar, după ce a văzut-o provocând-o pe Madison pe livestream, Yani insistă să vorbească doar cu ea. Și din moment ce se pare că dumneavoastră nu puteați fi contactat… Yani este fiica mea.

— E în regulă, Yani! spuse Gabriella. Con te va asculta și noi vom cerceta, dar Madison nu va ști niciodată că ai vorbit cu noi.

— Gabriella! spuse Con.

— Știi ceva despre Jasmine? întrerupse Murphy.

— Da, spuse Yani. Da.

Con se așeză la loc. Vocea lui Yani tremura în timp ce vorbea, uitându-se în pământ.

— Ei bine…Voi începe de la început. Vedeți, eram toate în acest grup de chat împreună.

Yani își ridică privirea spre Murphy, apoi spre Con, apoi spre picioarele ei.

— Se numește… se numește… Clubul Honcho Dori.

— Honcho Dori? spuse Con.

Yani deschise gura, dar nu îi ieși nimic.

— Arată capturile de ecran, spuse Gabriella cu amabilitate, și voi explica eu.

Yani dădu din cap, scoțându-și telefonul din buzunar, începând să le caute.

— Pastorul Hugh a luat legătura cu mine, spuse Gabriella. Înainte, Yani era îngrijorată că oricine cu care vorbea se va întoarce la Madison, că va fi luată în vizor. A mai fost ținta lui Madison, îți amintești? Dar apoi m-a văzut confruntându-mă cu Madison.

Se uită îngâmfată la Con.

— Cum a mai fost ținta ei? spuse Murphy. Ce avea de gând să facă Madison, Yani?

— Nudurile… spuse Con.

Obrajii lui Yani se înroșiră. Scutură din cap, se uită la Gabriella, apoi continuă să caute prin telefon.

— Clubul Honcho Dori este un grup de chat online pe care Madison l-a înființat. Aplicația de mesagerie le permite fetelor să folosească pseudonime – trebuia să fie un grup de sprijin anonim pentru automutilare, spuse Gabriella. Știi tu, cum ar fi tăierea?

Yani îi dădu telefonul Gabriellei, iar aceasta i-l dădu mai departe lui Con.

— Tăierea este un lucru important la școala noastră, spuse Yani cu o voce mică.

— Chiar și Jasmine? spuse Murphy, cu vocea încordată.

— Chiar și Jasmine, spuse Yani.

— Automutilarea este mai frecventă decât crezi, spuse pastorul Hugh.

Întinse mâna și o apucă pe cea a fiicei sale.

— Nu este un semn de slăbiciune, ci un semn de suferință.

— Con, doar… ai grijă, în timp ce citești, spuse Gabriella, fixându-l cu privirea.

Con se uită la prima captură de ecran. Fetele aveau porecle în chat, iar mesajele lui Yani erau clar într-o culoare diferită. Porecla ei era xxDogGodxx.

Răsfoi capturile de ecran și stomacul începu să i se agite.

La început existaseră mesaje de susținere din partea tuturor fetelor, cu fotografii ale rănilor provocate de automutilare – tăieturi sângerânde, pe brațe sau coapse – cu titluri de genul: „Azi a fost atât de greu. Nu m-am putut abține…” Acestea au stârnit mesaje de dragoste și sprijin din partea celorlalți membri ai chatului. „Ești puternică, fato! Poți să faci asta!” și

„Oh, asta pare profundă! Ești bine? Ai pus ceva pe ea? Ar trebui să vorbești cu un profesor.”

Dar, cu timpul, imaginile deveniră mai grafice, automutilarea deveni mai severă, prezentând fotografii cu încheieturi și coapse din care curgea sânge, unele videoclipuri arătând chiar actul de automutilare – lame de ras, cuțite utilitare, cuțite de bucătărie. Rănile deveneau din ce în ce mai adânci și mai mari, iar cuvintele de sprijin mai puține.

Umorul negru se strecură:

„Cel puțin acum mă pricep bine la cuțite. Primesc 10 la Economie Casnică.”

„M-am gândit la una bună: Spuneți-mi Sângepunzel, pentru că dau drumul la sânge de fiecare dată când băieții îmi intră în păr. ”

„Nici măcar nu-mi amintesc să o fi făcut pe asta, lol. Înțeapă ca dracu.”

Con se așeză înapoi și se uită la tavan, simțind că leșină.

De ce afectează acest lucru? Nici măcar nu sunt moarte. Ești mai puternic decât atât.

— Arată-mi! spuse Murphy.

— Nu sunt sigur că ar trebui… începu pastorul Hugh.

Murphy luă telefonul de la Con, fața lui devenind palidă în spatele bărbii în timp ce răsfoia capturile de ecran.

— Ce naiba e în neregulă cu fetele astea? răsuflă el. Parcă ar fi o competiție…

După o clipă lungă, spuse:

— Care dintre ele este Jasmine?

— MountainLion, spuse Yani.

— Nu… gemu Murphy.

Lăsă telefonul pe birou și își apăsă podurile palmelor pe ochi.

— Nu-mi vine să cred că nu am știut.

— Spune-i lui Con de ce ai părăsit grupul, Yani! spuse Gabriella.

— Pentru că… a fost din cauza lui Denni King, spuse Yani. Toate am crezut că se face mai bine, gen, sănătatea ei mintală, și apoi ea…

— Era în acest grup? spuse Con, luând telefonul înapoi.

— Da. Era VoodooQueen, spuse Yani. Am vrut să mă duc la poliție, am vrut să le spun despre cum clubul ar fi putut fi implicat în sinuciderea lui Denni, dar apoi Madison a aflat. Are poze cu mine. Fotografii nud. Le obține de la toate fetele înainte de a se înscrie în Clubul Honcho Dori, ca o asigurare. Și apoi a postat una…

Obrajii lui Yani se înroșiră și mai tare.

— Madison are ceva despre Jasmine? întrebă Murphy.

— La fel ca restul. Nuduri. Secrete – vocea ei deveni grăbită. Nu poți avea încredere în Madison. Va folosi orice împotriva ta. M-a dat afară din club, a început să împrăștie zvonuri despre mine… Nu mă pot apăra, pentru că dacă o fac îmi va distruge viața.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Yani, mulțumesc! Faci un lucru foarte curajos și ne va ajuta foarte mult, spuse Con. Gabriella, trimite-mi acele capturi de ecran și voi…

— Nu, spuse Gabriella.

— Poftim?

— Yani nu are încredere în nimeni altcineva să le aibă. Doar în mine.

Gabriella părea să se scuze, dar Con putea să vadă prin ea.

— Și din moment ce eu nu mai *lucrez la caz*… nu trebuie să fac ce-mi spui tu.

— Ai fost dată afară din caz? spuse Murphy.

Con se întoarse spre Yani.

— Vreau să înțelegi… dacă nu ne lași să avem acele capturi de ecran, nu putem cerceta mai departe.

Yani se uită la Gabriella, apoi se întoarse spre Con.

— Nu pot risca să afle Madison. Aș prefera ca detectivul Pakinga să le păstreze.

— Am rugat-o și eu, domnule detectiv, dar Yani are 17 ani și poate face propriile alegeri, spuse pastorul Hugh, dar a fost de acord să răspundă la orice întrebare.

— Am nevoie de mai mult decât atât, zise Con.

— Nu știam, spuse Murphy deodată. Jasmine niciodată… nu aveam nici cea mai mică idee.

— Nimeni nu te învinovățește pe tine, spuse pastorul Hugh. Există o mulțime de moduri de a ascunde automutilarea.

Murphy se întoarse spre Con.

— Ai de gând s-o arestezi pe Madison pentru asta?

— Nu, strigă Yani. Nu poți să-i spui!

— Dar acesta ar putea fi motivul pentru care Jasmine a fost de acord cu planul lui Madison de a dispărea!

— *Ce?* spuse pastorul Hugh. Ele au *plănuit* asta?

— Mai e ceva, spuse Gabriella. Ceva important. Dar *trebuie* să iei asta în serios, Con.

Con cunoștea tonul acela de voce. Părul de pe ceafă i se ridică.

— Madison are un alt secret, spuse Yani. Este și… o vrăjitoare.

— Oh, pentru numele lui… începu Con.

— Ascultați-o! întrerupse pastorul Hugh. Nu respingeți tot ce nu înțelegeți.

— Madison a transformat toate fetele în broaște și de aceea nu le putem găsi, am înțeles, spuse Con.

— Taci, Con! se enervă Gabriella. Yani, spune!

Yani înghiți în sec, iar când vorbi, vocea îi tremura.

— Ma… Madison încerca să îl invoce pe Omul Flămând.

— Acest lucru devine din ce în ce mai bun, spuse Con.

— Da, așa este, Con, scuipă Gabriella, ridicându-se în picioare. Pentru că Madison știa despre un *ritual* de invocare a Omului Flămând.

— Tu chiar crezi asta, nu-i așa?

Con râse din nou.

— Madison crede! spuse Yani, brusc mai tare decât amândoi. Este *obsedată de* Omul Flămând. Crede că are legătură cu porțile din munți, portalurile pe care le foloseau aborigenii.

— Aceasta este o nebunie. Ce naiba e în neregulă cu orașul ăsta? strigă Con.

— Ușurel, detective! spuse pastorul Hugh.

— Ce presupune ritualul? spuse Murphy, aplecându-se în față. Știi cumva?

— Nu, dar se pare că există o modalitate de a te proteja. Madison ne-a spus a doua parte a rimei „Omului Flămând”. Aceasta sună așa:

„Dacă vezi fața Omului Flămând, nu-ți va permite niciodată să scapi. Dacă vrei să rămâi treaz, aceste trei lucruri trebuie să le faci mai întâi: sculptează o față și orbește-o, leagă-i gâtul cu ață și sfoară și petrece o noapte singur în copaci, mărturisește-ți păcatele, roagă-te să te ispășești, apoi spânzură o fată de un copac ca să moară, iar Omul Flămând va trece pe lângă tine.”

— Ți-am spus, nebunie nenorocită! răcni Con, ridicându-se în picioare. Hai să mergem, Murphy, nu trebuie să ne implicăm în asta.

— Con, cred că de asta s-a sinucis Denni King, spuse Gabriella. De aceea a aranjat ca Madison să o găsească. A făcut parte din ritual! Îți amintești ce a spus Eliza? Denni era obsedată de Omul Flămând.

— Cu toții am crezut că se simte mai bine, spuse Yani. Dar ea a fost întotdeauna protectoare și grijulie – ar fi logic dacă ar fi crezut că își protejează prietenii prin…

— Nu. Nu, nu vreau să aud asta, Gabriella! spuse Con. Asta e viața reală. Nu *există* nici un Om Flămând!

— Gândește-te la ceea ce a trăit Eliza acolo sus, spuse Gabriella, împungându-l pe Con în piept. Pantofii. Dorrie Dossett. *Yowie*-ul. Sunt atâtea lucruri ciudate în cazul ăsta, Con, trebuie să-ți deschizi mintea!

— Și dumneavoastră credeți asta? spuse Con, întorcându-se spre pastorul Hugh.

— Știu că în jurul nostru există forțe demonice pe care nu le înțelegem, care ar vrea să ne păcălească să facem lucruri îngrozitoare. Și știu că Madison este o fată foarte perversă. Cine știe la ce s-a expus?

Con se uită la Murphy.

— Trebuie să mă întorc la investigațiile reale pentru a o găsi pe fiica ta.

Se îndreptă spre ușă. Pentru o clipă crezu că Murphy avea de gând să se împotrivească, dar apoi îl urmă pe Con afară.

— Dacă nu vă ocupați voi de asta, o voi face eu! strigă Gabriella după ei. Nu-mi stați în cale!

Con continuă să meargă, mormăind în sinea lui. Murphy rămase tăcut în timp ce se urcau în mașină și abia când porniră la drum întrebă:

— De ce te-ai speriat de asta?

— *Ce vrei să spui?*

— Nu știam că poți să-ți pierzi calmul în felul ăsta, spuse Murphy. Nici măcar nu-ți dai seama că țipi, nu-i așa?

— Eu nu… Con respiră adânc. Nu țip.

— Te-ai pierdut acolo. De ce? Nu e complet nebunesc ca asta să facă parte dintr-o iluzie stupidă de adolescent despre Omul Flămând, nu-i așa? Adică, pot să văd cum ar fi bine pentru chestia online a lui Madison.

— Este ridicol.

— Dar de ce te supără atât de mult? spuse Murphy.

Con se concentră pe drum. Până când opriră la casa lui Murphy, Con simți primii fiori de rușine pentru ieșirea lui, dar fețele fetelor din cazul „Jaguar” nu-i ieșeau din minte.

— Îmi datorezi adevărul, spuse Murphy. De ce nu vrei să verifici asta?

— În regulă!

Con ridică mâinile.

— În regulă! Am lucrat la un caz în Sydney… mai multe fete au fost torturate până la moarte. A fost un ritual. Toți cei care au participat la anchetă s-au lăsat prinși în toate prostiile supranaturale implicate în ritualuri, inclusiv eu, și am ratat dovezile și pistele evidente care rezultă dintr-o bună muncă de poliție. Am ratat… Erau fete pe care le-am fi putut salva. Nu vreau să fac din nou această greșeală.

— Deci, de aceea ți-ai pierdut mințile, spuse Murphy.

— Sunt bine și cu adevărat în posesia minților mele, mulțumesc! Spun că am experiență cu crime rituale, și asta pare diferit!

— Ușor, amice! Dacă așa spui tu. Tu ești detectivul, spuse Murphy, coborând din mașină.

Con ieși în viteză din curbă, conducând în liniște spre hotel. Fetele din cazul „Jaguar” îi treceau prin minte și le putea vedea din nou rănile.

Con intră în camera lui și se opri brusc.

La televizor se auzea o conversație ușoară, la fel ca și la radio, dar era normal: le lăsase pornite. Dar poziția flacoanelor de medicamente nu era normală. Se întoarse și ieși, închizând ușa în urma lui. Când ajunse la recepție, tremura.

— Da? spuse femeia din spatele ghișeului.

— Sunt în camera Sassafras 5. Am cerut să nu fiu deranjat, dar cineva a fost în camera mea.

— Stați așa!

Tastă calculatorul.

— Da, alerta este încă activată aici. Nimeni din personalul nostru nu ar fi intrat.

— Ei bine, cineva a făcut-o!

— Și cred că nu ar fi fost nimeni din personalul nostru. Ați dat cheia cuiva?

Con își trânti mâinile pe birou.

— Unde este managerul?

— Ascultă, frumușelule, răspunse ea aplecându-se în față, avem destule camere de curățat pe aici, fără să ne mai băgăm în cele ale unor tipi care, evident, se cred mai buni decât noi la asta.

Plecă. Tensiunea din umeri și din gât era în creștere. Se întoarse în camera lui și încuie ușa în urma lui. Se uită din nou – sticlele de medicamente erau toate îndreptate în direcția greșită.

Îți pierzi mințile, Cornelius, își spuse el însuși cu furie. *Nimeni nu s-a atins de lucrurile tale.*

Se dezbrăcă și intră în duș. Apa caldă de pe spatele lui era liniștitoare, aburul umplea camera, sunetul ventilatorului zumzăind deasupra lui. Își sprijini capul de peretele de gresie și închise ochii. Îl ajută să se relaxeze puțin, dar tot nu putea să gândească limpede. Gândurile lui nu intrau în cutiile lor; nu putea să aranjeze totul într-o listă.

Corpul Georgiei îi apăru în minte. Frânt, la poalele unei stânci, o viață stinsă pentru totdeauna.

Cum? Ai căzut? Ai fost împinsă? Ai sărit?

Nici măcar nu se gândise să întrebe dacă Georgia făcuse parte din Honcho Dori Club. Ar fi trebuit să o întrebe pe Gabriella. Ea l-ar face să plătească pentru asta, dar i-ar da răspunsul.

Nu pot să o las pe doamna comandant să afle că Gabriella e încă implicată.

Poate că Georgia a sărit. Poate că presiunea pe care o pusese asupra ei pentru a construi muzeul a fost prea mare. Dacă a fost în acest club Honcho Dori, trebuie să se fi luptat cu automutilarea.

Grup de automutilare. Un ritual. Atârnă o fată de un copac ca să moară. De ce trebuie să moară întotdeauna o fată?

Relatarea înfricoșătoare a Elizei îi reveni în minte. Ceea ce Georgia credea că văzuse. Poate că Georgia fusese urmărită de pe stâncă?

Omul Flămând. Un om de mărimea unui urs…

Jaguar însuși fusese un om mare.

Nu. E mort. Nu e el, se gândi Con. *Respiră adânc; eliberare lentă.*

Corpul Georgiei îi apăru din nou în minte. De data aceasta, alte persoane păreau să fie întinse alături de al ei. Fețe pestrițe și purpurii, membre umflate, ochi holbați, guri întredeschise. Fetele Jaguar.

Stomacul lui Con tresări. *Treceți înapoi în cutiile voastre!* Se ghemui în genunchi, bombănind în gaura de canal. Își bătu ușor capul de peretele de gresie, respirând pe gură. Trebuia să fie puternic: de el depindea să le găsească pe Jasmine, Cierra, Bree. Iar Madison era cheia tuturor.

Un ritual… un club secret care glorifică automutilarea… toate acestea pentru abonații ei de pe YouTube… Moartea lui Denni King… o vrăjitoare. Madison este o vrăjitoare. Ea l-a invocat.

Omul Flămând.

Fetele Jaguar apărură din nou în umbrele minții lui, cu ochii deschiși. *Ești sigur că monștrii nu există?* păreau să întrebe. *Ești. Tu. Sigur?*

Opri brusc apa. Rămase acolo, apa picurând de pe el, cu aburul împrăștiindu-se în ventilator. Fetele Jaguar se uitară la el. Georgia li se alătură.

Nu ai reușit să o rezolvi suficient de repede. Niciodată nu o rezolvi suficient de repede.

Își înfășură prosopul în jurul taliei și se îndreptă spre pat, luându-și laptopul de pe birou. Sunetul radioului și al televizorului era ca un balsam pentru mintea lui. În zilele astea avea mereu nevoie de sunetul vocilor umane pe fundal. Îi liniștea anxietatea de a fi singur.

Își deschise laptopul și începu să noteze gândurile pe măsură ce îi apăreau în minte, încercând să le forțeze să intre în cutii:

1. JASMINE MURPHY -
FIICA UNUI TRAFICANT DE DROGURI = RĂSCUMPĂRARE/ ȘANTAJ?

2. CIERRA MASON -
ABUZ SEXUAL = ELIZA ELLIS PROTEJEAZĂ PE CINEVA

3. GEORGIA LENAH -
MUZEUL DE ISTORIE ABORIGENĂ

4. BREE WILKINS -
SINDROM POSTTRAUMATIC?????

Jasmine era cea mai evidentă țintă, ca un fel de pârghie împotriva lui Murphy. Dacă sergentul Doble era cu adevărat corupt, lui Con tot nu-i venea să creadă că i se permisese atâta libertate în oraș. Trebuia să-i spună comandantului – dacă nu cumva chiar nu înțelegea Tasmania? Doar pentru că Doble avea un alibi, nu însemna că nu avea un complice care să o fi luat pe Jasmine. Dar în ce scop ar fi făcut asta, de fapt? Nu i se făcuse nicio cerere lui Murphy, niciun contact.

Cierra Mason era, de asemenea, o posibilă țintă. Con nu credea că Eliza Ellis se culcase cu ea, dar persoana pe care o proteja… Con bănuia că era Tom North, dar și el avea un alibi. Și de ce să le ia pe celelalte două fete? De ce să o ucidă pe Georgia?

Aceasta era întrebarea la care se tot întorcea: de ce ar lua cineva trei fete și ar ucide una? Avea răpitorul nevoie de patru fete sau *voia* patru fete și ceva mersese prost? Să fi vrut răpitorul doar una dintre ele, iar celelalte trebuiau să fie luate ca martori? Ar fi fost de ajuns *oricare* dintre cele patru fete?

Se gândi din nou la Carl Lenah. Era încă pe fugă, și cu polițiști ca Doble prin preajmă, nu era de mirare. Într-o lume ideală, ar fi folosit mai multe resurse pentru a-l găsi, dar nu puteau face mai mult decât atât. Instinctul îi spunea să nu-și piardă timpul cu Carl Lenah.

Când veni vorba de direcționarea resurselor, trebuia să afle mai multe despre Bree. Nici măcar nu vorbise cu părinții ei, cu excepția unei scurte perioade de timp în ziua dispariției, pe traseu. Coops vorbise cu tatăl ei, Marcus Wilkins, și apoi vorbise și cu mama ei, mai târziu. Raportul nu spunea mare lucru, așa că detectivul Con nu cercetase mai departe. Nu putea să fie peste tot în același timp, abia dacă avea timp să se gândească

așa cum era. Învățase să stabilească limite, altfel depășea limitele și făcea greșeli.

Dar oare îi scăpa ceva? Trebuia să adune mai multe informații despre Bree. Stresul posttraumatic era implicat? A cedat și a ucis-o pe Georgia? *Nu, nu așa funcționează bolile mintale. Oamenii rareori își revin și comit o crimă, asta se întâmplă doar în filme.*

Oare se ferea de Bree pentru că nu voia să apară întrebări incomode despre stresul posttraumatic?

Cu excepția cazului în care sunt implicate droguri, atunci oamenii pot ceda. Sunt *implicate droguri?*

Canabisul a fost, dar ceva mai tare? Când îl întâlni pentru prima dată pe Murphy, bărbatul se afla în mod clar sub influența a altceva. O putuse vedea în ochii lui, în viteza de reacție și apoi în modul în care își pierduse cumpătul și se năpustise asupra lucrătorului SES.

Murphy menționase că Jack avea datorii de la metamfetamină. Asistentul profesorului avea și el cu siguranță nevoie de mai multă atenție, dar în prezent se afla într-o comă indusă medical.

Murphy era în cutia pentru cei care nu erau suspecți. În prezent, era singura persoană din acea cutie.

Dar Eliza? În ce cutie ar trebui să meargă? Cu siguranță nu era suspectă, dar știa despre planul lui Madison și nu făcuse nimic. De ce îl proteja pe Tom? Ascundea altceva? Trebuia să vorbească din nou cu ea.

La naiba, erau atâtea de făcut! Nu putea să fie peste tot!

Oare una dintre fete le-a ucis pe celelalte și nu au găsit încă toate cadavrele? Cum a apărut clubul Honcho Dori în toată povestea asta? Cum rămâne cu planul fetelor de a dispărea?

Poate că acela care a ucis-o pe Georgia știa dinainte că va încerca să dispară… *Răul legal*, Madison… sau a fost motivat de altceva, chiar întâmplător… *Răul haotic…*

Poate că Omul Flămând este într-adevăr cel mai logic răspuns…

Deschise o nouă pagină web și tastă în bara de căutare: *Disparițiile din 1985 din Great Western Tiers*.

Începu să citească. Nu-și putea scoate rima stupidă din cap. Probabil de aceea îi tot părea că vede fețe la fereastră. Luminile de acolo, din pădure, erau cu siguranță doar lanternele echipei de căutare.

În acea noapte, când veniră, coșmarurile fuseră feroce.

CAPITOLUL 34

CON

Era dimineață, ploaia se risipise, dar ceața se agăța de vârfurile din Tiers.

Con și comandantul Agatha Normandy stăteau vizavi de Madison într-o cameră liniștită din secția de poliție, Nelly Mason așezată lângă fiica ei. Era încăperea rezervată de obicei pentru întâlnirile dificile cu familiile în doliu sau pentru ședințele de asistență socială. Canapelele erau confortabile, lumina era blândă, o fereastră dădea spre stradă și spre Tiers în fundal.

— V-am spus deja ce am văzut, spuse Madison.

Avea fața trasă și tot corpul îi tremura: părea bolnavă. Chiar și părul ei roșu intens părea să-și fi pierdut din strălucire, iar machiajul nu-i ascundea pungile de sub ochi. Salopeta ei verde fără mâneci părea cel puțin elegantă.

— Deja ați prins-o pe cățea: de ce nu o puteți găsi pe sora mea?

Nelly Mason o ținu de mână pe Madison, cu ochii goi, în timp ce se uita la podea. Con se întrebă dacă era măcar conștientă de locul în care se afla.

— Îmi pare rău, dragă, trebuie doar să mai punem câteva întrebări, spuse Agatha.

Madison își încrucișă brațele goale, dar ținu în continuare mâna mamei sale.

— Ce mai trebuie să știți?

— Ne-ai spus că ai prins-o pe domnișoara Ellis în camera surorii tale, nu-i așa? spuse Agatha. Poți să-mi mai spui o dată detaliile?

Madison își încrucișă mai tare brațele.

— Am vorbit deja despre asta!

— Știu. Dar mă va ajuta dacă voi auzi detaliile direct de la tine, în cazul în care voi avea întrebări.

Agatha zâmbi. Madison își dădu ochii peste cap.

— Eram singure acasă. Mama și tata plecaseră în weekend. Era târziu în noapte, eu eram în camera mea și editam videoclipuri, iar domnul Bruiser începuse să o ia razna. Fugi spre camera Cierrei. Ea nu a vrut să deschidă ușa, dar m-am gândit că ar putea fi în pericol, așa că am forțat ușa și atunci am văzut-o pe domnișoara Ellis lângă fereastra deschisă, în halat. Erau sticle de bere goale și mirosea a iarbă. Cierra… nu purta prea multe.

Obrajii lui Madison se înroșiră. Nelly nici măcar nu tresări.

— Ce au făcut? spuse doamna comandant.

— Cierra m-a împins înapoi în afara camerei înainte de a vedea altceva. M-a făcut să jur că nu voi spune nimănui niciodată.

Lacrimile străluceau acum în ochii lui Madison.

— Așa că m-am întors în camera mea și mi-am pus căștile.

— De ce ai crezut că sora ta ar fi putut fi în pericol?

Madison ridică din umeri.

— Pur și simplu am crezut.

— Vreau să fii sinceră cu mine, spuse Agatha. *De ce* ai crezut că există un pericol?

Madison ridică din nou din umeri.

— Chiar dacă nu crezi că e important, Madison, trebuie să-mi spui.

— În regulă!

Madison își întoarse privirea.

— Din cauza persoanei cu care credeam că se vede. Bine?

— *Știai* că se întâlnește cu domnișoara Ellis?

— Nu – obrajii lui Madison se înroșiră. Dacă aș fi știut asta, nu aș fi… Se întâlnea cu un băiat, iar înainte de asta m-a întrebat…

— Ce te-a întrebat, Madison?

— M-a întrebat dacă vreau să mă alătur lor.

Lacrimile se întoarseră brusc. Nelly începu să fie atentă. Se întoarse spre Madison, trăgând-o aproape, încercând să o liniștească:

— Șșș, iubito… șșș… șșș…

— Îmi spusese că se vedea cu cineva, vocea lui Madison era răgușită și tremurată, și că amândoi voiau neapărat să încerce o partidă în trei, pentru că eram gemene și lui îi plăcea foarte mult asta. Am spus nu – bineînțeles că nu, e dezgustător. Băiatul cu care se întâlnea este o *curvă* absolută. Numele lui este Tyler Cabot. Ar trebui să-l interogați *pe el*! A fost la școală toată ziua, dar eu doar… M-am gândit că poate Tyler îi face rău, dar apoi am intrat și era *domnișoara Ellis*. Și atunci toată chestia cu gemenele a căpătat sens!

Madison deveni isterică, scuturându-și mâinile în fața ei ca și cum ar fi încercat să-și facă vânt. Nelly îi trase capul mai aproape.

Con era sigur că lacrimile lui Madison erau reale. Pentru prima dată, pierduse controlul asupra unei situații. Asta însemna că ea chiar credea că Eliza era cea din camera Cierrei.

— E-n regulă, spuse absentă comandantul. E-n regulă…

O oră mai târziu, Con și Agatha se aflau în fața sălii de interviuri, Agatha cu un dosar de tip Manila în mână.

— De ce mi se pare greșit? murmură el.

— Niciodată nu ai mai avut probleme cu încălcarea regulilor până acum, spuse Agatha.

Con tăcu o clipă. El îi spusese deja despre Doble, iar ea nu fusese deloc surprinsă. Încă îl mai irita, cu atât mai mult acum, când vedea că următorul pas putea, probabil, să fie interpretat ca un lucru asemănător cu o capcană.

Eu nu sunt deloc ca Doble.

— De ce nu mi-ai spus niciodată că există acest tip de corupție?

— Pentru că uneori, Cornelius, vezi doar partea bună a oamenilor, iar uneori asta îi face pe cei mai buni detectivi –, iar eu am mare nevoie de detectivi buni. Acum nu te mai agita.

— Eu nu mă agit niciodată, spuse el, jignit.

Deschise ușa și cei doi intrară înăuntru.

Eliza Ellis aștepta deja – singură, fără avocata ei, nesolicitând prezența acesteia. Fusese ținută în arest preventiv toată noaptea și acum era îmbrăcată în hainele pe care i le adusese sora ei. De cealaltă parte a mesei de metal părea slabă, palidă.

Con și Agatha o priviră pe Eliza timp de câteva minute. Ea continua să tremure din când în când, dar spatele ei era drept. Deodată Agatha se ridică în picioare, atât de repede, încât Eliza tresări. Agatha deschise ușa și strigă, astfel încât Eliza să poată auzi:

— Putem să dăm drumul la încălzire aici?

Se întoarse și se așeză la loc. Schiță un zâmbet trist.

— Ei bine, nu pot spune că sunt de acord…

Scoase câteva hârtii din dosar și le amestecă.

— Dar cred că înțeleg.

— Nu știu ce vreți să spuneți, zise Eliza.

— Am avut cea mai interesantă discuție cu Madison Mason mai devreme astăzi. Își amintește multe lucruri pe care inițial nu le-a considerat importante.

Comandantul s-a prefăcut că analizează un „raport” dactilografiat, pe care ea și Con îl fabricaseră cu doar o jumătate de oră mai devreme. Era

plin de lucruri pe care Madison cu siguranță nu le spusese. Nu era ilegal, deoarece nu ar fi ieșit din cameră: era doar o recuzită. Cel puțin asta își tot spunea Con.

— Madison a spus că sora ei îi zisese că va veni un *bărbat* – un *bărbat*, atenție – care dorea să experimenteze cu *gemene* – se uită la Eliza. A spus că a auzit o lovitură, ca un corp greu care se lovea de pământ. Și că, acum că se gândea la asta, gardul viu din fața ferestrei surorii ei *era* mult mai plat decât înainte. Ca și cum cineva ar fi sărit pe fereastră. De fapt, probabil că asta a fost lovitura pe care auzit-o.

Comandantul îi arătă Elizei o fotografie din casa familiei Mason, pe care Con se grăbise să o surprindă cu doar cincisprezece minute mai devreme, cu un cerc roșu desenat în jurul gardului de sub fereastra Cierrei. Se părea că existau într-adevăr unele pagube în conifere.

— Mirosul de marijuana și sticlele goale din cameră… Spune-mi, care *este* toleranța lui Tom la alcool? Desigur, când adaugi marijuana, e mult mai probabil să te simți… rău. Fără îndoială că ai văzut asta direct când te-ai grăbit la casa familiei Mason ca să-l salvezi. Am mai auzit că nu trebuie să bei niciodată când iei steroizi.

— Nu știu despre ce vorbiți, spuse Eliza.

— Ceea ce *mă* surprinde este că te-a sunat *pe tine*. Soția lui știa despre asta? Bănuiesc că era un fetiș al lui cu mult înainte de a te cunoaște?

Agatha făcu o grimasă.

— Nu-i reproșez omului gusturile sexuale, dar când vine vorba de fete minore, mai *ales* de elevele lui… stai, nu… *Cierra* te-a sunat, nu-i așa? Nu Tom. Te-a sunat pe tine, singura persoană care credea că ar putea să ajute în situația asta. A sunat de pe telefonul ei sau de pe cel al lui Tom?

— Îmi vreau avocatul!

— Cu siguranță. Nu trebuie să mai spui nimic până nu ajunge.

Acesta fusese semnalul lui Con. Apăsă în telefon pe sub birou. Zece secunde mai târziu, alarma cronometrului porni, sunând ca tonul său de

apel.

Făcu un spectacol din scoaterea telefonului și se uită la el, nedumerit, apoi se prefăcu că răspunde.

— Aici Con. Ce ai găsit, Tran? – își ridică sprâncenele și ridică tonul vocii. E *în viață*?

Eliza se aplecă în față peste masă. Con reflectă acțiunea, aplecându-se spre Eliza. Îi întâlni privirea, apoi se uită în altă parte.

— Da. Unde? Vreun semn de Jasmine? – își lăsă umerii să se prăbușească. Dar Cierra? Va putea să vorbească?

Eliza eliberă un plâns.

— Slavă Domnului!

— Voi fi acolo în curând, trebuie doar să termin cu Eliza. Da, sunt de acord. O vom ruga pe fată să confirme.

Eliza avea o mână sprijinită pe masă și din nou el îi oglindea postura, fără să-și lase privirea să zăbovească prea mult. Oglindi limbajul corpului pentru a construi o relație subconștientă, atrăgând-o în pânza lui.

— Te voi suna înapoi în curând.

Se prefăcu că închide telefonul, apoi scoase un oftat lung printre dinți.

— *Trăiește*, șopti, aproape pentru sine.

— Poate data viitoare poți răspunde la telefon în *afara* sălii de interviu? spuse Agatha, cu vorbele tăiate.

— Unde este? Unde au găsit-o? Dar Jasmine? spuse Eliza. Con, te rog!

Con deschise gura să răspundă, dar Agatha vorbi peste el, cu vocea ei dură.

— Nu. Ai spuse deja destul, Badenhorst. Ea este încă o persoană de interes.

Eliza se lăsă pe spate, angoasa jucându-i pe față. Con simți o înțepătură de vinovăție.

— Știi ce cred eu, domnișoară Ellis? Că îți asumi vina pentru Tom, spuse Agatha. Cred că ai vrut să faci cel mai bun lucru pentru sora ta, pentru fiica ei. Și înțeleg asta. Dar mă întreb ce este cu Tom, care te face să vrei să protejezi un om ca el.

Pentru prima dată, Con văzu furie pe fața ei.

— Dacă Cierra este în viață, spuse Agatha ironic, aruncând o privire spre Con și spre telefonul său, atunci oricum vom afla adevărul în curând. Dar, între timp, pierdem timp și resurse *investigându-te pe tine*. Ar trebui să-l investigăm pe Tom.

— Știți că Tom nu poate fi implicat, spuse Eliza. Era cu mult înaintea grupului nostru.

— Atunci de ce să minți în legătură cu relația lui cu Cierra?

Eliza rămase tăcută.

— Va merge la închisoare. Poate că și tu vei merge, dacă nu o găsim pe Jasmine. Odată ce Cierra va confirma că ai mințit, nu va dura mult până când oamenii vor începe să se întrebe de ce nu ai fost examinată mai atent ca suspect.

— Dar Wren va fi cea care va avea de suferit…

— Și cât de mult a suferit Cierra? Și ar fi *putut* fi și Madison, în acea noapte. Era doar o chestiune de timp până când Tom le avea pe amândouă, așa cum își dorea. Îți *dai seama că* e vorba de abuz sexual, nu? Monica știe?

— Da, Eliza se forță în cele din urmă. A rămas cu Wren când m-am dus să-l iau pe Tom.

Lacrimile i se rostogoliră pe obraji.

— Cierra este în siguranță… Slavă Domnului!

Începu să plângă.

Con simți furnicături de vinovăție în tot corpul. Când Eliza își recăpătă puțin calmul, Agatha îi strecură una dintre bucățile de hârtie pe

masă – era o mărturisire dactilografiată. Agatha, cu ajutorul lui Con, inclusese totul.

— Vei semna asta, mărturisind că Tom a fost făptașul, spuse Agatha.

Eliza luă stiloul și semnă.

O oră mai târziu, Con și Agatha stăteau în fața lui Tom North și a avocatului său, doamna Barrow.

— Orice ar spune scorpia aia despre mine, sunt numai minciuni! strigă Tom.

Comandantul Normandy luă o înghițitură bună din ceașca ei de ceai, fără să-și ia ochii de la el.

— Să discutăm despre acuzația ridicolă împotriva clientului meu?! spuse doamna Barrow în cele din urmă.

— Da, spuse Agatha, o vom face. Avem o declarație aici, de la Eliza Ellis.

— Vă bazați pe cuvântul unei femei care încearcă să-și salveze propriul fund? întrebă doamna Barrow. Sigur sunteți mai deșteaptă decât atât!

— Nu va trece mult timp până când vom avea un raport medico-legal care să arate că ADN-ul domnului North se potrivește cu cel găsit pe ambalajele de iarbă și prezervative din camera Cierrei. În mod curios, știați că Tom North, clientul dumneavoastră, a încercat să refuze o probă ADN? A trebuit să i se ia cu forța.

— Oricum ar fi…

— Fie ce-o *fi*, doamnă Barrow! Domnule North, aveți de gând să fiți sincer cu noi sau va trebui să mai fac o ceașcă de ceai în timp ce voi continuați să vă jucați?

Vocea ei era dură.

— Sunt trei fete dispărute și o familie care jelește pierderea alteia. Aș vrea să-mi investesc energia în investigarea acestui lucru. Cu cât mă întârziați mai mult aici, cu atât mai mult bănuiesc că aveți ceva de-a face

cu asta – se aplecă în față. Deja a început să se răspândească zvonul despre dumneavoastră. Custodia noastră ar putea fi cel mai sigur loc pentru dumneavoastră în acest moment. Dacă veți continua să ne irosiți timpul, imaginați-vă ce se va întâmpla dacă acest timp va face diferența dintre viață și moarte pentru Cierra?

— Tom, ai grijă! avertiză doamna Barrow. Odată ce ai zis, nu mai poți lua înapoi.

Tom făcu o grimasă. Și apoi mărturisi totul.

Da, el fusese în camera Cierrei. Da, aveau o aventură. Da, Eliza fusese în cameră în acea noapte, îl ajutase să iasă pe fereastră și apoi la spital. Da, puteau să verifice dosarele spitalului. Da, el știa că avea probleme serioase. Nu, nu, nu, nu, el nu avea nimic de-a face cu dispariția lor. Nu, nu, nu, nu, nu avea ce să le spună.

Mai târziu, când Con ieși afară pentru a lua o pauză de la lumina fluorescentă și pentru a lua o gură de aer proaspăt, o zări pe Eliza prin parcare. Agenta Cavanagh urma să o conducă pe Eliza înapoi la casa Monicăi North – probabil un loc ciudat pentru ea, având în vedere mărturia ei împotriva lui Tom.

Când îi atrase privirea lui Con, privirea de trădare totală de pe fața ei îl făcu să se oprească. Evident, ea știa acum că sora lui Madison nu fusese găsită încă. Detectivul își plecă fruntea, rușinat, și fugi înapoi înăuntru.

A justificat scopul mijloacele? Nu mai era atât de sigur.

CAPITOLUL 35

ELIZA

Când Eliza fu lăsată acasă, Monica nu era acolo – era încă la secție, unde o ignorase cu lacrimi în ochi pe Eliza.

Era atât de *supărată* pe Con! Își strânse repede lucrurile și se întoarse la casa ei. Împărțise acea căsuță cu Denni în cea mai mare parte a anului trecut, doar ele două, mătușă și nepoată… dar, de fapt, Eliza fusese un amestec de soră mai mare și mamă.

Urcă pe alee spre căsuța ei, aflată la capătul unui bloc situat în pantă, iarba lungă atingând partea de jos a mașinii. Gazonul era acoperit de mure și de ferigi, precum și de o mulțime de narcise galbene.

Căsuța în sine era mică, strâmbă, la întâmplare, pe strada abruptă de țară, deși proprietarii anteriori – un cuplu în vârstă, cu mulți nepoți – mărginiseră întregul perete din față cu o terasă mare de lemn. Pereții erau acoperiți de iederă englezească de un verde intens care creștea sălbatic până la acoperiș.

Eliza se îndrăgostise de întreaga casă de la prima vedere și o cumpărase de la cuplul de bătrâni pentru un preț de nimic. Abia suporta să se uite la ea acum; aceasta va fi prima ei noapte în care va dormi în casă de la moartea lui Denni. Grătarul ruginit de pe terasă, scârțâitul giruetei în

formă de cocoș, gardul din spate rupt – fiecare parte a acesteia îi trezea amintiri dureroase.

Totuși, Eliza trebuia să locuiască aici acum. Nu putea să stea la Monica.

Dar acesta era adevărul. Nu trebuie să mă simt vinovată că am spus adevărul…

Tom merită să fie pedepsit, nimeni nu neagă asta…

Stătea în mașina parcată, sufocată de vinovăția pentru Wren. Cum va arăta acum viața nepoatei ei? Cât timp va dura până când Monica o va ierta?

Bătu cu furie în volan.

Totul pentru că detectivul Con m-a mințit. Cum a putut face asta? Cum a putut*?*

Coborî din mașină și se opri în fața casei.

Am fost păcălită. M-a determinat să fac exact ceea ce voia el. Atât el, cât și comandantul!

Niciodată din nou.

Câteva ore mai târziu, Eliza se întinse pe spate în micuța cadă, plină de apă fierbinte și ulei de lavandă, ținând un pahar de vin pe marginea căzii. O muzică blândă se auzea de pe telefonul ei, în timp ce bătaia reconfortantă a ploii de după-amiază se auzea pe acoperiș.

Am permisiunea de a fi bine.

Dar uitase cât de înfiorătoare era casa, scârțâitoare și rece. Ca și cum fantoma lui Denni – malefică, răzbunătoare – bântuia pereții.

Apoi auzi bătăi în ușa din față. Tresări, vărsând vinul. Ciocăniturile continuară. Ieși din baie, înfășurând un halat de baie alb în jurul ei și se strecură spre ușa din față. O deschise un pic. Madison stătea acolo, cu părul ud și lipit de ploaie, cu buzele roșii trase înapoi într-un răcnet.

— Vrăjitoareo! șuieră fata.

Înaintă cu umărul și forță ușa să se deschidă până la capăt. Avea ceva în mână: o statuetă mică de lemn.

— Ieși afară din casa mea! spuse Eliza, clocotind de furie.

— Am auzit totul despre „mărturisirea” ta. Ești o mincinoasă! O *mincinoasă*! Știu ce ești cu adevărat! *Cum ai intrat în camera mea?*

— Camera *ta*? Ce naiba vrei să spui? scuipă Eliza.

— Asta…

Madison ridică statuia din mână. Era figura sculptată a unei femei, cam de mărimea unei cutii de lapte, cioplită grosolan și dezordonat din sasafras maro deschis, cu cioburi de os înfipte în locul ochilor și cu un ștreang de frânghie aspră în jurul gâtului.

Eliza făcu un pas înapoi.

— Ce este *asta*? spuse ea dezgustată.

Madison scăpă statueta pe podea, tremurând.

— Nu mă minți! Știu că tu ești cea care a pus asta în camera mea! Este una dintre statuile lui Denni! Știu că *minți* și în legătură cu *Cierra*!

— Statuile lui *Denni*?

— *De ce ne-ai ajutat?* Ai participat la bătaie, ai făcut ce ți-am spus, dar acum pretinzi că nu te-ai culcat cu Cierra?

Vocea lui Madison se cutremura, iar ochii ei se tot întorceau la statuetă, ca pilitura de fier la un magnet.

— Știi ce-ți pot face, așa că de ce ai fost de acord cu planul nostru doar ca să te pui cu mine acum?

— Nu ești fericită, târfă mică? Toată lumea se uită la tine. Toată lumea se uită la videoclipurile tale. „Sărmana Madison, sora și prietena ei lipsesc. Sărmana Madison, prietena ei Georgia e moartă, la fel ca și sărmana Denni.” Bravo ție, ai obținut ceea ce ai vrut.

— *Taci din gură!* țipă Madison. *Tu ai* luat fetele! O să le spun *tuturor*!

Madison se uită din nou la statuetă, cu albul din jurul ochilor. Unde sunt? *Unde sunt?*

— Ieși din casa mea! *Ieși afară!*

— Sau ce, o să chemi poliția? spuse Madison.

— Nu. O să-mi fac propriul meu filmuleț, spunând tuturor cum m-ai șantajat, cum ai plănuit ca fetele să dispară.

— Poți să încerci, spuse Madison, cu mâinile palide care se strângeau și se desfăceau. Nu vă dați seama că sunt cu trei pași înaintea fiecăruia dintre voi?

— Apoi le voi spune tuturor despre Jocul Kundela.

Madison îngheță. O clipă mai târziu, rânji, dar era forțat.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Știu că Denni a jucat. Dacă are vreo legătură cu moartea ei…

— *Târfă* proastă!

Madison se întoarse și ieși furioasă din casă, trântind ușa în urma ei. Trosnetul ușii făcu să scârțâie pereții de lemn. Fantoma lui Denni, furioasă.

Eliza se luptă să își recapete controlul. Madison lăsase în urmă statueta. O întoarse în mâini, atingând fragmentele de os din ochii ei, apoi tresări. Lucrul era hidos și bolnăvicios, ca și gustul de sânge din gura ei.

Denni a făcut asta…

O lăsă pe măsuța de lângă ușă și se întoarse la baie, mușcându-și buza. Lăsă apa să iasă din cadă, scurgerea scârțâind, și se uscă, având mâinile tremurânde. Se îmbrăcă și se îndreptă din nou spre bucătărie, legându-și eșarfa roșie pe frunte.

Statueta umplea camera cu o amenințare vâscoasă.

Se auzi încă o bătaie în ușă. Își îndreptă spatele și o deschise, gata să o primească pe Madison, dar era vorba de detectivul Gabriella Pakinga. Ochii ei erau strălucitori, iar fața îi era roșie.

— Am auzit că ai renunțat să mai încerci să-l protejezi pe Tom.

Părea încântată.

— Și am auzit despre șmecheria murdară a lui Con. Dar cred că sunt aproape de ceva și am nevoie de ajutorul tău. Nu știu dacă ai auzit, dar nu mai lucrez la acest caz.

Își dădea jos jacheta de blugi când ochii ei se opriră pe statuetă. Sângele i se scurse din față.

— Madison a adus-o mai înainte. Eu nu prea…

— Madison?

Gabriella își ridică privirea de pe statuetă.

— A fost aici?

Eliza o duse pe Gabriella în salonul alăturat și se așezară pe o canapea, unde Eliza povesti conversația pe care tocmai o avusese cu Madison.

— Ceea ce nu înțeleg este de ce poliția nu a făcut public faptul că Madison a plănuit dispariția lor? spuse Eliza. Asta nu schimbă întregul caz? Încă mai sunt oameni care caută în tufișuri.

— Madison a crezut că era statuia lui Denni, spuse Gabriella, pierdută în propriile întrebări. De ce ar fi crezut ea asta?

— Denni se pricepea la tâmplărie. Și mama ei, Kiera, era bună la asta.

Eliza ridică din nou statueta hidoasă.

— Dar n-am văzut așa ceva în viața mea… doar că am impresia că am auzit o mențiune despre ea. A adus în discuție în vreuna dintre investigațiile voastre Jocul Kundela?

— Ce este Jocul Kundela?

Eliza tăcu o clipă, iar când vorbi, vocea ei era greoaie:

— Am auzit-o odată pe Denni vorbind despre asta la telefon cu Madison. Era un fel de joc social… o serie de provocări, una pe zi, și trebuia să dovedești că le-ai făcut. Știu despre asta doar pentru că Denni a fost suspendată pentru că și-a arătat sutienul directorului. A durat mult timp până când a recunoscut că a fost o provocare, iar apoi am pus cap la cap. Când am întrebat-o despre Jocul Kundela, a luat-o razna. M-a făcut să jur că nu voi mai vorbi cu nimeni despre asta, mai ales cu Madison.

Vocea Elizei se liniști:

— Cred că atunci a încetat să mai aibă încredere în mine.

Gabriella își bătu bărbia gânditoare.

— Într-unul dintre videoclipurile ei de pe YouTube, Madison avea scris pe sacul de dormit „Cuvântul este kundela”. Poate că e vorba doar de farse inofensive, cum ar fi să-ți arăți lenjeria intimă, dar dacă ar deveni mai mult decât atât – făcu o pauză. Știai că Denni se tăia singură?

— Știu… raportul legistului spune că Denni avea cicatrici. Ce legătură are asta cu…

Gabriella își întoarse privirea, vorbind din nou cu ea însăși.

— Clubul Honcho Dori a fost un precursor al acestui Joc Kundela. Când Madison și-a dat seama că poate convinge oamenii să acționeze după cum vrea ea, a prins gustul pentru asta. Dar cine ar fi pus în camera ei o statuie de alungare a Omului Flămând?

— Omul Flămând?

Eliza tresări.

— Ce legătură are asta cu asta? Ce este un Honcho Dori?

— Vrei să fac o cafea mai întâi? S-ar putea să fie greu.

O oră mai târziu, Eliza încă mai răsfoia capturile de ecran de pe grupul de chat Clubul Honcho Dori, afișate pe telefonul Gabriellei. Se simțea rău.

Gabriella sorbi a doua ceașcă de cafea, adâncită în gânduri.

Eliza era profesoară – știa cum lucrează adolescenții. Putea citi cu ușurință printre rânduri mesajele de susținere, văzând aluziile de aprobare de fiecare dată când o rană de automutilare era suficient de mare:

„Wow, trebuie să fie în atât de multă durere, ești atât de puternică.”

„La naiba cățea, nu toci cuțitul, trebuie să fii bună cu tine însăți, fată!”

„Mi-aș dori să fiu la fel de puternică precum tine, soro.”

Și apoi mesajele de ușoară batjocură din partea cuiva poreclit Honcho, dacă rana cuiva nu era suficient de adâncă:

„Se pare că îți revii.”

„Un plasture va acoperi asta.”

„Nu e prea mult sânge pe asta. Cred că ai șters deja sângele, sper că nu ți-a ajuns pe fusta de la școală.”

„Te provoc să tai mai adânc data viitoare. Să o simți cu adevărat.”

Atât subtil, cât și deschis, Honcho încuraja automutilarea, iar celelalte îi urmau exemplul. Honcho trebuia să fie numele de utilizator al lui Madison.

Eliza recunoscu fotografiile brațului lui Denni, după pistrui și tonul pielii, iar apoi după fotografiile unui cuțit care și acum se afla în sertarul din bucătăria acestei case. Ea era VoodooQueen.

Încă nu descifrase celelalte nume de utilizator; nu era sigură că voia să o facă. Singura consolare era că fotografiile lui VoodooQueen deveniră mai puțin grave în timp, demonstrând o aparență de recuperare, chiar dacă afirmațiile celorlalte fete păreau să încerce să o încurajeze.

„Haide, VoodooQueen, oricine ar crede că nu mai simți nimic.”

„Nu ești destul de puternică pentru Clubul Honcho Dori, VoodooQueen?”

— Ce înseamnă Honcho Dori? șopti Eliza.

— Am căutat pe Google, spuse Gabriella. Era o stradă din Yokohama unde marinarii americani se duceau să găsească prostituate. Au început să vorbească despre cum se simt *hunky-dory* (bine). Dar cred că Madison a ales-o pentru că ea e șefa. Toate se simt bine în exterior, dar ascund toate astea, iar ea e la conducere.

Eliza așeză telefonul.

— Și aceste mici statui?

— Yani ne-a povestit a doua parte a rimei din Omul Flămând. Face parte dintr-un ritual, pentru a-l alunga pe Omul Flămând.

Gabriella repetă rima. Concluzia îngrozitoare îi venise deja în minte Elizei.

— Deci, dacă Denni a făcut-o pe aceasta, așa cum susține Madison, înseamnă că… Denni crede că l-a văzut pe Omul Flămând?

Eliza își puse fruntea în mâini. „Spânzură o fată de un copac ca să moară."

— Privind la fotografiile ei din grup, se pare că se simțea mai bine, iar câteva persoane cu care am vorbit au spus că și ele au crezut la fel. Dar, dacă mă întrebi pe mine, *orice fată* care a fost implicată în Clubul Honcho Dori și-ar fi revenit cu greu. Nu e nevoie să îți spun că automutilarea poate fi legată de depresie și sinucidere. De aceea este atât de grav.

Vocea Gabriellei se înmuie.

— Îmi pare rău, încerc să fiu grijulie, dar toate astea sunt atât de nepotrivite. Mă întrebam… mai ai telefonul lui Denni?

— În camera ei. N-am mai fost acolo de la înmormântare.

Gabriella o apucă de umăr.

— Știu că e greu. Îți mulțumesc că mă ajuți!

— Ce altceva pot face? Mai ales acum că toată lumea știe că îl acopeream pe Tom.

— Da. N-o să mint, a fost o mișcare proastă, spuse Gabriella.

Împreună, se îndreptară mai adânc în casă, spre camera lui Denni. Era exact așa cum o lăsase Eliza. Patul șubred, de o persoană, era încă aranjat, cu o plapumă mov, iar pereții erau acoperiți de postere despre spațiu și formații *indie*. Desene cu copaci atârnau deasupra micului birou, iar acestea au atras imediat atenția Gabriellei.

— A fost ceva aici? o întrebă pe Eliza, arătând spre un loc gol, unde încă se mai vedeau urmele de pioneze.

— Am dat-o jos. Era o schiță pe care Denni a desenat-o: simbolul de pe Copacul Spânzuraților.

— Ce anume? spuse Gabriella.

— Este gravat pe copacul de lângă drumul de munte. Un fel de A mare și dezordonat.

— Stai, este…

Gabriella își scoase telefonul și răsfoi capturile de ecran de la Honcho Dori. Îl ținu în sus pentru ca Eliza să vadă.

— Asta e? Poza pe care au folosit-o pentru chatul de grup?

— Cred că ar trebui să fie un om cu un ștreang, spuse Eliza. Este cu siguranță la fel ca și cel de pe copac.

— Copacul Spânzuraților. Poți să-mi spui despre el?

Eliza își umezi buzele, ezitând.

— Acolo a murit Denni. Și Ted Barclay. O să-ți arăt. Nu e chiar atât de departe de drum, de fapt.

— Eliza, îmi pare atât de rău! Nu trebuie să mă duci acolo, am închiriat o mașină, poți să-mi spui unde este.

— Nu, e în regulă. Uneori duc flori acolo pentru Denni, spuse Eliza. Și înainte să întrebi, simbolul acela era acolo înainte ca fetele astea să se nască. Legenda spune că era în copac chiar înainte de Ted Barclay.

Deschise un sertar al biroului și scoase telefonul lui Denni. Îl conectă la încărcătorul încă atașat de perete și așteptară să pornească.

— Ce vrei să vezi?

— Mesajele ei cu Madison. Dacă Denni se simțea mai bine… Madison a venit cu o nouă rimă despre un ritual al Omului Flămând *și* a fost prima persoană care a găsit cadavrul lui Denni. Poate că a vrut cu adevărat să cimenteze această nouă parte a legendei Omului Flămând.

— Crezi că Madison a convins-o pe Denni să se sinucidă?

— Vreau doar să văd mesajele ei.

Eliza se așeză pe pat, simțindu-se ca și cum ar leșina.

— Când Denni a murit, Madison a fost disperată să intre în această cameră. M-a implorat, dar nu mi s-a părut corect. Totul era încă atât de crud. Am găsit-o aici, în dimineața înmormântării. Am alungat-o.

În vocea ei apăru o furie bruscă, iar mâinile i se încleștară în gheare.

— Crezi că, de fapt, căuta telefonul lui Denni?

— E posibil, spuse Gabriella.

Telefonul se încărcase suficient pentru a se aprinde, iar ea deschise aplicația Facebook Messenger a lui Denni. Erau zeci de mesaje necitite prin care trebuia să treacă.

— Ah!

Îi arătă Elizei ecranul.

— Vezi acest fir de mesaje? Scrie doar „Utilizator Facebook”. Cred că asta înseamnă că persoana cealaltă a blocat-o. Asta trebuie să fie Madison.

Ea continuă să deruleze și mormăi trist:

— Oh, nu!

Eliza luă telefonul de la Gabriella și citi mesajele:

Utilizator Facebook: Voi fi chiar în spatele tău. Mă voi asigura că vom găsi corpul tău înainte de a deveni scârbos. xx

Denni King: Nu-mi vine să cred că facem asta. Încep să mă simt un pic tristă acum.

Utilizator Facebook: Ne întâlnim în fața casei tale și vorbim despre asta. Adu lucrurile, te ajut să le cari până acolo. xx

Denni King: În regulă. Ne vedem în curând. xxoxoxoxoxo xoxoxoxoxoxxoxoxoxoxoxxoxoxoxox

În urechile Elizei se auzea un sunet bizar. Nu își dădu seama că plânge până când nu își simți gustul lacrimilor pe buze. Și sunetul acela venea de la ea, un țipăt înalt ca o pasăre pe moarte.

Jalnic. Nu va mai fi niciodată jalnică.

Am permisiunea de a fi cea mai puternică femeie care a existat vreodată.

— Eliza… Îmi pare atât de rău!

Am permisiunea de a ucide.

— O s-o omor.

Eliza se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Nu, Eliza! O putem prinde pe Madison pentru asta. Aceasta este o *dovadă*. Aceste mesaje pot fi…

— Asta nu o va aduce pe Denni înapoi! strigă Eliza.

Aproape că ieșise pe ușa din față, fiecare pas era o promisiune de moarte. Gabriella sări în fața ei, blocând ușa.

— Nu, Eliza, nu poți! Dacă o rănești pe Madison, vei fi învinuită și pentru celelalte fete.

— *Merită să moară!*

Eliza încercă să treacă, dar Gabriella o dădu la o parte.

— Nu, Eliza!

Eliza își ridică pumnii.

— Mișcă-te, Gabriella!

— Nu.

Eliza lovi cu pumnul, dar Gabriella o apucă de încheietura mâinii și în clipa următoare Eliza era cu fața la pământ, Gabriella, deasupra ei.

— Eliza, calmează-te!

Acum veni adevărata emoție. Gabriella se lăsă mai ușor pe ea, dar Eliza rămase la pământ, zbătându-se mai întâi și apoi încolăcindu-se într-o minge.

— Denni! Denni, nu! Nu, nu, nu, nu…

Gabriella o trase în brațe.

— E în regulă. Șșșș! E în regulă.

Eliza își îngropă capul în umărul Gabriellei.

— Îmi pare rău… Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

CAPITOLUL 36

MURPHY

Murphy încuie ușa de la dormitor și sprijini laptopul lui Butch pe genunchi. Deschise unitatea USB.

Tatăl meu a violat-o pe mama mea…

Cuvintele lui Jasmine încă îi treceau prin minte.

A pus al doilea videoclip.

Jasmine apăru în fața obiectivului, în camera lui Madison. Era un videoclip recent: părul ei era vopsit în negru, prins la spate într-o coadă de cal. Când vorbi, vocea îi tremura.

— Prima dată când am văzut-o pe mama plângând, aveam opt ani. Ar fi fost după miezul nopții, iar ea era în baie, în genunchi, cu capul pe marginea căzii. Îmi amintesc mirosul ei: de mâncare și parfum. Am întrebat ce s-a întâmplat, iar ea s-a întors spre mine și a zâmbit. „Nimic, dragă! Doar mă rog.” Am îngenuncheat alături de ea și am întrebat dacă pot să mă rog și eu. Ea m-a îmbrățișat strâns și mi-a spus că pot, dar numai pentru puțin timp, după care trebuia să mă întorc în pat. Mi-a arătat cum să mă rog lui Dumnezeu și mi-a spus că, dacă i-o cer, Iisus va veni să locuiască în inima mea pentru totdeauna. Apoi am întrebat-o dacă Iisus trăiește în inima ei, iar ea a spus că încă trăiește, dar că nu-i place să se gândească prea mult la el, pentru că exista cineva în viața ei pe care nu-l

putea ierta. Nu a vrut să-mi spună despre cine este vorba. Cinci ani mai târziu, când am împlinit treisprezece ani, a făcut-o. La doar câteva luni după aceea a murit.

Jasmine își mușca interiorul obrazului.

— Dar mi-a spus ceva, în acea ultimă săptămână. M-a avertizat ce se va întâmpla dacă tata află, așa că i-am promis că voi avea grijă de asta. Și singurul mod de a face asta era să fac ceva drastic: Tata… Vreau să știi. Fac asta din motive întemeiate. Vei vedea. Îți promit că vei înțelege! Când mă întorc, o să-ți explic totul.

Murphy simțea că se destrăma de la margine.

— Pentru toți ceilalți… secretele te pot distruge. Dacă îi ai pe mama și pe tata aproape, îmbrățișează-i! Nu se știe niciodată când pot fi luați de lângă tine. Și dacă ai un fiu sau o fiică, uneori este datoria noastră să te protejăm *pe tine*… sau memoria ta.

Auzi un scârțâit pe o scândură de parchet în fața ușii sale, văzu umbra unei mișcări sub ușă. Sări în sus și deschise ușa. Butch se strecura înapoi pe coridor.

— Ai ascultat! strigă Murphy.

Butch tresări.

— Eram îngrijorat, am venit să văd ce faci, apoi am auzit vocea lui Jasmine. Erau filmulețe vechi pe telefonul tău sau ceva de genul ăsta?

Murphy nu împărtășise încă videoclipurile cu el. Nici nu reușise nici măcar să se convingă să-i spună lui Butch că Madison plănuise totul. Și cu cât aștepta mai mult, cu atât mai rău devenea.

— De ce nu ai bătut la ușă?

— Sincer… Nu credeam că vrei să te văd plângând din nou.

Butch intră și se așeză pe pat. Cei doi frați rămaseră tăcuți câteva clipe.

Apoi telefonul lui Murphy sună. Un număr necunoscut îl suna.

— Da? răspunse el.

— Murphy? Sunt agentul Cavanagh. Con mi-a spus să te sun. S-a gândit că poate vrei să… Uite, intră pe internet chiar acum. Madison transmite în direct, și e… e masiv.

Murphy deschise laptopul și Butch se aplecă peste umărul lui. Deschise pagina MMMMadisonMason. Începu transmisia în direct de la început:

— Am o mărturisire de făcut și vreau ca toată lumea să mă asculte cu atenție.

Madison se așeză pe patul ei, în locul ei obișnuit. Rimelul ei se scursese, aproape prea bine – artificial de bine. Buzele ei erau roșii ca sângele. Se uită drept în fața camerei.

— Eu am plănuit. Am plănuit totul. Mă refer la dispariții. Cierra, Bree, Jasmine… cealaltă prietenă a noastră, care nu poate fi numită. Am plănuit totul împreună, dar ideea a fost a mea. Ele urmau să dispară în tabăra școlară. Da, știu că a fost o prostie. Da, știu că a fost periculos. Dar am avut un motiv întemeiat. Voi explica totul în următorul meu videoclip. Dar adevărul este că habar nu am ce s-a întâmplat acolo sus. Planul era ca fetele să ia legătura cu mine când vor fi în siguranță, dar nu au făcut-o. Acum chiar *au* dispărut. Nu sunt responsabilă pentru moartea prietenei noastre care nu poate fi numită. Planul nostru era ca ele patru să părăsească traseul și să se întâlnească la Lacul Mackenzie, să adune proviziile pe care le ascunsesem acolo și să conducă spre un loc sigur. Am înregistrări video cu ele toate, vorbind înaintea taberei. Le voi împărtăși în seara asta, ca să înțelegeți motivele noastre – motivele lor. Dar înainte de asta, vreau să ținem un priveghi pentru prietena noastră care nu poate fi numită. Toți cei care se uită la asta, toți cei cărora le pasă: aduceți lumânări, flori și rugăciuni și ne întâlnim la școală. Vom merge de acolo până la baza potecii și apoi până în vârful stâncii unde a căzut. Vă rog, fără fotografii cu ea și să nu-i rostiți numele, din respect pentru familia ei. Și vă mulțumesc pentru că veți continua să o căutați pe sora mea și pe

prietenele mele, pe care s-ar putea să-i fi pierdut pentru totdeauna! Vă promit că le voi cere scuze personal fiecăruia dintre voi!

Madison cedă. Chiar și lui Murphy, care încerca să blocheze sunetul înjurăturilor incredulității lui Butch de lângă el, aproape că îi păru rău pentru Madison în acel moment. Aproape. Era o actriță bună.

— Ne vom întâlni la Școala Districtuală Limestone Creek. Sper că știți cu toții că, deși școala a fost închisă de la dispariție, oferă consiliere gratuită pentru toți elevii care o doresc și va continua să facă acest lucru pentru tot restul săptămânii. Ne vom întâlni la școală la ora șapte – adică peste o oră – și vom face împreună o scurtă plimbare, continuă Madison. Veniți alături de noi, în timp ce aprindem o lumânare pentru prietena noastră. Vă iubesc pe toți!

Butch explodă.

— Ea a *plănuit* asta? Jasmine a vrut să dispară?

— Așa se pare, spuse Murphy sec.

— Deci s-ar putea să fie bine, băiete! S-ar putea să fie în siguranță!

— Cu excepția faptului că Georgia este moartă.

— Dar dacă Jasmine era apropiată de Georgia, ar putea fi la acest priveghi în seara asta!

Inima lui Murphy tresări. Nu se gândise la asta. Toată lumea ar fi fost acolo – localnici, străini, mass-media, poliție – așa că ea ar fi păstrat un profil scăzut, dar *ar fi* vrut să meargă pentru Georgia.

— Uite, s-ar putea să sune paranoic, dar nu cred că ar trebui să mergem împreună, spuse Butch. Sau cel puțin, cred că ar trebui să-l suni pe noul tău prieten polițist, să vezi dacă te duce el. În felul ăsta, nimeni nu poate spune că ai avut vreo legătură cu ceva.

Murphy făcu o pauză, dar nu putu nega înțelepciunea.

— Ai dreptate, frate! O să-l sun pe Con.

CAPITOLUL 37

ELIZA

Gabriella își parcă mașina pe marginea drumului de munte, într-o parcare cu pietriș. Invizibilă în noapte era o potecă secretă, cunoscută doar de câțiva, care se lega de poteca de la școală, la o scurtă plimbare de cinci minute până la Copacul Spânzuraților.

— Nu trebuie să facem asta chiar acum, spuse Gabriella.

— Nu, spuse Eliza. Ba trebuie!

Cele două femei se îndreptară spre copaci, urmând poteca. Deși era bine înserat, cerul era încă aproape luminos, programul de economisire a luminii de zi și extremitatea sudică a Tasmaniei menținând noaptea luminată.

Eliza inhală mirosul rece de scoarță de turbă de tufiș, mirosul de pietriș umed. Nu se putea gândi decât la Madison Mason. Madison le convinsese pe fete să dispară. Madison o convinsese pe Denni să se sinucidă. Madison trebuia să plătească.

— Locul ăsta e atât de înfricoșător, spuse Gabriella.

— Cea mai bântuită pădure din Australia, potrivit lui MMMMadison, spuse Eliza. Nu uitați să dați like, să comentați și să vă abonați.

Gabriella se apropie puțin mai mult de ea, privind în față peste drumul ce se curba printre ferigi până la umeri. Eliza deschise poteca, cu

picioarele izbindu-se de vegetație.

Un zgomot mârâia pe cărarea de lângă ei: un urlet țipător, o fiară necruțătoare. Gabriella țipă, strângând-o de braț pe Eliza.

— Doar un diavol din Tassie, spuse Eliza. Aproape am ajuns.

— A fost un diavol? șuieră Gabriella. Suna ca un…

— De unde crezi că și-au luat numele?

Nu dură mult până când se alăturară potecii principale, care era mai largă și mai dreaptă, cu pământ roșu și pietre care arătau calea în amurg. Mai mulți diavoli tasmanieni mârâiau în noaptea din jurul lor, amestecându-se cu sunetul insectelor și cu chemarea *cussik-cussik* a unei rozete verzi. Eucaliptul și menta de mlaștină ajungeau deasupra capetelor lor, un întuneric mai adânc, un coridor perfect.

Emoțiile – atât de multe emoții profunde și grele, una după alta, timp de câteva zile – îi secătuiseră toată energia. Dar acum erau aproape. Își aprinse lanterna împotriva întunericului din ce în ce mai intens. Acolo, chiar în față, se afla luminișul stâncos, presărat cu pâlcuri de ferigă, în care stătea singur acel vechi pin King Billy cunoscut sub numele de Copacul Spânzuraților.

— Ce-i asta? spuse Gabriella deodată, cu vocea încordată.

Când Eliza se opri să asculte, putu auzi voci din spatele lor. Printre copaci, în josul potecii spre școală, în întuneric, se vedeau luminițe care se legănau printre copaci. Lui Eliza i se răci sângele, până când auzi melodia ce venea de la un difuzor portabil. Nu erau fantome: erau oameni. Mulți.

— O altă echipă de căutare? spuse Eliza.

— Ce-i cu lumânările astea? spuse Gabriella. Ar trebui să așteptăm să ne ajungă din urmă?

— Alea sunt camere de luat vederi.

Furia o cuprinse pe Eliza – cum îndrăznesc oamenii să se amestece în acest moment de doliu și durere. Merse înainte, spre copac, iar Gabriella se grăbi să țină pasul. În clipa următoare se aflau sub ramurile Copacului

Spânzuraților. Umerii Elizei erau încordați: o mare greutate de tristețe. Fasciculul de lumină al lanternei ei lumină florile tăiate și monumentele comemorative din jurul trunchiului, unele dintre ele lăsate de ea.

— O, nu! se înecă Gabriella.

Lumina lanternei Elizei urmări trunchiul, până când ateriză pe ceva care atârna de una dintre ramuri. Eliza țipă.

— Rahat, rahat, rahat, rahat! spuse Gabriella.

Masa de oameni cu lumânări, muzică și camere de luat vederi se îndreptă spre ele, atrasă de țipătul Elizei, până când spațiul din jurul copacului era plin de alte țipete, lumânări, muzică și camere de luat vederi – echipe de televiziune, fotografi de la ziar, YouTuberi și influenceri de Instagram.

— Cine este?

— E moartă! S-a spânzurat!

— Este Bree! Oh, Doamne, e Bree Wilkins!

— Cineva să sune la poliție!

— Sunt aici! Unde sunt? Poliția! Chemați o ambulanță!

Eliza se îndepărtă și mai mult, cu lanterna smulsă din degete.

— *Ce e chestia aia? E legată de încheietura mâinii ei?*

— *Este o statuie din lemn.*

— *E voodoo! E voodoo!*

— Toată lumea! Poliția! Nu atingeți nimic! răsună vocea lui Con Badenhorst în timp ce pășea prin mulțime.

Gabriella îi dădu drumul Elizei, alergând spre el. Dintr-odată, Murphy apăru în fața Elizei.

— Nu te uita la ea, Eliza! Uită-te la mine!

Își puse mâinile mari de o parte și de alta a feței ei pentru a-i trage ochii de la corpul lui Bree.

— De ce sunt toți acești oameni aici?

Eliza se străduia să își concentreze vederea.

— Priveghiul lui Madison. Nu erai cu noi?

— Madison e aici?

Eliza se învârti.

— Unde?

Era un haos. Oamenii se înghesuiau în jurul luminișului, vocile se amestecau, țipete și suspine. Copii și adulți, adolescenți și bătrâni, localnici și străini, oameni peste tot, peste tot, peste tot, *peste tot*.

— Unde ești, Madison? strigă Eliza, vocea ei pierzându-se în agitație. Ești fericită? Ești *fericită*?

Dar Madison nu era de găsit nicăieri.

CAPITOLUL 38

CON

Fuse o noapte lungă la Copacul Spânzuraților.

Con privi cum echipa de criminaliști se apucă de treabă, pâlcul luminându-se de la reflectoarele lor, punând totul în evidență și atrăgând insecte mușcătoare la fața locului. Și întotdeauna, diavolii urlau în noapte.

În cele din urmă, corpul lui Bree fuse coborât din copac. Vomitase deja de două ori, în copaci, unde nimeni nu-l putea vedea, dar tot tremura necontrolat.

Adună-te, Cornelius, își spuse el însuși, înfingându-și unghiile în palme pentru a-și scoate cu forța din cap imaginile cu fetele Jaguar. *Nu puteai să faci nimic.*

Ceru să inspecteze statuia de lemn, care fusese legată de încheietura ei, înainte să o pună criminaliștii în pungă. Statuia avea sfoară de balotat într-un ștreang în jurul gâtului și așchii de os care îi fuseseră bătute cu ciocanul în ochi. Încă nu o testaseră, dar toată lumea era sigură că erau oase de animale. Criminaliștii continuară să își facă treaba, șeful lor de echipă vorbind cu comandantul recent sosit și cu Melinda Tran.

— Făcea parte din ritualul despre care ne-a povestit Yani, spuse Murphy, ghemuindu-se lângă Con la marginea luminișului. „Orbește-i ochii, atârnă o fată de un copac ca să moară."

Con nu răspunse. Bănuia că Gabriella voia să-i spună același lucru – îl tot suna pe telefon în mod repetat de când el o concediase. Găsirea ei în mulțimea de la copac fusese o lovitură – era una dintre puținele persoane care înțelegeau ce îi făcea să vadă trupul lui Bree, ce declanșa în el. Întotdeauna era mai rău când cineva știa. El o evitase, iar ea plecase în cele din urmă, probabil pentru a o duce pe Eliza acasă, profesoara fiind într-o stare gravă.

Gabriella sună din nou. Știa, în adâncul sufletului, că ar trebui să răspundă. Dar *nu* când avea o altă fată moartă, întinsă pe o prelată, ascunsă privirii de un cort. Nu cu atât de mulți oameni veniți la priveghi, care încă mai zăboveau la marginea benzii de poliție, privind curioși, în prezența camerelor avide de luat vederi. Nu în preajma comandantului, capabil să audă.

Chiar și atunci când nu se uita la cadavru, ochiul minții sale vedea cadavrul umflat al lui Bree Wilkins, părul ei blond și slab, un contrast atât de puternic cu fața ei purpurie. Era moartă de câteva zile.

Aceasta nu a fost o crimă ritualică. Nu puteam face nimic. S-a sinucis. Pur și simplu s-a sinucis.

Numai că, de ce de nu a găsit-o nimeni până acum? Cadavrul acela e de câteva zile.

Agatha termină de vorbit cu criminaliștii și se îndreptă spre Con.

— Cornelius, spuse ea, de ce tremuri?

— E rece, spuse el.

— Atunci de ce transpiri?

Ea îi lumină fața cu lanterna.

— Doamne, omule!

El ridică brațul ca să-și umbrească ochii, iar ea îl apucă de mână, cu degetele strânse în jurul încheieturii lui. Îl trase mai aproape.

— Întoarce-te la han, Cornelius! spuse ea cu fermitate. Totul poate aștepta până mâine.

— Dar… începu el.

— *Nu* te certa cu mine!

— Eu nu…

— *Pleacă!* se răsti ea. Înainte de a cere unuia dintre ceilalți ofițeri să te ducă acasă. Tu – arătă spre Murphy. Ai venit cu el?

Murphy se ridică în picioare și dădu din cap cu precauție.

— Cornelius, dă-i cheile: te poate duce înapoi. Nu ar trebui să fie civili pe partea asta a benzii.

Con se îndreptă.

— Sunt bine, comandante!

— Vom vorbi despre acest lucru mai târziu. *Du-te!*

— Comandante, Gabriella a fost aici în seara asta, la priveghi. A spus că are ceva important să-mi spună despre statuie. Poate ar trebui să vorbești cu ea.

— Gabriella Pakinga nu mai face parte din această anchetă, spuse Agatha. Tot ce are să-mi spună poate veni prin canalele corespunzătoare.

Con ezită, uitându-se înapoi spre corpul lui Bree, apoi se întoarse spre potecă. Deodată, Agatha îl prinse de braț și îl întoarse cu fața spre ea. Cu o forță surprinzătoare, îi împinse piciorul în afară, dezechilibrându-l.

— Ai amintiri neplăcute? întrebă ea cu ferocitate, direct în fața lui.

Con, ținându-se de ea pentru a-și recăpăta poziția, dădu din cap, apoi se înfurie, atât pe el însuși, cât și pe șmecheria ei murdară – ea dislocase adevărul dezechilibrându-l fizic, obligându-l să se sprijine pe ea.

Se desprinse din strânsoarea ei.

— Nu, spuse el prea târziu.

— Odihnește-te bine, Badenhorst, spuse comandantul, ferocitatea părăsind-o la fel de repede cum venise.

Părea la fel de obosită pe cât se simțea Con.

— Îmi pare rău că nu am avut mai multă grijă de tine!

Con plecă pe cărare, ignorând întrebările civililor care încă îl priveau și ale presei care se înghesuia spre el. Murphy mergea alături de el, cu pași mari și greoi, aruncând priviri încruntate către oricine se apropia.

— Sunt bine, spuse Con.

— Nu am spus nimic, spuse Murphy.

— Ce părere ai despre asta?

— Dacă Bree s-a sinucis, atunci e mai probabil ca și celelalte fete să fie în siguranță, nu? Înseamnă că Bree nu a fost luată niciodată.

— Arată de parcă ar fi moartă de câteva zile. Și geanta ei era încă la Cabana Pescarului, spuse Con. Dar care sunt șansele ca Madison să organizeze un priveghi masiv care să treacă pe lângă locul unde Bree era spânzurată?

— Madison știe unde este Jasmine. Sunt sigur de asta.

Pasul lui Murphy era aproape o săritură.

— În cât timp vom ști cât a stat Bree acolo?

— Cel puțin o oră pentru a o duce la spital pentru autopsie, spuse Con. Dacă o fac în seara asta.

— Putem să mergem să o întrebăm pe Madison despre asta? spuse Murphy.

— Mâine? Cu siguranță.

— Pot să vin și eu? spuse Murphy.

— Probabil că nu, spuse Con.

Murphy dădu din cap, ca și cum s-ar fi așteptat la acest răspuns. Pașii lor scârțâiau prin pământul roșu și prin piatră, diavoli tasmanieni se ascundeau în tufișurile din jurul lor, o bufniță mascată privea de pe creanga unui pin secular.

Și totuși, Con se străduia să își controleze tremuratul.

Este normal: ești doar un om. Este șocul de a o găsi pe Bree. Ai încercat din greu să o găsești, să o salvezi, și totuși s-a sinucis. Oboseală inopinată. *Ce rost mai are?*

Murphy spuse:

— Trebuie să-ți spun ceva!

— Ce este? spuse Con.

Murphy îi povesti despre unitatea USB pe care Madison i-o dăduse prin intermediul lui Carmen. El spuse că a avut timp să vadă doar două dintre videoclipurile făcute de Jasmine și fu foarte zgârcit în privința detaliilor pe care le conțineau.

— Pot să le văd? spuse Con.

— Sunt un pic mai private. Poate după ce le termin pe toate.

— Trebuie să le văd, Murphy! Două fete moarte. Două fete dispărute. Una dintre ele fiica ta.

— Dispari!

Murphy se ridică la înălțimea maximă, dar după o clipă se dezumflă, suspinând.

— Adică, poate. Dar nu încă.

Detectivul Con se gândi să insiste, dar nu mai avea energie pentru mai multe conflicte. O va face mâine. Asta îl făcu să se simtă rușinat. Era cel mai prost detectiv din lume. Tot ce voia să facă era să se întoarcă în camera lui de la han: mai bine zis, să se întoarcă la casa lui din Launceston. Și încă și mai bine, să se întoarcă la Sydney, la prietenii lui, la un oraș pe care îl înțelegea, la un stat care nu era Tasmania sălbatică. Mama și tatăl lui.

Ajunseră deja în parcarea școlii și se îndreptau spre BMW. Un alt val de epuizare trecu prin el și se împiedică de o piatră. Murphy îl apucă de umăr, stabilizându-l.

— Vrei să conduc eu, amice?

Con îl privi încruntat.

— Sunt al naibii de bine!

Murphy ridică din umeri, ținându-l în continuare de umăr și arătându-i cheile de la mașină, pe care tocmai le luase din buzunarul lui Con.

— Șefa ta mi-a spus că ar trebui să conduc eu și, sincer, mi-e mai frică de ea decât de tine.

Con se gândi să lupte. Apoi dădu din cap și îl lăsă pe Murphy să-l ajute să se întoarcă la mașină.

CAPITOLUL 39

MURPHY

Con adormi în momentul în care Murphy porni BMW-ul. Acesta conduse înapoi spre propria casă, detectivul schimbându-și poziția din când în când în somn.

Când ajunseră, Murphy văzu că Hiluxul lui Butch nu era în parcare. Îl trezi pe Con din somn. Avu o sclipire sălbatică în ochi înainte de a se orienta asupra locului în care se afla.

— Mulțumesc că m-ai trezit! spuse el, revenind la ascunderea indicelui de durere care fusese afișat pentru scurt timp.

Murphy simți o protecție bruscă.

— Vrei să stai aici? Poți avea patul meu, eu voi dormi în cel al lui Jasmine.

— Nu, e în regulă. Dar apreciez oferta.

Când se despărțiră, Con îi strânse mâna lui Murphy și îl apucă de umăr. Înăuntru, Murphy se opri la frigider pentru a lua un pachet cu șase beri. Se așeză pe pat, cu spatele la căpătâi, și deschise laptopul. Desfăcu o sticlă și bău în timp ce asculta cel de-al treilea videoclip.

Jasmine se afla din nou în camera lui Madison, într-o altă zi. Își ciupea tivul mânecii.

— Aveam treisprezece ani când am descoperit că tatăl meu nu este tatăl meu biologic.

Murphy se înecă în timp ce bea bere și o scuipă pe ecran.

— E fratele tatei, Butch. A violat-o pe mama. Așa am ajuns eu să exist.

— Nu! spuse Murphy cu voce tare.

Se aplecă în față.

— Mama mi-a spus toată povestea. Se întâlnea cu tatăl meu, dar apoi ea și Butch s-au îmbătat. El s-a dat la ea, ea nu l-a putut opri… nouă luni mai târziu, iată-mă! Au făcut testul ADN nu după mult timp. Deci Butch știe, dar mama m-a pus să jur să nu-i spun niciodată lui tata. Tatăl meu adevărat, Jordan Murphy. Nu voia ca el să aibă o părere proastă despre ea sau despre Butch… sau despre mine.

Videoclipul se încheie. Acela era întregul dosar.

Murphy dădu clic pe următorul videoclip, cu degetul tremurând. Nici măcar nu simțea încă furia, dar aceasta venea de la distanță, ca zgomotul de tren când se apropie.

Machiajul lui Jasmine era mai bine definit de data aceasta, tuș de ochi, fond de ten gros și ruj roșu. Acest videoclip începu și mai rău.

— Tata… dacă vezi asta, atunci știi. Unchiul Butch este tatăl meu biologic – ea respiră adânc. Și asta înseamnă că știi și că eu și celelalte am plănuit să dispărem. Știu că e greu pentru tine să crezi asta, dar fac asta pentru noi. Pentru tine și pentru mine. Acum că am făcut acest pas, ce vreau să faci este să… Pleacă din casa lui Butch. Taie toate legăturile cu el, inclusiv slujba aia oribilă, și pleacă departe de Limestone Creek. Foarte, foarte departe! Du-te la Port Douglas, așa cum ai vorbit mereu. Odată ce ai făcut asta, odată ce l-ai scos pe Butch din viața noastră s-ar putea să ne întâlnim acolo.

Videoclipul se încheie.

Murphy abia dacă era conștient de el însuși când ieși din camera lui. Glockul era în mâinile lui. De unde apăruse? Îl avusese la el toată ziua? Nu era lângă patul lui? Furia sosise, dar nu ardea. Era rece, dur și singuratic.

Butch. Butch îi violase soția. Butch era tatăl biologic al lui Jasmine.

Se gândi la el în tricou și pantaloni scurți, cu rânjetul lui caraghios. Îmbrățișând-o pe Jasmine, iubind-o, un unchi bun.

Un criminal. Un violator. De câte ori l-am lăsat singur cu fiica mea?

Butch știa. A știut tot timpul.

La fel și Sara.

Jasmine nu a lăsat să se vadă. Nu i-a spus niciodată nimic lui Murphy. Nu l-a tratat niciodată pe Butch altfel decât ca pe un unchi, iar Murphy nici măcar nu a fost gelos.

Butch este motivul pentru care Jasmine a fugit. Jasmine vrea ca Murphy să nu mai aibă nimic de-a face cu el. „Tatăl meu a violat-o pe mama mea."

Zgomotul de fond îl lovi. Gheață arzătoare. Furia ca o locomotivă, în față, în dinți, în stomac – furie incontrolabilă. Se gândi la corpul lui Bree. Cât de ușor ar fi putut fi Jasmine, legănându-se acolo.

Scapă de Butch și Jasmine se va întoarce.

Ținea Glockul într-o mână și o altă sticlă de bere în cealaltă. Unde era Butch? Va trebui să dea de urma lui. Ce altceva i-a mai cerut Jasmine să facă?

„Pleacă din casa lui Butch. Taie toate legăturile cu el, inclusiv slujba aia oribilă, și pleacă departe de Limestone Creek!"

Da, se va muta din casă. Asta se poate face chiar acum. Deja făcuse câteva găuri în pereți. Nu era conștient că o făcuse, dar acum erau găuri acolo și îi sângerau încheieturile degetelor.

„… inclusiv slujba aia oribilă."

Deschise ușa din spate cu piciorul și se opri lângă șopron. Băgă Glockul în spatele blugilor, luă o lanternă de cap, o brichetă și bidonul de benzină pentru mașina de tuns iarba. Unde dispăruse berea? Probabil că o băuse.

Picioarele lui Murphy păreau să cunoască drumul fără efort, scrâșnind prin tufișuri și peste stânci, chiar și în întuneric. Tufișurile îl întâmpinară, umezeala și mirosul adânc de sălbăticie. Nu simți nicio teamă, raza lanternei luminându-i calea. Un wallaby o zbughi în copacii din apropiere, un oposum se strecură sus pe un copac – lumina lanternei sale îi prinse ochii, reflectați ca niște mici felinare galbene în chipul său vechi.

Ajunse la cei doi bolovani de dolomită sprijiniți unul de celălalt. Declanșă firul de pescuit. Ciocanul coborî. Trecu pe lângă el, în mica pădure de plante de marijuana. Ele se înălțau deasupra lui, aruncând umbre sălbatice și slabe în lumina lanternei, șoptindu-i în întuneric.

Evitând capcanele pentru urși, stropi fiecare plantă cu benzină. Știa că focul nu se va extinde – toată ploaia din ultimele zile umezise tufișurile, pinii King Billy prea bătrâni și rezistenți –, dar recolta de marijuana nu va mai exista. Întorcându-se în tunelul dintre bolovani, culese o frunză și o aprinse cu bricheta. Luă foc ușor. O aruncă la baza celei mai apropiate plante. Se aprinse cu un zgomot. Privi cum flăcările se răspândesc, amestecându-se cu acele de pin și marijuana.

Se îndreptă spre casă, atât de beat de furie, încât timpul era maleabil. Într-o clipă se îndepărta de flăcări, iar în următoarea era la casă.

Dar Butch nu era încă acasă. Murphy va trebui să-l găsească, în schimb, pe el.

CAPITOLUL 40

CON

Con stătea în dușul aburind. Tremuratul se oprise, dar oboseala era încă prezentă. Fețele fetelor Jaguar i se rostogoleau prin minte, cărora li se alăturau acum trupul frânt al Georgiei și fața vânătă a lui Bree. Avea nevoie de somn.

Trebuia să se concentreze asupra Georgiei și a lui Bree.

Opțiunea 1: Bree a ucis-o pe Georgia și/sau pe celelalte fete, apoi s-a sinucis din remușcare.

Opțiunea 2: Cineva a ucis-o pe Bree și a spânzurat-o pentru a părea o sinucidere.

Opțiunea 3: Bree s-a sinucis, crezând că astfel îi va proteja pe ceilalți de Omul Flămând.

Opțiunea 4: Madison le-a convins atât pe Bree, cât și pe Georgia să se sinucidă, iar toate acestea au făcut parte dintr-un complot bolnav și nebunesc.

Se gândi la Clubul Honcho Dori. Se gândi la Denni King. Se gândi la statuia de lemn legată de încheietura lui Bree.

Răul haotic: Omul Flămând. Răul haotic: Madison Mason. Exista vreo diferență?

Se auzeau bătăi în ușa camerei sale de hotel. Ieși din duș, își înfășură un prosop în jurul taliei și deschise ușa. Gabriella intră poticnindu-se, cu brațul ridicat la mijlocul loviturii.

— Con, idiotule, de ce nu răspunzi la telefon?

— Gabby, eu…

— Madison a ucis-o pe Denni King, spuse ea în grabă. Am văzut mesajele. Pe telefonul ei. Madison a convins-o pe Denni să se sinucidă.

— *Ce?*

— Am atenția ta acum, Cornelius?

— Te ascult, spuse el.

Refuză să intre mai departe în cameră și începu să țopăie pe vârfuri în timp ce vorbea.

— Amândouă făceau parte din ceva numit Jocul Kundela, o serie de provocări. Îți amintești când am văzut „Cuvântul este kundela" pe sacul de dormit al lui Madison? Are ceva de-a face cu asta. *Și*, Denni era sculptor în lemn. Și asta – îi întinse statuia de lemn care fusese legată de încheieturile lui Bree – Madison a găsit-o în camera ei!

— Cum de ai asta? spuse Con, luând-o de la ea. Aceasta este o dovadă. Ar trebui să fie la Criminalistică.

— Nu este cea de la corpul lui Bree. Madison a adus *asta* acasă la Eliza astăzi. A acuzat-o că a pus-o în camera ei, dar Eliza nu mai văzuse niciodată una.

Eliza Ellis apăru la ușă.

— Pot să intru acum?

Con înjură, strângându-și prosopul. Își luă hainele de pe podea și fugi în baie pentru a se schimba. Când ieși, îmbrăcat cu o cămașă albă cu nasturi, pantaloni gri și picioarele goale, cele două femei stăteau pe patul lui.

Eliza îl studie pe Con, așteptând.

— Uite, Eliza, îmi pare rău că am mințit în legătură cu găsirea Cierrei, spuse el.

— Nu te iert. A fost un truc ieftin.

— Nu e mai rău decât să-l acoperi pe Tom, ripostă Con.

Se așeză pe scaunul de lângă birou.

— Asta e în trecut acum, spuse Gabriella. Trebuie să lucrăm împreună. Cred că Jasmine Murphy este încă în viață și este în Limestone Creek. Dacă Denni a făcut aceste statui ca protecție, cine altcineva le-ar avea decât prietenii ei? Sunt sigură că a fost Jasmine – trebuie să o fi pus în camera lui Madison.

— N-ar fi mai logic să fie Bree?

— Doar Jasmine sau Georgia ar fi avut previziunea de a merge împotriva lui Madison, spuse Eliza. Având în vedere ce are Madison asupra tuturor fetelor – fotografiile nud, influența pe care o are cu canalul ei de pe YouTube – ar fi o modalitate de a o da peste cap. Pentru Madison e vorba doar de jocuri de cap și de putere, nu? De ce să nu o înșele? Să dispară, folosind propriul complot al lui Madison, dar apoi să își înscenеze o dispariție reală, să pretindă că Omul Flămând chiar le-a luat. Fă-o pe Madison să recunoască totul în fața adepților ei, expune-i toată vina!

— Jasmine a avut întotdeauna un simț ascuțit al justiției – ar trebui să o vedeți certându-se cu mine ori de câte ori o pedepsesc pe ea sau pe oricare dintre prietenii ei. Într-o zi va fi un bun avocat, spuse Eliza.

— Dar de ce ar avea Bree una dintre statui? spuse Con. Nu accept ideea că toate cele patru fete au crezut în Omul Flămând.

— Tu nu ești de pe aici, Con, spuse Eliza. Nu înțelegi cum e să trăiești în umbra acestor munți, cu disparițiile din 1985.

— Da, mulțumesc, Eliza! Sunt acum *foarte* conștient de faptul că nu sunt tasmanian și nici nu locuiesc în Limestone Creek. Deși aș paria că am o experiență destul de autentică…

Telefonul lui Con sună. Era Murphy la telefon. Răspunse instantaneu.

— Sunt în fața hanului. Vreau să vorbesc cu tine.

Ceva părea în neregulă – vocea lui Murphy era prea plată.

— Am adus unitatea USB a lui Madison.

— Ce s-a întâmplat? spuse Con.

— Lasă-mă să intru pe ușa laterală. O să-ți arăt.

— Eliza și Gabriella sunt aici.

— Nu-mi pasă, lasă-mă să intru!

— Murphy e afară, spuse Con spre cele din cameră. Eliza, poți să te duci să găsești ușa laterală și să-l lași să intre? Nu cred că vrea să fie văzut.

— Bine, spuse Eliza, încă plină de energie în urma conversației lor – ieși în fugă din cameră.

În momentul în care plecă, bărbatul șuieră la Gabriella:

— Ce naiba caută *ea* aici?

— Pentru că ea face parte din asta, ripostă Gabriella. Continui să uiți cât de *ciudat* este acest caz. *Îți amintești* cum a fost găsită Eliza? Ce a văzut Georgia?

— Ceea ce *credea* că a văzut! Nu e momentul să implicăm civilii în anchetă.

— Civilii? Atunci de ce apare *Jordan Murphy* la hotelul tău în mijlocul nopții? întrebă Gabriella.

— Pentru că are dovezi reale.

— Și această statuie *nu este*? Este aceeași cu cea legată de încheietura lui Bree!

— Nu ne spune nimic. Dacă nu ai fi pus mâna pe ea, poate am fi putut să luăm o amprentă.

Îl împunse tare în piept.

— Să nu îndrăznești, Badenhorst!

Madison și Eliza o atinseseră deja.

— Să nu îndrăznești! Sunt la fel de detectiv ca și tine. Nu-ți vărsa testosteronul pe mine.

— E un moment nepotrivit? spuse Eliza ironic din ușă.

Murphy stătea alături de ea, cu fața hâdă și palidă. Mirosul de bere vărsată și un miros ciudat de pădure intrau în cameră odată cu el.

Con puse mâna pe laptop.

— Arată-ne, Murphy!

— Să ne arate ce? spuse Gabriella.

— Este o unitate USB pe care Madison mi-a dat-o. Ea și Jasmine au făcut aceste videoclipuri. Murphy îi înmână USB-ul lui Con.

— Butch a violat-o pe mama ei, Sara… pe soția mea. Butch este tatăl ei adevărat.

— Butch? spuse Eliza, îngrozită. A violat-o pe *Sara*?

— *Poftim?* spuse Gabriella.

— Și acum nu știu unde a plecat, spuse Murphy, cu vocea plată. Dar am venit aici pentru că altfel îl omoram.

— Bravo ție, Murphy! murmură Gabriella.

— E tot fiica ta, amice, indiferent ce se întâmplă, spuse Con cu fermitate.

Introduse unitatea USB în port. Aceasta se deschise și se vedeau cele șase fișiere video.

— Le-ai vizionat pe toate?

Murphy dădu din cap o dată, apoi ezită.

— Ei bine, de fapt… nu. Nu și ultimele două.

— Să începem cu primul, atunci, spuse Con.

Ceilalți s-au înghesuit în timp ce vizionau videoclipurile.

Când se termină cel de-al patrulea filmuleț, în care Jasmine îi cerea lui Murphy să-l scoată pe Butch din viața lui, Murphy avea ochii umezi, cu dinții vizibili în barbă. Fiecare respirație părea să-l doară fizic.

— Cred că Butch a luat fetele, spuse el. Știa unde era Cabana Pescarului: noi suntem cei care i-am arătat-o lui Jack de la bun început. Cred că știa despre Jasmine că avea de gând să-mi spună ce i-a făcut Sarei, așa că a omorât-o ca să o facă să tacă.

— Murphy! Nu cred că e posibil, spuse Gabriella. Butch a avut destule ocazii să o rănească pe Jasmine dacă ar fi vrut. În plus, amândoi aveți un alibi.

— Nu, spuse Murphy. Nu avem. Nu știu unde am fost când au dispărut fetele: eram drogat cu praf de înger.

Sprâncenele Gabriellei se ridicară în sus. Se întoarse spre Con și spuse:

— *Ce naiba?!*

Con clătină din cap.

— Butch era acolo când agenta Cavanagh a venit la tine acasă să te ia. Știu, am citit raportul și apoi am vorbit cu ea despre asta.

Gabriella încercă din nou să îi atragă atenția, dar Con ridică mâna.

— Nu cred că Murphy a făcut-o, Gab.

Con dădu clic pe următorul videoclip.

Jasmine vorbi în fața camerei:

— Dacă te uiți la asta, au trecut șase luni. Nu, nu am fost luați de Omul Flămând. Am plecat de bună voie. Și acestea sunt motivele pentru care am făcut-o.

Videoclipul trecu la Georgia, așezată pe același pat. Se așeză mândră, ochelarii ei prinzând lumina.

— Oamenii spun că adolescentele sunt neajutorate.

Videoclipul trecu la Bree, cu părul lung, blond și fața pătată.

— Că suntem slabe.

Cierra, cu o perucă albastră.

— Că nu suntem decât o față frumoasă.

Înapoi la Jasmine.

— Toată lumea presupune că dacă patru fete dispar, înseamnă că au fost luate. Nu ar fi putut pleca din motive proprii.

Bree:

— Nu e ciudat că o întreagă comunitate vine în ajutor când o fată lipsește, dar când e chiar în fața ta, strigând după ajutor, nimeni nu dă doi bani pe ea?

Cierra:

— Așa că am dispărut. Pentru că așa am ales.

Georgia:

— Întreaga mea moștenire este ignorată și nimeni nu a dat doi bani pe muzeul meu. Acum, când oamenii cred că sunt moartă, viziunea mea este vie. Asta înseamnă să fii o adolescentă.

— Nu intenționa să moară, spuse Gabriella cu blândețe.

Jasmine:

— Când a murit mama, tata a înnebunit puțin: era deprimat, anxios. Și-a pierdut slujba, casa noastră. Oamenii mă evitau pe stradă pentru că nu știau ce să spună. Tata a apelat la ajutorul fratelui său infractor, pentru că toți ceilalți ne-au abandonat. Am fost nevoită să mă mut în casa unui traficant de droguri. L-am văzut pe tata, cândva fericit făcând peisagistică, așa cum îi plăcea, devenind și el unul, doar pentru a ne întreține. Acum, că am dispărut, voi toți v-ați adunat din nou în jurul lui. De ce o fată dispărută e mult mai tristă decât o soție moartă? De ce nimeni din orașul ăsta nu i-a întins mâna când a văzut că se chinuie să-și păstreze slujba, că se chinuie să mă ajute?

— E corect să spun că Jasmine a înțeles greșit asta, spuse Con.

Murphy strâmbă din nas.

Jasmine:

— Dar unde erați cu toții când unchiul meu a violat-o pe mama mea?

Cierra:

— Unde erați când un profesor m-a sedus, s-a furișat în camera mea ca să se culce cu mine, apoi a spus că nimeni nu mă va crede? Am fost prea speriată să fac ceva. Nu am vrut ca altcineva să fie rănit.

Georgia:

— Unde erați voi toți – atât de îndrăgostiți de justiție – când am încercat să onorez primele popoare ale acestui loc?

Bree:

— Unde erați când am încercat să vă spun că prietena mea cea mai bună, Denni, avea de gând să se sinucidă? Unde erați când aceleași gânduri îmi veneau și mie în cap?

Cierra:

— *Jos, în orașe, se ascund și așteaptă. Sus, în dormitoarele noastre, se ascund și ucid.*

Georgia:

— *Bărbații flămânzi din lume, care tratează fetele ca pe niște vagabonzi. Care le reduc la tăcere strigătele și le fac să se supună.*

Bree:

— *Nu credeți ce spun adulții: noi, adolescentele, putem găsi o cale.*

Jasmine:

— *Alăturați-vă mișcării și dispăreți, să vedem ce fac când nu suntem aici.*

Videoclipul trecu la Madison, pe patul ei, cu cele patru fete de o parte și de alta a ei.

— Adolescente din întreaga lume: alăturați-vă mișcării! Împachetați o geantă, luați un cort și dispăreți timp de o săptămână. Faceți ca oamenii din viața voastră să vă aprecieze, faceți-i să vă vadă așa cum sunteți! Aceasta este mișcarea „Omul Flămând”. #HungryManMovement, #Justice ForTeenageGirls, #TheKundelaGame.

Videoclipul se încheie.

Niciunul dintre ei nu știa ce să spună. Era ca și cum ar fi fost urmarea unei bombe.

— Mai este un videoclip, spuse Con în cele din urmă.

— Ce a spus Bree despre Denni, spuse Eliza, chinuindu-se să scoată cuvintele. Nimeni nu… Habar nu aveam că Denni avea tendințe sinucigașe. Cui i-a spus Bree?

— Cred că am nevoie de un moment, spuse Gabriella.

Murphy se aplecă peste ei toți și apăsă pe play.

Era Jasmine, cu o jachetă Billabong albastru deschis și colanți de drumeție. Se afla într-un alt dormitor, mult mai puțin luxuriant decât cel al lui Madison. Con presupuse că era al ei.

Murphy gemu. Jasmine era îmbrăcată în aceleași haine pe care le purta în acel filmuleț pe care Madison îl postase în autobuzul școlar, în prima zi a taberei. Probabil că asta era ceea ce purta ultima dată când Murphy o văzuse.

— Bună, tată!

Ea zâmbi, dar plânsese.

— Am rugat-o pe Madison să-ți dea asta la șase luni după ce vom dispărea. Îmi pare rău că nu e mai devreme, dar nu puteam risca să strici ceea ce încerc să fac aici. Sunt sigur că ai văzut celelalte videoclipuri, dar nu uita că ești încă tatăl meu. Mama m-a pus să jur să nu-ți spun niciodată, dar…

Începu să plângă.

— L-am confruntat pe Butch, iar el a avut tupeul să-mi spună că mama s-a dat la *el*. El a spus că ea și-a dat consimțământul, că a vrut. Amândoi știm că mama nu ar fi făcut niciodată așa ceva. Nici măcar nu și-a putut cere scuze! Așa că uite cum mă răzbun pe el. Vreau ca toată lumea să știe ce a făcut. Să înțeleagă prin ce a trebuit să treacă mama în tăcere. Și vreau ca tu, tată, să părăsești Limestone Creek. Să pleci din casa lui, să te îndepărtezi de Butch și să-ți găsești o slujbă în altă parte. O să

stau departe de el un an – da, sunt dedicată acum unui an întreg – și apoi o să vin să te caut. O să trimit o carte poștală la secția de poliție din Limestone Creek pentru tine, cu ora și locul unde să ne întâlnim. Plănuiesc să fiu în apropiere de Port Douglas, așa că, dacă vrei să faci lucrurile mai ușoare pentru amândoi… găsește-ți o casă acolo! Găsește-ți o slujbă! Începe o viață nouă. Pleacă de lângă Butch, de lângă iarbă și din Limestone Creek! Acesta este cel mai important lucru pe care îl voi face vreodată: trebuie să încercăm să facem o diferență, cât timp avem canalul lui Madison. Nu-ți face griji – ne vedem peste șase luni, promit: un an de când am dispărut. Dacă te ajută, imaginează-ți că stau pe o plajă tropicală! – făcu cu ochiul.

În videoclip, vocea lui Murphy se auzea din partea cealaltă a ușii dormitorului lui Jasmine.

— Fac doar o poveste pentru Instagram, tată! Ies într-o secundă. Te iubesc!

Ea se uită la cameră, făcu din nou cu ochiul, apoi sărută obiectivul. Videoclipul se încheie.

Toată lumea se uită la Murphy. O suită de emoții se jucau pe fața lui: durere și speranță, furie și tristețe. Să-și vadă fiica atât de optimistă, atât de convinsă că totul va merge exact așa cum a plănuit, să o vadă spunând totul atât de sincer… Con nu-și putea imagina durerea din inima lui Murphy în acel moment.

În cele din urmă, Gabriella spuse:

— Și totuși, ceva a mers prost.

— Nu spune asta, mârâi Murphy.

— Madison este de vină, spuse Eliza.

— Vom vorbi cu Madison. Mâine, spuse Con cu fermitate. Acum, cu toții trebuie să dormim cât mai mult. E miezul nopții și trebuie să gândim limpede mâine.

Se uită la ceas.

— Astăzi.

— În regulă! Eliza, poți să stai în camera mea dacă vrei, spuse Gabriella.

Dar Eliza era acum atentă la Murphy. El încă se uita la ultimul cadru al videoclipului lui Jasmine pe ecranul computerului.

— Nu-ți face griji pentru el: poate rămâne aici. Eu voi dormi pe podea, spuse Con.

Se îndreptă spre dulap și scoase pernele și păturile de rezervă.

— Ne vedem în curând, băieți! Ne vom întoarce aici la ora nouă fix, spuse Gabriella, iar ea și Eliza părăsiră camera.

Murphy luă fără cuvinte pernele și păturile din mâinile lui Con, întinzându-le pe podea. Se băgă sub pătură.

— Cum… cum te simți? spuse Con.

— De parcă aș avea nevoie de o băutură.

— Simte-te liber! spuse Con, făcând un gest către frigiderul barului.

Murphy scoase toate sticlele, alegând în cele din urmă vinul direct din sticla miniaturală. Îi dădu o alta lui Con.

Con ezită, apoi luă și el o băutură. Bărbații băură în tăcere. Murphy se întinse pe spate deasupra păturilor, cu o sticlă deschisă lângă el, și, în curând, alterna între sforăit și întoarceri agitate.

Con își luă medicamentele, stinse luminile, se dezbrăcă de haine și se urcă în pat. Când în sfârșit adormi, visa fetele Jaguar.

CAPITOLUL 41

CON

Telefonul lui Con sună la opt. Era comandantul care îl apela.

— Mergem la ferma Wilkins. Ne întâlnim în hol în cincisprezece minute, spuse ea, închizând înainte să poată vorbi Con.

Con aruncă o privire spre Murphy, pe covor, care încă dormea. Con se îndreptă în vârful picioarelor spre duș, trecând în revistă evenimentele din ziua precedentă.

Adolescentele sunt niște maniace, fuse concluzia lui.

Murphy încă dormea când Con plecă, luând laptopul și unitatea USB. Agatha ar fi vrut cu siguranță să vadă cu ochii ei. Ea îl aștepta în hol, bătând din picior, și împreună merseră spre mașina lui. Con îi făcu un rezumat rapid al videoclipurilor, apoi îi dădu laptopul pentru a le viziona în timp ce el conducea. Dar, înainte ca el să pornească mașina, ea îi înmână un rezumat dactilografiat de două pagini cu concluziile autopsiei lui Bree și ale examinării medico-legale a hainelor și a obiectelor ei.

— Castane sălbatice în talpa cizmelor, praf de beton în haine, spuse el. Cunoaștem vreun loc în construcție? Și castane sălbatice… Sunt sigur că le-am văzut pe undeva…

— O să-i întrebăm pe părinții ei, spuse Agatha.

Le luă zece minute să ajungă la intrarea de la ferma Wilkins, o alee lungă și mărginită de copaci, timp în care Agatha termină filmările.

— Oakdale, citi Con, în timp ce treceau pe lângă un panou de lemn.

Chiar dincolo de copaci, vacile împânzeau padocurile unei ferme masive care ajungea până la tufișurile din Tiers.

— Crezi că Butch Murphy a avut ceva de-a face cu dispariția fetelor? spuse Agatha.

— Nu cred, spuse Con. Dar în acest moment, cine știe?

Traversară un pod de piatră peste un pârâu și ajunseră la casa propriu-zisă.

— La naiba! E ca un palat.

Conacul Wilkins, cu trei etaje, era pătrat și alb, cu balcoane și coloane, cu o instalație de artă modernă formată din flori de metal și o instalație de apă pe peretele din față. Clădirea era elegantă, stilată, gospodăria unei familii bogate. Con își amintea că a citit, la început, că ferma de bovine Wilkins era extrem de prosperă. Cel puțin șapte mașini erau parcate pe aleea extinsă.

— Toată familia a venit să îi susțină, îmi imaginez, spuse Agatha.

Parcă BMW-ul și se îndreptară spre intrarea din față, Agatha aducând laptopul lui Con și un dosar de piele neagră. Din față se auzeau lătrături și doi border collie șireți apărură, dând din coadă.

Con zâmbi și se ghemui. Ușa conacului se deschise.

— Millie, Max! Nu! strigă o femeie subțire, cu aspect atletic – mama lui Bree, Isabel Wilkins. Oh, sunteți voi, nu-i așa?

— E în regulă, doamnă!

Con îndepărtă câinii de pe fața lui, în timp ce aceștia începuseră să-i lingă gura.

— Deci? Ce căutați aici? spuse Isabel. E cam târziu, nu-i așa? Bree e moartă.

— Raportul criminalistic a venit peste noapte, spuse Agatha. Aș vrea să discut cu dumneavoastră și cu soțul dumneavoastră.

— O va aduce înapoi? se răsti Isabel, în timp ce își dădea părul pe spate și intra înăuntru.

Con și comandantul o urmară.

— Bănuiesc că nu-i place poliția?! spuse Con.

— Bănuiesc că e supărată și nu e sigură pe cine să dea vina. În apărarea ei, este remarcabil faptul că Bree a reușit să scape de poliție și de toate eforturile de căutare, până în punctul în care a putut să se spânzure de acel copac. Are motive întemeiate să presupună că nu ne-am făcut treaba cum trebuie.

Isabel îi aștepta la capătul coridorului căptușit cu lemn, în sala de mese masivă, unde nu mai puțin de treisprezece persoane luau micul dejun cu șuncă și ouă. Ea strânse umerii unui bărbat corpolent cu părul negru, care stătea la masă, îmbrăcat într-o cămașă de fermier *hi-vis* murdară și blugi zdrențuroși. Con îl recunoscu ca fiind Marcus Wilkins – îl văzuse sus, în parcare, în ziua în care fetele dispăruseră. Ochii îi erau încercănați de umbre și își șterse mâneca peste bărbia întunecată de barbă înainte de a se pregăti să se ridice.

— Nu, vă rog să stați jos, domnule Wilkins! Putem avea camera, vă rog? spuse Agatha către toți ceilalți, la jumătatea micului dejun.

— N-am să vă las să dați ordine în familia mea! spuse Isabel cu voce stridentă.

Marcus făcu semn cu mâna.

— E în regulă, băieți! Va fi vorba de Bree.

Vocea lui se frânse la numele ei. Ceilalți oameni din cameră plecară, murmurând între ei, până când rămaseră doar Isabel și Marcus.

— Îmi pare rău pentru dezordine, spuse Marcus.

Acesta îi întinse o mână plină de bătături lui Con.

— Marcus Wilkins. Nu v-am cunoscut încă, dar am înțeles că ați condus ancheta.

— V-ați oferit voluntar pentru căutarea SES, domnule Wilkins?

— Cu tot binele pe care l-a făcut, murmură el.

Isabel îi mângâie umerii.

— El nu se oprește. De îndată ce termină munca, se îndreaptă spre munți. Se întoarce mult după lăsarea întunericului, iar apoi se trezește înainte de răsărit pentru a se ocupa de vite.

Ea îl străpunse pe Con cu privirea.

— Nu vă puteți aștepta ca el să continue să meargă acolo sus. Fiica noastră e moartă!

Marcus ridică mâna pentru a o mângâia pe cea a lui Isabel.

— Iertați-o pe Isabel! Ea știe că nu sunteți cu adevărat vinovat.

Isabel se smiorcăi.

— Ce vă aduce aici? spuse Marcus.

— Avem criminalistica matinală, spuse Agatha. Bree a decedat acum trei zile, cauza morții fiind o fractură de gât cauzată de spânzurare. Ar fi fost rapid și nedureros.

Isabel se așeză.

— Acum câteva *zile*?

— Cum putu să fie acolo atât de mult timp? spuse Marcus.

— Nu suntem încă siguri, spuse Agatha. Ceea ce știm este că aceeași frânghie care a ucis-o este cea de care era atârnată. Cum de toată lumea nu a văzut-o atârnând acolo zile întregi…

— E imposibil! spuse Marcus. Știu că au fost oameni acolo. Eu însumi am mers pe acel drum – am mers pe toată poteca de la școală până la cabana lui Trapper. Am văzut chiar și oameni la Copacul Spânzuraților, aducând flori. Bree nu era acolo acum trei zile.

— Deci cineva a ucis-o? spuse Isabel, ducându-și mâinile la gură.

— Nu știm asta, spuse Agatha. Stomacul ei era plin de fructe, ciocolată, chipsuri de cartofi, carne uscată. Nimic asemănător cu ceea ce s-a găsit în stomacul Georgiei și nici nu au mâncat în timpul taberei, din câte știm noi. Dacă Bree s-a sinucis, a găsit un loc unde să stea între dispariția de pe drum și momentul în care a murit… și de aceea am vrut să vorbim cu dumneavoastră. Știți vreun loc unde s-ar fi putut duce Bree și care să aibă castani?

— Ce sunt aceia? spuse Isabel, întorcându-se spre soțul ei.

— Nu credeam că sunt comestibili, spuse Marcus.

— Nu, spuse Agatha. Am găsit urme pe pantofii ei.

Ea scoase o fotografie din dosarul ei și o așeză pe masă. Arăta o castană sălbatică. Detectivul Con *știa* că văzu câteva, chiar recent, dar unde?

— Le spuneam *conkers* când eram băieți, spuse Marcus, ridicând foaia. Se joacă un joc în care o lovești pe a celorlalți până se sparge, dar noi întotdeauna ne loveam cu ele, unii pe alții, pe terenul de fotbal.

Își ridică privirea, exact când Con își aminti.

— La școală, spuse Con.

Marcus dădu din cap.

— E un rând mare de ele, chiar de-a lungul aleii principale.

— Se construiește ceva la școală? spuse Con, amintindu-și de praful de beton din hainele lui Bree.

— Da. Jumătate din blocul de Economie Domestică este în curs de renovare, spuse Marcus. Bree *iubea* Economia Domestică.

— Mulțumesc, domnule Wilkins! spuse Agatha.

— Nimeni nu va fi acolo astăzi, spuse Isabel, elevii stau acasă. Cei mai mulți dintre ei ar fi fost acolo… aseară.

Respiră adânc, tremurând.

— Madison chiar a *plănuit* toate astea? încheie ea în șoaptă. Bree o *ura pe* Madison.

— Cred că ar fi cel mai bine să vă arăt niște imagini pe care le-am recuperat de curând, spuse Agatha. Este o confruntare, vă avertizez, dar ar putea face lumină în mintea fiicei dumneavoastră.

— Întrebați, de ce nu o faceți? spuse Isabel.

— Ce să întreb, doamnă Wilkins? spuse comandantul.

— De ce s-a sinucis. De ce nu i-am dat mai mult ajutor. Întrebați-ne de ce nu a crezut că poate veni la *noi*, dar în schimb a ales să…

— Credem că ar putea fi mai mult decât atât, doamnă Wilkins, întrerupse Con. Dacă ați putea să urmăriți acest filmuleț…

Agatha puse laptopul jos și puse videoclipul în care apăreau toate cele cinci fete. Isabel și Marcus se aplecară, Marcus atingând chiar ecranul când apăru Bree, în timp ce le priveau pe cele patru fete explicându-și motivele.

Ușa se deschise.

— Oh! – era, în mod clar, o rudă a lui Isabel, după cum arăta. Ai văzut-o deja?

Arătă spre ecran.

— Ce vrei să spuneți? spuse Agatha.

— Ce vreți *dumneavoastră* să spuneți? spuse femeia pe un ton arogant. Noul videoclip pe care Madison Mason tocmai l-a încărcat.

— E pe YouTube-ul ei?

Isabel se ridică în picioare.

— Am s-o omor pe târfa aia mică!

— Con, spuse comandantul, în timp ce Marcus se ridica pentru a o reține pe Isabel. Mă ocup eu de asta. Sun-o pe detectivul Tran și spune-i să vă întâlniți la școală împreună cu echipa de criminaliști. Când termini, întoarce-te la secție. E timpul să o aducem din nou pe Madison pentru interogatoriu.

Con parcă lângă biroul școlii. Melinda Tran era deja acolo, dar echipa de criminaliști încă mai făcea ultimele teste asupra dovezilor din Copacul

Spânzuraților.

— Care este abordarea noastră? spuse Tran. Nici măcar nu e nimeni aici.

— Personalul de birou este. Ne așteaptă, spuse Con. Avem o mulțime de înregistrări de la camerele de supraveghere pe care trebuie să le verificăm.

Împreună, intrară în holul școlii. Femeia din spatele biroului le zâmbi cu tristețe.

— Bună ziua, domnilor detectivi! spuse ea, cu nasul înfundat, cu ochii roșii de la plâns. Eu sunt Lois. Intrați!

Deschise o ușă în birou.

— Vă puteți instala aici. Am pornit deja sistemul pentru voi pe ambele computere.

Atât Con, cât și Melinda au căutat printre înregistrările camerelor externe și nu dură mult până când o găsiră pe Bree, cu un hanorac închis la culoare, ieșind pe una dintre ușile clădirii de Economie Domestică.

— Lois? strigă Con, ridicându-și vocea.

Ea se apropie și se aplecă să verifice monitorul. Tresări.

— E ea.

— Unde este asta? Ce-a făcut? spuse el.

— Era spălătoria, spuse Lois. Dar momentan este închisă pentru renovare. Nu există curent electric acolo sau altceva.

— Tran, uite: are o frânghie, spuse Con. Și marcajul temporal: trei dimineața, acum trei zile.

Tran oftă trist.

— Lois, poți să ne duci acolo jos?

— Cu siguranță! răspunse ea.

Ea porni în pas vioi, iar detectivii o urmară, dar, dacă nu exista o urgență clară, vor trebui să aștepte echipa de criminaliști înainte de a intra

la o posibilă scenă a crimei. Tran îi sună, informându-i de evoluția situației, iar aceștia au promis că vor veni direct la locul faptei.

Con, Melinda și Lois așteptau în fața ușii de la spălătorie. Începuse să plouă. Imaginile cu Bree furișându-se afară cu un sul de frânghie pe umăr se derulau iar și iar în mintea lui Con. Era treaba altcuiva acum să se uite la filmare și să găsească momentul în care ajunsese la școală, dar își imagina că ar fi fost în aceeași noapte în care fetele au dispărut.

Un loc inteligent pentru a se ascunde, se gândi el. *Cu toată ploaia din acea noapte, ar fi fost ușor să se strecoare aici neobservată, iar ea ar fi știut că școala va fi închisă după dispariția lor.*

În cele din urmă sosiră cei de la Criminalistică și Lois descuie ușa. Cu mănuși de cauciuc, voci serioase, camere de luat vederi care clipeau și înregistrau, intrară înăuntru. Imediat găsiră spațiul în care stătuse Bree. Era o cameră îngustă, cu gresie, chiar lângă spălătorie, Lois explicând că aici fuseseră ținute congelatoarele pentru cursurile de gătit înainte de începerea renovărilor. Exista o ușă care dădea într-o toaletă mică, încă legată la instalația sanitară, iar podeaua era acoperită de o pătură, perne și ambalaje de mâncare nesănătoasă. Întreaga serie *Deltora Quest se* întindea pe unul dintre pereți, iar vopselele și markerele zăceau într-o grămadă ordonată într-un colț.

Dar ceea ce atrase privirile tuturor fusese ceea ce era scris pe pereți. Pe un perete:

Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real Omul Flămând este real

Pe al doilea perete:

Îmi pare rău, Omule Flămând, nu voi spune nimănui ce am văzut, te rog, nu mă lua, te rog, nu mă lua, te rog, nu mă lua, te rog, nu mă lua, te rog, nu mă lua.

Pe al treilea perete:

Spânzurați o fată de un copac ca să moară, iar Omul Flămând va trece pe lângă voi.
Îmi pare rău, Denni. Ar fi trebuit să te credem.

Pe al patrulea perete:

Avea dreptate.

Le-a dus în peșteri.
Și oasele lor îl vor hrăni.

Două ore mai târziu, Con intră în sala de interviuri de la secție. Madison era singură, după ce refuzase un avocat și chiar sprijinul mamei sale, care aștepta în schimb în camera de alături.

Nici Agatha nu era acolo: ținea o conferință de presă. Con trebuia să aștepte ca ea să termine înainte de a vorbi cu Madison. Era vorba de un interogatoriu oficial al unui minor, trebuia să aștepte cel puțin un al doilea ofițer de poliție. De preferință, ar fi fost acolo și un asistent social, pentru că ea refuzase prezența părinților, dar Madison spunea că nu voia să scoată niciun cuvânt în absența Agathei și a lui Con. Cu siguranță nu i-ar fi fost bine dacă ar fi început acest interviu de unul singur.

Con luă loc. Madison îl privea, cu mâinile încrucișate pe masă. Pe spatele brațelor ei zări cicatrici de la automutilare, linii palide. Nu le observase niciodată înainte. Ochii ei ardeau ca ai unui fanatic, avea un zâmbet ușor pe buzele roșii.

— La ce te gândești, detective?

Furia îl cuprinse.

— De unde ai știut că Bree atârna acolo? spuse el.

— Ce vrei să spui, detective? spuse Madison.

— Ai aranjat ca sute de oameni să o vadă. La fel cum ai făcut și cu Denni. De ce? spuse Con.

— Ei bine, nu recunosc nimic, dar teoretic, dacă te-ai sinucide, nu *ai* vrea să te vadă sute de oameni? Să *le pară rău* de tine în sfârșit? spuse ea. Imaginile cu Bree sunt peste tot pe internet acum. Nimeni nu o va uita niciodată.

— De unde ai știut că era acolo?

— Nu înțelegi, detective? Numărul meu de abonați este acum de optsprezece *milioane*, spuse ea.

— Și celelalte fete? Cierra și Jasmine? *Georgia*?

Ea îl privi. Niciun răspuns: doar o mică umezire a buzelor.

— Trebuie să-mi spui adevărul, spuse el.

— Spun adevărul, spuse Madison.

— De unde ai știut că Bree era acolo? spuse Con din nou. A murit acum trei zile.

O urmă de îndoială pe fața lui Madison.

— Ce vreți să spuneți? A murit cu câteva momente înainte să ajungem acolo. Sângele ei era cald încă.

— Pot să îți arăt rapoartele. De unde ai știut că era acolo? I-ai spus să o facă, așa cum i-ai spus lui Denni?

— *Minți.* Nu au trecut trei zile de când a murit.

— I-ai spus că era singura cale de a-l opri pe Omul Flămând?

— *Badenhorst!* răbufni comandantul.

Nici măcar nu auzise ușa deschizându-se.

— Afară! *Acum!*

Păși cu ea pe hol, tremurând.

— Întoarce-te la han, Cornelius! spuse ea, cu o voce atât de glacială, încât ar fi putut să înghețe geamul.

— Două fete sunt încă acolo!

— Oprește-te, Cornelius! șuieră ea. Dacă părăsești hotelul – și crede-mă, voi ști – te scot din caz.

Schimbul lor de replici atrase o mulțime pe coridor, inclusiv Doble. Con se întoarse să plece, dar Agatha spuse:

— *Așteaptă!* Dă-mi telefonul tău!

— Ce?

— Dă-mi telefonul tău, Badenhorst, sau *te scot* din caz. Nu te las să o contactezi pe Gabriella, pe Murphy sau pe oricine altcineva pe care îl manipulezi ca să facă investigațiile pentru tine.

Își aruncă telefonul la picioarele ei, apoi se împinse prin mulțime și se ascunse într-o baie. Stând în fața oglinzii, își dorea să se calmeze. Nu mai fusese atât de furios de mult timp.

— Bună ziua, domnule detectiv! spuse sergentul Doble, intrând în spatele lui.

Era în uniformă, iar fața lui de basset-hound era plină de răutate.

— Ce vrei?

— Am auzit că mă investighezi, spuse el.

— Nu încă, spuse Con.

— Nu arăți prea bine, amice. Am auzit că stresul posttraumatic poate fi o adevărată nenorocire. Pun pariu că nici măcar medicamentele nu sunt suficiente. Vreau să spun, ai un adevărat cocktail acolo.

Mâinile lui Con se încleștau pe marginile chiuvetei.

— Ai fost în camera mea.

— Nu am fost în camera ta, spuse Doble. Dar unul dintre oamenii de serviciu este un client de-ai mei, dacă înțelegi ce vreau să spun. L-am pus să arunce o privire, după ce ai început să investighezi mica mea întreprindere, doar pentru a avea o mică asigurare. Bună treabă cu perdelele: te ajută cu coșmarurile?

Con se întoarse spre el, cu mâinile strânse în pumn.

— Lucrul amuzant este că sindromul posttraumatic nu este trecut în dosarul tău personal. Mă întreb ce ar spune comisarul despre faptul că detectivul principal în cele mai importante cazuri de răpire ale deceniului este instabil mintal. Adică, nu ar fi rău doar pentru tine, ci și pentru comandantul tău.

Con făcu un pas înainte. Doble nu simți pericolul.

— Uite ce vei face, Badenhorst! Vei spune oricui trebuie că sunt *curat*, sau voi spune presei, iar tu și Normandy nu veți mai lucra niciodată în poliție.

— Primul lucru pe care am de gând să-l fac este să găsesc fetele dispărute, spuse Con. Apoi, după aceea, am să te arestez. Și, dacă ești norocos, nu-l voi lăsa pe Murphy să ia o bucată din tine.

Doble își îndreptă pumnul spre fața lui Con, dar Con era pregătit, aruncându-l pe Doble la pământ cu o mișcare de Aikido. Doble ateriză pe spate, gemând. Se ridică instabil, cu obrajii roșii.

— Tocmai m-ai agresat, detective! mârâi el.

— Tu ești motivul pentru care oamenii îi urăsc pe polițiști, spuse el. Ești mai rău decât un porc. Ieși din cameră!

Nu avea nevoie de comandant. Avea cel puțin trei aliați care să-l ajute să ajungă la fondul problemei: Gabriella, Eliza și Murphy.

CAPITOLUL 42

MURPHY

De data aceasta, Murphy știa ce încerca să-i spună visul. Sara stătea dedesubt, privind în sus la el. Părul ei roșcat se prindea de vânt, iar rochia ei de culoarea lavandei se flutura.

O să te găsim, Jasmine. Știu asta.

Sara zâmbi în timp ce el se prăbușea peste ea.

Murphy se trezi brusc. Era complet îmbrăcat, încurcat în păturile de pe podeaua camerei de hotel a lui Con. Cineva bătea la ușă. Ceasul arăta ora 9.04 și detectivul nu era nicăieri.

Înainte de a se ridica, verifică dacă Glockul era încă în centură. Deschise ușa, iar Gabriella intră.

— Unde e Con?

— Nu știu, spuse Murphy.

— La ce oră a plecat?

Ridică din nou din umeri.

— Abia m-am trezit. Unde este Eliza?

— Am chemat un taxi să o ducă acasă. Are nevoie de timp pentru a plânge – a plâns aproape toată noaptea, deși încerca să se ascundă.

Se uită la fața lui.

— Cum te simți, după filmările lui Jasmine?

— De parcă încă vreau să-l omor pe Butch.

Ea dădu din cap.

— Vrei să te ajut să-l găsești?

El o privi surprins.

— Am sentimentul că *pe tine* te va contacta Con, înainte de a mă contacta pe mine, iar eu trebuie să vorbesc cu el.

Ea ieși din cameră, strigând peste umăr:

— În plus, cine altcineva o să te ajute? Bineînțeles, dacă îndrăznești *chiar* să-l omori pe Butch, te avertizez, va trebui să intervin. Îți amintești cum ți-a mers ultima dată?

CAPITOLUL 43

ELIZA

Taxiul se opri la capătul aleii și Eliza coborî. După ce taxiul se îndepărtă, își strânse brațele în jurul ei și urcă pe alee spre mica ei căsuță strâmbă.

Ușa de la intrare se trânti și Butch apăru în pragul ușii, purtând doar un maiou și pantaloni scurți. Avea în mână o sticlă de vin al ei și se legăna ușor.

— Eliza, strigă el, cu vocea răgușită.

Ea văzu acum Toyota Hiluxul lui negru parcat în spatele unui măr.

— Butch? spuse Eliza. Ce…? Cum ai intrat înăuntru?

— Am nevoie de ajutorul tău!

Se ridică pe pervaz, apoi se apucă de tocul ușii.

— Butch…

Eliza intră în panică.

— Murphy a văzut… Știe că ești tatăl biologic al lui Jasmine.

— Știu. Am auzit prin ușa dormitorului său – Madison i-a dat videoclipuri. Mă mai poți ajuta? Ai spus că mă vei ajuta.

Eliza făcu un pas mai aproape.

— De ce ai nevoie, Butch?

CAPITOLUL 44

MURPHY

Gabriella trase în fața casei lui Butch. Nu era încă nici urmă de Hiluxul lui. Murphy intră pe ușa din față, Gabriella în urma lui.

— Butch! strigă Murphy.

Gabriella se plimba pe hol, uitându-se în jur și, o clipă mai târziu, strigă:

— Murphy!

Alergă pe hol și o găsi în camera lui Jasmine. De globul luminos al lui Jasmine atârna o statuie din lemn, cu fragmente de oase ciocănite în ochi.

Se simțea rău.

— Când a fost ultima dată când ai fost în această cameră? spuse Gabriella.

— Acum câteva zile? Nu știu.

— Trebuie să verificăm restul casei, spuse ea, ieșind în fugă din cameră.

Murphy nu se mișcă. Nu-și putea lua ochii de la statuie.

— Murphy! strigă Gabriella. Aici, înăuntru!

Îi urmă vocea, în camera lui Butch.

Pe patul lui Butch erau haine – blugi, colanți, bluze și sutiene – sfâșiate și acoperite de sânge. În mijlocul lor se afla o altă sculptură din

lemn cu un ștreang și oase în ochi.

Pe perete erau scrise cu sânge cuvintele:

3 gata
Încă 1

— Trebuie să-l sun pe Con, spuse Gabriella, cu vocea tremurândă.

Murphy se dădu cu spatele la perete, uitându-se între haine și scris. Era furios, atât de furios, dar tot nu putea… nu putea fi Butch…

O parte din el vru să fie Butch, o altă parte nu. *Nu putea fi…*

— Comandantul Normandy? De ce ai telefonul lui Con? Ce s-a întâmplat cu el? spuse Gabriella. Ieși din cameră.

Telefonul lui Murphy sună. Era Eliza la telefon.

— Murphy, ești singur? spuse ea.

— Eliza… începu Murphy.

— Vreau să-mi promiți ceva, întrerupse ea. Ne întâlnim la mine acasă. Să nu spui nimănui.

— Ce se întâmplă?

— Butch este aici. Poți să vorbești cu el și…

— Eliza, ascultă-mă!

Se uită la cuvintele de pe perete.

— Butch nu este sigur. Trebuie să ieși din casă, să te îndepărtezi de el!

— De ce? Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să pleci chiar acum!

— Ar trebui să sun la poliție? Ce se întâmplă?

— Nu, spuse el.

Atinse pistolul de la centură.

— Să nu spui nimănui.

— În regulă. O să mă duc la Monica.

— Da, spuse el. O să mă ocup de Butch.

Ieși în bucătărie. Gabriella se plimba pe hol, vorbind cu Agatha, cerându-i să trimită pe cineva. Cheile de la mașină erau pe bancă. Murphy

le luă și ieși pe ușă.

CAPITOLUL 45

CON

Con stătea în dușul din camera de hotel, cu ochii închiși, lăsând apa să i se rostogolească pe spate.

Inspiră… și expiră.

Madison fusese cea care începuse toate astea și știa că Bree atârna acolo, cumva. Copacul Spânzuraților…

Deschise ochii.

Marcus Wilkins, tatăl lui Bree, a spus că a văzut persoane în doliu la Copacul Spânzuraților. Oare nu văzuseră trupul lui Bree, stând atât de aproape? Părea puțin probabil.

Ieși din duș, uscându-se. Vru să-l sune pe Marcus Wilkins, apoi își aminti că Agatha avea telefonul lui.

Verifică sertarul de sub telefonul din camera de hotel și găsi un director de telefon. MN & IC WILKINS, „OAKDALE”.

El îi sună. Răspunse o voce tânără.

— Bună, sunt detectivul Badenhorst! Vreau să vorbesc cu Marcus.

— Dați-mi o secundă…

O clipă mai târziu, Marcus era la celălalt capăt al firului.

— Detective? E totul în regulă?

— Spuneți că ați văzut persoane îndoliate lângă Copacul Spânzuraților, spuse Con fără preambul. Ați văzut cine erau?

— Ei bine, era doar o singură persoană și nu am vrut să mă bag în timp ce își aducea omagiile.

— Dar cine era?

— Ei bine, nu pot fi sigur, i-am văzut doar ceafa, dar cred că era Eliza Ellis.

CAPITOLUL 46

MURPHY

Murphy se opri în fața casei Elizei. Lăsă mașina Gabriellei pornită și fugi spre ușa din față.

Auzea strigătele de ajutor ale Elizei din adâncul casei. Deschise ușa.

— *Eliza! Unde ești?*

Îi urmări țipetele și dădu buzna într-un dormitor. Butch zăcea dezbrăcat pe pat, încătușat de căpătâiul patului și cu gleznele legate la capăt cu sfoară de balotat. Avea drept căluș o șosetă în gură și un prosop de bucătărie legat în jurul feței, cu pieptul și fața vineții, marmorate de un mov furios, cu sângele curgându-i din nasul spart și o tăietură deasupra ochiului.

Când Butch îl văzu pe Murphy, se încordă în cătușe, încercând să se ridice de pe pat.

Eliza nu arăta mult mai bine: hainele îi erau rupte, lăsând la vedere lenjeria intimă, fața îi era vânătă, eșarfa dispăruse și rana de pe frunte era la vedere. Ținea sus o bâtă de crichet și aproape că îl lovise pe Murphy cu ea când se întoarse.

— Murphy! scăpă bâta și se aruncă în brațele lui. A încercat să mă încătușeze de pat, dar l-am lovit…

Butch trase împotriva cătușelor, strigătele sale fiind înăbușite de căluș.

— A mărturisit totul! spuse Eliza. Le-a luat pe fete… le-a ucis pe Cierra și Jasmine! A mărturisit!

Căldura îl inundă pe Murphy. Scoase pistolul de la curea.

— Omoară-l, Murphy! strigă Eliza, trăgând de brațul lui.

Murphy se uită în ochii fratelui său. Vederea i se încețoșă pe margini. Simți mâinile Elizei pe ale lui, trăgându-i brațele în sus, țintind arma spre pieptul lui Butch.

Butch se uită adânc în ochii fratelui său, plini de lacrimi și de teroare, ochi albaștri adânci și pătrunzători… aceeași nuanță de sticlă tăiată pe care o moștenise Jasmine.

Jasmine avea ochii lui Butch, nu ai lui Murphy. Pentru că Butch era tatăl ei.

Amintiri, emoții, imagini ale lui Butch cu Jasmine. Îmbrățișând-o, având grijă de ea, sprijinind-o în durerea ei, sprijinindu-l pe Murphy în paternitatea lui.

Butch o iubea pe Jasmine. Nu ar fi ucis-o niciodată.

Degetele Elizei se închiseră pe trăgaci.

— Nu! strigă Murphy, încercând să-și smulgă mâinile din mâinile ei.

Cu un *bum* puternic, pistolul ricoșă în mâinile lui. Sunetul împușcăturii în mica încăpere fuse exploziv, iar Murphy se ridică. Văzu că apăruse o gaură în perete. Apoi, ceva tare îl lovi în partea laterală a capului său. Durere și curcubeie – lumea se învârti. Căzu în genunchi.

Eliza stătea deasupra lui, cu o bâtă de crichet în mâini. O pendulă din nou, dar de data aceasta Murphy o văzu venind, prinzând lovitura pe antebrațele sale cărnoase. Încă mai ținea arma în mână. Trase un foc de avertisment în tavan. Un alt sunet exploziv.

— Eliza! Ce faci?

Eliza țipă și fugi din cameră.

— Ajutor! *Ajutor!*

Murphy se ridică în picioare, pipăindu-și partea laterală a capului unde îl lovise. Era umflată și sângera. Un val de greață îl cuprinse.

Butch țipă în căluș și Murphy i-l luă din gură.

— E o maniacă, frate! Ea m-a atacat, strigă Butch. Nu i-am făcut nimic, amice, îți jur!

— Unde e Jasmine?

— Ce? Habar n-am! Ți-aș fi spus dacă aș fi știut!

— Atunci de ce *naiba* ești aici? strigă el, îndreptând arma spre el.

— Ușor, băiete!

— *Răspunde-mi!*

Era nevoie de energie fizică pentru a nu lăsa furia să apese pe trăgaci – fruntea îi era udă de sudoare.

— Pentru că Eliza știa!

— Ce știa? întrebă Murphy.

— Despre mine și Sara, despre ce… am făcut împreună. Ea știa că… știa că Jasmine este copilul meu!

— Ce ați făcut *împreună*? Ai *violat-o*!

— Nu am făcut-o! Amice, îți jur! Sara a fost cea care s-a dat la mine! Și Jasmine știa…

Murphy apăsă pistolul pe capul lui Butch.

— În regulă. Ușor, amice, ușor!

Butch se împinse în picioare cât putu de bine, cât mai departe de armă.

— Ascultă-mă! Vrei să mă asculți, la naiba?

Murphy nu răspunse. Pieptul i se umflă.

Butch vorbi repede:

— Anul trecut, Jasmine s-a dus la Eliza. I-a spus ceea ce Sara îi spusese înainte de a muri: că eu eram tatăl ei adevărat, bine, dar că *nu* am violat-o, bine? Sara a vrut asta. Ea *a vrut-o*.

Vorbea mai repede, în timp ce brațul lui Murphy zvâcnea.

— Și dacă mă omori, nu vei ști niciodată adevărul, bine, așa că vrei să pui naibii chestia aia jos?

— De ce s-ar duce Jasmine la *Eliza*?

— Pentru că a vrut să mă acuze, Murph! Pentru că are încredere în Eliza și voia ajutorul ei ca să mă arunce în închisoare! Eliza m-a sunat după aceea, pentru că mă cunoaște mai bine decât atât, nu a crezut doar cuvântul lui Jasmine. I-am arătat Elizei scrisoarea…

Ochii lui Butch se luminară.

— Există o scrisoare! Acasă, o scrisoare sinceră de la Sara, în care recunoștea ceea ce am făcut eu și ea. O scrisoare pentru tine! Am vrut să ți-o dau, chiar am vrut…

— *Atunci de ce nu ai făcut-o?*

— Ușor, băiete, ușor… Jasmine nu a vrut să o fac. După ce i-am arătat-o, m-a implorat să nu o fac. Am crezut că meriți să știi, dar Jasmine a spus că te va distruge, că îți va distruge amintirea despre Sara. Jasmine a vrut să spun că am forțat-o pe Sara. Ea chiar vrea ca amintirea Sarei să fie perfectă. Nu cred că știi cât de important este asta pentru ea.

— Sara *a fost* perfectă! mârâi Murphy.

— Mă cunoști, amice. *Știi* că n-aș face asta, frate, spuse Butch. Cu siguranță știi asta. Chiar și Eliza a spus că ar garanta pentru mine, dacă Jasmine s-ar duce la poliție sau la altcineva. Am scrisoarea! Du-mă acasă și o să-ți arăt nenorocita aia de scrisoare… Aș vrea să-ți pot spune că eram beți sau drogați, dar… Nici măcar nu-mi amintesc unde erai. Pur și simplu… s-a întâmplat. În acel moment, Sara a vrut să se întâmple… și eu am vrut la fel!

Murphy nu putea să înțeleagă ce auzea, îl atingea și trecea pe lângă el în același timp. Se simțea atât de singur. Își dădu seama, în mod îndepărtat, că acest sentiment era cel de care Jasmine vruse să-l protejeze.

— După aceea… Nu s-a mai întâmplat nimic, te *asigur*! spuse Butch. Sara i-a spus adevărul lui Jasmine, dar ea nu a vrut să-l creadă. Jasmine

era convinsă că am violat-o pe Sara. Presupun că e mai ușor pentru ea să… I-am arătat scrisoarea, dar ea…

Murphy începu să țipe, la început doar zgomot, furie pură, angoasă și durere. Apoi își auzi propriile cuvinte:

— *Nu-i rosti numele!*

Pistolul lui era îndreptat spre capul lui Butch.

— Mă cunoști, frate! Mă cunoști!

— Aruncă arma, Murphy!

Con stătea la ușă, cu pistolul îndreptat spre Murphy.

— Ușor!

Murphy se întoarse spre Con, cu arma încă ridicată, strigând în continuare.

— *Nu-i rosti numele!*

Con făcu un pas înainte.

— N-o să îți mai spun din nou, Murphy. Lasă arma jos!

— Doar fă-o!

Con își ținea ochii închiși. Arma lui Murphy începu să se clatine.

— *Împușcă-mă!*

Încet, Con își coborî arma.

— Nu, amice!

Cu mâinile ridicate în semn de predare, se apropie de Murphy.

Murphy ținea Glockul cât de strâns putea, dar acum îi tremura tot brațul, abia dacă mai putea vedea printre lacrimi.

— Să nu te apropii de mine, amice! Să nu îndrăznești să te apropii de mine!

Con luă ușor arma din mâinile lui Murphy.

— E în regulă, amice!

— Nu e în regulă! *Nu e în regulă!*

Murphy se prăbuși în față, iar Con îl strânse într-o mare îmbrățișare de urs.

— Nu e vina ta, spuse Con, cu tristețe în glas. Nu e vina ta.

— *Atunci de ce a plecat?*

Murphy nu știa la care dintre ele se referea: Sara sau Jasmine.

Stătură acolo o vreme; Murphy se liniști treptat, trăgându-se din brațele lui Con, rușinat.

— Crezi că ai putea să-mi scoți cătușele, detective? spuse Butch cu o voce mică. E posibil să am coastele rupte…

— Ce s-a întâmplat aici? spuse Con.

Încă se uita atent și îngrijorat în jur, fără a-l scăpa pe Murphy din ochi.

— Eliza m-a atacat, spuse Butch.

— Unde este acum? spuse Con. Astea arată ca niște cătușe de poliție.

Își căută cheile în centură și i le aruncă lui Murphy.

— Eliza nu poate scăpa.

Murphy se uită la chei, apoi la Butch.

— Să nu mă lași aici, scânci Butch. Să nu îndrăznești!

Murphy desfăcu cătușele, apoi puse cheile în buzunar. Luă Glockul de pe podea și îl băgă la curea. Ieși și nu se uită înapoi.

CAPITOLUL 47

ELIZA

Eliza opri în fața casei Monicăi, plopii înalți de afară abia aruncând o umbră în soarele de amiază. Își aruncase hainele rupte când plecase din casă și luase o rochie cu flori de la spălătorie – cea cu buzunarul adânc. Acolo avea a doua pereche de cătușe pe care le furase din camera Gabriellei în acea dimineață.

Un post-it adeziv galben era lipit sub parasolar:

Îi dau permisiunea Elizei Ellis să facă tot ce trebuie.

Îl scoase și îl strânse în mână, apoi merse pe partea laterală a casei Monicăi până la ușa din spate. Luă cheia de rezervă de sub o plantă, crinul păcii, și se strecură înăuntru.

Sunetul știrilor venea de la televizorul din salon, plin de comentarii despre ultimul videoclip al lui Madison și despre descoperirea cadavrului lui Bree Wilkins.

Monica ar fi fost cea care se uita la el, pentru orice veste despre Tom, dar nu și-ar fi lăsat fiica să se uite cu ea. Așa că Eliza urcă încet pe scări, până în camera lui Wren.

Era camera perfectă pentru o fetiță: tapet de prințesă și un pat cu baldachin. Wren stătea întinsă pe un covor roz strălucitor, într-o rochiță

roșie, jucându-se pe iPad-ul ei.

Fața ei se lumină când o văzu pe Eliza.

— Mătușă Leesy!

Se aruncă în brațele Elizei. Hotărârea Elizei șovăi. Își strânse cu putere biletul de voie.

Pot să fac tot ce este nevoie.

Începu să plângă: lacrimi adevărate, nu false, pentru prima dată după mult timp.

— Mătușă Leesy? E în regulă.

Wren își puse mâna pe obrazul Elizei.

Eliza băgă biletul de voie în buzunar și apucă micul antebraț al lui Wren cu ambele mâini.

Eliza se simțea rău. Tremura. Dar trebuia să facă asta.

Eliza zâmbi printre lacrimi și rupse antebrațul fragil al fetiței – atât radiusul, cât și cubitusul.

Agonie instantanee. Wren țipă, și țipă, și țipă.

Pași tropăitori pe scări și Monica apăru la ușă, cu obrajii umflați, teroare pe fața ei roșie.

— Wren! strigă ea.

Sarge alergă în spatele ei, câinele mare adăugându-și lătratul zgomotos.

— Îmi pare rău, m-am furișat să o văd și a vrut să-mi arate un truc pe patul ei… și-a rupt mâna! strigă Eliza.

— *Wren!*

— Repede, Monica – ia mașina mea, du-te la spital și cheamă o ambulanță să te aștepte pe drum. Acum! Grăbește-te!

Eliza știa cum să le răspundă copiilor care simțeau emoții puternice – instrucțiuni scurte, ton direct – iar Monica, deja epuizată de arestarea lui Tom, era în stare de șoc, se temea pentru copilul ei, suferea. Făcu exact cum i-a spus Eliza, fără să pună întrebări.

Eliza o ajută pe Monica să o care pe Wren, bruscând intenționat brațul fetiței. Aceasta leșină, copleșită de durere.

O ajută pe Monica să prindă trupul lui Wren pe bancheta din spate, apoi Monica porni cu mașina și Eliza rămase singură, cu excepția lui Sarge care lătra la ea.

Târâi câinele prin casă de zgardă și îl închise afară. Lătrăturile și scâncetele lui zgomotoase se auzeau în toată casa.

Tremurând, amintindu-și de senzația pe care avut-o când brațul micuței Wren i se frângea în mâini – *Îmi pare atât de rău, Wren!* – folosi foarfeca de bucătărie pentru a-și tăia părul în oglinda din baie la aproximativ aceeași lungime cu cel al Monicăi, măturând părul și aruncându-l la coșul de gunoi. Luă răzătoarea de brânză și trase câteva linii pe obraz și pe frunte. Tresări la durerea ascuțită, la sângele fierbinte care i se scurgea pe față, dar reușise să mascheze cu succes rana de pe frunte pe care o suferise în munte.

Acum își scoase ochelarii și îi puse în buzunarul rochiei. Acum semăna mai mult cu Monica decât cu ea însăși. Sau, cel puțin, suficient cât să păcălească pe oricine venea în casă. Vederea sângelui îi va împiedica să gândească rațional, iar ei – cu puțin noroc – vor ajunge la concluzia pe care Eliza voia să o tragă.

Luă un prosop de bucătărie și îl legă în jurul gurii, apoi folosi un colier de sub chiuvetă pentru a-și lega încheieturile mâinilor, folosindu-se de dinți pentru a-l strânge cu greu în jurul călușului liber.

Se îndreptă spre ușa din față, cu vederea încețoșată fără ochelari. Împinse suportul de la intrare, inclusiv vaza de sticlă cu lalele purpurii de deasupra, și se întinse în balta de apă și petale.

Nu după mult timp auzi o mașină oprind afară.

CAPITOLUL 48

CON

Con căută în căsuța strâmbă, dar Eliza nu era nicăieri. Nici mașina ei nu era afară. Murphy apăru lângă el, cu partea laterală a capului sângerând în barbă.

— A dispărut!

— Trebuie să vorbim cu Monica, spuse Con, îndreptându-se spre mașina lui. Nu mă pot gândi la nimeni altcineva care să știe ce se întâmplă cu Eliza.

— De ce ai venit aici? spuse Murphy, în timp ce Con pornea mașina și ieșea.

— Tatăl lui Bree crede că a văzut-o pe Eliza la Copacul Spânzuraților cu câteva zile în urmă – în dimineața în care credem că Bree a murit.

— Crezi că Eliza e implicată?

— L-a încătușat pe Butch de un pat și te-a lovit cu o bâtă de crichet, spuse Con. Evident că e implicată.

Au trecut cu mașina prin centrul Limestone Creek până la casa Monicăi. Erau oameni peste tot: își plimbau câinii, discutau peste garduri joase, adevărate standuri de limonadă amenajate de copii care profitau de carnavalul de oameni care se adunaseră în oraș în ultimii câteva zile. Primăvara scosese la iveală flori waratah roșii, o mulțime de narcise

galbene și lalele multicolore în straturile din grădină. Echipe de televiziune din întreaga lume luau interviuri oamenilor la colțuri de stradă. Era ca un festival bolnav.

Con simți că era singurul care putea pune capăt acestei situații. Trebuia să o găsească pe Eliza. Trebuia să rezolve acest puzzle.

În cele din urmă ajunseră la casa Monicăi și, înainte ca el să apuce să tragă frâna de mână, Murphy coborî din BMW și se îndreptă spre ușa din față.

— Așteaptă, Murphy! spuse Con, alergând să-l ajungă din urmă.

Auzea lătratul mare și zgomotos al lui Sarge. Murphy nu bătu la ușă, ci doar o împinse.

— Monica? Ești înăuntru? răcni el.

— Nu poți intra pur și simplu în casa cuiva! spuse Con.

Apoi îngheță. O vază de sticlă zăcea spulberată pe gresie, lalelele într-o baltă de apă, iar Monica pe jos, în mijlocul tuturor. Mâinile îi erau legate în fața ei cu un colier de cabluri, iar gura îi era călușată cu un prosop de bucătărie. Fața îi sângera, iar ochii ei de chihlimbar erau mari și sălbatici.

— Monica! strigă Con, căzând în genunchi lângă ea și dezlegându-i călușul.

Încheieturile ei legate erau deja învinețite și brațele i se zgâriau de cioburile vazei.

— A luat-o pe Wren! strigă ea în momentul în care îi scoase călușul.

— Ușor, spuse Con. Murphy, adu un cuțit din bucătărie!

— Eliza a venit aici și m-a atacat! spuse Monica. A luat-o pe Wren! A spus că le așteaptă o barcă în Launceston!

Murphy se întoarse cu cuțitul și rupse colierele de cabluri.

Monica era în pragul isteriei: era greu să-i înțelegi cuvintele.

— Eliza… Tom și Eliza… Eliza nu poate avea copii, așa că a vrut-o pe Wren, iar acum ea… a dispărut.

Se ridică tremurând în picioare, apucându-se de agățătorile pentru chei de pe perete, căutându-și echilibrul. Își ținu stomacul și vomită pe gresie.

— Murphy, dă-mi telefonul tău! spuse Con.

Tastă un număr și, o clipă mai târziu, răspunse comandantul. Cât de repede putu, îi explică tot ce se întâmplase de când îl sunase pe Marcus Wilkins.

— Credem că Eliza s-ar putea să se îndrepte spre Launceston împreună cu Wren.

— Eu voi da telefoanele, spuse Agatha. Tu rămâi acolo! Te sun eu înapoi la numărul ăsta. *Să nu crezi că asta te scapă pentru că nu mi-ai ascultat ordinul direct.*

Ea încheie apelul și Con transmise informația atât lui Murphy, cât și Monicăi.

— Vrei să te ducem la spital? întrebă Con.

— Nu, e-n regulă! spuse Monica tremurând.

Își atinse fața, făcând o grimasă de durere. Eu… Cred că ar trebui să rămân aici. Am o prietenă care e doctor. O s-o chem pe la mine.

— Bine, o idee grozavă! spuse Con.

Își puse îngrijorarea în legătură cu Monica în căsuța etichetată „Oameni pentru care nu trebuie să-mi fac griji acum” și își concentră energia mentală asupra problemei imediate: Eliza își răpise nepoata și fugea.

Monica tresări, ținându-se din nou de stomac.

— Mă duc să mă întind în camera mea și o sun.

Se îndepărtă la etaj, tremurând. Afară, Sarge continuă să latre, înnebunit.

— Am nevoie de o băutură, spuse Murphy. Vrei ceva de băut?

Fără să aștepte răspunsul lui Con, intră în bucătărie și începu să scotocească prin casă. Murphy luă o sticlă de whisky de pe un raft înalt și își turnă un pahar.

— Nu poți să… spuse Con.

— Cred că o merit, amice!

Murphy scotoci prin congelator, scoțând o tavă cu cuburi de gheață. Azvârli câteva în paharul său, apoi apăsă tava pe partea laterală a capului.

— Știai că Eliza nu putea avea copii? spuse Con.

— Nu, spuse Murphy. Dar asta ar explica totul, nu? De ce le-a luat pe Jasmine și Cierra.

— Cum naiba explică asta ceva? spuse Con.

— Nu știu, spuse Murphy cu o voce obosită. Încerc doar să înțeleg ce se întâmplă, amice. Era foarte atașată de Denni. Poate că încearcă să o înlocuiască pe Denni?

Își bău whisky-ul.

— Oricum ar fi, cred că a luat-o pe Jasmine și suntem pe cale să o găsim.

Telefonul lui Murphy sună în mâna lui Con. Comandantul suna. Con îl puse pe difuzor.

— Ei bine, am anunțat lumea, spuse Agatha. Toată lumea de la Limestone Creek până la Launceston a ieșit pe drumuri. După cum sună cronologia ta, nu poate să fi ajuns prea departe.

— Bine, spuse Con.

— Mai e ceva ce ar trebui să știi, spuse comandantul. Probabil că nu este cel mai bun moment pentru a-ți spune, dar nu vreau să auzi asta de la unul dintre ceilalți ofițeri – ea oftă. Am primit un telefon de la comisar. M-a întrebat dacă eu consider că ești apt pentru serviciu.

— De ce ar întreba asta?

— Oh, nu știu, poate pentru că l-ai lovit pe sergentul Doble?

— Doble? Nu l-am lovit. Eu doar… l-am pus la pământ.

Murphy îi aruncă lui Con o privire surprinsă.

— L-ai pocnit pe nemernicul ăla?

Con îi făcu semn să se îndepărteze.

— Con… de ce ai continuat astăzi, după ce ți-am spus foarte clar că trebuie să iei o pauză?

— Pentru că am informații noi – Eliza a fost la Copacul Spânzuraților în ziua în care Bree s-a sinucis!

Ea suspină.

— Nu mi-ai lăsat de ales.

— Ce?

— Vreau să nu te mai ocupi de caz.

— Chiar acum? Când suntem pe cale să o găsim pe Eliza?

— Da, Badenhorst, chiar acum. Ai satisfacția de a ști că l-ai rezolvat, dar niciunul dintre noi nu intră în probleme mai mari decât cele în care suntem deja. Ar fi trebuit să te scot din acest caz acum câteva zile. Nu nega că simptomele tale de stres posttraumatic ți-au stat în cale.

— Ce vrei să spui este că am făcut tot ce era mai greu, dar nu voi avea parte de recunoaștere?

— Agresarea fizică a sergentului Doble, Badenhorst? spuse ea.

— El a încercat să mă lovească *pe mine*! Nici măcar nu l-am rănit.

— Ascultă, stresul posttraumatic nu e ceva de care să râzi…

— *Nu* am stres posttraumatic! strigă Con.

Încheie apelul.

— L-ai pocnit pe Doble? întrebă din nou Murphy, părând impresionat.

Îi turnă un whisky lui Con și împinse paharul pe tejghea. Era exact ce avea nevoie Con. Îl privi pentru o clipă, apoi îl luă.

— E-n regulă, o vor găsi pe Eliza, spuse el, luând o înghițitură. Vom primi răspunsuri. O să le salvăm pe fete. Asta e *tot* ce contează.

Afară, Sarge continuă să latre.

CAPITOLUL 49

ELIZA

Lăsându-i pe Con și Murphy în bucătărie, Eliza se îndreptă spre baia de la etaj și încuie ușa în urma ei. Noua ei tunsoare aspră îi gâdila ceafa. Își puse ochelarii la loc și îi permise reflecției sale însângerate un scurt zâmbet.

Apoi luă trusa de prim ajutor, își dădu cu cremă pe tăieturi și apoi le acoperi cu plasturi de plastic. Își șterse sângele rămas pe față și aplică o parte din rujul auriu al Monicăi, fardul de ochi auriu. Apoi își puse niște cercei mari de aur.

Cheia de la mașina lui Tom era deja în siguranță în buzunarul rochiei ei: o scosese din cuier când vomitase. Era timpul să plece la plimbare. Avea timp să revină asupra celor întâmplate și să își planifice următorii pași. *Avea permisiunea de a face tot ce era nevoie.*

În sfârșit, avusese noroc.

Nu se așteptase să-l găsească pe Butch la ea acasă în acea dimineață, deși, bineînțeles, era de partea lui – nu crezuse niciodată minciunile lui Jasmine cu privire la faptul că el o violase pe Sara. Jasmine era o cățea cu două fețe, trădătoare și criminală. Butch implorase ajutor, dar era atât de beat, încât nici măcar nu-și amintise de scrisoarea de la Sara, deși el fusese cel care îi spusese Elizei despre ea, cu ani în urmă. Când ea s-a

oferit să o recupereze de la el de acasă, întrucât era evident că era prea beat ca să conducă, el a acceptat imediat oferta.

Așa că a condus până la casa lui Butch. Omorî una dintre pisicile lor, cea grasă, albă și neagră, și îi împrăștie sângele și măruntaiele pe patul lui Jasmine. Apoi scrise mesajul de pe perete – *3 gata, încă 1* – și tăie câteva din hainele lui Jasmine, încheind totul cu un tribut adus lui Denni: una dintre statuile ei de alungare a Omului Flămând. Avea mai multe dintre ele ascunse în compartimentul pentru roata de rezervă a mașinii sale.

Când se întoarse la ea acasă, fuse ușor să-l păcălească pe Butch cel beat să se întindă pe patul ei, să-l imobilizeze cu cătușele Gabriellei, să-i lege picioarele și să-i pună căluș, să-i taie toate hainele și apoi să-l lovească de câteva ori cu bâta de crichet pentru efect.

Speranța ei era ca Murphy să dea buzna pe ușă și, în stare de șoc și incapabil să-și regleze emoția copleșitoare, să-l ucidă pe Butch. Cu Butch scos din peisaj, incapabil să se apere, polițiștilor le va fi cu atât mai ușor să-l suspecteze că luase fetele.

În cel mai rău caz, se gândea că ar putea probabil să-i ucidă pe ambii frați – să pară o crimă-sinucidere. Dar nu a funcționat. Murphy nu-l omorâse pe Butch, iar ea nu reușise să-l elimine cu bâta de crichet. Asta o înfuriase. Acum trebuia să recurgă la următorul plan. Săraca Wren.

Ieși din baie și se îndreptă spre camera Monicăi și a lui Tom, îmbrăcând una dintre rochiile Monicăi, o rochie de vară albă, lungă și fără mâneci, cu imprimeuri de fluturi albaștri și roz – singura care avea buzunare. Transferă biletul de voie, cătușele și cheile lui Tom.

Armura ei, inventarul ei. Era timpul să plece la război. Planul ei final.

Uitându-se la ea în totalitate în oglinda din față și chiar dându-și cu puțin parfum al Monicăi pe încheieturi, își scoase ochelarii, coborî scările și ieși pe ușa din spate.

Sarge se opri din lătrat când o văzu. Plângând, îi linse degetele.

Îl mângâie, apoi coborî pe aleea laterală, trecu de poartă și ieși la Land Cruiserul lui Tom.

Punându-și ochelarii la loc, drumul spre casa lui Madison trecu în plină glorie tehnicoloră. Flori și păsări de primăvară, cerul după-amiezii era de un albastru strălucitor. Elicoptere deasupra capului, mașini de poliție pe străzi, presă peste tot. Populația din Limestone Creek se dublase peste noapte. Erau steaguri afișând REDUCERI peste tot, fanioane atârnate de copaci, postere cu toate cele patru fete DISPĂRUTE, lipsa de respect față de chipul Georgiei fiind încă expusă, aparent pierdută de cei care le puseseră.

Toate astea sunt pentru tine, Denni.

Opri în fața casei lui Madison. Ultima dată când Eliza venise aici fusese cu două zile în urmă, după ce fusese eliberată din arest. Înainte de a se duce acasă, intrase în casa familiei Mason prin fereastra Cierrei – în același mod în care o făcuse întotdeauna Tom, datorită zăvorului spart de la fereastra ei – și lăsase una dintre păpușile lui Denni în camera lui Madison.

Își scoase încă o dată ochelarii și lăsă Land Cruiserul în funcțiune. Bătu în ușa de la intrare, aducându-se la o stare de neliniște, lăsând lacrimile să curgă.

O clipă mai târziu, Madison răspunse la ușă. Purta uniforma de la școală – probabil că filma un videoclip. Avea iPhone-ul în mână, fluturând ca o sabie. Arma ei.

Arma ei, împotriva noii armuri a Elizei.

— Uh!… Eliza? spuse Madison, dezechilibrată de transformarea Elizei.

— Sunt eu, Monica, spuse Eliza repede. Eliza este în spital. Butch a *atacat-o*.

Madison se legănă, ținând ușa.

— Deci e adevărat? șopti ea. Butch le-a luat pe fete?

— Da, și cred că știu unde ar putea fi. Am nevoie de cineva în care să aibă încredere: vrei să vii cu mine?

Eliza vorbi în grabă.

— Te rog, înainte de a fi prea târziu – tu ești singura care mă poate ajuta. Repede, vino cu mine! Din nou, folosi vocea învățătoarei, comenzi directe și scurte.

Madison ezită, apoi dădu din cap.

— Îmi iau geaca.

— N-avem timp!

Eliza se întoarse și fugi spre mașină.

— Repede!

Așa cum Eliza știa că va face, Madison o urmă, la câțiva pași în urmă, urcând pe scaunul pasagerului.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta? spuse ea.

Trase o răsuflare agitată.

— Butch e… înfricoșător când e furios.

— Oh, Doamne! spuse Madison.

Fața ei era înroșită. Avea telefonul în mână, dar nu sună la poliție.

Bineînțeles că Madison vrea să fie acolo înaintea celorlalți, vrea să filmeze totul, se gândi Eliza.

Îi era greu să conducă fără ochelari. Își miji ochii din cauza efortului. Era atât de aproape de final! Sfârșitul a tot ceea ce-și propusese să facă.

— A spus Butch ceva despre Bree? spuse Madison.

— Nu prea cred, spuse Eliza.

— Detectivul Badenhorst spunea că Bree era moartă de trei zile când am găsit-o, dar…

— Dar ce? spuse Eliza.

— Mi-a trimis un mesaj, ieri dimineață. Era pe cale să o facă. Voia chiar să se sinucidă. Mi-a spus la ce oră o va face și tot! Ca să pot organiza priveghiul.

— Ai fost în contact cu fetele?

— Nu chiar… Georgia era cea care avea telefonul. Am fost cu toate de acord că ea ar fi cea care l-ar folosi cel mai înțelept, singura care nu s-ar fi speriat. Când i-au găsit cadavrul, am presupus că telefonul a fost pierdut, dar trebuie să fi schimbat telefonul, pentru că Bree mi-a trimis un mesaj ieri dimineață – bătu din picior. Nu știu unde sunt Jasmine și Cierra.

Mâinile Elizei pe volan începuseră să o doară de la cât de strâns le ținea acolo. Dintr-odată, nu se mai gândea decât la uciderea pisicii lui Jasmine. Cine ar fi crezut că sângele de pisică poate fi atât de cald? Și de ce o făcuse? Era o prostie. Poliția ar fi știut că era sânge de pisică. În orice caz, ar fi *îndepărtat* suspiciunile de la Butch.

Făcea greșeli. Ca o fetiță proastă. Făcea greșeli.

În curând. În curând totul se va sfârși. Justiție. Și putere. Ambele vor fi ale ei.

Sânge cald și senzația pe care a simțit-o când brațul lui Wren s-a rupt în mâinile ei.

Am permisiunea de a face ceea ce este necesar!

Land Cruiserul trecu peste podul bântuit și prin împrejurimile Limestone Creek, până când stejarii și plopii au făcut loc diverselor tipuri de eucalipți și padocurilor pline de ferigi, iar deasupra tuturor contururile în trepte ale Marelui Tiers de Vest, de un albastru cețos. Toate erau acolo sus. Creasta Projection, Creasta Liffey, Creasta Drys, Creasta Billopp…

Eliza ieși de pe șoseaua principală și intră pe o potecă accidentată cu tracțiune integrală a unui drum forestier. Încetini imediat, conducând în funcție de condiții, și coborî geamurile – *cussik-cussik* cu rozele verzi, strigătul aspru al unui cacadu.

— Știi unde mergi, Monica? spuse Madison, în timp ce Land Cruiserul se mișca dintr-o parte în alta.

Îndoiala i se strecurase în voce.

— Știu exact unde… spuse Eliza. Tom mi-a arătat. Butch nu ar fi avut nicio dificultate în a o convinge pe Jasmine să îl urmeze.

Ea o spuse cu fermitate, fără să permită niciun argument.

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, într-o serie de ondulații prin pământ stâncos și pământ roșu. Eliza trase pe dreapta la o stâncă – un luminiș în coronament – care oferea o priveliște spre Limestone Creek.

— Cred că asta ar putea fi aproape. Mă poți ajuta?

Fără să aștepte răspunsul lui Madison, coborî din vehiculul utilitar și apoi se urcă pe platformă.

— Vino sus și ajută-mă!

— Ce este? spuse Madison, coborând din mașină. *Aici* se află ele?

Madison țipă în timp ce un wombat, greu și lat, fugi în tufele de ferigi și ierburi. Apoi râse de ea însăși, netezindu-și tremurând fusta rochiei de școală.

Eliza stătea în picioare pe platforma Land Cruiserului, cu rochia albă fluturând în vânt, îngreunată de conținutul buzunarului.

— Vino aici!

Madison o urmă, întinzându-se spre mâna Elizei pentru a se ajuta. Eliza îi permise lui Madison o ultimă priveliște a Limestone Creek. Micul ei regat și haosul pe care îl provocase. Auzea elicopterele, zumzetul traficului, muzica zgomotoasă din padocul de lângă sala comunitară. Madison privi spre oraș, părul ei roșu închis fluturând în vânt, umerii ei ridicându-se și coborând cu respirația entuziasmată.

— Vezi asta? spuse Eliza încet, aplecându-se peste cabina Land Cruiserului, arătând spre tufișurile aflate la o oarecare distanță.

Cealaltă mână îi era în buzunarul rochiei Monicăi, pe metalul rece al cătușelor. Madison se mișcă pentru a sta lângă ea.

— Ce s-a întâmplat? Nu văd decât tufișul.

— Poate dacă te apleci înainte… pune mâinile aici, spuse Eliza, arătând spre oțelul negru a protecției cabinei.

Madison își puse mâinile acolo unde voia Eliza, iar Eliza se mișcă repede, lovindu-i capul lui Madison de partea de sus a cabinei, făcându-i nasul să sângereze, amețind-o. Rapidă ca un șarpe, încătușă încheietura lui Madison de protecția cabinei.

Madison gemu, încercă să-și pipăie nasul, apoi își dădu seama că încheietura mâinii îi era încătușată. Încercă să se smucească, dar cătușele o țintuiseră de protecția cabinei.

— Ce faci? strigă ea.

Eliza scoase telefonul lui Madison din buzunarul rochiei de la școală și făcu un pas în spate, departe de raza de acțiune. Cântări telefonul în mână, înainte de a-i face o fotografie lui Madison.

Ochii lui Madison se măriră, sângele curgându-i din nas.

— *Tu* le-ai luat, Monica?

Eliza își scoase ochelarii din buzunar și îi puse pe nas. Acum putea să o vadă pe Madison mai clar: teroarea, sângele care îi curgea din nas, respirația panicată.

— Eliza! *Tu ești Eliza!*

— Unde sunt Jasmine și Cierra? spuse Eliza. Tu știi unde sunt!

— *Nu știu! Nu știu!*

— Nu contează. O să-mi spui în curând!

Eliza sări de pe platforma Land Cruiserului, se urcă din nou pe scaunul șoferului. Porni contactul.

Conduse mai sus în munți, Madison rămânând încătușată de platformă și bătând în cabină cu cealaltă mână, strigând ca Eliza să-i dea drumul.

Dacă un elicopter ar survola acum, ar putea să vadă Land Cruiserul alb, prin crăpăturile din coronamentul de eucalipt. Și pe școlărița care se zbătea și încerca să se elibereze de cătușe pe platformă. Dar întreaga echipă de căutare încă era concentrată asupra Lacului Mackenzie.

Doar Eliza putea auzi țipetele lui Madison. Ea zâmbi în timp ce conducea spre creste.

CAPITOLUL 50

CON

— Monica a fugit, spuse Murphy, întorcându-se în bucătărie. Am aruncat o privire și a luat mașina lui Tom.

— Nu pot să spun că o învinovățesc, spuse Con. Probabil că a plecat să se alăture căutării lui Wren. Nu-ți face griji, am sunat-o pe Gabby și ea va…

Se auzeau bătăi în ușa din față.

— Vorbind de Kiwi…

Gabriella intră, cu pieptul umflat de indignare. Îndreptă un deget furios spre Murphy.

— Tu! Tâmpitule! Fură-mi din nou mașina și te omor!

— Bine, Gab, spuse Con. Ascultă…

— Nu începe! spuse ea, întorcându-și degetul spre Con. Mă inviți să mă întorc în club doar acum că ai ieșit și tu din caz. Să nu crezi că nu știu!

Murphy stătea la fereastră.

— Îmi pare rău că vă întrerup cearta de cuplu, dar se joacă un puști cu mașina ta, Con!

Con înjură și fugi pe ușă, Murphy și Gabriella în urma lui.

— A sărit peste gardul ăla, spuse Murphy, arătând cu degetul.

— Las-o baltă, spuse Con. Avem alte lucruri despre care să ne facem griji.

— Uite ce ți-a zgâriat pe mașină: Kundela…

— Jocul Kundela!

Gabriella se ghemui, trecându-și degetul peste zgârieturi. E la fel ca pe mașina mea: *K-U-N*... Înjură. Era fratele Georgiei, Carl Lenah.

— Ce este Jocul Kundela? spuse Murphy.

— Trebuie să aflăm! spuse Gabriella.

Fugi spre gard.

— Prindeți-l!

Înjurând, Con ieși în stradă, sprintând pe trotuar, încercând să-i taie calea vandalului care fugea.

Gabriella fuse cea care îl prinse pe Carl Lenah, la două străzi distanță, în spatele unui adăpost verde din stația de autobuz. Con și Murphy îi ajunseră repede din urmă.

Carl era un flăcău scund, dar corpolent, cu fața supărată ca o furtună. Avea șlapi, ceea ce îi permisese Gabriellei să îl ajungă din urmă. Îl împinse de peretele adăpostului de autobuz.

— Stați departe de mine, porcilor! spuse Carl.

— E beat, spuse Gabriella. Poți să miroși asta pe el.

— Nu sunt beat. *Dispari!*

El se zbătu împotriva ei. Ea îi împinse mai tare umerii de perete.

— Povestește-ne despre Jocul Kundela!

— Dispari! spuse Carl.

— Avem nevoie de ajutorul tău, Carl! spuse Con.

— Nu-ți spun nimic.

— Ține-l nemișcat, Gabriella, spuse Murphy.

Se apropie de Carl.

— Ascultă-mă, puștiule! Fiica mea a dispărut. E moartă din câte știu eu. Ce legătură are Jocul Kundela cu Madison și Jasmine? Spune-mi!

— Nu are nimic de-a face cu Jasmine, spuse Carl.

— Deci ce reprezintă pentru Madison? spuse Murphy.

Scoase Glockul din spatele curelei și îl apăsă pe bărbia lui Carl.

— Spune-mi totul!

— Hei, hei, hei! strigă Gabriella.

— Ce naiba, Murphy! spuse Con.

Nu-i venea să creadă că fusese atât de neglijent, încât nu-i luase pistolul lui Murphy după situația de acasă la Eliza.

— Nu mai am nimic de pierdut, spuse Murphy fără emoție.

Se uită în ochii lui Carl, care rămăsese nemișcat.

— Nu mă deranjează să merg la închisoare pentru a ucide pe oricine se interpune între Jasmine și mine.

Apăsă mai tare pistolul pe bărbia lui Carl.

Murphy blufează, își dădu seama Con, și întinse o mână pentru a o împiedica pe Gabriella să-l dezarmeze.

Carl ezită.

— A fost… Bree a fost cea care mi-a spus despre asta… eu și ea am avut o mică relație.

— Vă întâlneați? spuse Gabriella.

— Șșșș! spuse Con, lasă-l să termine!

— Nu îmi spune mie „șșș”, Con. Nu mai ești tu la conducere, răbufni Gabriella. Relațiile sunt importante.

— Bree a spus că Madison avea un fel de… Nu știu, un fel de rahat spiritual ciudat, spuse Carl. Madison credea că a găsit un ghid spiritual, „Kundela”, care îi putea arăta calea prin portalurile de pe ceea ce ea numea Stânca Sacră. Fetele au început să aibă coșmaruri ciudate și toate astea. Bree și Denni au venit amândouă la mine. Pentru că sunt aborigen au crezut că știu ce se întâmplă, dar sora mea nu a vrut să audă nimic. Evident, sunt numai prostii. Există oase de kundela, dar nu portaluri sângeroase: nu e nimic aborigen în asta. Absolut nimic. Dar cred că mi-au

intrat în cap, pentru că și eu am început să am coșmaruri. Eram atât de supărat, pentru că fata asta albă și proastă se folosea de istoria *noastră* pentru rahatul ei hippie…

— Și apoi? spuse Murphy.

— Madison a spus că i-a fost cerut de către Kundela să înceapă jocul. Există un site web pe care l-a făcut. Îți introduci datele și trimiți… trebuie să-i trimiți lui Madison un nud, iar apoi primești prima provocare. La început sunt simple – să petreci o noapte fără să dormi, să arzi o bancnotă de o sută de dolari – și apoi încep să devină mai mari, cum ar fi furtul din magazine sau… arderea unor lucruri mai mari.

Se uită pe furiș la pistolul lui Murphy.

Con simțea furnicăturile noilor conexiuni, ale noilor teorii.

— Continuă să vorbești, Carl!

— Ultima mea provocare a fost să scrijelesc „KUNDELA” pe o mașină de poliție și să fac o fotografie. Dar apoi au spus că trebuie să fie una dintre mașinile voastre: Badenhorst sau Pakinga. Madison trimite sarcinile, dar ea crede că le primește de la Kundela – ceea ce e o *prostie* –, dar când începe să îl „canalizeze pe Kundela”, vocea i se schimbă și totul. Și acest Kundela ne spune că de cealaltă parte a portalului vom fi regi și regine. Dar înainte de acea viață de apoi, trebuie să continui să-ți dovedești valoarea.

— Știi că e o prostie, dar o faci oricum? spuse Murphy.

Carl își arătă dinții. Murphy îi strânse punctul de presiune din vârful trapezului – ca întotdeauna, șocul și adrenalina erau cel mai bun ser al adevărului. Carl se bâlbâi:

— Madison mă șantajează. În ziua în care au dispărut, sus, pe traseu, eu am fost cel care a pus-o la pământ pe domnișoara Ellis – asta fusese provocarea pe care Madison mi-o dăduse. Acum mă obligă să continui să joc, altfel mă va da în vileag.

— *Tu* ești cel care a lovit-o pe Eliza? spuse Gabriella.

— Madison m-a făcut! E un animal! Le are pe toate fetele alea înfășurate în jurul degetului ei. Denni era convinsă: a terminat toate cele nouăzeci și nouă de sarcini pe care i le dăduse Kundela, apoi s-a sinucis pe munte. Pentru că așa se poate trece prin portal: a suta sarcină. Pun pariu că de asta s-a sinucis Bree. Nu știam ce făcea sora mea, dar nu se poate ca asta…

O mașină de poliție opri lângă ei, sirena dând un semnal scurt.

Murphy își ținea pistolul lipit de bărbia lui Carl.

— Jasmine a jucat jocul?

— Nu. Bree și Jasmine nu știau nimic despre asta, spuse Carl.

Agenta Cavanagh coborî din mașina de poliție și Murphy îndepărtă pistolul de bărbia lui Carl, deși continuă să-l țină în mână.

— Con? Gabriella? spuse Cavanagh. Cineva a raportat o confruntare aici. Au găsit-o pe Eliza a voastră, era la spital cu Wren. Doar că era *Monica*, nu Eliza. Ea doar conducea mașina Elizei.

— Imposibil, Monica era cu noi, spuse Con, întorcându-se spre Murphy.

Văzu cum pe chipul lui Murphy se citea conștientizarea, în momentul în care îi veni și lui în minte.

— Suntem niște idioți.

Murphy își slăbi strânsoarea și Carl fugi, sprintând pe drum.

— Am lăsat-o să *plece*, spuse Murphy.

— Asta nu e tot, spuse Cavanagh. Cineva le-a văzut pe Eliza și Madison în Land Cruiserul lui Tom, îndreptându-se spre Tiers. Când au auzit raportul despre oamenii care o urmăreau pe Eliza, au sunat la poliție.

Ceva îi veni în minte lui Con.

— Ar putea Eliza să știe mai multe despre Jocul Kundela decât ne-a spus?

— Dacă știe că Jocul Kundela este motivul pentru care Denni s-a sinucis… spuse Gabriella.

— Atunci o învinovățește pe Madison pentru moartea lui Denni, spuse Con.

— Unde ar duce-o pe Madison? spuse Gabriella.

— Stânca din videoclip, spuse Con.

În același timp vorbi și Murphy:

— Aceste așa-numite Stânci Sacre.

— Cum le găsim? întrebă Con.

— Jack Michaels va ști, spuse Gabriella, scoțându-și telefonul.

— Jack Michaels? spuse Con, un sentiment de vinovăție. Am uitat total despre el.

— Ei bine, e treaz și se recuperează, spuse Gabriella în mod răutăcios. Din fericire, îmi amintesc toți martorii importanți. De aceea ai nevoie de un partener care să fie detectiv, nu traficant de droguri.

— Civilul tău a fost Eliza, așa că nu cred că poți vorbi, spuse Con.

— Lasă-ne acasă la Eliza – am nevoie de mașina mea, îi spuse Gabriella lui Cavanagh, urcând în mașina de poliție.

Con îi întinse mâna lui Murphy.

— Vom avea nevoie de arma aia, Murphy. Nu pot să te las să umbli cu ea.

— Pe cine crezi că voi împușca: Madison sau Eliza?

Con își ținu mâna întinsă.

Murphy îi înmână Glockul.

— Cavanagh, când te întorci la secție, ambalează asta ca probă, dar… ține departe numele lui Murphy de ea.

Se urcară cu toții în Stingerul lui Cavanagh, Gabriella sunând la spital pentru a vorbi cu Jack în timp ce sirenele răsunau.

CAPITOLUL 51

ELIZA

Eliza opri încet Land Cruiserul. În fața lor, printre copaci și peste stânca înaltă, se vedeau munții vechi din Tasmania, înnorați, de un albastru intens de ceață de eucalipt. Se aflau pe o pantă descendentă de țărână roșie și pietre zimțate care ducea direct la marginea stâncii. Eliza trase frâna de mână și opri motorul.

Madison bătu în capota cabinei, țipând. Pentru Eliza, era un sunet frumos. Marginea stâncii era la vreo 20 de metri distanță. Eliza coborî din Land Cruiser.

— Vă rog, domnișoară Ellis! spuse Madison, cu machiajul distrus de lacrimi și transpirație. Vă rog…

Eliza găsi o creangă groasă căzută dintr-un eucalipt, acoperită de frunze. Când Eliza ridică ramura, Madison începu să strige:

— *Nu, nu, nu, nu!* dar Eliza nu făcu decât să o înfunde adânc chiar în fața roții din spate.

Deschise ușa din spate și recuperă pușca de vânătoare a lui Tom de sub o pătură de pe bancheta din spate. Și-o puse pe umăr și se îndreptă spre ușa din față a cabinei, întinzând mâna înăuntru pentru a elibera frâna de mână.

Încuie ușile și apoi se îndreptă spre marginea stâncii.

— Vă rog! Domnișoară Ellis, *vă rog*!

Munții. Briza. Tufișurile, pietrele și crestele. Cerul albastru și norii de perlă. Un vultur cu coadă-pană care se învârtea în vânt.

Eliza aruncă două seturi de chei peste marginea prăpastiei, cheile de la cătușe și cheile de la Land Cruiser.

— Vă rog! Oh, Doamne, ajută-mă! strigă Madison.

Eliza se întoarse în spatele Land Cruiserului, panta poziționând-o deasupra lui Madison, și se așeză pe o piatră de pe marginea drumului. Își sprijini pușca în poală. Pentru o scurtă perioadă de timp o privi pe Madison plângând, implorând. Apoi spuse:

— Aș vrea să părăsesc acest oraș. Sunt prea multe amintiri aici.

— Domnișoară Ellis…

— Lasă-mă să-ți spun cea mai frumoasă amintire. A fost când sora mea mai mare, Kiera, a sosit cu Denni. Am știut. În momentul în care am văzut-o pe Denni, am știut. Am *vrut-o* – drept copil. Am vrut să o salvez, să o îngrijesc, să îi ofer ceea ce eu nu am avut niciodată. Limestone Creek ar fi trebuit să fie un nou început pentru Denni. O *nouă viață*.

Eliza o privi pe Madison în ochi.

— Și apoi te-a întâlnit pe tine.

— Domnișoară Ellis, vă rog…

— Înainte să vină Denni… Nu mă simțeam chiar pierdută, spuse Eliza, cu gâtul uscat, dar mă simțeam ca și cum nimic din ce făceam nu conta. Nici o moștenire. Un pântec uscat. Aveam doar elevii mei, munca mea. Dar Denni – Denni era o comoară. Ai luat-o sub aripa ta, iar eu m-am gândit că „este perfect”: Madison Mason, cea mai populară fată din școală, liderul haitei, interesată de Denni a mea. Tu, Jasmine, Georgia, Cierra, Bree. Prietene bune, gașca perfectă. A fost ca și cum un nor s-a ridicat – nu-mi pot imagina prin ce a trecut Denni sub îngrijirea Kierei. Nimic bun.

Madison s-a agățat de protecție cabinei, mizerabilă.

— Te rog!!!

— Dar apoi norii s-au întors. Era deprimată, furioasă, emotivă, distantă. S-au strecurat încet, împreună cu noua ei obsesie: Omul Flămând. Atunci abonații tăi au explodat. Lui Denni îi plăcea să-mi povestească despre asta, despre videoclipurile tale cu turul fantomelor. Nu știu sigur de ce, dar atunci Tom a început să se intereseze de ea. Nu doar că știai despre interesul lui Tom pentru Denni, ci voiai ca ea să meargă mai departe: ai *încurajat-o*. Știu, pentru că Bree mi-a spus. Mi-a spus multe lucruri, după ce Denni a murit… după ce ai ucis-o.

— *Tu* mi-ai trimis mesaj, spuse Madison deodată, gâfâind. Pe telefonul Georgiei. I-ai luat telefonul Georgiei și ai pretins că ești Bree. *Tu* ai împins-o pe Georgia de pe stâncă?

Eliza rămase tăcută. Ținu pistolul în mână.

— *Ai ucis-o pe Georgia!*

Trase de cătușe, apoi începu să lovească protecția cabinei.

— Voiam să muriți toate. În cele din urmă.

— *Ce altceva ai mai făcut?*

Încerca să rupă verigile lanțului.

— Ați izolat-o pe Denni. Toate. Ați răspândit zvonuri. Ați făcut-o să se simtă inutilă. Ați făcut-o să creadă că singurul lucru pentru care era bună… era să moară. Să lase această lume în urmă.

Madison se prăbuși în genunchi pe platforma Land Cruiserului.

— Te rog! gemu ea.

Eliza se ridică în picioare și împinse cu piciorul în vehiculul utilitar. Simți rezistența ramurii împotriva anvelopei, singurul lucru care ținea mașina pe loc pe panta ușoară. Văzu teroarea din ochii lui Madison și asta o ajută într-o oarecare măsură să se liniștească. Denni suferise luni de zile din cauza lui Madison. Era normal să sufere și ea. Eliza voia ca ea să știe nu doar ce o aștepta, ci și de ce se întâmpla asta. Că Eliza era cea care o făcea; ea deținea controlul, așa cum o făcuse întotdeauna.

— Ai ucis-o pe Denni, spuse ea simplu.

— N-am făcut-o, se plânse Madison. Mi-a spus că l-a văzut! L-a văzut pe Omul Flămând! S-a sinucis din cauza ritualului!

— Și tu ai inventat ritualul.

— Nu am făcut-o! Kundela mi-a spus! El mi-a spus despre ritual!

Fata chiar ar fi trebuit să aleagă o minciună mai bună.

Eliza împinse din nou vehiculul utilitar, mai tare. Creanga scârțâi.

— Știi, Bree și Denni erau mai apropiate decât ți-ai dat seama. Tot ce îi spuneai tu lui Denni, Denni îi spunea lui Bree.

— Da, Denni era convinsă că l-a întâlnit pe Omul Flămând, într-o noapte în tufișuri, și abia a scăpat cu viață. Ai convins-o pe Denni că Omul Flămând nu va înceta niciodată să o vâneze, că singura cale de scăpare era să se sinucidă.

Dacă vezi fața Omului Flămând, nu-ți va permite niciodată să scapi.

— Bree mi-a spus că urma să fie a doua victimă a ta – că ai aranjat ca și ea să se sinucidă. N-am vrut să se sperie după ce s-ar fi găsit cadavrul Georgiei – și-ar fi dat seama ce am făcut – așa că am vorbit cu ea și am anticipat ziua – suspină. Dacă Georgia nu ar fi fost cea căreia i-ai dat telefonul, poate că nu ar fi trebuit să… dar moartea lui Bree trebuia să meargă bine. Ea mi-a spus totul despre planul vostru… tu i-ai ținut secrete intențiile față de celelalte fete: urma să moară în Copacul Spânzuraților în a treia zi de la dispariții, ca un antihrist, pentru ca toți să-i vadă durerea și pentru a consolida mitologia pe care o creai… pentru a-ți aduce și mai mulți urmăritori. Am ajuns la Copacul Spânzuraților chiar la timp pentru a o vedea cum o face, să știi!

Se încruntă, fluturându-și o mână pe lângă ureche, alungând disconfortul pe care i-l aducea acea amintire.

— Odată ce a murit, a trebuit să mă urc după ea. I-am târât trupul mai sus, folosindu-mă de frânghie pentru a o ascunde într-un cotlon al copacului, la înălțime, unde nimeni nu o vedea. Nu era încă timpul ca

toată lumea să o vadă. Nu voiam să atrag atenția asupra mea, mergând mai departe decât plănuiseși, mai ales dacă poliția își dădea seama că se folosea de cheia mea pentru a se ascunde în școală.

Fața lui Madison lucea de la sudoare, marcată de groaza de a înțelege de ce era cu adevărat capabilă Eliza.

— Ea scrisese deja un mesaj pe peretele școlii, așa că am mai scris ceva pentru a-i deruta și mai mult. Câteva zile mai târziu, în ziua în care m-au eliberat din arest, m-am dus acasă să iau păpușile de alungare a Omului Flămând ale lui Denni – statuile pe care *tu* ai pus-o să le sculpteze – și am dus una la tine acasă și alta la corpul lui Bree. Și apoi ți-am trimis un mesaj, pretinzând că Bree luase telefonul în locul Georgiei. Te-am anunțat că am făcut-o.

Tăcere. Madison tremura, plângând. Privea peste capul Elizei și în depărtare, în speranța zadarnică de a fi salvată. Ochii i se lărgiră pentru scurt timp, apoi îi coborî din nou pentru a-i întâlni pe cei ai Elizei. Abia îi venea să creadă: în ochii fetei era un foc nou. Se îndreptă, ștergându-și murdăria de pe rochia ei de școală.

— Nu am omorât pe nimeni! spuse Madison. Mă auzi? Denni *s-a* sinucis, târfă proastă! Denni era dată peste cap. Întotdeauna avusese de gând să se sinucidă. A vrut să se sinucidă în momentul în care a ajuns la Limestone Creek. Ar trebui să-mi mulțumești pentru că am ținut-o în viață atât timp cât am făcut-o. În cele din urmă a decis că nu mai poate face asta și am ajutat-o să-și găsească liniștea. Am ajutat-o să-și găsească un scop.

Eliza își înfipse unghiile în crosa puștii. Madison își ridică bărbia în semn de sfidare.

— Prezența mea online este cel mai mare instrument pe care cineva din acest oraș de nicăieri îl va avea vreodată: cantitatea de bine pe care o pot face este mai mare decât ai putea tu să înțelegi. Denni era deja moartă, doar că tu ai refuzat să accepți asta. Dar *tu*… tu ai ucis-o pe Georgia. Cu sânge rece. Tu ești adevăratul ucigaș!

Eliza stătea acum aproape, sprijinindu-și piciorul pe hayonul Land Cruiserului.

— Și Jasmine și Cierra? Le-ai ucis și pe ele? spuse Madison.

— Nu face pe proasta. Ești în contact cu ele, cumva. Și acum îmi vei spune unde sunt sau te voi ucide.

— Du-te dracului, domnișoară Ellis!

Își dădu capul pe spate și țipă:

— Împușcați-o odată!

— *Ce?*

Eliza se învârti. Acolo, în mijlocul traseului, se aflau Con, Gabriella și Murphy. Pistolul lui Con era îndreptat spre ea. Eliza ridică pușca și trase în ei. Nu nimeri. Trioul se împărți în trei direcții.

Eliza se întoarse și împinse Land Cruiserul cu toată puterea. Îi apăru o grimasă sălbatică pe față când surprinse ochii lui Madison.

Creanga cedă și Madison țipă în timp ce vehiculul se rostogolea spre stâncă.

CAPITOLUL 52

MURPHY

Con se înghesuise în spatele unui eucalipt, gata să răspundă la focurile de armă ale Elizei. Gabriella se ascunse în spatele altuia: nici măcar nu avea o armă.

Eliza alergă spre o creastă unde eucalipții erau mai deși, purtând pușca la piept, cu rochia albă fluturând.

Murphy sprintă spre fata din Land Cruiser, care se rostogolea încet spre stâncă. Ajunse la ea la mai puțin de zece metri de margine, lovindu-se cu mâinile de hayon. Se aplecă, înfingându-și călcâiele în solul stâncos, dar nu a fost de niciun folos. Land Cruiserul îl trăgea înainte, cizmele alunecând. Țipă, cu antebrațele bombate, cu umerii arzând. Con apăru lângă el, adăugându-și forța la cea a lui Murphy. Land Cruiserul încetini, dar nu se opri, sunetul picioarelor lor alunecând se suprapunea zgomotului cauciucurilor și țipetelor lui Madison.

În spatele lor: focuri de armă. Con trebuie să-i fi dat Gabriellei pistolul lui, Glockul.

— Madison, ușa e încuiată? strigă Con.

— Da! strigă Madison.

— Trebuie să oprim cauciucurile! strigă Murphy.

Nu mai avea cum să se lupte cu elanul Land Cruiserului.

— Cu ce? Nu avem timp! strigă Con. Madison, trebuie să-ți rupi degetul mare și să-ți scoți mâna din cătușe!

— E prea strâns! strigă Madison. Oh, Iisuse, ajută-mă! *Ajută-mă!*

Con era roșu de la efort, pipăindu-și buzunarul cu o mână în timp ce trăgea cu cealaltă.

— Unde-mi sunt cheile de la cătușe?

Și Murphy își aminti. Con nu avea cheile de la cătușe pentru că *Murphy* le avea. Le folosise în acea dimineață pentru a-l elibera pe Butch din patul Elizei.

Stânca se apropia. Dincolo de ea, ceața și munții, norii umflați și un cer albastru pastel perfect. Aveau poate cinci metri.

Sara.

Își aminti visul. Avertiza în legătură cu asta tot timpul… Acesta era momentul morții sale. Atunci, nu e timp de gândire. Mușcă glonțul și fă-o!

— Ține-o nemișcată, amice! Murphy spuse.

Se trase pe platforma vehiculului.

— Ce *faci*? strigă Con.

Land Cruiserul înaintă fără forța lui Murphy. Timpul încetini. Scoase cheia mică din buzunar. O împinse în cătușele atașate la încheietura lui Madison.

Madison se agăță de el.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău!

Ea nu mai era creierul mai-mare-decât-viața; era doar o adolescentă îngrozită.

Murphy roti cheia de la cătușe și acestea se deschiseră brusc. O legănă ca pe un copil.

Nu mai ai timp.

Land Cruiserul se înclină, cu roțile din față peste margine. Strigătul lui Con fu înecat de vuietul metalului care răzuia pe marginea stâncii. Murphy o aruncă pe Madison de pe spatele platformei înclinate,

aruncând-o ca pe un balot de fân, iar ea se agăță de marginea prăpastiei, cu un picior periculos de mult atârnat deasupra prăpastiei, până când se cățără sus. Anvelopele din spate ale Land Cruiserului întâlniră marginea prăpastiei.

Murphy era pregătit. Asta era. Avea de gând să o vadă din nou pe Sara. Deja vântul de pe stâncă îi biciuia cămașa în carouri, barba, ochii plini de lacrimi. Exact așa cum visase.

Platforma se înclină și mai mult.

— *Sari, Murphy!*

Vocea lui Con îi întrerupse transa. Întinse mâna peste spatele platformei, ridicându-se pe vârfuri.

— *Sari!*

Murphy fugi spre hayon și sări spre el.

Timpul îngheță.

Vânt în jurul lui.

Cerul de deasupra.

Pietre ascuțite mult mai jos.

Stânca.

Adrenalină.

Visul.

Madison.

Jasmine.

Stătea suspendat, plutind, aruncat în față – asta *e, Murph* – și atunci palma transpirată a lui Con îi apucă încheietura mâinii. Și timpul se acceleră din nou.

Con se ridică și tot corpul lui Murphy se trânti de peretele stâncii, picioarele îi atârnau libere, cu respirația scoasă din el. Con fu târât în față, întins pe pământ, cu pieptul înfipt în pietrele de la margine. Se uită în jos la Murphy, cu dinții strânși, vântul bătându-i părul.

Picioarele lui Murphy bâjbâiau pe stâncă. Nu reușea să găsească un punct de sprijin. Mâinile transpirate începuseră să le alunece. Murphy apucă antebrațul lui Con cu cealaltă mână. Con mai alunecă în față încă un centimetru.

— Greutatea mea o să te tragă în jos! strigă Murphy. Trebuie să-mi dai drumul!

— Bagă-ți eroismele în fund!

— Trebuie să o găsești pe Jasmine!

Murphy își luă încet mâna de pe antebrațul lui Con.

— Idiot absolut ce ești!

Con se întinse cu cealaltă mână și îl prinse de cămașă pe Murphy.

— *Nu-ți da drumul!*

Murphy îi dădu drumul, dar Con îl ținu mai strâns.

— Să nu îndrăznești, la naiba!

O pace ciudată, detașată, se umflase în pieptul lui Murphy.

Și apoi Madison era acolo, cu părul fluturând în vânt, cu brațele întinse în jos și trăgând de cămașa lui Murphy.

— Nu asta vrea Jasmine! Jasmine are nevoie de *tine*!

Pacea lui Murphy deveni zdrențuită pe margini, un steag alb rupt. Teroarea căderii începu să-l cuprindă. O cădere lungă și un sfârșit dureros. Nu o va mai vedea niciodată pe Jasmine.

Sara nu mi-ar cere să fac asta, nu-i așa?

Se zbătu din nou pentru a găsi un punct de sprijin, apucându-l de brațe pe Con, agățându-și brusc cizma de un mic vârf de stâncă ce nu fusese acolo înainte.

Vânt și cer, piatră și moarte. Lichen, o pană prinsă într-o pânză de păianjen.

— *Împinge, Murphy!* strigă Con.

— *Împing!* strigă Murphy.

Mâna lui ateriză pe o altă stâncă, găsi mai mult loc pentru cizme și, cu ajutorul lui Con și al lui Madison, se cățără până când ajunse cu antebrațele deasupra marginii. Degetele lui săpară în pământ, forța lui trăgându-l până la subsuori.

Vântul, faleza, râsul unui kookaburra.

Focuri de armă în depărtare.

Con îl apucă de un braț, Madison de celălalt, iar Murphy alunecă înainte, zgâriindu-și burta de pietrele ascuțite. Se rostogoli pe ultima bucată de drum pe o parte, departe de cădere, apăsat în pământ. Gravitația era din nou confortul lui, pământul roșu – acasă. Vântul îi trecea pe lângă ureche. Își ridică privirea.

Con zăcea pe spate, cu brațele zgâriate și însângerate peste ochi, cu pieptul ridicându-se și coborând rapid. Madison era ghemuită lângă ei, plângând, cu sângele curgându-i din nas, cu vânătăi pe brațe, cu pantofii negri de școală rupți la curea.

Tăcere.

Apoi furie din partea lui Con, care se ridică în picioare.

— Ai renunțat! Suntem *atât de aproape* de a o găsi pe Jasmine și *tu renunți*?

— Am visat că am căzut de pe o stâncă, spuse Murphy. Iar și iar. Credeam că a venit vremea să mor.

— Asta-i treaba cu visele, amice, spuse Con, gâfâind, lăsându-se înapoi pe jos. Nu sunt *reale*.

CAPITOLUL 53

CON

Con își mai lăsă un minut să retrăiască teroarea de a fi aproape morți toți trei. Apoi se ridică în picioare. Gabriella și Eliza nu erau nicăieri, dar împușcătura de mai devreme venise din adâncul copacilor.

Murphy era în picioare, stând deasupra lui Madison.

— Unde este Jasmine?

Arăta fioros, cu sânge în barbă, cu hainele rupte și murdare.

— Nu știu, spuse Madison. Dar nici domnișoara Ellis nu știa. Cred că asta înseamnă că e în siguranță.

— Trebuie să o găsești!

— Nu pot. Trebuie să așteptăm ca ea să ne contacteze.

Con se apropie și îngenunche lângă fată.

— Dar Cierra? Sunt împreună? întrebă Con.

— Ar trebui să fie… spuse Madison.

Ea tremură și șopti:

— O vreau pe mama mea!

Con privi spre copaci.

— Bine, Madison. Ești bine.

Ea se agăță de el, cu genunchii slabi, iar el o ajută să se ridice în picioare.

— O să te ducem departe de aici.

Urcară pe drumul de pământ, înapoi la locul unde parcaseră mașina. Con îl sunase pe comandant pe drum, în momentul în care Gabriella primise indicațiile de la Jack Michaels și știa că ea va aștepta o actualizare.

Ecranul telefonului lui Murphy era crăpat, dar încă funcționa.

— Con! Ești bine? spuse Agatha.

Îi făcu un scurt rezumat, adăugând:

— Nu știu unde sunt Gabriella și Eliza, dar amândouă sunt înarmate. Am auzit focuri de armă. Avem nevoie de elicopter aici, *acum*! Cât de departe sunt întăririle?

— Doble a interferat masiv cu munca de aici. Și-a folosit toți amicii corupți de aici pentru a interveni. A spus că ești nebun, că sunt depășită. Am reușit, în sfârșit, să pun lucrurile în mișcare, dar mașinile de poliție abia au plecat. Odată ce voi recăpăta control asupra situației, el e *terminat*. În ce stare se află Madison?

— Va supraviețui.

— Fii bun cu ea, Cornelius! spuse Agatha, auzindu-i tonul. E încă doar un copil.

Se uită la Madison care mergea alături de el, uitându-se drept înainte. Era clar că era în stare de șoc din cauza traumei. În ciuda a tot ce se întâmplase, ea îl ajutase să-l tragă pe Murphy de pe marginea prăpastiei; probabil că îi salvase viața.

Doar un copil. În ce lume trăim acum, în care un copil cu o cameră poate provoca tot acest carnagiu?!

— Presupun că mă ocup din nou de acest caz acum?

— Nu face pe deșteptul cu mine, detective, nu-ți stă bine! Așteaptă întăriri!

— Bine.

Comandantul suspină expansiv.

— Cornelius, știu că nu mă asculți cu adevărat și probabil că te vei duce să o ajuți pe Gabriella în momentul în care voi închide. Te rog să te asiguri mai întâi că Madison este în siguranță și să îl pui și pe Murphy să rămână pe loc. Nu ne putem permite să mai avem și alte victime civile în toată povestea asta.

— Da, doamnă!

— Ținem legătura.

Con închise telefonul și i-l înmână înapoi lui Murphy. Madison devenise tăcută, retrăgându-se în ea însăși.

Focuri de armă în copaci. Strigăte. Con și Murphy fugiră instantaneu înapoi pe traseu, dar Con se opri în loc. Nu putea să o lase pe Madison în urmă. Cu Eliza prin preajmă, niciun loc nu era sigur pentru ea, nici măcar mașina.

— Vino cu noi, nu poți sta aici singură!

Madison devenise palidă – nu arăta prea bine –, dar dădu din cap, alergând alături de el, iar cei doi fugiră în tufișuri după Murphy.

Imediat fură învăluiți de eucalipți, a căror sevă umplea aerul cu un miros ca de miere, iar frunzele lor aruncau umbre pestrițe peste tufișurile de ferigi și ramuri căzute. Mai adânc, între copaci, un țipăt de durere. Con fugi îndepărtându-se de Murphy, ferindu-se de crengi și de roci masive de dolomită. Acum se aflau într-o pădurice de pini noduroși și vechi. Zumzetul muștelor umplea aerul. Great Western Tiers, un labirint impenetrabil de copaci, tufișuri și piatră.

Partenera lui Con era acolo undeva, cu un criminal.

— Gabby! strigă Con.

Porni în tufișuri în direcția din care credea că venise strigătul, Madison și Murphy urmându-l îndeaproape.

— *Gabby!*

— Con!

Gabriella părea să fie la distanță. Se îndreptară cu greu spre sunetul vocii ei, cu cămașa prinsă și sfâșiată de crengi. Gabriella apăru din copacii din față. Fața îi era plină de zgârieturi, iar părul îi era o încurcătură de pânze de păianjen și ace de pin.

— Cred că am lovit-o pe Eliza în umăr, spuse ea, gâfâind, cu ochii strălucitori. Am lovit-o într-o parte, dar apoi m-a pierdut. E undeva într-acolo!

Gabriella arătă cu degetul în direcția din care venise.

— Am nevoie de ajutorul vostru, înainte ca ea să dispară definitiv.

— Nu putem să o luăm pe Madison într-un schimb de focuri, spuse Con.

— Bine, rămâi cu ea, atunci! spuse Murphy, sprintând în direcția pe care o indicase Gabriella.

— Nici măcar nu ai o armă, idiotule! spuse Gabriella, alergând după el.

În câteva secunde, Con îi pierdu din vedere pe cei doi în copaci, înainte de a putea spune măcar un cuvânt.

Se uită la Madison, frustrat să fie cel împovărat cu ea.

— Hai să ne întoarcem pe traseu și să așteptăm mașinile de poliție!

Madison se uită la el, cu o licărire de îndrăzneală din nou în ochi.

— Și pe unde e asta, detective?

Con se uită în jurul lui – un fior instantaneu de panică. Nu avea nici cea mai mică idee. Nu avea nici măcar telefonul lui Murphy.

Nu existau indicatoare nicăieri, doar pini vechi și nesfârșiți, care vegheau.

CAPITOLUL 54

MURPHY

Murphy și Gabriella se loveau de tufișuri și peste bușteni căzuți, speriind wallaby-i în tufișuri, fiecare lovitură din săriturile lor aducând teroare – era pușca Elizei? Altceva?

— Rămâi lângă mine! spuse Gabriella, cu fruntea sângerând de la o zgârietură lungă. E disperată acum.

— Se pare că-ți place asta, spuse Murphy.

— Este sfârșitul urmăririi. Bineînțeles că da! În plus, dacă o prind pe Eliza, voi putea să reamintesc asta comandantului și tot departamentului pentru tot restul vieții mele. *M-au dat afară din caz.*

Aruncă o privire spre Murphy.

— Dar trebuie să o fac fără ca altcineva să fie rănit. Serios, rămâi în spatele meu!

— Nu-mi pasă dacă mă împușcă. La naiba, voi fi momeală! Doar găsește-o pe Jasmine!

— Nu mă lua cu prostiile astea. Jasmine are nevoie de tine în viață, are nevoie de tatăl ei.

Murphy mârâi.

— Ai capul la locul potrivit pentru asta? spuse Gabriella. Și dacă Eliza ne spune că Jasmine e deja moartă?

— Atunci o voi ucide.

— Știi că nu pot… începu Gabriella, dar Murphy se opri brusc.

Ea încetini.

— Care este problema?

— Eliza a fost împușcată, spuse încet. Crede că e pe moarte.

Se uită înapoi.

— Tot ceea ce o interesează acum este să omoare persoana responsabilă de moartea lui Denni. Se va întoarce după Madison!

Sângele se scurse de pe fața Gabriellei. Se uită în jos la Glockul ei.

— Con este neînarmat.

CAPITOLUL 55

CON

Con țopăi pe vârfurile picioarelor, uitându-se în direcția în care plecaseră Gabriella și Murphy. Era îngrozit pentru ei, se simțea inutil, pierdut printre pini, fără să știe cum să ajungă la potecă. De obicei, avea un excelent simț al orientării, dar tufișul acesta era labirintic.

Madison se întinse pe un copac căzut, cu brațul peste ochi.

Con auzi pocnetul unei crengi chiar în spatele lui și apoi patul unei puști se izbi de capul lui. Căzu în genunchi, dar se luptă să rămână în picioare. Se întoarse, cu vederea încețoșată, ca să o vadă pe Eliza stând deasupra lui, cu rochia ei albă însângerată și ruptă. Pușca era îndreptată spre pieptul lui Con, ținută în cotul ei, chiar dacă brațul celălalt îi atârna flasc pe lângă ea, cu sângele curgându-i din degete.

O neliniște ciudată îl cuprinse. Anxietatea unei morți iminente, inevitabile. Dar, chiar și așa, Con se târî spre Madison, care se uită la Eliza cu groază.

— Vino aici, Madison, spuse Con, cu vocea tremurândă.

— Nu vă mișcați, niciunul dintre voi, spuse Eliza.

Înaintă zgâriind pământul, lumea clătinându-se într-un vârtej. Întinse o mână și Madison îl ajută să se ridice în picioare, privirea ei îngrozită rămânând pe Eliza.

— Nu vreau să te omor, Con! spuse, Eliza. Doar pe ea.

— Eliza, ascultă-mă! strigă Con, aruncându-și vocea cât de departe putu, lăsând-o să răsune printre copaci.

Capul îi bubui din cauza efortului.

— N-are rost să țipi. Madison va fi moartă cu mult înainte să ne găsească.

— Nu voi mai implora…

Madison se agăță de laterala lui Con.

— Acum toată lumea va ști că tu ai fost.

— Și tu vei fi moartă! spuse Eliza.

Con o împinse pe Madison în spatele lui, inspirând superficial și cu o stare de greață.

— Ai tot dreptul să fii supărată, spuse Con. Tot dreptul să dai vina pe Madison.

— Taci din gură, Con! spuse Eliza. Știu că tragi de timp. Ea este monstrul care a convins-o pe Denni să se sinucidă. Și pe Bree… spuse Eliza.

Strânsoarea ei pe pușcă se înmuie când se apropie.

— Nu e vina ta! spuse el. O simt și eu. Vinovăția.

— Ce vrei să spui?

Era destul de aproape acum, astfel încât el îi putea vedea fața albă ca varul, buzele fără sânge.

— A existat un caz în Sydney. Un bărbat a condus un grup… au torturat și ucis fete tinere. Treaba mea era să le salvez, dar am ajuns prea târziu. Am ajuns *prea târziu*.

Făcu un pas spre ea, pierzându-și echilibrul, dar Madison îl prinse de talie din spate, susținându-l.

— De-a ce te joci, Con? spuse ea, cu pușca îndreptată acum spre capul lui.

— Mai multă vinovăție acum… Dacă te-aș fi găsit mai devreme, aș fi putut să o salvez pe Madison.

Se apropie din nou.

— Nu e vina ta, spuse Eliza. Este *a ei*!

— Nu am fost destul de bun. Am ajuns prea târziu. Eu sunt motivul pentru care ele sunt moarte.

Eliza respiră greu.

— Nu mai trage de timp și *mișcă-te*, Con!

— Fiecare cuvânt este adevărat.

Era destul de aproape acum. Își apăsă fruntea pe țeava puștii.

— E în regulă să te simți vinovat. Totul e în regulă.

Își închise ochii, luptându-se cu valul de amețeală.

— Dar nu e vina ta, șopti el.

Simți pușca tremurând în brațul ei. Apoi se stabiliză.

— Nu te voi lăsa să mă convingi să renunț. Am ajuns prea departe.

Îi lovi fața cu țeava puștii. Tare. Nasul i se sparse și sângele îi inundă gura, dar rămase în picioare. Cu ultimele puteri pe care le mai avea, se întoarse și o îmbrățișă pe Madison, sufocându-i trupul cu al lui.

— Îmi pare atât de rău! îi șopti la ureche.

Sângele lui curse pe rochia ei de școală.

— Nu vreau să o ții în brațe când va muri, Con! strigă Eliza. Vreau ca ea să moară *singură*.

Vederea i se înnegri pe margini.

— Nu face asta, Eliza!

— Bine. Atunci veți muri amândoi.

Sunetul împușcăturii răzbătu printre copaci, stârnind în aer un cuib de prigori.

— Nu!!! strigă Con.

Madison gemea sub el. Dar nu veni nicio durere. Simțea inima lui Madison bătând în piept.

Se întoarse, cu ochii în lacrimi. Eliza căzuse în genunchi. O rază de soare cădea prin boltă, luminându-i fața. Sângele îi curgea din piept, o floare roșie ivindu-se pe partea din față a rochiei. Pușca zăcea pe jos, lângă ea, în acele de pin. Eliza se lăsă pe o parte, sprijinindu-și capul de trunchiul unui pin. Cântecul ca un clopoțel al unei rozele verzi umplu crângul liniștit. Ochii ei de chihlimbar rămaseră asupra lui Con chiar dacă viața îi părăsi.

— Con? veni vocea Gabriellei de foarte, foarte departe. Con!

— Madison? spuse el.

— Sunt bine! Nu m-a rănit. Vă sângerează capul, domnule Badenhorst!

Închise ochii, un vuiet îndepărtat amestecându-se cu sunetul grăbit din propriul cap. Întunericul veni repede. Când se trezi, era întins pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Agentul Darren Cahil conducea, cu lacrimile curgându-i pe obraji, iar Murphy era pe scaunul din față. Capul lui Con era în poala Gabriellei, cu un pachet rece înfășurat în jurul capului.

— Odihnește-te, Con! șopti ea. S-a terminat.

CAPITOLUL 56

CON

Con, Murphy și Gabriella stăteau în sala de interviuri a secției de poliție din Limestone Creek: cea frumoasă, cu canapele, reviste și o fereastră care dădea spre Tiers. Gabriella era înfășurată într-o pătură de urgență argintie. Murphy își ținea capul în mâini. Con stătea rezemat de perete, cu o găleată între picioare pentru voma care venea odată cu lovitura sa la cap.

Comandantul Normandy se întoarse în cameră. Se așeză, cu o voce moale și lentă.

— V-ați descurcat foarte bine! *Foarte* bine! Ați salvat viața lui Madison. Ați oprit un criminal. Această comunitate vă este recunoscătoare, țara voastră este mândră de voi, iar fiica ta va fi mândră de tine, Murphy, după ce o vom găsi.

Murphy nu răspunse. Con simți că, pentru el, aceasta nu era deloc o victorie. Jasmine era încă dispărută, Cierra era încă dispărută. Bree era moartă, Georgia era moartă, iar ucigașul lor fusese adus în fața justiției bolnave, înainte ca toate întrebările lor să primească răspuns.

Con își permise să nu simtă aceeași disperare. Le puse pe Jasmine și pe Cierra într-o altă cutie. Nu mai avea energie să se gândească la ele, iar

asta era în regulă. Făcuse multe astăzi. Opriseră un criminal. Salvaseră viața unei fete. De data aceasta, nu ajunsese prea târziu.

Era timpul pentru puțină odihnă.

— Trebuie să mă duc să termin discuțiile cu comisarul, spuse Agatha. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le rezolve, pe baza a tot ce ne-ai spus. Cineva încă trebuie să se adreseze presei. Până atunci, ar fi mai bine să rămâneți aici. Con, cred că ar trebui să-i lași pe paramedici să se uite la tine.

— Sunt bine, mormăi el.

— Nu fi idiot!

Se ridică în picioare.

— Dar, din nou, bună treabă!

Gabriella se ridică în picioare în momentul în care comandantul părăsi încăperea.

— Dacă domnul comisar este aici, am de gând să-i spun ce părere am despre Doble. Și dacă se întâmplă ca presa să audă, așa să fie.

— Îți vei pierde slujba, spuse Con.

— Am salvat două vieți astăzi! *După ce* m-au dat afară de la caz. Cred că sunt în siguranță, iar Agatha mă va susține.

Își ridică pătura.

— În plus, sunt în stare de șoc. Nici măcar nu știu ce spun.

Ieși din cameră, pătura argintie târâindu-se în urma ei ca o pelerină.

— Ce mai faci, amice? spuse Con cu blândețe.

— Nu pot să mai petrec încă o noapte în orașul ăsta, spuse Murphy, cu ochii pe podeaua din fața lui. Pe această insulă. Plec cu avionul, cu vaporul, nu-mi pasă! În seara asta.

— În Queensland? spuse Con. Port Douglas?

— Jasmine știa că asta mi-am dorit dintotdeauna: să cumpăr o baracă în Port Douglas și să-mi petrec toată ziua grădinărind și pescuind. Am glumit destul de des pe tema asta.

Își ridică privirea.

— Am pus destui bani deoparte.

— Bani din droguri, spuse Con.

— Da, păi, mă scoate din asta. Și departe de Butch.

Schiță cel mai sumbru zâmbet sinistru.

— Fac exact ceea ce a vrut Jasmine.

— Cum te simți în legătură cu asta? spuse Con.

— Extrem de supărat. Și îi voi spune asta când se va întoarce.

— O vom găsi, spuse Con. O să mă asigur de asta.

Vederea i se roti și, pentru o scurtă clipă, crezu că se întunecă din nou. Se ridică tremurând.

— Știi, cred că o să mă duc să-l găsesc pe paramedicul ăla…

Făcu un pas și se împiedică de perete. Murphy fu acolo instantaneu, trecându-i brațul lui Con pe umărul său.

— Aici, amice, lasă-mă să te ajut! spuse el. Sprijină-te de mine!

CAPITOLUL 57

MURPHY

Un an mai târziu

Murphy stătea într-o cafenea de pe malul mării din Portul Douglas. Era zece și jumătate dimineața. Vremea era blândă, iar aerul era ca un prieten beat. Oceanul – cu o vedere perfectă, chiar peste marginea punții în aer liber – era albastru pestriț, cu valuri mici și perfecte care se rostogoleau. În aer se simțea mirosul sării. Părul lui era încă umed de la înotul de dimineață. Murmurul frunzelor luxuriante de palmier, un parfum de frangipani din apropiere, râsetele celor două femei de la o masă din apropiere, care mâncau iaurt și sorbeau kombucha.

Murphy purta un maiou, pantaloni scurți și șlapi. Avea barba tunsă aproape de față, care era încrețită și arsă de soare. Pierduse mult în greutate din Tasmania: nu era slab, dar era mai suplu, mai în formă. Pe masă se afla un cappuccino. Fără mâncare; era prea nervos pentru mâncare. Ar fi preferat o bere, dar voia doar să fie atent. Astăzi, dintre toate zilele. *Fumase* un joint obraznic în acea dimineață. Poate că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Con se așeză lângă el: venise ieri cu avionul. Purta și el un maiou. Își sorbea cafeaua cu lapte, ținând paharul prea strâns.

Amândoi erau tăcuți. Nervoși. Cei doi păstraseră legătura tot anul, iar Con venise să-l viziteze pe Murphy de două ori înainte; se considerau acum prieteni apropiați, legați de traume. Murphy însuși se întorsese de câteva ori în Tasmania, pentru a-l vizita pe Butch și pe alții, inclusiv pe cei din familia Mason, pentru a-și împărtăși durerea, a face schimb de indicii și teorii. De fiecare dată rămăsese în casa lui Con din Launceston.

Nu că ar fi avut o problemă cu Butch. Nu mai avea. Doar că nu voia să ajungă la Jasmine.

Un an de investigație din partea lui Con și încă nimic de la Jasmine sau Cierra. Niciun semn, nici în munți, nici în altă parte.

Cu excepția zilei de azi.

Poate.

În mâna lui Murphy se afla o carte poștală de la Jasmine, care ajunsese la secția de poliție din Limestone Creek cu o săptămână în urmă. Con o adusese cu el, iar acesta era ora și locul în care ea precizase să se întâlnească. „Abia aștept să te văd!” îi scrisese ea.

Con încercase să țină în frâu așteptările lui Murphy – se părea că felicitarea provenea de la un serviciu online, iar livrarea ei fusese programată cu mai bine de un an în urmă. Nu dovedea nimic, și totuși speranța era vie în pieptul lui Murphy, ca o albină într-un borcan. O speranță pe care Murphy nu și-o mai permisese de mult timp.

Jasmine, dispărută de un an, până în ziua de azi…

Aproape că îl invitase și pe Butch, dar n-o făcu. Pentru orice eventualitate. Nu voia ca Jasmine să-l vadă și să dea înapoi. Trecuse aproape tot anul, dar Murphy reuși să aplaneze lucrurile cu fratele său. Văzuse scrisoarea Sarei și îl crezu pe Butch – Sara fusese cea care se dăduse la el, în noaptea în care Jasmine fusese concepută. Era un lucru ciudat să devii mai puțin îndrăgostit de soția ta moartă.

Presupunea că asta era exact ceea ce Jasmine încercase să prevină. Jasmine cu micile ei planuri, cu micile ei scheme. Agonia pe care i-o

provocase. Murphy spera, din adâncul sufletului său, că dacă Jasmine ajungea astăzi, se maturizase *mult*. Pentru că ar fi fost nevoie de o maturitate serioasă pentru ca ea să facă față pedepsei de zece ani pe care el avea de gând să i-o aplice.

— Cât e ceasul? spuse Murphy.

Își închisese telefonul; nu voia mesaje de la nimeni.

— Zece și treizeci și cinci, spuse Con.

— Bine, spuse Murphy pe un ton răutăcios. Vorbește despre ceva! Te rog!

— Hmm… spuse Con. Cum e cafeaua ta?

— E bună. Următoarea întrebare!

— Penelope pare drăguță.

— Da, spuse Murphy, cu un mic zâmbet. E mai bună decât merit eu. Mai răbdătoare decât a fost Sara vreodată. La fel de încăpățânată totuși.

Penelope era profesoară la școala primară din localitate. Relația lor fusese dificilă la început – durerea și furia lui Murphy se interpuneau de fiecare dată când ceva îi punea la încercare. Ea îl forțase să meargă la consiliere, ceea ce nu ajutase, așa că îl forță să se înscrie într-un grup de bărbați, ceea ce *fusese* de ajutor. De asemenea, începuse să meargă cu el la biserică, drept o dovadă de sprijin pentru schimbările pe care Murphy încerca să le facă. Nu era o relație perfectă, niciuna nu a fost vreodată, dar începea să înflorească. Își luase chiar și o zi liberă de la serviciu în semn de susținere, dar îi respectă cererea de a se întâlni singur cu Jasmine.

— Ai auzit ceva de la pastorul Hugh? spuse Murphy.

— Da, puțin… spuse Con. Îmi trimite câte un mesaj din când în când atunci când e în zona mea. Cred că ai mai multe vești de la el decât mine: e foarte mândru de tine, știai asta? spuse Con. Cum a fost la biserică ieri? Ai obținut ceva bun din asta?

— Ei bine, am fost cu gândul în altă parte, m-am tot gândit la ziua de azi. Dar sunt niște oameni buni acolo și m-au scos la masă. La început a

fost doar pentru că – ezită. I-am promis lui Dumnezeu că dacă o va aduce înapoi pe Jasmine, voi merge la biserică, așa că am mers la biserică… știi tu, din credință.

Murphy își strânse cana.

— Dar probabil că voi continua să merg. Chiar dacă ea nu apare azi.

Privi norii de pe cerul azuriu. Murphy se rugase destul de des pentru această zi, așa că ar fi al naibii de bine ca Dumnezeu să asculte chiar acum.

— Mă bucur că funcționează pentru tine, amice, spuse Con.

— Da, spuse Murphy. Ce mă fac dacă nu vine?

— Nu te gândi la asta. Spune-mi despre muncă!

Murphy schiță un zâmbet ironic.

— Nu știu de ce am încetat vreodată să mai fac amenajări peisagistice. Sunt cel mai bun din câți au existat vreodată. Există un tip care subcontractează pentru mine, dar la ultima lucrare pe care a făcut-o, proprietarul refuză să-l mai primească, pentru că munca lui nu este la fel de bună ca a mea. Adică, e un compliment, dar îmi face viața grea. Nu că aș fi îngrijorat din cauza banilor.

Con știa foarte bine că primea mult sprijin financiar de la Butch, dar ceea ce Con nu știa era că Butch era încă în jocul drogurilor și câștiga mai mult ca niciodată. Ajuta faptul că Doble fusese îndepărtat din poliție, dar în mod bizar se asociase cu Madison Mason. Ea renunțase la școală pe salariul de YouTuber, dar câștiga bani și din vânzarea ierbii lui Butch pe *dark web*. O comercializau sub numele de „Mugurele de Tufiș al Omului Flămând”.

Madison făcea măcar multe alte lucruri cu canalul ei acum – strângea bani pentru cauze mai bune.

Murphy, deși nu era încântat de întreaga situație, acceptă totuși venitul suplimentar pe care Butch i-l trimitea. Vruse să pregătească locuința perfectă pentru întoarcerea lui Jasmine, viața perfectă, iar acum avea o

casă cu două etaje chiar pe plajă, cu ferestre larg deschise și o cărare pietroasă spre nisip, o piscină, un *home cinema*, cea mai curată bucătărie, leagăne în aer liber, un bar pe acoperiș și trei pisici – Gus the Muss, Mickey Mouse și Meredith.

În plus, cea mai bună grădină amenajată din Port Douglas. Tot ce-i lipsea era Jasmine. Și, după ce Jasmine s-ar întoarce, poate un inel de logodnă pe degetul lui Penelope.

Con rămăsese fără subiecte de conversație. Împreună priviră valurile. Zăngănitul tacâmurilor venea de la mesele din apropiere, mirosul de cafea, de carne și ouă prăjite, cântecul păsărilor și al insectelor, murmurele și râsetele și o briză bruscă și blândă.

— Tată? veni o voce tremurândă de fată.

Pentru o fracțiune de secundă, fuse ca și cum Murphy ar fi atârnat din nou de acea stâncă. Masa se prăbuși la pământ, cu ceștile și tacâmurile zburând, cafeaua vărsându-se peste tot, în timp ce Murphy se ridică în picioare.

Era Jasmine. Stătea pe punte, la câțiva pași depărtare.

Avu o clipă la dispoziție să îi proceseze prezența. Avea codițe, dreaduri lungi și roșcate, o față bronzată și pistruiată, cu ochii ei albaștri pătrunzători, o rochie verde vibrant cu un model de frunze tropicale și flamingo. Purta o geantă de umăr din pânză, iar pe cap avea ochelari de soare ieftini.

Apoi Murphy traversă spațiul gol și o strivi în pieptul lui.

Era în viață.

Era glorios, incontestabil de vie.

Îi simțea căldura, îi simțea mirosul, al cremei de protecție solară și al șamponului, fragilitatea, sunetul suspinelor ei fericite în timp ce se cuibărea la pieptul lui, acolo unde îi era locul, în siguranță și în siguranță și în siguranță.

Scoase sunete liniștitoare, gustându-și propriile lacrimi sărate, în timp ce i se rostogoleau prin barbă și în gură.

— Mă rănești, chicoti ea, cu vocea îngroșată de lacrimi.

Se îndepărtă. O ținea la distanță de un braț și o studia cu atenție, văzându-și propriile mâini tremurând. Luminozitatea din ochii ei, lipsită de stângăcia adolescenței, lipsită chiar și de acea umbră de durere care o bântuia de la moartea Sarei. Plinătatea din fața ei. Sănătoasă și mai fericită decât o văzuse el vreodată, împăcată.

Deocamdată furia îi era încă împinsă în jos, pentru că îl făcuse să treacă prin atâtea, pentru îndrăzneala de a fi în viață și de a nu-i spune nimic *timp de un an întreg*. Inima îi zbura, vederea ei era atât de strălucitoare, încât aproape că îl durea.

În spatele lui, Con înjură încet, iar și iar.

— Jasmine, cârâi Murphy.

— Cât de mare a fost îngrijorarea? îi tăie ea vorba. A fost mare? Nu m-am gândit la asta la momentul respectiv, dar acum îmi dau seama… totuși, era prea târziu. Trebuia să merg până la capăt!

Ochii ei albaștri scânteiau cu fervoare.

— Era important, tată!

Își răsuci brațul, pentru a-i arăta textul tatuat pe marginea exterioară a antebrațului: „Permisiunea de a face ceea ce este necesar."

Lui Murphy i se puse un nod în stomac. Cunoștea acea frază acum, după tot ce aflase Con despre Eliza.

— Îți place? spuse Jasmine. E ceva ce ne-a învățat domnișoara Ellis. Abia aștept să o văd! Dacă cineva de la școală chiar vrea să mă vadă.

Nu știe, își dădu seama Murphy, dar era un gând îndepărtat. Jasmine era în viață, sănătoasă și aici cu el. Acesta era cel mai important fapt al întregii sale existențe, punctul de sprijin al realității sale.

Jasmine este aici.

Tot zgomotul din cafenea se diminuă, toți fiind cu ochii pe masa pe care Murphy o răsturnase, privindu-i pe el și pe Jasmine. Chelnerița venise, cu o privire încruntată, dar Con îi vorbi repede, îi arătă legitimația de polițist, făcându-i semne spre Murphy și Jasmine. Împreună, chelnerița și Con îndreptară masa și o reașezară.

— Tată? spuse Jasmine, întinzându-se spre obrazul lui, ștergând cu tandrețe lacrima care îi căzuse din ochi. O văd pe fața ta. Ai îmbătrânit. Ai fost îngrijorat. Îngrijorat *până peste cap*. Uite cât de mult ai slăbit! Nu știu, nu credeam că-ți faci atâtea griji pentru mine… sau nu am vrut să mă gândesc. Cred că mi-ai văzut filmulețele?! Poate ar trebui să ne așezăm? spuse Jasmine chicotind, luându-i mâinile lui Murphy și ținându-le strâns.

Atât de matură acum.

— Dacă te consolează cu ceva, am avut cel mai incredibil an.

Suspină fericită și luă loc.

— Abia aștept să-ți spun toate lucrurile pe care le-am făcut. Și o lipsă completă de media – mă simt *purificată*, tată! Când voi avea copii, îi voi educa acasă și nu-i voi lăsa să se apropie de niciun fel de ecran sau ziar.

— Unde… unde ai fost? crâcni Murphy, cocoțat pe marginea scaunului său. N-ai văzut *nimic* despre… n-ai verificat la știri?

— Nu. Nimic. Eu doar… și nu am vrut să stric totul. Știam că odată ce voi vedea consecințele… și eram sigură că Bree, Cierra și Georgia se vor speria. A fost rău când s-au întors? Cum a reacționat Jack? Nu m-am purtat așa de frumos cu el, nu ne-am ținut de planul pe care i l-am spus. Am fost destul de răutăcioasă cu el, dar când am aflat că ți-a furat semințele, recunosc că am vrut să mă răzbun puțin. Am fost așa un *copil*!

Murphy văzu vinovăția din ochii ei, entuziasmul, o împământenire care nu fusese niciodată acolo înainte. Întotdeauna păruse ca o pasăre pe cale să își ia zborul, dar acum era femeie.

Cum să îi spun? se gândi el brusc. *Cum să-i spun că Georgia și Bree sunt moarte, iar Cierra este încă dispărută? Și că Eliza a murit în fața*

ochilor mei…

Avea gura uscată. Fusese plecată un an întreg și găsise această versiune liniștită a ei însăși. Cum avea să-i dea vestea? Cum avea să o susțină, odată ce ea își va da seama cât de rău mersese totul? Anul în care s-a regăsit pe sine însăși avea să devină trauma ei.

— Vreau să aud totul acum, înainte de a-ți spune povestea mea, spuse Jasmine, bătând din palme, forțând fericirea, văzând în ce stare se afla Murphy. Și-a primit Georgia muzeul? Și-a început Cierra *propriul* canal pe YouTube?

Jasmine este aici și totul este în regulă.

— Te-ai mutat definitiv aici? Nu cumva ai adus și pe Moaning Myrtle, nu-i așa? Mi-e dor de ea!

Murphy se uită la Con, care încă îi privea pe cei doi, dar polițistul ridică din umeri. Murphy îi zâmbi înapoi lui Jasmine și clătină din cap, lacrimile rostogolindu-i-se din nou pe obraji. Și apoi începu să râdă, râsete mari și puternice care făcură ca oamenii din cafenea să se oprească din nou.

Nu, pisica ta a fost ucisă de propria profesoară, care era o criminală și care te-ar fi ucis și pe tine dacă ar fi avut ocazia.

Dar e în regulă. Ești aici. Nimic altceva nu mai contează.

Am trei pisici care te așteaptă acasă. Abia aștept să le vezi…

— Ești *aici*!

Râsul lui se transformă în hohote de plâns fericite și o strivi într-o altă îmbrățișare.

— Mi-a fost dor de tine, tată!

Se va mai bucura de acest moment încă o vreme – o va lăsa pe Jasmine să se bucure de el încă o vreme – înainte de a-i spune.

Totul este în regulă.

EPILOG

BUTCH

Butch avu un sentiment ciudat că, în sfârșit, dădu de una bună.

Pașii lui trecură peste scoarța căzută, în timp ce urmărea o potecă de wallaby prin tufișuri dense de ace de munte și piper picant de munte. Se apropia amurgul – era aici de mai mult timp decât își propusese, dar era suficient de beat încât să nu-i pese.

Trecuse un an de când Murphy dăduse foc la vechea lor cultură. Lui Butch nu-i luase mult timp să replanteze acea recoltă și, fără Doble pe urmele lui, reușise să planteze alte câteva câmpuri mici, împrăștiate pe tot escarpamentul. Cu ajutorul lui Madison – pentru a vinde produsul online – chiar avusese nevoie și de ele. Butch avea din ce în ce mai mult succes pe zi ce trecea și se străduia să țină pasul cu cererea pentru „Mugurele de Tufiș al Omului Flămând”.

Îi trimitea un procent mare din venitul său lui Murphy, așa că de ce se simțea încă atât de vinovat?

Băuse când Murphy îi trimisese acel simplu mesaj în jurul prânzului:

E aici. E în viață.

Butch nu putu face față emoțiilor. Oare Jasmine voia să-l vadă? Urmau să vorbească despre faptul că el era tatăl ei biologic? Urmau să

vorbească despre Sara?

Așa că veni aici să caute o altă locație bună. Făcuse deja câteva incursiuni în această parte a escarpamentului, în speranța de a găsi un loc bun pentru o nouă cultură. La doar un kilometru de casa lui, găsise o potecă de animale care ducea într-un tufiș dens, ce părea complet izolat.

Ajunse într-o poiană de eucalipți. Un colț de stâncă ieșea din copaci în față, unul pe care era sigur că nu îl mai văzuse până atunci. Asta era bine. Vârfurile stâncoase *atât* de mari aproape întotdeauna însemnau peșteri, care puteau fi intrări în dumbrăvi ascunse.

Merse mai repede, dar apoi inima i se neliniști. O bucată de gunoi, cuibărită într-o încrengătură de mărăciniș. Deci, oamenii au mai fost aici. O ridică. Era o hârtie mușcată de insecte, încrețită din cauza umezelii, dar era acoperită de un scris de mână cu pix albastru. Deteriorarea era de așa natură încât majoritatea era ilizibilă, dar câteva rânduri nu erau ilizibile:

și oricum nu va conta dacă nu o face. Ea a spus că dacă noi
nu rezistăm tot timpul, putem totuși

Butch o lăsă să cadă. Era un fel de scrisoare, nu doar un gunoi obișnuit. Suspecta că a campat cineva pe aici. Dezamăgit, dar curios, continuă.

O altă bucată de hârtie. Aceasta era în întregime deteriorată – apa o transformase în pastă de hârtie. Se afla sub o tufă de ace de munte.

Următoarea bucată pe care o găsi, la câțiva metri mai departe, era în stare mai bună:

O urăsc atât de mult pe târfa aia proastă. Ea i-a spus ce am zis.
Acum nici măcar nu se uită la mine la Economie Domestică. Jur că
o să mă răzbun. Nu-mi pasă cum o voi face

Se opri din citit și o lăsă să cadă. Un fragment dintr-o însemnare de jurnal. Jurnalul unei eleve.

Inima îi bătea mai repede.

Următoarea bucată de hârtie pe care o găsi se afla la numai cinci metri de baza stâncii – stâncă despre care, își dădea seama acum, era mult mai mare decât crezuse la început. Hârtia fusese ruptă în două:

să îl păstrez cu mine pentru a putea ține o evidență a timpului,
poate că îl vor transforma într-o carte, un film sau ceva de genul ăsta.
Imaginați-vă dacă ar fi fost un film. Sfinte Sisoie! Pe cine ar distribui
să mă interpreteze pe mine?

Aceasta avea o pată în colț. O picătură rotundă. Maro închis. Și atunci văzu peruca albastră murdară, dată cu piciorul în cealaltă parte a aceluiași tufiș. Un zgomot alb îi bâzâia prin cap.

Se uită înapoi pe unde venise. Gândul îi veni de la distanță, ca și cum ar fi fost al altcuiva: *Ea lăsa o urmă…*

Acum mergea încet, apropiindu-se de baza stâncii. Era ca și cum urechile îi țiuiau, presiunea împotriva timpanelor sale crescând cu cât se apropia mai mult. Dar roca nu era nici măcar ca dolomita locală. Nu era nici o rocă pe care o mai văzuse vreodată, masivă și nelalocul ei, căzută din cer. La baza ei se afla o adâncitură întunecată de pietre.

Intrarea într-o peșteră. Lângă peșteră se aflau o pereche de pantofi de drumeție, cu șireturile legate frumos. La intrarea în peșteră, altceva. Îl luă în mână, simțindu-se rău.

Era o figurină brută, făcută dintr-o creangă răsucită și ruptă în formă. Cioburi de piatră fuseseră înfipte în locul unde ar fi trebuit să fie ochii. În jurul gâtului avea o frânghie ca un ștreang. Era făcută din păr roșu închis.

Butch o scăpă ca pe un fier încins. Răsuflând greu, se uită în jur. Și acolo, la înălțime, presată într-o crăpătură în stâncă, protejată de ploaie de o surpătură, se afla o bucată de hârtie împăturită. Trebui să se întindă până la înălțimea maximă pentru a smulge pagina de pe stâncă.

Nu vruse să o atingă.

Nu vruse să o citească.

Dar o desfăcu. Era pătată cu aceleași urme maro închis.

Tot ce spunea era:

AJUTĂ-MĂ, DUMNEZEULE
EL ESTE REAL
ÎMI PARE RĂU.

MULȚUMIRI

Mulțumesc trinității mele personale: Haylee, Ali și Jojo.

Haylee Nash, agentul meu. Mă simt ca și cum aș fi pe cale să-mi îndeplinesc visele, și totul datorită ție.

Ali Watts, editorul meu. Pentru că a fost James Bond, Maica Tereza, Danny Ocean și Oprah Winfrey din spatele acestei cărți. Mulțumesc pentru basm!

Johannes Jakob, editorul meu. Datorită măiestriei, consolării, colaborării și îndrumării tale, ai făcut ca această călătorie de editare să fie incredibilă de la început până la sfârșit.

Pentru Sfânta Treime. Ca întotdeauna, pentru mai departe! JC, Big G, Holy G.

Dan Anstey, pentru că mi-a dat sfatul care m-a readus cu capul în joc: „Concentrează-te pe urmărirea talentului care te-a adus acolo. Acesta este motivul pentru care oamenii te plac și asta te va menține concentrat, te va face să ai succes și îți va da un scop. Despre asta este vorba.”

Jack, contactul meu secret din poliție, pentru sfaturile, experiența și pentru că m-ai învățat despre căutările și salvările din Tiers.

Diana Cohen, pentru primul meu loc de muncă împreună cu tineri aflați în situații de risc, pentru că m-a învățat efectele și haosul traumei și pentru că nu m-a concediat când acel copil aproape că și-a tăiat degetul cu o daltă.

Shovel, tatuatorul meu, pentru că m-a învățat despre canabisul din tufișuri și pentru că m-a învățat cum să îl cultiv și să îl vând, în timpul acelor lungi discuții sub ac.

Agentului Cooper, pentru că mi-ai răspuns la întrebările mele despre poliția tasmaniană și despre detectivi și pentru că m-ai ajutat atunci când acele femei au încercat să-mi spargă mașina „pentru că au crezut că este a lor”.

Kevin Young, proprietarul localului, pentru că și-a făcut timp să citească manuscrisul și să-mi dea un feedback, iar apoi m-a sunat pentru a mă anunța că l-a trimis lui Deb McGowan de la PRH pentru a-i cere părerea. Nu voi uita niciodată acel moment când am spus: „Nu știu cine este Deb”, iar tu mi-ai răspuns: „Ba da, știi, a fost la nunta mamei tale!”

Deb McGowan, reprezentantul de vânzări PRH din Tasmania, pentru că a fost o susținătoare a acestei cărți. Mulțumesc pentru tot sprijinul și încurajarea, chiar și fără legătura de familie (încă mă mai miră faptul că ai fost domnișoara de onoare a mamei).

Rebecca Thomson, prima mea corectoare, care a făcut mai mult decât atât, fiind un cititor, recenzor, critic și încurajator perfect.

Jaime Collins, de la Nash Agency, care m-a ajutat să descifrez psihologia suspansului și a dus această carte la nivelul următor.

Tuturor corectorilor mei, mari și mici, vă sunt atât de recunoscător pentru tot sprijinul și timpul acordat pentru *Chemarea Omului Flămând*. Sunteți numeroși și variați, și sper că știți că în acest roman sunt mici părți din voi toți.

Echipa Penguin Random House Australia, care m-a sprijinit mult, dincolo de orice limită. Nu iau pe niciunul dintre voi de bun și îl onorez pe fiecare dintre voi. Este bine să fiu în viață și să fac parte din acest trib PRH.

Și în cele din urmă, familiei mele. Pentru dragostea și grija care mi-au permis să înfloresc, pentru că nu s-au îndoit niciodată că voi ajunge aici și

pentru că nu sunt surprinși că am ajuns.